

Chủ Tử

Contents

Chủ Tử	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	6
3. Quyển 1 - Chương 3	10
4. Quyển 1 - Chương 4	27
5. Quyển 1 - Chương 5	46
6. Quyển 1 - Chương 6	52
7. Quyển 1 - Chương 7	60
8. Quyển 1 - Chương 8	64
9. Quyển 1 - Chương 9	76
10. Quyển 1 - Chương 10	84
11. Quyển 1 - Chương 11-1: Thượng	95
12. Quyển 1 - Chương 11-2: Hạ	111
13. Quyển 2 - Chương 12: Văn Án 2	121
14. Quyển 2 - Chương 12-2	121
15. Quyển 2 - Chương 13	132
16. Quyển 2 - Chương 14	148
17. Quyển 2 - Chương 15	160
18. Quyển 2 - Chương 16	172
19. Quyển 2 - Chương 17	184
20. Quyển 2 - Chương 18	206
21. Quyển 2 - Chương 19	222
22. Quyển 2 - Chương 20	237
23. Quyển 2 - Chương 21: Kết Thúc	255
24. Quyển 2 - Chương 22: Phiên Ngoại : Kim Dạ Hữu Thứ Khách	256
25. Quyển 2 - Chương 23: Phiên Ngoại : Tha Địch Danh Tự	273
26. Quyển 2 - Chương 24: Phiên Ngoại : Đế Vương Địch Bí Mật Dạ Văn	284

Chủ Tử

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang cung đình, nhất thụ nhất công, cường công cường thụ, ngược tâm, HET thực hiện: Liêu Dương Ca ()

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-tu>

1. Quyển 1 - Chương 1

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hoàng thành nguy nga đã có hàng trăm năm lịch sử.

Các thần tử phủ phục dưới chân thoát nhìn thì tưởng xa nhưng tiếng tung hô cũng đủ đình tai nhức óc. Thanh âm này có khi truyền từ đại điện xa xôi đến tận ngoại thành không biết chừng.

Mùa thu lại tới rồi.

Người ngồi trên long ỷ hướng ánh mắt về khoảng trời nơi ngoại thành xanh xanh rồi lại yên lặng rũ tầm mắt xuống. “Các khanh bình thân”. Giọng nói Hoàng đế ôn hòa nhưng không kẻ nào dám khinh thường.

Không tồi, y là chúa tể của tứ phương, là Hoàng đế của ngàn vạn con dân và thần tử.

Mùa thu đã đến.

Không khí tiêu điều, sân đình vắng lặng.

Mùa thu cô tịch khiến người ta cảm thán, rốt cuộc lại đã đến.

“Hoàng Thượng?” Dưới bậc thang, Trương thừa tướng lão luyện biết lòng quân chủ không yên, cẩn thận gọi, “Hoàng Thượng?”

“Tại sao còn chưa nói?” Hoàng đế chuyển ánh mắt tới người cự thần, môi hơi giương lên, “Trẫm vẫn đang nghe, Hà Nam vụ mùa bội thu, nói tiếp đi.”

Hoàng đế tuổi còn rất trẻ, diện mạo đoan chính.

Vị này trước đây là Nhị Vương gia thuở nhỏ nhận hết sủng ái của tiên hoàng, là người có khí độ bất phàm nhất trong các hoàng tử. Lúc này y khẽ mỉm cười, cả người tràn ngập vẻ cao quý, chúng thần tử nhìn thấy thể trong lòng liền run lên.

Chỉ là, trong lòng vương bản nên tâm tư cũng khó lường.

Bất quá, những vị thiên tử đều có tâm tư khó lường, không phải sao?

“Vâng.” Trương thừa tướng kìm lòng khôngặng khom lưng cung kính, hắng giọng nói tiếp, “Năm nay

khí hậu tốt, không có hạn hán lụt lội, Hà Nam lương thực bội thu, tất cả đều nhờ hồng phúc của Hoàng Thượng.”

“Đây là phúc khí của dân chúng Hà Nam.” Hoàng đế cười nói. Tin vui mùa thu hoạch làm cho gương mặt y tươi tỉnh hơn một chút, nhưng vì đang ở đại điện nên chỉ một lát sau, ánh mắt y lại trở nên sắc bén, “Thế nhưng mùa trước cũng đã thu hoạch rất khá, xong lại bị thương nhân kiềm giá, nông dân thậm chí còn nghèo khổ hơn so với năm mất mùa. Năm nay không thể xảy ra chuyện như vậy nữa. Người và các quan viên hãy bàn bạc thật kỹ, định ra một cái giá thu mua lương thực, không được để thương nhân nhân cơ hội độn ép giá. Kẻ nào không tuân thủ pháp lệnh, nghiêm khắc xử phạt!”

Ánh mắt lạnh lùng lướt qua, quần thần nhất thanh hô, “Tuân chỉ.”

Tấu xong về vụ thu hoạch ở Hà Nam, Tổng đốc Lương Quảng đứng một bên chờ đợi đã lâu liền bước ra. Đã lâu nay mong chờ được sửa chế độ thuế thân ở Lương Quảng, lần này nhân cơ hội diện thánh, hẳn nhất định phải xin được thánh chỉ.

Hoàng đế trẻ tuổi sau khi yên lặng nghe bản trần thuật đã chuẩn bị từ lâu ngày liền nói ngay, “Tấu chương ngày hôm qua của Tổng đốc Lĩnh Nam cũng trùng hợp với ý của khanh. Thuế không thể sửa vội, mà trăm cũng không thể thiên vị riêng về một phương. Hai ái khanh trước hết hãy cùng thương lượng, còn những điều luật lần trước trăm phải xem kỹ lại đã. Nhớ kỹ, làm ẩu thì hỏng việc, các người phải yêu dân như con, quốc khổ không được để trống. Nếu không, lũ sông Hoàng Hà hoặc thiên tai xảy ra, Tổng đốc các người lấy gì cứu tế dân chúng?”

Lời nói êm tai nhưng chứa đầy ẩn ý, lại ôn hòa đến độ thần tử không thể phản bác.

Hoàng đế qua loa nghe cho xong vài bản tấu chương. Việc triều chính thật giống như một ván cờ. Bỗng nhiên, trên đại điện truyền lên một tiếng tấu cao vút.

“Cửu vương gia đến!”

Các vị thần tử đều quay đầu nhìn về phía ngoài cửa. Một thân ảnh mạnh mẽ mà hấp tấp đang đi tới. Từ khi người kia bước vào, sắc thu tẻ nhạt, quạnh hiu bỗng như được thổi thêm một luồng khí ấm áp, vui tươi. Cả người đều toát lên vẻ cao hứng, mi mắt anh tuấn sáng bừng, vương gia mặc phục sức tím thẫm đứng dưới bậc hành lễ, “Thần đệ đáng chết, sáng nay dậy muộn, lỡ buổi lâm triều, nguyện chịu sự trách phạt của Hoàng Thượng.”

Thế nhưng trên mặt là vẻ hân hoan không gì kìm hãm được, làm sao lại có nửa phần dằn dáp của kẻ đang thỉnh tội.

Lời này của Cửu vương gia, đừng nói là Hoàng đế, ngay cả các đại thần cũng không tin.

Nhưng vị Cửu vương gia này các đại thần cũng đều biết, hẳn chắc lại chơi trò gì hay ho cùng vị tiểu tổ tông ai-gặp-cũng-sợ kia của mình nên mặt mày mới hưng phấn thế.

Người tọa trên long ỷ cao cao kia không có biểu cảm gì, y nhú nhú mày, thần nhiên liếc mắt nhìn Cửu vương gia.

Cứ tiếp tục hồ nháo đi, chỉ cần một đầu ngón tay của trẫm cũng đủ để thu phục ngươi cùng tiểu tử kia.

Dưới ánh mắt cảnh cáo của Thiên tử, Cửu vương gia rùng mình một cái, vội thu lại biểu tình hớn hở, cúi đầu lui vào hàng ngũ triều thần.

Nhìn Cửu đệ tất cung tất kính lui vào trong hàng, ánh mắt uy nghiêm của Hoàng đế cũng thu về, “Lần này tạm thời trẫm không phạt, nhưng nếu còn tái phạm, trẫm phạt bù cả hai lần.”

“Vâng, thần đệ nhớ kĩ.” Cửu vương gia khom người, cẩn thận lên tiếng.

Trong lòng vốn có việc tính toán sẽ nói trên điện, thế nhưng mới bước chân vào đã khiến Hoàng đế mất hứng, hần đành phải án binh bất động.

Nghe xong một hồi các loại tấu chương, cũng lại là một hồi mùa thu hoạch nhân khẩu tăng, cân nhắc chờ cho Hoàng đế Nhị ca tâm tình tốt hơn, Cửu vương gia mới lấy lại tinh thần, tách khỏi hàng ngũ quan lại đứng lên bẩm báo.

“Hoàng Thượng, về vấn đề sứ giả Khiết Đan thỉnh cầu yết kiến, thần đệ muốn Hoàng Thượng ra chỉ thị.”

“Sứ giả Khiết Đan?” Hoàng đế ngưng thần nghĩ ngợi. “Cũng đúng, bọn họ đến kinh thành đã được bảy ngày.”

“Vâng, vừa đúng bảy ngày.” Cửu vương gia phụ trách chiêu đãi đoàn sứ giả khổng lồ này khác hẳn với mọi khi cợt nhả cùng Ngọc Lang, hôm nay nói đâu ra đấy, “Mấy năm gần đây Khiết Đan vương chăm lo việc nước, mới mở quốc sách, súc binh dưỡng mã, thực lực đất nước tăng cường. Bởi vậy lần này đoàn sứ giả Khiết Đan đến kinh thành, thần đệ đã mệnh cho Lễ bộ dùng phương thức đón tiếp thượng đẳng. Bọn họ tới đây cũng đã bảy ngày, thần nghĩ, cũng nên cho bọn họ yết kiến Hoàng Thượng.”

“Việc này không cần phải vội, bọn họ đi đường xa, lại có ý kết thân với ta, gặp thì tất nhiên sẽ gặp, bất quá muốn làm cho thật tốt, Lễ bộ chắc cũng cần nhiều hơn hai ngày chuẩn bị. Khiết Đan tuy rằng những năm gần đây binh lực cường thịnh, nhưng dù sao cũng là quốc gia man tộc, ta nên cho bọn họ mở rộng kiến thức về uy nghi của Thiên triều thượng quốc.”

Hoàng đế không mẫn không nhạt nói hai câu, gương mặt tuần tú của Cửu vương gia liền lộ ra đôi phần lo lắng muốn nói lại thôi. Hoàng đế liếc mắt nhìn hần.

Vị Hoàng đế trẻ tuổi lấy sự khôn khéo làm kinh sợ quần thần này đã biết tỏ tường Cửu đệ của mình, y đoán ra ngay được vài phần nội tình. Cười lạnh hai tiếng trong lòng, ngoắc ngoắc ngón tay, y mệnh nói, “Cửu đệ, ngươi đi lên đây.”

Cửu vương gia được triệu lên đứng bên cạnh Hoàng đế. “Nói đi.” hai chữ, rồi Hoàng đế tiếp nhận ôn trà từ thái giám, chậm rãi nhấp một ngụm.

Trong tất cả các huynh đệ, chỉ có Cửu vương gia là được Nhị ca sủng ái nhất, nhưng hắn cũng biết rõ vị Nhị ca này không hề dễ chọc.

Sắc mặt của Cửu vương gia thay đổi liên tục. Một hồi lâu sau, hắn mới khom lưng, cả gan thì thầm bên tai Hoàng đế, “Hoàng Thượng, không thể đợi thêm được, đoàn sứ giả kia đã thỉnh cầu rất nhiều ngày...”

“Thì sao?” Ánh mắt lợi hại quét khắp gương mặt Cửu vương gia.

Cửu vương gia biết luận về khôn khéo hắn không thể sánh bằng vị Nhị ca này. Khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ xấu hổ, hắn nhẹ giọng nói, “Kỳ thật là... Ngọc Lang đã khoe khoang đủ loại trước mặt người ta. Ôi, thần đệ cũng biết dẫn y cùng đi gặp mặt đoàn sứ giả là sai.”

Nhớ tới Ngọc Lang cái kẻ có thể gây ra đủ loại phiền toái, trong lòng Hoàng đế bỗng nổi lên đủ loại cảm xúc. Y lạnh lùng nói, “Ta nghĩ là do ngươi đã khoắc lác cái gì với Ngọc Lang, đúng không?”

Chán nản, Cửu vương gia biết không thể tiếp tục lừa gạt được nữa, đành phải nói ra rõ ràng, “Thần đệ cũng không còn cách nào khác, Ngọc Lang đã nói khoắc với đoàn sứ giả rằng hôm nay sẽ được diện thánh. Y nói quá nhanh, thần đệ đứng một bên gần cũng không kịp. Đoàn sứ giả bên kia có Khiết Đan vương tử tên là Thương Nặc có tài ăn nói, vài ba câu đã khiến Ngọc Lang nói năng lung tung. Hoàng Thượng cũng biết, Ngọc Lang là kẻ trọng sĩ diện, y đã thề, nếu không thực hiện được lời hứa để bị mất mặt, liền đến phòng Trần bá ngủ ba tháng.”

Hoàng đế thản nhiên nói, “Cứ để cho y như thế cũng tốt. Để y ném trái ảm lạnh, mai sau sẽ biết đường mà ăn nói cho cẩn thận.”

Cửu vương gia sừng sốt, sốt ruột đến độ thiếu chút nữa thì vò đầu bứt tai, mày rậm suýt nữa thì nhăn chặt, “Hoàng Thượng, ôi chao, Nhị ca à, như vậy không phải là bằng ta chịu tội thay sao? Ba tháng, trăm triệu lần cũng không được. Nhị ca tốt bụng, cầu người cho phép đi mà ~” Hắn thối lui, thở dài thật sâu, rồi không chịu nâng người lên nữa.

Hoàng đế khi còn là Vương gia có giao tình tốt nhất với vị Cửu đệ này. Y có thái độ lạnh lùng cao ngạo, lại thân cận với người Cửu đệ này nhất. Còn Ngọc Lang, kẻ trong Cửu vương phủ suốt ngày lộn xộn, thái độ làm người hồ đồ lại hay làm việc hoang đường, là tử huyệt của y.

Bá quan phía dưới đứng xa xa nghe không được Cửu vương gia và Hoàng Thượng đã nói những gì, lại thấy Cửu vương gia thở dài, đều đoán chắc hắn có thỉnh cầu gì đó.

“Cũng không phải là không được, nhưng nếu cứ tùy ý các người, các người mai sau chắc sẽ lại càng vô phép vô tắc.” Hoàng đế đã xem chán bộ dáng khó xử của Cửu đệ, vẻ mặt nghiêm khắc cũng dịu lại, y chậm rãi nói, “Nếu người chịu giúp trăm làm một chuyện phức tạp này, trăm sẽ lập tức triệu kiến đoàn sứ giả Khiết

Đan, còn giữ bọn họ lại dự tiệc tối nay.”

Cửu vương gia mừng rỡ, “Chuyện phức tạp gì? Hoàng Thượng xin cứ việc phân phó.”

“Tiệc tối nay trăm muốn người phải đưa Ngọc Lang tới.”

Sắc mặt Cửu vương gia cứng đờ. Ngọc Lang nhìn thấy Hoàng Thượng cũng sẽ tựa như nhìn thấy quý, muốn bắt y tiến cung cũng chẳng phải dễ. Hắn “ha ha” cười hai tiếng gượng gạo, “Hoàng Thượng, Người cũng biết là Ngọc Lang...”

Hoàng đế hừ nhẹ, “Người còn muốn mặc cả với trăm sao?”

Tiếng hừ lạnh này dù không lớn, nhưng lại lộ ra uy nghiêm từ trong xương cốt. Cửu vương gia cũng không phải người ngu ngốc, tin tức nếu đã chuyển tốt thì lập tức phải thu nhận, hắn tuân mệnh nói, “Thần đệ tuân chỉ.”

Kết thúc buổi lâm triều, quan viên Lễ bộ phải nghe một tin dữ: Hoàng đế dự định ngay buổi chiều nay sẽ tiếp kiến đoàn sứ giả Khiết Đan.

Mẹ ơi! Vậy chẳng phải là chỉ còn một, hai canh giờ để chuẩn bị thôi sao?

Đương lúc Lễ bộ lộn xộn hết sức thì một tin tức càng đáng sợ hơn lại truyền đến.

Tên tiểu tử họ Hạ tự Ngọc Lang tính tình loi choi lách chách của Cửu vương phủ cũng sẽ tiến cung dự yến!

Mẹ ơi! Lần trước tiến cung y vừa động tay động chân đã làm hỏng cái này cái nọ, giờ nghĩ lại vẫn còn thấy đau lòng mà...

2. Quyển 1 - Chương 2

Chúng quan viên Lễ bộ vội đến mức bầy hồn không thấy ba phách. Cuối cùng, nghi thức tiếp kiến cũng chính thức bắt đầu vào buổi chiều.

Vì không đủ thời gian, tất cả uy nghiêm của Thiên triều đều dựa vào cung điện xa hoa. May sao, trong cung vẫn còn một vài nhạc nhân giúp giữ thể diện.

Quan trọng nhất vẫn là danh dự Hoàng đế, thế nhưng Người không tỏ vẻ gì khiến quan viên Lễ bộ ai nấy kinh sợ không thôi. Nếu có đủ thời gian chuẩn bị, bọn họ chắc chắn sẽ tổ chức buổi tiếp kiến này thật chu

đáo, khiến Hoàng đế hài lòng.

Bên kia, đoàn sứ giả Khiết Đan lại như đã sớm chuẩn bị sẵn sàng cho ngày diện thánh. Mỗi người trong đoàn lấy lại tinh thần, ngay cả các cấp bậc lễ nghĩa đối với Hoàng đế cũng đã vô cùng quen thuộc. Không những thế, đủ loại lễ vật đặc biệt cũng đã sớm được chuẩn bị kỹ đến từng chi tiết, mỗi loại còn đặc biệt có một lời khen tặng.

“Hoàng Thượng, người kia chính là Khiết Đan vương tử Thương Nặc.” Cửu vương gia đứng cạnh thì thầm bên tai Hoàng đế.

Hoàng đế quét mắt xuống dưới điện. Y nhìn thấy đoàn sứ giả đang khom người thật thấp, hoa văn xán lạn lộ ra trên lưng áo như thể tượng trưng cho tính hào phóng cuồng dã của dân tộc Khiết Đan.

Y dùng ánh mắt nhìn kỹ tấm lưng cùng bả vai dày rộng của nam nhân trước mắt.

Người này nhất định đã luyện võ từ thuở nhỏ.

“Khiết Đan vương có hai vị vương tử, đây là lão Đại?”

“Không, là lão Nhị.”

Hai huynh đệ vương tộc Thiên triều đánh giá đoàn sứ giả cung kính hành lễ ở dưới điện đều cảm thấy những kẻ kia chẳng tốt lành gì. Thế nhưng binh lực Khiết Đan cường thịnh, Thiên triều không thể tự cao.

Thương Nặc cũng ra dáng là người có khí phách. Nếu Khiết Đan khởi binh, nói không chừng hắn sẽ trở thành đại tướng thống lĩnh tam quân.

Hoàng đế một bên cân nhắc, một bên lại chưa từng rời mắt khỏi vị sứ giả dưới bậc thềm. Khiết Đan vương tử hành lễ xong, cả người đứng thẳng. Khi hắn và Thiên triều Hoàng đế bốn mắt chạm nhau, một cảm giác kinh sợ ập vào trái tim Hoàng đế.

Trong khoảnh khắc, như là mặt đối mặt.

Láo xược!

Không thể nào. Y vẫn đang cao cao tại thượng trên long ỷ.

Mà Khiết Đan vương tử cũng vẫn đang đứng phía dưới bậc thang.

Một người ở trên, một kẻ ở dưới, sao có thể nhìn thẳng?

Vẻ mặt Hoàng đế nghiêm túc, mắt sáng như đuốc nhìn thật sâu vào ánh mắt đối phương. Có điều gì vừa xa lạ lại như quen thuộc chợt lóe lên rồi biến mất không vết tích. Hoàng đế tinh tường nhận ra, kia chỉ là một ánh mắt ôn hòa.

Bả vai rộng lớn, thân hình cao ráo.

Gương mặt nam tử kia tràn ngập khí khái như tượng trưng cho hán tử Khiết Đan thẳng thắn, hào sảng. Tướng mạo thế này sẽ khiến người ta lơ là cảnh giác.

“Kẻ có tài ăn nói, vài ba câu đã khiến Ngọc Lang nói năng lung tung chính là Khiết Đan vương tử đây sao?” Hoàng đế nhìn thoáng qua Cửa đệ của mình, cười lạnh trêu chọc.

Cũng chỉ có một mình tên Ngọc Lang nọ mới có thể mắc mưu khích tướng của người như thế.

Cả ánh mắt lẫn vẻ mặt Khiết Đan vương tử đều hơn hẳn so với đoàn sứ giả tầm thường. Chớp mắt vừa rồi có lẽ cũng chỉ là ảo giác.

Đương nhiên, chỉ là ảo giác thôi.

Y vừa sinh ra đã được coi như người kế thừa vương vị, thân phận cao quý không ai sánh nổi, hướng chi hiện tại y lại đang ngồi trên long ỷ.

Không ai có đủ can đảm đứng trên đất nước của y, trước vương quyền của y, lại dám cùng y đối mặt.

Hoàng đế không chút do dự tin tưởng điều này.

Nhưng đồng thời, cảm giác trống trải bàng hoàng vô hạn dậy lên từ đáy lòng sâu kín. Long ỷ minh hoàng bằng tơ lụa nhưng lạnh lẽo, rộng rãi nhưng không chỗ dựa khiến y chỉ có thể nâng thắt lưng ngồi thẳng.

Chỉ cần một chút lơ lỏng, những kẻ dưới y ngàn vạn lần kia sẽ nhìn thấy.

Vậy nên, y sẽ không lơ lỏng.

“Sao không thấy Ngọc Lang?” Hoàng đế ngồi thẳng, bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi Vương đệ đang đứng một bên hầu hạ.

“Sao có thể để tiểu hầu tử như y vào đây lúc này? Không biết y sẽ gây ra chuyện gì nữa. Y đã đến rồi,

nhưng thần đệ cho y vào cung vãn an Thái hậu trước. Hoàng Thượng nếu muốn gặp y, khi xong việc hồi cung sẽ thấy.” Nhắc tới “Tiểu hầu tử”, Cửu vương gia vẫn luôn đứng thẳng người không khỏi cười rộ lên.

Hoàng đế gật đầu, nụ cười trong vô thức của Cửu vương gia rơi vào đáy mắt.

Cửu đệ thật có phúc, tiểu hầu tử kia làm người ta hận đến nghiến răng, thế nhưng cũng khiến người ta ghi nhớ. Một người hiểm có như vậy, Cửu đệ làm thế nào lại có được? Tại sao một kẻ làm chủ tử cả thiên hạ như y lại không thể làm chủ tử của Ngọc Lang?

Những ngón tay dài trắng nõn nắm chặt tơ lụa của long ỷ rồi lại lập tức buông ra. Y đang ngồi ở nơi cao nhất, người trong thiên hạ chỉ có thể ngược nhìn.

Thái giám dùng chất giọng lạnh lạnh đọc công văn diễn đạt nghìn lần như một hy vọng muốn kết tình bang giao hữu nghị mà sứ giả dâng lên.

“Ban thưởng.” Hoàng đế thông dong nói. Tiếng nói của y trầm thấp dễ nghe, ngữ khí vừa phải, không quá lạnh liệt cũng không mất vẻ uy nghiêm. Nhất cử nhất động của y dường như đều đã trải qua luyện tập cẩn thận. Đây là điểm khiến cho các thần tử vô cùng bội phục vị chủ tử này.

Phần thưởng cũng không được bày lên ngay lập tức. Thái giám tiếp tục mở công văn Lễ bộ đã chuẩn bị đọc lưu loát một lần.

“Tạ ơn.” Thanh âm thái giám ngân dài tuân lệnh.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, tửu yến ở Ngự hoa viên đã sẵn sàng.”

“Được.” Hoàng đế gật gật đầu, “Vậy ban yến đi.”

Y trang nghiêm đứng lên, xoay người bước về phía sau.

Bỗng nhiên, trái tim y như bị cái gì không chút lưu tình đâm vào. Mạo phạm của người kia khiến y ngay lập tức xoay người, nhìn về phía dưới bậc thang.

Ánh mắt dừng lại trên gương mặt Khiết Đan vương tử.

Là hần?

Ánh mắt Hoàng đế lại càng thêm sắc bén uy nghiêm.

Hắn dám lớn mật như vậy?

Khiết Đan vương tử vẫn mang một vẻ tươi cười thẳng thắn mà thành khẩn, ôn hòa cúi thấp đầu như thể thần phục.

“Hoàng Thượng?” Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh hỏi thử một tiếng.

Hoàng đế bắt chéo tay phía sau lưng, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Khiết Đan vương tử.

Không thể nào, nam nhân này ôn hòa vô hại, cùng lắm cũng chỉ là tự kiêu mà thôi. Đã được dạy cách đánh giá con người từ nhỏ, y tuyệt đối tin tưởng mắt nhìn của mình.

“Hoàng Thượng, trong Ngự hoa viên còn yến hội.” Tiểu Phúc Tử nhỏ giọng nhắc nhở.

Hoàng đế vừa lòng nhếch môi, thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

Không kẻ nào dám nhìn y chăm chú như vậy.

Y luôn luôn là tâm điểm, nhưng không ai đủ can đảm dõi mắt nhìn y, bởi y là Hoàng đế, là chủ tử của tứ phương. Thế nên, người như hắn không thể có ánh mắt nhiệt tình đến vậy.

Kẻ nào dám như thế, chắc chắn sẽ bị xử lăng trì.

Hoàng đế trầm nghĩ như vậy.

3. Quyển 1 - Chương 3

Tiết thu khiến cảnh sắc ở hậu hoa viên không còn rực rỡ như hai mùa xuân, hạ. Cung nhân đã sớm dọn lá rụng cành khô, chuẩn bị thật tốt cho yến tiệc.

Quốc yến kì thật cũng chỉ là dịp dùng ăn uống để phô trương; huống chi có Hoàng đế ở đây chiêu đãi đoàn sứ giả, mọi người đều liếc mắt một cái qua đồ ăn rồi cười phụ họa hai tiếng.

Khác hẳn với Ngọc Lang.

“Oa oa, giò Đông Quan kia!”

Cắn một miếng giò đầy dầu mỡ, tiểu tử xinh đẹp gây chuyện nổi tiếng kinh thành của Cửu vương phủ im lặng trong chốc lát.

Mới ăn được một nửa đã thấy ngán, y xoay người lén lút đưa nửa còn lại cho Cửu vương gia, ha ha cười, “Khó mà có được dịp tham dự quốc yến, tội gì không ăn cho đủ? Sanh Nhi, giò này không tệ, trước cứ cầm giúp ta, nếu người muốn ăn, đừng ngại, cứ cắn hai miếng cũng được. Ta sẽ ăn cái khác.” Y lại cầm đĩa lên, gấp miếng mướp đắng ở trước mặt.

Quan viên dùng vẻ mặt thương cảm mà nhìn Cửu vương gia, Cửu vương gia thì lại nở nụ cười thật ngọt ngào. Tay đang cầm giò đã bị cắn vài miếng, hắn dịu dàng nói, “Đây là món do đầu bếp trong vương cung vừa mới tới làm. Sở trường của hắn là đồ ăn Đông Quan. Nếu người thích, vương phủ ta cũng sẽ tìm một đầu bếp ở Đông Quan.”

“Được đấy.”

“Ném thử chút này xem.” Hắn nhắc đĩa đưa đến bên miệng Ngọc Lang.

“Ngon ghê!”

Quốc yến to như vậy, Ngọc Lang lại có thể tự nhiên như thế.

Quan viên Lễ bộ đau lòng nhìn quốc yến đã được sắp xếp long trọng, trang nghiêm, chu đáo đến như vậy lại bị thằng nhãi này biến thành chả ra cái gì, gân xanh nổi lên đầy rẫy.

Hoàng Thượng không bao giờ cho phép có người thất lễ trước mặt mình lại không lên tiếng.

“Cái kia thì sao?”

“Thứ này đầu bếp trong vương phủ chúng ta cũng làm được, có phải không? Sanh Nhi ơi, đưa muối này làm cũng ngon lắm, chẳng biết ở ngự trù phòng có còn hay không, chờ ta một lát sẽ lấy hai lọ về... A, tại sao quốc yến mà chỉ có vài món ăn thế này? Sanh Nhi nhìn xem, có phải đồ ăn của Hoàng đế nhiều hơn chúng ta một chút không?” Đồ ăn ở đây trước mặt, cũng đã sắp ăn no, thế nhưng Ngọc Lang lại ngửa đầu so đo với Hoàng đế.

Liếc mắt một cái, lại không biết đã nhìn thấy cái gì, vẻ mặt Ngọc Lang nhất thời tràn ngập đề phòng. Y nói thầm bên tai Cửu vương gia, “Này, Hoàng đế Nhị ca của người cứ nhìn ta chăm chăm làm chi?”

Cửu vương gia bật cười.

Người này có lẽ đã ăn no rồi, cuối cùng cũng biết quan sát tình huống chung quanh một chút.

Đâu chỉ có riêng Hoàng đế, bất cứ ai ở trong hoa viên, từ đoàn sứ giả, đại thần cho đến kẻ hầu người hạ, có kẻ nào là không theo dõi y?

“Không sao đâu.” Cửu vương gia dùng khăn mặt ẩm giúp y lau tay sạch sẽ, “Hoàng Thượng không có ác ý với người.”

“Không có ác ý? Hừ!”

Mặc dù trong người đầy thù mới hận cũ, nhưng trước khi tiến cung Sanh Nhi đã dặn đi dặn lại, đồ ăn các thức có thể ăn thoải mái, nhưng nói thì không thể nói bừa. Ngọc Lang vẫn còn là một kẻ thông minh, y chỉ lầm bầm vài câu, ánh mắt nhìn Nhị ca của Cửu vương gia tình nhân ghi rõ thâm thù.

“Ngọc Lang...”

Một tiếng gọi trong trẻo rơi vào tai, Ngọc Lang lại coi đó là giọng nam âm trầm khó có thể quên. Y nhất thời nhảy dựng lên theo phản xạ, “Chuyện gì? Nhị vương...”, lại bị Cửu vương gia nhéo cho một phát.

Ngọc Lang bị đau, hung tợn trừng mắt với người trong lòng một cái, phải sửa lại lời, “Hoàng Thượng.”

Động tác mờ ám của hai kẻ kia bị Hoàng đế thấy rõ mồn một. Tuy khóe môi quân chủ hàm chứa ý cười xuân phong, trong lòng y lại không hề thoải mái.

Người đứng đầu tứ hải đã không thoải mái, các người cũng đừng mong dễ chịu.

Khóe môi Hoàng đế gợn lên một độ cong vô cùng quen thuộc. Cửu vương gia cùng bá quan run rẩy cả người.

Đến rồi, đến rồi.

Mọi người ngừng đùa, trộm giương mắt nhìn, nín thở chờ đợi.

Chỉ có Ngọc Lang ngây thơ là không hiểu chuyện. Cửu vương gia lặng lẽ kéo tay y, y lại còn chùi dầu mỡ dính đầy trên môi vào tay áo Cửu vương gia.

Hoàng đế chậm rãi nhấp chén rượu cầm trên tay, hỏi, “Hôm nay người đi gặp Thái hậu, đã được Thái hậu ban cho những thứ gì?”

“Thái hậu ban cho gì á?”

Không xong, người này sẽ không định đánh đòn ta đấy chứ? Khó khăn lắm mới được tiến cung một lần, bất chấp nguy hiểm đi gặp cái tên bại hoại này mới đòi được mấy thứ bảo bối sáng bóng trong suốt, ngàn vạn lần không thể bị cướp đi. Ánh mắt Ngọc Lang liên lão, “Thái hậu ban cho ta vài thứ chén bát, trắng này, đen này, đỏ này. Ta cũng biết quý củ cung đình, Thái hậu là người tôn quý nhất trong cung, Người đã ban thưởng cho ai cái gì thì Hoàng Thượng cũng không thể thu hồi.”

Về mặt cảnh giác kia không chút che giấu, ngay cả đoàn sứ giả cũng có thể nhìn rõ mồn một, nói chỉ đến Hoàng đế.

Có người không nhìn được, bật cười một tiếng.

Cửu vương gia nghĩ mặc dù đây là quốc yến, tình huynh đệ giữa hai người cũng sâu sắc, nhưng khi Nhị ca hấn mà đã tức giận, không chừng y sẽ trở mặt. Vội vã khom người, Cửu vương gia nói, “Hoàng Thượng, Ngọc Lang ít khi tiến cung, không hiểu lễ tiết, không bằng cho phép thần đệ dẫn y lui xuống.”

“Ta sao lại không hiểu lễ tiết?” Ngọc Lang căm tức, “Ta ăn còn chưa no mà!”

Ở dưới bàn, Cửu vương gia nhẹ đá y một cái. Thấy y vẫn nổi giận đùng đùng ngó mình lom lom, hấn liền lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Nghe lời một chút, khi nào về vương phủ ta sẽ cho người chơi một thứ rất hay.”

Đôi mắt Ngọc Lang liền sáng lên, y thấp giọng hỏi, “Hay là người lại kiếm đâu ra bản đông cung đồ mới rồi?” – mặt mày ngay lập tức liền hớn hở.

Hai người khe khẽ nói nhỏ, tựa như đã quên mình đang ở quốc yến. Chúng thần hai mặt nhìn nhau quan sát hai người kia bàn bạc sự tình.

Hoàng đế bỗng nhiên mở miệng.

“Tịch thu.”

Hoàng đế chính là Hoàng đế, chỉ cần nói ra hai chữ, hai thị vệ bên cạnh đã lập tức lên tiếng, “Vâng!” rồi xoay người vội vã đi tới.

Ngọc Lang rốt cục chú ý trở lại, hỏi Cửu vương gia, “Y vừa mới nói tịch thu cái gì thế?”

“Hôm nay người đắc tội trong cung.” Cửu vương gia còn chưa mở miệng, Hoàng đế địa vị tối cao lại đã hạ mình trả lời.

“Cái gì?” Ngọc Lang kêu lên sợ hãi, “Đó là phần bảo bối Thái hậu ban thưởng cho ta, không thể nói thu là thu như vậy!”

“Không sai, cũng không thể cứ thu luôn như vậy.” Hoàng đế gật đầu, “Nếu là phần thưởng của Thái hậu, vậy cũng nên thông báo cho Thái hậu một tiếng. Phái người đi gặp Thái hậu, nói Ngọc Lang phạm thượng, tất cả những thứ được ban cho đều bị tịch thu.”

“Ta...”

“Còn dám phạm thượng, trẫm liền hạ thánh chỉ cho Cửu đệ tiến cung chăm sóc Thái hậu một tháng, không được phép quay về vương phủ.” Hoàng đế lạnh lùng nói.

“Người...” Cũng thật quá độc ác đi?

Cửu vương gia rốt cục nhịn không được chen mồm vào, “Người còn dám mở miệng sao? Thật muốn ta vào sống trong cung một tháng?”

Hoàng đế ca ca, người làm thế này là muốn phạt Ngọc Lang hay là phạt ta vậy?

Ngọc Lang tuy cứng đầu nhưng cũng không phải là ngốc tử. Y lăm bầm hai tiếng, thừa hơi nói với Cửu vương gia, “Biết ngay người dẫn ta tiến cung không phải là chuyện tốt gì mà. Hóa ra là người cố ý để người ta bị bắt nạt.” Y cấu vào lòng bàn tay Cửu vương gia một cái thật mạnh.

Hoàng đế thấy chân mày Cửu đệ đột nhiên nhăn lại. Y biết hẳn đang bị trừng phạt, trong lòng thấy sáng khoái, mặt mày cũng giãn ra, so với bình thường nhu hòa hơn đôi chút.

Y thông dong dựa lưng, đầu ngón tay thon dài chậm rãi chuyển quanh miệng chén, đưa mắt đánh giá chúng sinh ở dưới chân mình. Y chung quy không biết chính mình cũng đang bị một nam nhân khác lặng lẽ quan sát.

Tiệc vừa kết thúc, trời đã tối sầm. Thị vệ đốt những cây đuốc lớn bố trí ở bốn phía hoa viên. Có lẽ là do mùa thu tới rồi, tiết thu khiến lòng người trở lạnh, cảm giác mệt mỏi hết sức.

Đúng là y mệt mỏi thật. Y là chủ tử của thiên hạ, buổi sáng xử lý quốc vụ, giờ Ngọ triệu kiến đại thần, buổi chiều tiếp kiến sứ giả, lại còn yến tiệc tối nay. Y so với ai cũng sẽ mệt mỏi hơn.

Dù vậy, một chút ủ rũ cũng không thể để lộ ra.

“Hoàng Thượng, đuốc ở hậu hoa viên cũng đã thấp xong.”

Sau khi thưởng yến, còn có hoạt động thưởng hoa ở hậu hoa viên. Lễ bộ cố gắng tăng thêm một tiết mục này sau yến tiệc, bởi vì Khiết Đan dần dần trở nên cường đại, Thiên triều cần phải có biện pháp khiến bọn họ lung lạc. Hoàng đế lúc mới biết ý định này còn thấy thú vị mà gật đầu đáp ứng, thế nhưng đến giờ phút này lại thấy toàn bộ quan viên Lễ bộ ngu dốt như lợn.

Sao không nghĩ rằng Hoàng đế cũng sẽ mệt mỏi?

Hoàng đế dù tức giận cũng không để lộ ra. Ánh mắt y như có như không nhìn thẳng về phía sau một cái, dọa các quan viên Lễ bộ toát mồ hôi lạnh.

Trời ạ, chủ tử tại sao lại không hài lòng? Chúng ta làm cũng không đến nỗi tồi nha.

Đúng rồi...

Ngọc Lang! Nói không chừng lại là do thằng nhãi con Hạ Ngọc Lang gây ra!

Quan viên Lễ bộ mồ hôi lạnh đầy đầu theo sau, đảm đương trách nhiệm do Hoàng đế giao phó, chậm rãi đưa mọi người ra hậu hoa viên ngắm cảnh.

“Thương Nặc vương tử, đây là gốc phù dung tím nở hoa vào mùa thu.” Một bên dẫn dắt một bên giải thích, Tiểu Phúc Tử cũng tận chức tận trách, “Đây chính là hi thể trân phẩm, cả thiên hạ chỉ có một gốc này. Ngài xem cái nụ hoa nho nhỏ của nó này. Khi nở, hoa sẽ có màu tím sẫm. Nếu chưa nhìn thấy, ngài sẽ không thể tưởng tượng được nó xinh đẹp đến nhường nào.”

Sứ giả ai ai cũng “chắc chắc” lấy làm kỳ lạ.

Ngọc Lang cũng không biết từ nơi nào xông ra, “Hoa nào đẹp cơ, cho ta xem với!”

“Ngọc Lang, cẩn thận đừng nhúc nhích...” Cửu vương gia còn chưa dứt lời, đã nghe thấy tiếng “răng rắc”.

Cái âm thanh này khiến Hoàng đế cũng phải quay đầu nhìn lại. Ngọc Lang đứng cạnh gốc phù dung, vẻ mặt ngốc nghếch vô cùng.

Một gốc hoa trụi lủi đứng thẳng trong gió thu.

“Ta còn chưa làm gì mà.” Ngọc Lang giơ hai tay ra.

Mọi người dù biết Hoàng đế sủng ái Cửu vương gia, trái tim cũng không khỏi run lên, người nhìn nhìn ta, ta cũng xem xem người. Làm trò trước mặt đoàn sứ giả Khiết Đan như thế, ai cũng không biết vị Hoàng đế nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt này sẽ xử lý ra sao.

Ngọc Lang thấy chung quanh bỗng nhiên yên ắng, trong lòng kêu to không ổn. Y vô tội vờ vàng nhìn Cửu vương gia, “Thật mà, Sanh Nhi cũng nhìn thấy ta không làm gì cả, đúng không?”

Y thật sự đúng là chưa làm gì cả, chỉ vì muốn xem hoa nên mới kích động, nhất thời không dừng bước được, trượt ngã một cái, y phục liền vướng vào cành hoa...

Răng rắc.

Êm đẹp cho một gốc phù dung, tự nhiên lại gặp tai bay vạ gió!

Cửu vương gia không còn gì để nói, “Ôiii, người thật là...” Quay đầu nhìn lại vị Hoàng đế còn chưa lên tiếng, “Hoàng Thượng, thần đệ nguyện lĩnh trách...”

Hắn còn chưa kịp quỳ xuống, âm thanh lạnh lùng của Hoàng đế đã truyền đến, “Đoàn sứ giả còn đang tại đây, trăm miến người không phải quỳ. Yên tâm, phạt nhất định phải phạt, đêm nay người cứ quay về vương phủ chờ ý chỉ của trăm.”

“Tuân chỉ.”

Cửu vương gia lên tiếng, quay đầu nháy mắt ra hiệu với Ngọc Lang.

Mang người tiến cung, ta đã biết thế nào cũng bị Nhị ca trách phạt mà.

Ngọc Lang cũng hiểu ý, làm mặt quỷ với hắn.

Hai người đi theo sau Hoàng đế trừ bỏ bị phạt cũng vẫn là bị phạt, vậy là bọn họ cố ý tụt lại phía sau, ly khai đội nhân mã, nhanh như chớp cầm tay nhau chạy tới nơi khác đùa nghịch.

Có lẽ bởi vì một gốc phù dung tím bị gãy, nét mặt Hoàng đế đã nghiêm túc nay lại càng hiển lộ vẻ uy nghiêm của đế vương. Y dẫn mọi người bơi thuyền ở hậu hoa viên một chuyến rồi trở lại đình giữa hồ.

“Hoàng Thượng, giờ là lúc thưởng ngoạn lễ vật đoàn sứ giả dâng lên.” Tiểu thái giám ở bên người nhỏ giọng nhắc nhở.

Tại đình có một bàn chứa đầy lễ vật do đoàn sứ giả Khiết Đan mang tới. Các cung nữ xốc khăn đỏ phủ trên bề mặt lên, các lễ vật kể cả đã thấy lẫn chưa thấy đều triển lộ.

Lướt mắt qua một lượt, mỹ danh là thưởng ngoạn, thực chất chỉ là làm để đoàn sứ giả thấy Hoàng đế rất thích lễ vật của bọn họ mà thôi.

Hoàng đế tùy ý cầm lên một chiếc nỏ nhỏ ở giữa đồng lễ vật, nhẹ nhàng kéo kéo nhưng lại không thể kéo ra ngay được.

Chẳng lẽ cánh tay của người Khiết Đan lại khỏe đến vậy?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên một thanh âm nam nhân vang lên từ phía sau, “Hoàng Thượng, cái chuỗi của nỏ này có cơ quan đấy.”

Thanh âm kia đầy âm điệu của người dị quốc, mà lại vang lên từ một nơi quá thân cận, Hoàng đế cảm thấy như có người đang thì thầm ở gần ngay bên tai mình.

Giật mình quay người lại, khuôn mặt của vị Khiết Đan vương tử đã phóng đại ngay trước mắt, gần sát đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Tâm thần Hoàng đế chấn động mạnh.

Y đã thật lâu không thân cận cùng người khác, mà ngay cả Hoàng hậu ngày thường gặp mặt cũng là tuân theo lễ nghi cấp bậc đứng cách xa nửa trượng.

Y là thiên tử, là chủ tử của muôn người trong thiên hạ, không ai có thể cùng y đứng sòng vai.

Vị Khiết Đan vương tử này sao lại dám lớn mật như thế? Tuy rằng nụ cười của hắn không hề mang ác ý, nhưng lại rất mạo muội.

“Đây là phát minh mới nhất của Khiết Đan chúng thần. Nỏ này thoát nhìn thì nhỏ vậy nhưng được thiết kế đặc thù để khẩu trừ lực kéo, có thể bắn đi xa ngàn trượng.” Khiết Đan vương tử kiên nhẫn giải thích, lấy tay chạm vào dưới nỏ, nơi có một miếng gỗ nhỏ, “Mời Hoàng Thượng xem, phải vận bung nơi này ra, rồi ấn nó xuống chỗ này.”

Vừa nói, hắn vừa đứng bên cạnh làm mẫu.

Như là để tôn trọng Hoàng đế Thiên triều, Khiết Đan vương tử không lấy nỏ đi từ tay Hoàng đế. Nỏ nụ cười khiến người ta không thể chán ghét, hắn tiến tới từ phía sau, bất ngờ vươn tay, nắm lấy hai tay đang cầm nỏ của Hoàng đế.

“Cứ để như vậy, hai tay giữ chặt.” Người Khiết Đan thân hình cao lớn, so với người Trung Nguyên thì vóc người lớn hơn một chút. Hắn làm động tác như vậy cũng chẳng cần cố hết sức.

“Sau đó, lấy tay kim phía dưới miếng gỗ...” Kiên nhẫn cẩn thận dạy dỗ đầu ra đây, Khiết Đan vương tử tựa hồ không hề để ý tới không khí quỷ dị bao quanh mình.

Các đại thần Thiên triều hai mắt trợn lớn, cơ hồ có thể so với cá vàng nhà Cửu vương gia vì bội thực mà đi đời nhà ma.

Vô luận ngữ khí của Khiết Đan vương tử có tự nhiên thế nào, nhưng quan trọng nhất là, Hoàng Thượng vĩnh viễn uy nghiêm, cần trọng lại bị một vương tử dị quốc gần sát quá độ như thế, cũng là chuyện không thể xảy ra.

Mà ngay cả Hoàng hậu cũng không dám làm hành động quá thân mật như thế với Hoàng Thượng trước mặt quần thần.

Huống chi, tư thế của bọn họ, căn bản chỉ là Hoàng Thượng bị Khiết Đan vương tử ôm sau lưng, dạy cho cách dùng nỗ thôi.

“Cái nỗ này trước mắt cũng chỉ là mới nghiên cứu sáng tạo ra, cho nên còn chưa thực sự được giản tiện.” Thương Nặc vương tử dốc lòng giảng giải.

Các đại thần nơm nớp lo sợ, bắt buộc bản thân mình tỏ vẻ thưởng thức cảnh tượng Hoàng đế của bọn họ bị Khiết Đan vương tử ôm vào lòng, luận đàm vũ khí.

Tuy rằng cảnh tượng này, thật sự là... Thiên triều thượng quốc... Lễ nghi bang giao... thật mất mặt...

Vậy nhưng, không thể mở miệng.

Trước kia thời Tam Quốc có kết nghĩa vườn đào, rồi các học trò cũng là ngủ cùng một chỗ. Nam nhi với nhau, so đo tính toán làm gì.

Lúc này, Hoàng Thượng và Khiết Đan vương tử cùng lăm cũng chỉ là ôm một lát để nếm thử uy lực của vũ khí mới, tuyệt không có ý gì khác. Tứ chi khảng khít như thế, tuy rằng không hợp với phong tục của triều đại, nhưng biết đâu đây lại là phong tục của Khiết Đan man tộc.

Lại nói, thiên hạ đều biết Hoàng Thượng cứng cỏi, nào có ai dám mạo hiểm để bị mất đầu, ho khan một tiếng, trang trọng nói, “Thương Nặc vương tử, mời ngài buông Hoàng Thượng của chúng ta ra”?

Nhưng câu nói này mà không ra khỏi miệng, khác nào thừa nhận Hoàng Thượng của bọn họ thực sự đang bị kẻ khác chiếm tiện nghi?

Loại chuyện có thể ảnh hưởng đến quốc thể thế này sao có thể phạm phải được?

Trăm triệu, trăm triệu lần không thể.

Huống chi, quân lực của Khiết Đan...

“Chỗ này không thể nắm quá chặt...” Thương Nặc vương tử tiếp tục giảng giải.

Thiên tử mặc long bào đã sớm ném bộ dạng nỏ kia lên chín tầng mây.

Y đã hóa đá.

Người này dám lớn mật như thế. Man tộc, quả nhiên là man tộc mà!

Nếu là người của bốn quốc chắc chắn đã bị xử tử rồi.

Tuy là vô tình nhưng man tộc này thật đáng hận! Ta đường đường đã dùng lễ nghi của Thiên triều thượng quốc để tiếp đón.

Thế nhưng hai nước tranh chấp, cũng không chém sứ giả.

Huống chi, quân lực của Khiết Đan...

Trong lòng Hoàng đế phức tạp nhưng một suy nghĩ cũng không để lộ ra. Y thông dong mà uy nghi mở miệng, “Thương Nặc vương tử, trầm...”

“Hoàng Thượng, đã có thể kéo nỏ được rồi.” Nam nhân dạy dỗ đến toàn tâm toàn ý, thái độ vô cùng ân cần.

Ngực hần dán trên lưng Hoàng đế, độ ẩm cơ thể xuyên qua cả long bào thêu hoa lệ, dần truyền cho y.

“Nhìn về phía trước, muốn bắn vào đâu, liền nhìn...”

Lỗ tai thật ngứa, cũng thật nóng, thanh âm giống như từ nơi xa xôi nào đó truyền đến.

Láo xược! Sao có thể lớn mật như thế?!

Nhiệt độ cơ thể truyền tới ẩm áp đến mức Hoàng đế muốn nổi giận. Chưa từng có một người nào dám lớn mật như thế ôm y. Cho dù là vô ý, cho dù là không hiểu lễ nghi, dẫn đến mạo phạm, cũng chưa từng có.

“Khẩu trừ lực ấn chính là như vậy.”

Hoàng đế cảm nhận rõ độ mạnh yếu của đầu ngón tay Thương Nặc. Thương Nặc đang nắm lấy bàn tay y. Long thủ của y lại bị người ta tùy ý nắm thật chặt.

Dừng tay! Người dừng tay lại cho trầm! Nếu không phải lo lắng thực lực của Khiết Đan các người, trầm sẽ không lưu tình tát người hai cái!

Ho khan một tiếng, Hoàng đế cố ý nói bằng giọng không hài lòng, “Thương Nặc vương tử, trẫm đã hiểu rồi...”

“Ấn.” Thương Nặc quát khẽ.

Hoàng đế theo đầu ngón tay của hấn ấn xuống. “Tốc” một tiếng, tiếng xé gió vang lên, một đoàn tiên xuyên qua mặt hồ, bắn thẳng về phía hoa viên.

Khiết Đan nhất định là vô cùng nóng bức. Vương tử nhà bọn họ cả người như có dung nham, mà ngay cả ở ngón tay cũng thế. Bàn tay được chăm sóc đến mượt mà thon dài của Hoàng đế bị lửa nóng của Thương Nặc bao trùm đến cơ hồ nhuyễn ra, không còn xương cốt.

“Tuyệt! Vương tử bắn thật giỏi!” Đoàn sứ giả ai nấy vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Giống như vương tử bọn họ, các đại hán đến từ Khiết Đan không hề phát hiện ra bầu không khí quỷ dị đang bao trùm, lại từ đáy lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ vì Thiên triều Hoàng đế hòa hợp với Thương Nặc vương tử.

Hoàng đế liếc mắt nhìn các đại thần của mình.

Tính với chả toán! Các người hưởng bổng lộc của trẫm, đầy bụng thánh nhân thi thư, cho dù là trẫm và Khiết Đan vương tử luận bàn vũ khí, cũng nên vì thiên tử cùng ngoại nhân quá mức thân cận mà thấy ngại ngùng, ra mặt thỉnh Khiết Đan vương tử thu tay lại mới đúng.

Chẳng lẽ các người muốn tự trẫm mở miệng nói, “Khiết Đan vương tử, hãy buông trẫm ra” hay sao?!

Thật là không như mong muốn mà.

Nghe xong lời khen ngợi của mọi người trong đoàn sứ giả Khiết Đan, các thần tử Thiên triều lại nhớ tới Hoàng Thượng hiểu thẳng, mình cũng nên tỏ vẻ một chút.

“Thật tuyệt! Hoàng Thượng thật lợi hại, vừa mới học đã biết cách dùng nỏ rồi.”

Chỉ có thể làm ra bộ dáng vui mừng khôn xiết, tán dương không ngừng mà thôi.

Cả bọn gượng cười, “Hoàng Thượng đúng là thiên phú kì tài. Chúng ta chỉ sợ có học tám năm mười năm so ra cũng vẫn còn kém xa.”

Hoàng Thượng à, Người tính định để bị ôm như thế đến khi nào vậy? Cho dù có là luận bàn vũ khí, cũng nên biết là thiên tử thì cũng cần phải có tự trọng...

“A, ta dạy nhầm mất rồi.” Thương Nặc nhìn phương hướng của lạc tiễn, cười rộ lên, “Khi phóng tên, hấn

là nên hướng về phía trước một chút, vậy tầm bắn cũng sẽ xa hơn.” Tiếng cười cứ như quanh quẩn ở bên tai Hoàng đế.

“Lại một lần nữa, có được không?” Về mặt ôn hòa, Khiết Đan vương tử đợi Hoàng đế cho phép.

Còn chưa đủ sao? Hoàng đế bị người ôm trong lòng ngực đến mức cứng đờ.

Chưa hết? Chúng đại thần lông tơ đều dựng thẳng.

“Không thể tin được là Khiết Đan lại có thể chế tạo ra được một loại nổ tinh xảo như vậy, trẫm đã được khai mở nhãn giới rồi.” Hoàng đế mỉm cười, ôn hòa mà kiên định đẩy vị vương tử to gan lớn mật này ra, “Đa tạ vương tử, trẫm đã biết cách sử dụng.”

Nếu không phải bởi vì binh lực của Khiết Đan, kẻ lỗ mãng này...

“Chỉ cần hiểu thì sử dụng cũng không thành vấn đề. Nhưng chế tạo loại nổ này không dễ.”

Khiết Đan vương tử chỉ cần nói một câu đã thu hút lực chú ý của Hoàng Thượng.

Bí quyết chế tạo cung nổ của Khiết Đan chính là điều khiến mọi quốc gia ham muốn.

Biết đâu kẻ lỗ mạng này sẽ mê mê tỉnh tỉnh nói ra chút điều cơ mật?

Bộ dáng Hoàng đế tuần mã, dưới ánh trăng lại trở nên ôn hòa hơn, “Nơi này của trẫm cũng có một vài thợ thủ công chuyên nghiên cứu chế tạo các loại cung nổ tinh vi.”

“Thật sao?” Thương Nặc vương tử kinh ngạc nói, “Vậy thì chúng ta nên cùng luận bàn một chút. Chuyên gia cung nổ của Khiết Đan chúng ta chính là những người giỏi nhất. Nhưng ta nghe nói người Thiên triều chỉ thích đọc sách, không ham luyện võ, nên vương tộc Thiên triều cũng không chú ý nổ tốt xấu ra sao.”

Man tộc chính là man tộc, nói ra thứ ngôn ngữ thiếu suy nghĩ như vậy!

Tuy bị mất mặt nhưng Hoàng đế vẫn mỉm cười, chỉ là có chút mất tự nhiên, “Vương tử hiểu lầm rồi. Thiên triều vương tộc cũng có người tinh thông cung nổ, tỷ như ... trẫm...” Ừ, chính xác mà nói, thì là Cửu đệ của trẫm.

Liếc mắt quan sát, nhưng lại tìm không thấy vị Cửu vương gia huynh đệ tinh thông cung nổ đâu, Hoàng đế đành phải nuốt vào ba chữ cuối cùng.

Lại trốn đi đâu mất toi?

Đáng giận, chờ giải quyết xong việc của đoàn sứ giả Khiết Đan, tuyệt đối không thể tha cho hai kẻ này.

“A? Thiên triều Hoàng Thượng cũng tinh thông vậy sao?” Biểu tình của Thương Nặc vương tử cùng mọi người trong đoàn sứ giả vừa sùng bái vừa kinh ngạc khiến Hoàng đế uy nghi không cách nào làm sáng tỏ hiểu lầm.

Nhưng nói y từ nhỏ đã luyện tập cưỡi ngựa bắn tên cũng không phải là khoác lác.

Tinh vi chế tạo cung nỏ, theo y, so với tinh vi đào móc cách chế tạo cung nỏ, thì cũng không sai biệt lắm.

“VẬY... Ta có thể cùng Thiên triều Hoàng đế bàn luận cách chế tạo cung nỏ hay không?” Nói đến cung nỏ, vị vương tử lỗ mãng lập tức hai mắt sáng lên, vui sướng không thôi, “Ta gần đây nghiên cứu một loại nỏ cỡ lớn, tầm bắn xa...”

“Vương tử...” Trong đoàn sứ giả Khiết Đan, người lão luyện thành thực còn có thể suy nghĩ, nhẹ nhàng nhắc nhở.

“...Sử dụng nhẹ nhàng, đang định phổ biến dùng trong quân...”

“Vương tử...”

“Lai Mục, người đừng có cản ta nói chuyện. Chính là nếu như đem dùng trong quân đội, thì vẫn còn một vấn đề nho nhỏ cần được giải quyết...”

“Khụ khụ! Vương tử điện hạ...”

“Lai Mục, người đang làm gì?” Tay áo Thương Nặc bị người ta túm rồi lại túm, rốt cục hắn bắt mãi, nghiêm mặt nhìn thuộc hạ, “Ta đang cùng Hoàng Thượng bàn luận chuyện cung nỏ, không thấy hay sao?”

Bốn phía trầm mặc.

Những người ở trong đoàn sứ giả Khiết Đan đứng bên cạnh vương tử ngậm chặt miệng, hận không thể tập trung hết sức mạnh vào đôi mắt, vì thế cứ chớp mắt liên hồi.

Nhị vương tử điện hạ tôn quý ơi, chúng ta biết ngài đang nói chuyện cung nỏ.

Quân binh Thiên triều không thể đánh lại quân binh chúng ta, một trong những nguyên nhân quan trọng

chính là vũ khí.

Người Thiên triều đang muốn học trộm kỹ thuật của chúng ta mà.

Các đại thần Thiên triều quy củ đứng ở một bên, duy trì khuôn mặt tươi cười hữu lễ.

Không tồi, chúng ta phải học lên.

Tốt nhất là dùng kỹ thuật của các người để chế tạo thành cung nỏ của chúng ta, rồi dùng cung nỏ ấy bắn vào mông các người một phát.

Ha ha, khi đó, quân lực Khiết Đan còn gì đáng sợ?

“Khụ, kỹ thuật quan trọng của quý quốc, vương tử nên cẩn thận, không cần phải nói ra nhiều.” Hoàng đế cứ như băng quơ, thực chất là lấy lùi làm tiến.

Man tộc chỉ là man tộc mà thôi! Chỉ cần một chiêu quân pháp của Thiên triều là có thể dễ dàng đối phó.

Quả nhiên...

Thương Nặc bắt mắt trông mắt với bọn thuộc hạ ở phía sau một cái, nhưng khi nhìn về phía Hoàng đế, hắn đã thay đổi thành vẻ mặt tươi cười hân hoan vô cùng, “Không không, xin Hoàng Thượng nhất định phải dành chút thời gian để chúng ta cùng luận bàn việc cung nỏ. Cung nỏ thường là đề tài để các chuyên gia Khiết Đan thức trắng đêm bàn luận, nhưng vẫn có một vấn đề không thể giải quyết.” Thương Nặc vương tử có tình yêu thương đặc biệt đối với cung nỏ, sau khi biết Hoàng đế cũng tinh thông cung nỏ, ánh mắt hắn nhìn Hoàng đế cũng nhiều thêm hai phần nhiệt liệt, “Không biết Hoàng đế có nghiên cứu những tài liệu liên quan đến cung nỏ hay không?”

“Có biết một phần.” Hoàng đế thản nhiên nói.

“Ta rất muốn thỉnh giáo Hoàng Thượng. Về tài liệu liên quan đến chế tạo cung nỏ, nếu Hoàng Thượng có thể cho ta chút ít thời gian, không, chỉ cần một đêm...”

“Vương tử...” Nếu cứ như vậy, trong một đêm Thiên triều Hoàng đế, không, chỉ cần nửa đêm thôi, sẽ móc sạch bí mật của chúng ta mất.

Thương Nặc lại trông mắt với thuộc hạ, “Người còn dám xen miệng?” Chuyển hướng về phía Hoàng đế, hắn lại tha thiết thỉnh cầu, “Hoàng Thượng, cung nỏ là thứ vũ khí tinh xảo, khi thảo luận phải tĩnh tâm. Chúng ta có thể tìm chỗ nào yên ắng, tránh đi những kẻ ồn ào không hiểu biết được không?”

Không thể nha! Ánh mắt đoàn sứ giả Khiết Đan mãnh liệt phản đối.

Cầu còn chẳng được! Các đại thần Thiên triều ra sức che giấu vẻ mặt cười trộm.

Ánh mắt Thương Nặc vương tử tràn ngập khát vọng nhìn Hoàng đế.

“Được rồi.” Hoàng đế chậm rãi, cẩn trọng mà nhẹ gật đầu.

“Được lắm! Việc này không nên chậm trễ, đàm luận luôn bây giờ đi. Ôi, nếu sớm biết rằng Hoàng đế cũng có nghiên cứu về cung nỏ thì còn yến tiệc với lại ngắm hoa cái nỗi gì nữa, lãng phí thời gian quá. Lai Mục, các người ở nơi này chờ ta.”

“Vương tử à...”

“Theo phân phó của trẫm, lập tức quét dọn Vành Đám các. Nơi này thanh tịnh, xin mời vương tử vào trong đó nói chuyện.” Hoàng đế liếc mắt nhìn quần thần, “Các người lưu lại tiếp đãi mọi người thật tốt.”

Các đại thần chỉnh tề trả lời, “Tuân chỉ.”

Hoàng Thượng yên tâm, chúng thần sẽ cẩn thận trông chừng, không cho bọn họ cản trở chuyện tốt của Người. Khiết Đan vương tử liền giao cho Hoàng Thượng chủ tử Người.

Vành Đám các được xây dựng ở trên nước, cách hoa viên rất xa, là nơi yên tĩnh, chỉ có một cái cầu nối với bờ hồ. An toàn là trên hết, nếu đã để Hoàng đế ngồi cùng Thương Nặc vương tử, thị vệ tất nhiên phải canh phòng nghiêm ngặt không để ngoại nhân xâm nhập.

Vành Đám các tứ phía được nước bao quanh, bọn thị vệ bảo vệ ở chân cầu và bốn phía xung quanh, cam đoan vạn vô nhất thất.

“Thất lễ, vương tử diện hạ. Quy củ của Thiên triều là bất luận kẻ nào muốn cùng Hoàng Thượng trò chuyện, cũng không được mang theo binh khí.” Thị vệ trưởng mỉm cười giải thích.

“Tất nhiên rồi.” Thương Nặc thoải mái mặc cho bọn họ lục soát toàn thân trên dưới.

“Đã có thể vào rồi.”

“Đa tạ.”

Vành Đám các là nơi thanh u sạch sẽ, cũng là nơi bí mật. Hoàng đế nghĩ mình làm chuyện không quang

minh chính đại nên hạ thánh chỉ cũng đơn giản, “Nếu không có truyền gọi, không cho bất cứ kẻ nào bước vào. Người để ý trông coi đầu cầu cho trẫm.”

“Tuân chỉ.”

Sau khi đuổi hết thị vệ đi rồi, hai người ngồi cùng một chỗ tại Vịnh Đàm các đến một cái cửa sổ cũng không mở. Trong không gian hữu hạn lại có hai nhân vật khó lường. Một người đường đường là Thiên triều Hoàng đế, một người lại là Khiết Đan vương tử hiển hách một phương.

Có hẳn một buổi tối, Hoàng đế cũng không cần phải vội vàng. Y nhàn nhã giơ tay lên, “Đây là trà Vân Quý mới nhất, vương tử, mời.”

“Mời Hoàng Thượng.”

Nước trà trên quý mà một hơi cạn sạch.

Ngưu tước mẫu đơn, hồi ôi, man tộc chính là man tộc!

Tao nhã cầm chén, Hoàng đế hộp nhẹ một ngụm trà. Không hổ là người đứng đầu Thiên triều thượng quốc, y mang trong mình khí độ cao quý mà vẫn ẩn hiện uy nghiêm.

Giấy tiếp theo, chén trà từ trên tay rơi xuống.

“Cẩn thận.” Thương Nặc vương tử hô nhỏ một tiếng, lao ra đỡ lấy chén bạch ngọc tinh xảo sang quý.

Thân thủ thật là nhanh nhẹn.

Hoàng đế nằm trên ghế mà kinh hãi khiếp sợ tận đáy lòng.

Toàn thân y vô lực, mệt mỏi đến không thể nhúc nhích. Có người hạ độc sao?

Độc gì lợi hại như vậy? Độc gì mà thần không biết quỷ không hay?

Kẻ nào lại dám lớn mật như thế?!

Ánh mắt Hoàng đế sắc lẹm liếc về phía vương tử Thương Nặc.

Thực ra thoát nhìn cũng không giống lắm. Độc đã ngấm vào cơ thể y nhưng Thương Nặc không hề lật mặt,

ngược lại hẳn còn tỏ ra thân thiết, “Hoàng Thượng, Người có khỏe không?”

Không, vô cùng không khỏe.

Nước trà đổ vào long bào, đùi y cũng đã bị ướm. Dù không phải là nước sôi nhưng cái địa phương mẫn cảm kia vẫn nóng rất.

Thương Nặc đưa mắt quan sát hạ thân ướm dẫm của y, “Hoàng Thượng, Người bị bỏng sao?”

“Hạ độc... Có người hạ độc, người đầu, người tới đây...” Hoàng đế vừa nói xong liền kinh ngạc khi nghe thấy thanh âm của mình nhỏ như muỗi kêu.

Thị vệ canh giữ ở đầu cầu và những nơi trọng yếu của Vĩnh Đàm các, trừ phi bọn họ cũng là muỗi, nếu không thì hoàn toàn không thể nghe Hoàng đế nói gì.

Nguy to.

Chuyện xảy ra tiếp theo lại càng nguy hơn.

“Người... Người làm gì?”

“Giúp Người cởi bớt y phục ra.” Thương Nặc vương tử hảo tâm lại nhanh nhẹn, chỉ hai ba cái đã lột long khố bị nước trà đổ ra, long bào ướm sưng cũng được quần lại, nhét vào đai lưng Hoàng đế.

Hai chân Thiên tử thon dài mà trần trụi hở ra, đường cong do rèn luyện chăm chỉ tạo thành được làn da bao vây lấy. Đùi y đỏ bừng do bị nước trà nóng đổ vào.

“May là không bị bỏng, chỉ hơi đỏ thôi.”

Một trận gió lạnh quét qua hạ thân trần trụi, Hoàng đế cơ hồ tức giận đến phát run.

“Làm càn... Người... Người cho trẫm...” Cả đời y chưa từng có lần nào mất mặt như thế.

“A, Hoàng Thượng chắc là không quen để người khác nhìn thấy? Nhưng chúng ta đều là nam nhân thì có gì quan trọng? Như vậy đi.” Thương Nặc hào sảng cởi áo khoác, đắp lên lưng Hoàng đế, “Như thế này có khá hơn không?”

“Được... Được...” Khá cái con khỉ!

Thiên tử tức giận đến môi cũng phát run.

“Người đâu... Người tới... Tới...” Dừng hết khí lực từ khi còn bú sữa mẹ đến nay ra nói, thanh âm cũng chỉ nhỏ như tiếng muỗi.

“Hoàng Thượng không cần lo lắng về cái quần này, ta đây sẽ nhanh chóng giúp Người tìm một cái sạch sẽ. Hoàng Thượng cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ giữ bí mật tuyệt đối.” Người Thiên triều rất trọng sĩ diện.

Thương Nặc cuộn long khổ của Hoàng đế lại, bỏ vào trong lồng ngực. Hắn đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Hoàng đế xanh cả mặt chờ dẫn ngồi trên ghế.

Như thế là như thế nào? Như thế nào có thể thành ra như thế!

Ai hạ độc? Trúng độc kiểu gì?

Hạ độc cũng coi như nhin được, nhưng sao mà... sao mà đến long khổ cũng bị tước mất? Hận không thể ném vỡ tan tành chén trà bạch ngọc trên bàn, Hoàng đế lại suy sụp phát hiện ra đến sức để nắm tay cũng không còn.

Người đâu! Người đâu! Cứu giá!

Lũ thị vệ này thật không có lấy một kẻ thông minh, tại sao không biết đến kiểm tra?

Đáng chém!

4. Quyển 1 - Chương 4

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng động, đồng tử của Hoàng đế cũng vì thế co lại. Cái tên vương tử bụng dạ khó lường kia đã quay trở lại?

Cửa bị khẽ đẩy ra, một bóng người quen thuộc rón ra rón rén tiến vào nhẹ nhàng như mèo.

“Tại sao lại là người?”

Ngọc Lang cả người ướt sũng như sắp sửa biến thành thủy nhân thậm thụt bước vào. Nhìn thấy Hoàng đế

đang ngồi trên ghế, y sợ đến nhảy dựng, vội vàng vung hai tay biện bạch, “Ta không phải đến ăn cắp, ta chỉ leo cây, ai biết cái thân cây đó đã bị chặt làm ta rơi xuống nước. Sau khi rơi xuống nước, ta lội lên, tiện thể nhìn xem nơi này có cái gì tốt tốt... Hả? Nhầm rồi nhầm rồi, ta chỉ vào ngắm nghía một lúc, không phải là muốn lấy cái gì...”

“Gọi người... Gọi thị vệ tới...” Giọng Hoàng đế vốn đã lạnh lùng, lúc này lại trầm thấp đến cơ hồ không nghe được nên càng lộ rõ vẻ nguy hiểm.

Bị dọa đến rùng cả mình, Ngọc Lang run run, vội vàng vò đầu bứt tai biện minh, “Không không, không cần gọi thị vệ, gọi thị vệ làm cái gì? Đã nói không phải là ta trộm đồ gì rồi.”

“Thị vệ! Gọi thị vệ...” Thanh âm Hoàng đế rống giận, thế nhưng so với tiếng muỗi còn kém hơn.

Ngọc Lang hoài nghi quan sát y, “Người lại muốn làm gì Cửu vương phủ? Được rồi, kỳ thật cũng không phải là không thể. Nhưng người nhất định phải cho ta thời gian một ngày, để cho ta khuân tất cả đồ đạc đi.”

“Gọi thị vệ tới...”

“Thị vệ có tới đây ta cũng sẽ nói một câu như vậy. Ta không làm gì cả, chỉ là bị ngã từ trên cây xuống nước nên mới bơi tới đây thôi!”

...

Chỉ có Ngọc Lang mới có thể cho y biết cảm giác thất bại của ngôi cửu ngũ.

“Vậy... Gọi Cửu vương gia tới.” Cửu đệ là người thân, cho dù biết việc này cũng sẽ không ăn nói lung tung.

Ngọc Lang thâm le lưỡi.

Nguy rồi, Hoàng đế lão nhân tức giận.

Đừng nhìn y nói chuyện thật văn nhã, Ngọc Lang đã từng ném trái đau khổ y mang lại liền lập tức hiểu ra ngay. Chỉ cần nhìn ánh mắt hiện tại của y, Ngọc Lang biết ngay nhất định sẽ không có chuyện tốt lành gì.

Ngọc Lang lập tức nói sang chuyện khác, “A? Người có lạnh không? Làm gì mà lại để hết y phục ở trên lưng vậy?”

Sắc mặt biến đổi, Hoàng đế im miệng không nói.

“Cái áo này hình như là của Thương Nặc vương tử thì phải...”

“Tránh ra!” Hoàng đế thực phải nổi điên lên mất.

Nếu để cho Ngọc Lang nhìn thấy cảnh tượng ở phía dưới áo khoác, vì danh dự của hoàng tộc, vì tôn nghiêm tối trọng yếu của Hoàng đế, ngày sau không thể không giết Ngọc Lang, giết cả những người đã nghe thấy Ngọc Lang nhắc tới chuyện này.

Thế nhưng giết Ngọc Lang chẳng khác nào giết Cửu đệ.

Mà trước khi giết chết Ngọc Lang, ai biết tiểu tử này đã đem chuyện kể hết cho toàn bộ kinh thành hay chưa. Muốn giết hết tất cả những người đã nghe Ngọc Lang nhắc tới chuyện này, sợ rằng sẽ phải tàn sát tất cả người dân trong thành mất...

“Càng nhìn càng giống...” Ngọc Lang kỳ quái lắm bầm, tiếp tục nghiên cứu.

“Đừng có chạm vào!” Hoàng đế thiếu chút nữa thì tức đến mức ngắt xỉu. Cuối cùng tìm lại được chút lý trí, y nói với tốc độ nhanh nhất, “Trẫm sẽ ban thưởng!”

“Ban thưởng?” Tay Ngọc Lang dừng lại giữa không trung.

“Trẫm sẽ trả lại cho người những gì Thái hậu ban thưởng.”

“A?” Ngọc Lang nhìn y cổ quái, đầu óc cũng trở nên cảnh giác hơn.

Vô duyên vô cớ lại đối tốt với ta như vậy, nhất định có âm mưu!

Hoàng đế ghen đỏ cả mặt nhưng đầu óc lại rất thanh tỉnh. Chỉ nhìn vẻ mặt kia đã biết Ngọc Lang sớm có suy nghĩ nhỏ mọn gì trong đầu, y lại nói tiếp, “Trẫm còn có thể miễn cho Cửu đệ không phải tiến cung một tháng, ở lại vương phủ cùng với người.”

“Cái gì?” Đôi mắt trong sáng của Ngọc Lang so với sao đêm trên bầu trời còn sáng hơn.

Một tháng liền, Sanh Nhi sáng sớm không phải lâm triều, cũng không cần phải vào thời khắc triển miên bị Hoàng đế bắt tiến cung.

Có thể đi dạo với mình nơi nơi chốn chốn.

Thời gian dài như vậy, không khéo còn có thể tới Tô Châu chơi nữa.

Oa, hấp dẫn đến như vậy, cho dù là có âm mưu, cũng...

Hôm nay Hoàng đế sao mà tốt đến vậy?

“Chỉ cần người tìm Cửu đệ tới, ngay lập tức!”

Ngọc Lang chớp mắt.

Y nếu không nhìn sắc mặt Hoàng đế thì cuối cùng cũng phải nghĩ thấy bầu không khí kì quái. Y hồ nghi nhìn Hoàng đế, “Đây, không phải là người có chuyện gì quan trọng cần tìm người hỗ trợ đây chứ?”

Ai tới giúp cũng được miễn không phải là người...

Hoàng đế cũng không thèm để ý tới Ngọc Lang xung phong làm việc. Y thúc giục, “Nhanh lên, tìm Cửu đệ.”

Ngọc Lang ưỡn ngực, “Người nói thế nào thì cũng là Nhị ca của Sanh Nhi, nếu có việc gì, ta cũng sẽ cố gắng giúp người.”

“Tìm Cửu đệ! Tìm Cửu đệ đến mau!”

“Thật sự không cần ta giúp sao?”

“Tiến cung!”

“Hả?”

“Mặc cả thêm một lần nữa, trăm lần hạ chỉ cho Cửu đệ tiến cung một năm!”

Ngọc Lang làm mặt quỷ, vội vàng chạy tới cửa, “Được được được, tìm tìm tìm. Nhớ rõ người đã đáp ứng ta một tháng không bắt Sanh Nhi làm việc rồi nha!”

Xoay người lại, Ngọc Lang lại thấy ở đầu cầu xa xa có không ít thị vệ mỗi người tay cầm chuỗi kiếm, bóng dáng nghiêm túc đến dọa người. Y không ngốc đến độ đi đường ấy để bị mắng. Nếu đã bơi được tới đây, đương nhiên cũng sẽ bơi trở lại được, lặn lẽ hạ thủy, y quay lại bờ hồ.

“Vì ba mươi món bảo vật, trèo cây thêm một lần nữa vậy.” Ngọc Lang ướm sừng bò lên mặt đất, ngẩng đầu lựa chọn mục tiêu, “Lần này phải tìm một gốc cây chắc chắn hơn. Sanh Nhi thật là, biết thừa ta không quen thuộc gì hoàng cung lại còn rủ ta chơi trốn tìm, hại ta phải chạy đi chạy lại tìm người.”

Đã tới chưa?

Còn chưa tới.

Tại sao còn chưa tới?

Lòng Hoàng đế nóng như lửa đốt. Áo khoác trên lưng đã dần dần trượt xuống. Vải dệt của Khiết Đan vô cùng thô ráp khác xa tơ lụa Thiên triều trơn nhẵn. Đáng hận chính là, cái loại vải dệt thô ráp kia lại mang đến cho nơi mẫn một cảm giác dị thường.

Một đời kiêu ngạo cũng sẽ có những lúc xấu hổ như vậy!

Người Khiết Đan thật đáng giận!

Khiết Đan vương tử đáng chết!

Đám thị vệ vô dụng ở bên ngoài, hết thấy cũng đáng chết nốt!

Tại sao còn chưa tới?

Tiếng động ngoài cửa lại vang lên, Hoàng đế tập trung tinh thần nhìn ra.

Cánh cửa bị đẩy ra rồi khép lại ngay, dưới ánh nền lay lắt của Vành Đèn các, Hoàng đế ra sức trừng lớn hai mắt.

“Hoàng Thượng, ta đã trở về!”

Tại sao lại là nhà ngươi? Vì sao lại là ngươi! Tiểu tử Ngọc Lang kia đâu rồi? Cửu đệ cũng đâu rồi?

“Ta đáp ứng Người sẽ giữ bí mật, mà lại rất khó tìm ra thị vệ, cung nữ của Người, cho nên đành phải lấy một cái quần sạch sẽ của ta vậy.”

Kia chính là quần không sai.

Rốt cục cũng có rồi! Một chút an ủi trong bất hạnh lớn lao.

“Ta sẽ giúp Người mặc vào.”

Được lắm, cứ chờ cho đến khi ta mặc xong, chờ cho đến khi độc trên người ta được giải...

“Nhưng mà...” Thương Nặc cầm quần, ngồi xổm ở dưới chân Hoàng đế. Hắn đang định giúp y mặc thì khựng lại, ngẩng đầu lên thành khẩn nói, “Lấy được cái quần này cũng không dễ dàng, Hoàng Thượng có thể đáp ứng ta một yêu cầu trao đổi không?”

Âm mưu! Quả nhiên có âm mưu!

Từ xưa đến nay, có vị Hoàng đế nào vì thân dưới hở hang mà bị bắt buộc đáp ứng yêu cầu không?

Khuôn mặt anh tuấn của Hoàng đế trở nên nhăn nhó.

Nhưng việc nhỏ không nhẫn nhịn ắt sẽ loạn đại mưu.

Hiện tại tay không thể động, vai không thể nâng, y còn phải trông chừng biên cảnh hai nước phân chia. Chắc vẫn là cung ứng vũ khí lương thảo thôi, y chỉ cần sử dụng kế hoãn binh, hàm hồ đáp ứng một tiếng, ngày mai đổi ý là được.

Dù sao cũng không có ai làm chứng, hắn cũng đâu có đào ra được vật chứng.

“Yêu cầu gì?” Âm lượng của Hoàng đế chỉ có thể lớn đến như vậy, dưới ánh nền hôn ám, trong không gian hữu hạn lại nghe thật êm tai. Thanh âm y trầm thấp dễ nghe, dẫn theo một chút khàn khàn gợi cảm.

“Ta lúc này muốn “ôm” Hoàng Thượng một lần.”

Lúc này? Xem ra không phải quân pháp gì của Thiên triều cũng có thể dùng để đối phó với man tộc được, ít nhất là cái kế hoãn binh này.

Từ trước tới nay Hoàng đế luôn khôn khéo cũng không khỏi ngẩn người, “Ôm một lần?”

Thật sự là chưa từng nghe qua cái thứ lễ nghi này, giúp người khác lấy quần còn đòi “có qua có lại”, nhưng sao mà đưa ra cái loại yêu cầu kỳ quái thế? Chẳng lẽ cứ phải tứ chi tiếp xúc mới có thể biểu lộ lòng biết ơn? Sao lại không học theo lễ nghi của Thiên triều nhỉ?

“Có thể chứ?”

Quần ở trên tay người, lựa chọn cũng chỉ có một...

“Có thể.” Lòng tràn đầy bất đắc dĩ nhưng ngoài mặt Hoàng đế vẫn uy nghiêm lên tiếng.

Đều là nam nhân, ôm một cái cũng không phải có gì ghê gớm, còn những chuyện khác chờ trầm giải độc xong thì nói sau.

“Đa tạ Hoàng Thượng!” Thương Nặc được đáp ứng, ánh mắt chợt âm trầm đến mức Hoàng đế giật cả mình.

Bóng người cao lớn dễ dàng ôm lấy Hoàng đế, dịu dàng cẩn thận đặt y trên nền thảm sạch sẽ.

“Người... Làm cái gì vậy?”

“Ôm người.”

Bàn tay vừa thô ráp vừa cứng cáp tiến vào bên trong long bào, linh hoạt đến độ khiến người ta không thể tin được đó là cánh tay của một vương tử.

Sức lực vừa phải đến như vậy, chuẩn xác đến như vậy, nhẹ nhàng khiến cả hai điểm nhỏ trước ngực của Hoàng đế bỗng nhiên đứng thẳng.

“Buông ra!” Hoàng đế dù tay chân câu nhuỷ nhưng nét mặt vẫn tràn đầy uy nghiêm.

Tiếng cười của Thương Nặc vương tử thoải mái vang lên, nhiệt khí thổi vào ngay bên tai Hoàng đế, “Thiên triều có câu “quân vô hí ngôn”. Chuyện Hoàng Thượng đã đáp ứng thì không thể thay đổi được.”

Làm càn, làm càn!

Lễ nghi cũng là ôm, đồng sàng chính là “ôm”, nhưng sao có thể nhập làm một như vậy?

Cạm bẫy, đây đích xác là cạm bẫy!

“Người thật to gan, trầm...”

“Tranh Nhi.”

“... Cái gì...” Mí mắt Hoàng đế bỗng nhiên nháy một cái.

“Tranh Nhi.” Thương Nặc vương tử cúi người, cởi bỏ long bào ở thân trên của nam nhân, “Tên của người không phải là Tranh Nhi sao?”

Dưới ánh nền chập chờn, thân ảnh của Thương Nặc có vẻ to lớn vô cùng, giống như bất cứ thứ gì cũng

không thể trốn khỏi bàn tay hắn.

Hoàng đế nghe thấy hai chữ “Tranh Nhi” cứ tự nhiên như nước chảy mây trôi theo đường cong cương nghị nơi môi hắn thoát ra.

Cứ như vậy một lát, Hoàng đế bỗng nhiên ngay cả nói cũng không nên lời.

Y tất nhiên cũng có tên.

Nhưng bây giờ, y là Hoàng Thượng, là thiên tử, là chủ tử, trước đây, y cũng là Nhị vương gia, Nhị ca...

Nhưng y, đích xác là có tên thật của mình.

Nhưng rất nhiều năm qua, đã không có những người thân thiết gọi y như vậy nữa rồi. Ngay cả bản thân mình khi nghe thấy tên đó cũng thấy có phần xa lạ.

Tên của y, là Tranh Nhi.

“Tranh Nhi...”

Y vốn nghĩ sẽ không có người nào ghé vào lỗ tai y gọi y như thế nữa. Ngay cả Hoàng hậu tương kính như tân, vô luận là ở bên ngoài hay khi cùng một chỗ, cũng không dám gọi y như vậy.

“Tranh Nhi, gọi người là Tranh Nhi thoải mái hơn khi gọi người là Hoàng Thượng rất nhiều.” Thanh âm trầm thấp tràn ngập từ tính, trong mắt người đó lóe ra ánh hào quang sắc lẹm.

Đây chính là vị man tộc vương tử ôn hòa đôn hậu vừa nảy ư?

“Người... Dám gọi thẳng tính danh của trẫm...” Hoàng đế tay chân mềm nhũn vẻ mặt phức tạp, tựa hồ ngay cả vẻ uy nghiêm bề ngoài cũng không giữ được.

Thương Nặc cười cười, đáp, “Ta dám.”

Hắn vung tay, long bào tượng trưng cho Thiên triều hoàng quyền bị vút sang một bên. Mất đi màu minh hoàng tôn quý, Hoàng đế mặt không còn chút máu triển lộ toàn thân. Da thịt được các nữ tì chăm sóc tỉ mỉ trong nháy mắt lộ ra, cơ thể nam tính thon dài đẹp đẽ như non sông Thiên triều thở phập phồng.

“Trẫm muốn giết người!” Trong mắt y tràn đầy hận ý. Ánh mắt mãnh liệt như vậy, có thể làm tất cả Thiên triều thần tử sợ tới mức dập gối cầu xin tha mạng.

Thương Nặc mỉm cười nhìn thẳng y, sửa sai, “Hiện tại, ngươi không phải là trẫm, ngươi chỉ là Tranh Nhi.” Thanh âm hần trầm thấp, dịu dàng lại êm tai khiến Hoàng đế ngẩn cả người.

Thẳng đến khi Thương Nặc tách ra hai chân y, y mới run như cây sậy hiểu được nguy nguy đang chính thức xảy đến.

“Ngươi dám... Trẫm nhất định sẽ giết ngươi, lăng trì xử tử ngươi! Trẫm phải phái quân thảo phạt Khiết Đan, trẫm còn ban chỉ...”

“Không phải trẫm.” Thương Nặc lại một lần nữa sửa sai cho y. Hoàng đế không thể nhúc nhích ở ngay dưới thân hần, khuôn mặt anh tuấn của y nhăn nhó, vừa hận lại vừa sợ. Biểu tình y sinh động như vậy, sao lại không phải là một Hoàng đế biết yêu quý và trân trọng chính mình? “... Là Tranh Nhi.”

Hần nói xong, lại khéo léo chạm vào mật huyết còn vì then thừng mà siết chặt.

“Ngươi... Ngươi dám...”

“Ta dám.” Thương Nặc cười cười.

Hần nâng thẳng lưng, thoa vào chỗ kia của bản thân một ít dầu vừng rồi chậm rãi để dị vật chen vào giữa tiểu động tựa hồ không thể dung chứa được. Hoàng đế phát ra tiếng nức nở thống khổ, tay chân vô lực đến một cử động giãy giụa cũng không làm ra được. Vừa mới bị tiến vào có một nửa, y đã cảm thấy mình như bị dị vật lửa nóng xé nát.

“Đừng sợ.” Thương Nặc dịu dàng an ủi, cúi đầu hôn lên đôi môi đang không ngừng run rẩy của y, thắt lưng vẫn không ngừng tiến về phía trước, cố chấp mà tiến vào nơi sâu nhất mới chịu ngưng. Túm lấy một góc long bào, hần vừa lau cái trán đổ đầy mồ hôi lạnh của Hoàng đế vừa nói, “Ngươi xem, toàn bộ đều đã đi vào.”

“Cút... Lấy ra ngoài...” Hoàng đế đau đến mức ngất xỉu tới nơi nhấn mạnh từng chữ như mệnh lệnh.

“Lấy ra?” Thương Nặc lại động động thắt lưng.

Mới đưa ra bên ngoài trừu động một chút, Hoàng đế đã kêu lên thảm thiết, “A... Đừng, đừng nhúc nhích...”

Thương Nặc ngừng lại, kiên nhẫn hỏi, “Không cần lấy ra nữa sao?”

Hoàng đế vô cùng tức giận, cái tên lỗ mãng này, cái gì mà thẳng thắn dũng cảm, chính xác mà nói phải là một tên hồ ly âm hiểm!

Vô cùng nhục nhã.

Giết hắn, nhất định phải giết hắn!

“Tranh Nhi, chắc ngươi không biết, trước đây ta đã từng thấy ngươi.”

“Đừng nhúc nhích! Ngươi dừng lại... Dừng... Dừng...”

“Tên của ngươi thật là dễ nghe, Tranh Nhi, Tranh Nhi, có phải hay không là tên một loại nhạc khí duyên dáng của Thiên triều?”

“A a a... Ngươi... Trẫm muốn giết ngươi!”

“Ở trong mắt ta, ngươi không phải là *trẫm*, ngươi là *Tranh Nhi*. Lần đầu tiên ta gặp ngươi, ngươi đứng trong hoa viên nói ra tên của mình. Ta đã nghĩ, ngươi chính là người ta muốn ôm vào lòng thật chặt.”

“Không... Dừng đến nữa...”

“Cả một đời này... Người Thiên triều các ngươi cũng giống người Khiết Đan ở một điểm, là tin tưởng vào vận mệnh. Nhưng thần linh của chúng ta không muốn chúng ta phải khóc, không dám làm cái này không dám làm cái kia. Thần linh của chúng ta thích chúng ta muốn làm cái gì, liền có thể mạnh mẽ làm cái đó.”

“Đau quá... Ngươi giết ta đi!”

“Ngươi là người mà vận mệnh muốn ta ôm thật chặt, ta sao có thể giết ngươi? Cho dù mai sau có phải chết trên tay ngươi, ta cũng sẽ không giết ngươi.”

Hai thân thể trẻ trung tràn ngập nam tính gắn kết với nhau. Không khí Vịnh Đàm các vốn u tĩnh bỗng trở nên kịch liệt, tràn đầy mùi mồ hôi.

Loại chuyện kiểu này cũng không phải là chưa từng nghe nói.

Trong vương cung những việc dâm mĩ như thế vốn nhiều. Khi còn chưa đăng cơ, y từng nghe nói An Quốc cữu cùng nam nữ gian dâm. Nam cũng tốt, nữ cũng được, chỉ cần rơi vào tay hắn, sắc tâm của hắn liền nổi lên. Hắn không cần để ý xem đối phương có tình nguyện hay không đã sai người cướp ra khỏi phủ, trước cứ ràng buộc, sau này cũng rảnh chân rảnh tay đối phó.

Y được phụ vương sủng ái, từ nhỏ đã được đủ loại quan lại tranh nhau lấy lòng. Y còn chưa đón lễ trưởng thành đã có người dâng tặng một nữ tử xinh đẹp, một thời gian sau, lại là một hai nam hài đáng vẻ dễ nhìn.

Y khi đó còn trẻ, không kiềm chế bản thân nghiêm khắc như bây giờ, người ta dâng lên cái gì, y cũng thường vui lòng đón nhận. Đối với một quý nhân như y mà nói, ôm một nam hài tử vào đêm xuân thì đã có gì. Chỉ cần bộ dáng không tồi, hầu hạ cẩn thận thì nam nữ cũng chẳng có khác biệt gì lớn.

Trước đây khi y ôm nam tử hoan nhạc, đại đa số bọn họ đều mang một bộ dạng dục tiên dục tử, tiếng rên rỉ tựa hồ vang cả ra ngoài tường vương phủ. Ai mà biết khi bị ôm lại có thể đau đớn như vậy?

Đau quá!

Thời điểm nước rút mãnh liệt tới mức đưa hồn y trở lại với thực tại. Hoàng đế run rẩy trừng mắt, gương mặt y cảm hận nhất hiện rõ trong đôi con ngươi.

Gương mặt Thương Nặc đoan đoan chính chính, mỗi đường nét đều như được chạm khắc mà nên. Không có bộ dáng mảnh mai tinh tế như người Thiên triều, hẳn thuần một sắc kẻ thừa hào phóng uy mãnh của người ngoại tộc. Nếu không phải giờ phút này y đang phải chịu khổ hình tra tấn, ai biết đâu một kẻ lỗ mãng như vậy cư nhiên cũng âm trầm xảo trá đến thế?

Môi bỗng nóng rực, ngực bị dồn ép đến cơ hồ không thể hô hấp, Hoàng đế bị động từ chối vài lần, khó khăn lắm mới chờ Thương Nặc buông đôi môi của mình ra, y liều mạng hô hấp hớp vào không khí.

Mùi hương vốn đã có ở trong phòng cộng thêm hương vị nam tính trở thành một mùi hương khiến người ta sung huyết.

Thương Nặc tiếp tục dùng khí lực mạnh mẽ đùa giỡn trên môi y. Cả tay và miệng cùng được hắn sử dụng, hạ thân động tác vẫn không ngừng, có đôi khi hắn thả lỏng lực đạo, chỉ nhẹ nhàng đưa đẩy, lừa cho vị Hoàng đế Thiên triều thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó lại mạnh mẽ tiến vào, khiến cho nam nhân dưới thân sắc mặt tái nhợt, sợ đến run rẩy.

Dưới ánh nến, gương mặt chảy ra một tầng mồ hôi lại càng trở nên đẹp đẽ. Thương Nặc vì một ngày hôm nay, kỳ thật đã phí vô số tâm lực. Hiện tại nam nhân hắn ôm dù sao cũng là người cao ngạo nhất Thiên triều, để y có thể sa bẫy thế này, nói dễ hơn làm.

May mắn trời không phụ người có lòng, rốt cuộc cơ hội cũng đã tới với hắn rồi.

“Thoải mái không?” Đôi môi như lửa thiêu nhẹ nhàng âu yếm khoe miệng của Hoàng đế. Thương Nặc hôn đủ ở trên đó, lại liếm lên khoe mắt của y. Thanh âm Thương Nặc quanh quẩn trong phòng, lại vì khẩu âm của người ngoại tộc nên thật trầm thấp dễ nghe, “Tranh Nhi, ngươi thích được hôn như vậy không?” Ngực khí tràn ngập chắc chắn.

Đầu lưỡi hắn nhẹ dùng sức, con ngươi của Hoàng đế ở dưới mi mắt chấn kinh dường như nảy lên.

“Tranh Nhi, ngươi thích...”

“Câm miệng!” Chịu không nổi cách xưng hô thân thiết đến như vậy, *Tranh Nhi*, tên của y đã lâu rồi không còn ai gọi. Hoàng đế vẫn nhắm nghiền hai mắt rồi cục liều mạng biến toàn bộ khí lực đã tích góp được thành một câu gầm nhẹ phần nộ, nhưng ngay sau đó liền khở sở hừ một tiếng, cả người run rẩy, thở hổn hển.

Dị vật trong cơ thể mãnh liệt trườn động, so với những lúc trước đều mạnh hơn, giống như phải xâm nhập đến tận cùng lực phủ ngũ tạng.

“Ừm... A! A...” Hoàng đế ra sức ngửa cổ ra sau, hy vọng bằng cách này có thể thư hoãn sự chinh phạt trong cơ thể. Một cảm giác lạ lẫm như chết đi sống lại tràn đến, từ chân chạy thẳng lên não, đánh sâu vào ý chí của y đã sớm yếu ớt.

“Nơi này sao?” Thương Nặc săn sóc hỏi. Chính hắn cũng đang động tình, đầy đầu đều là mồ hôi, từng giọt rơi xuống lồng ngực trần trụi trắng nõn của Hoàng đế. Hắn một bên động thất lưng, đôi mắt sáng ngời tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Hoàng đế.

Nam nhân dưới thân bất cứ lúc nào cũng khiến cho người ta động tâm, trên khuôn mặt lạnh lùng phần nộ, giờ phút này bị áp lực lấn chiếm, một vệt đỏ ửng như có như không xuất hiện ở hai gò má, tuyệt mỹ đến mức khiến Thương Nặc điên cuồng.

Hoàng đế chịu đựng sự dày vò như từ địa ngục này.

Ở một chỗ nào sâu kín nhất trong cơ thể đang bị cơn thịnh của ngoại tộc vương tử dày vò. Mỗi lần sát qua, cơ thể lại dấy lên một chuỗi hỏa hoa nho nhỏ. Tình dục dần dần bành trướng khiến đầu óc y mê man.

Mặc dù đã có tam cung lục viện nhưng Hoàng đế chưa bao giờ cảm thụ loại tư vị này.

“Nơi này có thoải mái không?” Thương Nặc ôm thật chặt *Tranh Nhi* của hắn, tựa như sợ hãi vị quốc quân tay chân không chút sức lực này sẽ tan biến trong lồng ngực mình bất cứ lúc nào.

Đã tưởng tượng rất nhiều lần.

Từ khi hắn ở sau hoa viên của Cửu vương gia lặng lẽ ngắm nhìn *Tranh Nhi* của mình, hắn liền nhịn không được miên man suy nghĩ, khuôn mặt lạnh lùng kia khi ý loạn tình mê sẽ lộ ra loại biểu tình mất hồn nào.

Nhú mi sao?

Hay là đôi môi luôn mím chặt kia sẽ hé mở, không kìm nén được mà rên rỉ?

Nước mắt có rơi ra từ trong đôi mắt đen tỏa sáng kia không? Hay là nửa nhắm nửa mở, hay là toàn bộ mở to, vì bị khoái cảm làm giạt mình chết lặng?

Nhưng hết thấy dự đoán đều vô ích. Tranh Nhi trong lòng hẳn đẹp như vậy, nếu không tận mắt nhìn thấy sẽ không thể tưởng tượng được. Y tựa như pho tượng bạch ngọc được điêu khắc sắc sảo bỗng nhiên sống dậy, run rẩy dưới thân hắn, không chống cự được khoái cảm xa lạ mà rên rỉ.

Thương Nặc yêu cực kỳ, nhịn không được mềm nhẹ hôn y, “Kêu đi, đừng nhịn. Thích thì kêu ra mới thoải mái.”

Khoái cảm hỗn độn dung nhập cơ thể đã bị xé mở vô cùng đau đớn, Hoàng đế thống hận loại lãng nhục mà lại ngọt ngào này. Y dùng hết khí lực lắc đầu, cắn răng, “Không!... Trầm... Trầm...”

“Không phải trầm, là Tranh Nhi. Tranh Nhi của ta, Tranh Nhi ngoan của ta...” Thương Nặc gần như thành kính mà nói ra thứ ngôn ngữ buồn nôn đó, thân thể vẫn không ngừng xâm nhập.

“Ngowan, đừng bướng bỉnh như vậy. Làm Tranh Nhi so với làm Hoàng đế tự tại hơn, thoải mái là thoải mái, thích chính là thích, ta sẽ dạy cho người. Thương Nặc sẽ dạy người.”

Cơ thể đang bị nam nhân chà đạp chột tê dại, tựa như có dòng điện đánh thẳng vào tâm trí y.

“A... Ừm... Ừm...” Hoàng đế rớt cực nhịn không được mở miệng rên rỉ.

Ngôi cửu ngũ cẩn trọng, trầm tĩnh thạo đời, hết thấy bị ném lên chín tầng mây. Thân mình nóng như lửa của Thương Nặc dán sát lồng ngực y.

Nơi kết hợp bị hắn ra ra vào vào, phát ra tiếng vang dâm mỹ.

Y đã thật lâu không thân cận với ai như vậy. Không biết đã bao lâu.

Tựa hồ từ khi đăng cơ, ngay cả Hoàng hậu khi thấy y cũng tuân theo quy củ. Thỉnh thoảng ở cùng phòng, hai người dường như gần gũi chỉ là vì hậu duệ, tay còn chẳng muốn ve vuốt nhiều hơn.

Nào còn cách khác? Y là Hoàng đế, nàng là Hoàng hậu.

Thiên triều có lễ nghi riêng không thể vi phạm, mỗi tiếng nói mỗi hành vi đều phải tuân theo khí độ đế vương.

Thương Nặc mỉm cười lại áp môi lên. Sau nhiều lần trêu động, hết thấy đã rơi vào tay giặc điên cuồng, thân mình Hoàng đế chìm đắm trong cơn sóng tình dục càng lúc lại càng dâng cao.

“A! Không... Không được như vậy...”

“Đừng sợ, Tranh Nhi, ta sẽ khiến ngươi thoải mái.” Chiếc lưỡi ẩm ướt quấn quít lấy đầu lưỡi Hoàng đế, tham lam như đòi lấy nước bọt.

Người này... Ngày sau nhất định phải giết. Ánh mắt Hoàng đế vì khoái cảm mà nửa mở nửa khép có một tia sát khí xẹt qua.

Thế nhưng lúc này bị hắn ôm, cơ thể không hề thấy lạnh.

Y mơ mơ màng màng nghĩ. Động tác của Thương Nặc lại càng nhanh hơn, cuốn đi mất ý chí của y. Dục vọng đã tích trữ từ lâu quấn quanh vài vòng, cuối cùng vừa nhanh vừa vội tiến đến. Bên trong cơ thể Hoàng đế chợt nóng lên, một trận nóng bừng như dung nham bắn sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Khoái cảm như sét đánh làm người ta run rẩy ập tới.

“A!” Cùng lúc đó, tiếng rên rỉ rất nhỏ của Hoàng đế vang lên, tính khí đứng thẳng đã lâu cũng run rẩy phun ra bạch濁.

Hai người đồng thời đạt tới cao trào đỉnh trệ một lát, thân thể căng cứng trở nên lơ lửng. Thương Nặc vẫn quỳ gối trước hai chân của Hoàng đế, nhẹ nhàng kề sát vào y. Xung quanh không tiếng động, một thanh âm nhỏ nhỏ cũng không. Khoái cảm còn sót lại trong cơ thể dần dần tiêu tán. Mi mắt không ngừng phiêu động như đám mây ẩn mà lại hiện. Lồng ngực hai người đều kịch liệt phập phồng.

Hoàng đế hít lấy vài ngụm không khí, cuối cùng cũng tìm về được vài phần lý trí. Y ngẫm thăm dò, được hiệu cơ hồ đã tan bớt, tay chân bắt đầu có thể thoáng nhúc nhích. Đang suy nghĩ, y lại âm thầm nhìn lướt qua, nam nhân vừa rồi rong ruổi trên cơ thể y giờ lại kề sát lồng ngực y, tóc dài đen tuyền ẩm ướt dán lên da thịt y vụn lăn tôn quý.

Đáng chết! Đôi mắt Hoàng đế bắt chợt trầm xuống.

Nam nhân kia áp mặt lên lồng ngực y, giống như là đang nghe tim y đập. Hắn một bên dễ chịu thở dốc, một bên trầm thấp cười nói, “Tranh Nhi, ngươi thoải mái không?” Giọng nói mang theo vô tận hân hoan, lại có vài phần muốn đòi lấy y vui vẻ.

Hoàng đế hận không thể đạp chết hắn, đang muốn lấy tay đẩy hắn ra lại vì bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười của hắn mà ngừng lại.

Thương Nặc ngồi dậy, vươn hai tay, cẩn thận ôm Hoàng đế.

Võ công của hắn cao cường, ôm một nam nhân tuyệt không cần cố sức. Hắn thỏa mãn nhìn Hoàng đế, “Ta biết ngươi thoải mái, như vậy là tốt rồi. Trong cung này phi tần nhiều thật nhưng ai ai cũng như con rối, không thể khiến ngươi thỏa mãn. Ta chỉ nhìn thôi cũng thấy tức chết rồi. Về sau nếu ngươi nhớ ta, có thể lệnh ta tiến cung. Ta nhất định sẽ tận tâm tận lực khiến cho ngươi thoải mái.”

Đầu Hoàng đế nổ “đùng” một cái.

Cái gì gọi là “chỉ nhìn thôi cũng thấy tức chết rồi”?

Chẳng lẽ ở chốn thâm cung hơn một ngàn thị vệ ngày đêm thủ vệ một nơi, hắn còn có thể...

Thương Nặc lại không để ý xem y nghĩ gì, vô cùng thân thiết mà liên tục hôn y, vừa hôn vừa dặn dò, “Ta phải trở về, thuộc hạ còn đang chờ đợi ta. Người đừng buồn, ta sẽ không mắc kệ người. Về sau ta sẽ thường tới thăm người. Lúc người khổ sở, lúc người thương tâm, lúc người nhàm chán, lúc người vì hậu cung và quan lại đại thần mà tức giận, đừng nhẫn nhịn. Bảo ta đến, ta nhất định sẽ đến tìm người.” Nói xong, hắn lại tách hai chân Hoàng đế ra.

Hoàng đế chột cả kinh, nghĩ hắn lại muốn tiến vào, y vừa giận vừa tức, “Người dám!”

Được hiệu quả thật đã tiêu hơn phân nửa, thanh âm hơi khàn khàn của Hoàng đế lớn hơn một chút. Thế nhưng, y bây giờ cũng thể gọi thị vệ được. Trong thiên hạ này, có vị quân chủ nào lại muốn thần tử trông thấy mình trần truồng bị nam nhân khác ôm vào lòng?

“Đừng nhúc nhích, ta chỉ muốn làm sạch giúp người thôi. May mắn nơi này có nước sạch. Có bị đau, nhưng đừng sợ, chỉ là sưng đỏ, ta sẽ nhẹ nhàng.”

Khoái cảm càng lúc phiêu càng xa, thù mới hận cũ như cuồng phong tràn đến trong đầu. Thanh âm Thương Nặc càng êm ái, truyền vào tai Hoàng đế càng là đáng hận. Y cũng đã học võ cùng đại nội thị vệ từ thuở nhỏ, cắn chặt răng, hai ngón tay hướng thẳng tới mặt Thương Nặc, định tước đi hai con mắt đáng hận.

Y vốn tưởng rằng ra tay bất ngờ, khoảng cách lại gần như thế, người kia không kịp đề phòng sẽ dễ dàng chiếm được chút tiện nghi. Ai ngờ, tiếng gió vừa mới khởi, đầu ngón tay còn chưa chạm tới mắt Thương Nặc, một cơn đau nhức từ bên hông lại tước đi hết thấy sức lực. Hoàng đế nhíu mày hừ một tiếng đau đớn, toàn thân mềm nhũn nằm trên cánh tay Thương Nặc.

Kính khí trên tay Thương Nặc vừa xuất ra lại lập tức thu lại. Tựa hồ không thèm để ý đến chiêu đánh lén của Hoàng đế, hắn lại hôn y một cái, cười nói, “Tranh Nhi ngoan nào, người lấy đi đôi mắt của ta, về sau ta làm sao trông thấy người?”

Hoàng đế không biết hắn nhìn cao to như vậy nhưng thực chất lợi hại vô cùng. Giờ phút này y không đấu lại hắn, đành phải gắng nén giận, mặc cho hắn ôm mình tẩy trừ hạ thân.

Thương Nặc lại mặc hộ y phục cho y, đặt y lên trên ghế, quỳ xuống giúp y đi giày. Cuối cùng, khi nhặt long bào trên mặt đất lên, hắn thở dài nặng nề, “Thật không nguyện giúp người mặc lại thứ này.” Tuy nói như vậy, hắn vẫn cẩn thận phủ lên người y.

Long bào minh hoàng dưới ánh nến vẫn sáng như cũ, cự long giường nanh múa vuốt bay lượn khắp nền trời, muôn phần uy nghiêm.

Hoàng đế cuối cùng cũng mặc đủ y phục, ánh mắt trở nên hung ác, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thương Nặc. Thù này không thể không báo. Y không khỏi lại suy nghĩ, dị tộc vương tử này phạm phải tội lớn như vậy, không biết còn có âm mưu gì đằng sau nữa. Người thông minh thì phải biết trừ khử nguy cơ, nói không chừng đêm nay hắn sẽ giết mình ngay trong phòng này.

Nghĩ như vậy, y giường mắt quan sát Thương Nặc.

Tầm mắt Thương Nặc lại dừng trên long bào của y, ánh mắt thâm trầm, nửa ngày sau lại lộ vẻ thương cảm. Hắn lẩm bẩm, “Mặc cái này vào, có ai lại không thấy ngọt ngào. May mà trên ta còn có một đại ca, vị trí Khiết Đan vương cũng không đến phiên ta ngồi. Tranh Nhi, thật là làm khó người rồi.”

Hoàng đế ngẩn ra. Hắn đang mê sảng cái gì?

Vừa ngẩng đầu, y đã bị Thương Nặc không chút phân trần ôm vào lòng. Hắn thấp giọng nói, “Người đừng khổ sở, có ta cùng người. Cũng giống Hạ Ngọc Lang và Cửu đệ, luôn luôn bên người.”

Hoàng đế hận đến nghiến răng nghiến lợi, chợt nghe xong câu này, trái tim như bị dùi đâm cho một nhát.

Tranh Nhi.

Có ta cùng người...

Trong chốc lát, lỗ tai y ông ông tác hưởng, không còn biết sau đó hắn nói cái gì. Hoàng đế khó chịu lắc lắc đầu, đầu óc hỗn loạn tựa hồ nhẹ nhàng khoan khoái hơn một chút.

Tuy rằng y không bị thương nhưng hai chân vẫn còn đau đớn. Hình ảnh bị hạ độc, bị lột sạch y phục rồi xâm phạm quay trở về trong não khiến y cắn chặt răng.

Như thế là vô cùng nhục nhã, nếu còn sống qua tối nay, báo thù là tất yếu.

Trên người đột nhiên rét run, tinh thần hỗn loạn dần dần khôi phục lại. Trong phòng, ánh nến chập chờn chiếu lên tường thân ảnh cô đơn. Thương Nặc cũng không biết đã rời đi từ lúc nào rồi.

Khí lực để đi đứng dần dần trở lại, cũng có thể hô to, thế nhưng Hoàng đế lại không hề làm gì mà ngồi đó.

Chuyện tối nay giống như là mộng. Không phải là có đoàn sứ giả Khiết Đan cầu kiến sao? Tiếp kiến, thưởng yến, dạo chơi trong hoa viên, thưởng thức cống phẩm, thế nhưng tại sao ta lại một mình đi vào nơi

này, sau đó bị cởi y phục, nằm trên mặt đất, để hắc dư cầu dư đoạt?

Tranh Nhi, có phải hay không là tên một loại nhạc khí duyên dáng của Thiên triều?

Hoàng đế đột nhiên lạnh run cả người.

Y đường đường là vua một nước nhưng lại nằm rên rỉ dưới thân một nam nhân. Y nhớ rõ, bạch trọc của mình được phi tử coi là long tinh cam lộ đã phun ra trên bụng một nam nhân.

Cánh cửa bị đóng chặt bỗng nhiên được đẩy ra, ánh trăng chênh chếch chiếu vào.

Vì kinh hoàng và bất an, Hoàng đế đứng bật dậy, quát lớn, “Ai?! Là ai?!”

“Hoàng Thượng? Là thần đệ.” Cửu vương gia hiếm khi thấy ngữ khí Hoàng đế kích động thì hoảng sợ giật mình, chỉ mới bước một chân vào cửa đã ngừng lại. Hắc quay đầu liếc mắt nhìn Ngọc Lang ở phía sau một cái. Ngọc Lang nhỏ giọng khẳng định, “Ta không có nói quàng, là y muốn ta tìm người tới. Thật mà.”

Thấy gương mặt quen thuộc, thần trí Hoàng đế chậm rãi quay trở lại. Đế vương thường ngày thao lược vốn đã lung lạc bốn phương cũng trở về. Y là Hoàng đế, là người đứng đầu thiên hạ, thấy Thái Sơn trước mắt cũng không biến sắc, “À...” Hoàng đế nhẹ nhàng lên tiếng, môi run run không có huyết sắc, “Là Cửu đệ, vào đi.” Rồi y cẩn thận ngồi xuống.

Vừa rồi y đột nhiên đứng thẳng đã động tới chỗ tối nay cuồng hoan, cơn đau khắc cốt ghi tâm ập vào thần kinh.

Hoàng đế đau khổ chịu đựng.

Y thật không cách nào mở miệng nói ra câu chuyện hoang đường kia với Cửu đệ.

Quốc quân của bọn họ, ở trong chính vương cung của mình, được bọn thị vệ bảo vệ nghiêm ngặt, lại bị một nam nhân...

Huống chi còn có một Hạ Ngọc Lang bám chặt bên người Cửu đệ, y càng không thể nói ra.

Cửu vương gia nhìn vẻ mặt Nhi ca khác với trước đây, giống như giận giống như ưu, lại pha thêm một cảm giác kỳ quái không thể nói rõ. Không biết Ngọc Lang đã gây ra đại họa gì, hắc bất an quay đầu liếc nhìn bảo bối tâm can một cái rồi cẩn thận hỏi, “Hoàng Thượng gọi thần đệ tới, không biết là có chuyện gì phân phó?”

“À, cũng không có chuyện gì gấp gáp.” Hoàng đế không yên lòng trả lời. Ánh mắt của y đặt trên người

Ngọc Lang, màng tai lại phiêu đảng thanh âm trầm thấp chắc chắn của Thương Nặc.

Giống như Hạ Ngọc Lang và Cửu đệ, luôn luôn bên người...

Con người hắc bảo thạch của Hoàng đế dường như lóe sáng. Đuổi thanh âm của Thương Nặc ra khỏi óc, y mới ngẩng đầu nhìn đệ đệ của mình, “Không có việc gì to tát, trầm...”

Không phải trầm, là Tranh Nhi.

Tranh Nhi của ta.

“Hoàng Thượng?” Cửu vương gia lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của y, “Sắc mặt của Hoàng Thượng không tốt, có muốn gọi thái y tới bắt mạch không?”

“Không, không cần, sắc mặt không tốt là do gần đây phí sức lo quốc sự thôi.”

Hoàng Thượng thở dài một hơi, hai chân tê dại, thắt lưng cũng mơ hồ đau đớn. Nhưng dù sao y cũng là Hoàng đế, trong nháy mắt ý đã quyết, y miễn cưỡng giữ vững tinh thần. Vẫn là khí chất tôn quý cách người ngoài ngàn dặm, khoe miệng y câu lên, “Trầm muốn nói với người, ngày mai người hãy tiến cung sớm một chút, trầm có việc cần bàn bạc với người.”

Cửu vương gia nghe thấy việc này cũng không liên quan tới Ngọc Lang, yên tâm gặt đầu, “Vâng, thần đệ đã biết.” Nhìn khuôn mặt Hoàng đế, hẳn lại nhin không được khuyên nhủ, “Nếu mệt thì Hoàng Thượng nên sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

“Biết rồi. Không còn sớm nữa, đều lui cả đi.”

“Vâng.”

Cửu vương gia tựa hồ nhìn ra Hoàng đế tâm tình không tốt, cung kính hành lễ. Cái tên tiểu tử chuyên gây chuyện kia cũng hành lễ qua loa một chút, dường như sợ bị Cửu vương gia bỏ lại, vừa thấy Cửu vương gia đứng dậy y đã vội vàng đứng lên, nắm chặt ống tay áo Cửu vương gia, chắc là muốn xuất cung hồi phủ. Y cư nhiên còn nhỏ giọng nói riêng, “Hôm nay trăng sáng, chúng ta sau khi hồi phủ đừng về phòng vội, người không phải lần trước đã hứa sẽ trèo lên ngọn cây một lần hay sao?”

Cửu vương gia xấu hổ liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, vội vàng dắt Ngọc Lang lui xuống.

Người vừa rời đi, trong phòng liền yên ắng.

Hoàng đế đột nhiên nhú mi, thừa dịp không người, cúi đầu rên rỉ một tiếng. Vương giả chí tôn lại vô thức

để lộ vẻ yếu ớt.

Thương Nặc tên hỗn đản này, còn nói không bị thương. Không bị thương thì tại sao lại đau đến vậy?

Gương mặt Hoàng đế tràn ngập tức giận, “Người đâu! Truyền Thôi Như Thượng.” Không có mê dược lẫn át, thanh âm đã lớn đủ để thị vệ bên ngoài nghe thấy.

Trước khi Thôi Như Thượng tiến vào, Hoàng đế đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng thông dong hàng ngày.

“Thôi Như Thượng, ngươi tu dưỡng cũng đã lâu, ngươi cũng biết, nếu không phải đại sự, trẫm cũng sẽ không dùng ngươi. Ẩn giấu một cao thủ như thế bên người, cũng là để đề phòng vạn nhất.” Y nhìn thần tử đang quỳ phục dưới chân, chậm rãi cất tiếng.

Thôi Như Thượng gật đầu thật mạnh, thanh âm như chuông đồng, “Thân gia tánh mạng của nô tài đều là của chủ tử. Dù là việc lớn nhỏ gì, nô tài cũng sẽ liều mạng làm tốt.”

“Tốt lắm.” Hoàng đế nhin đau, tề chỉnh ngời đó, trên mặt như cười như không, “Người hãy lặng lẽ đi làm việc này cho trẫm, không được để lộ tin tức. Hoàn thành trong đêm nay.”

“Thỉnh chủ tử phân phó.”

“Trẫm muốn ngươi lên vào Khiết Đan di quán” đôi mắt ánh lên vẻ đoạn tuyệt chỉ người ở vị trí chí cao vô thượng mới có, Hoàng đế nói từng chữ từng chữ, “Giết chết Khiết Đan vương tử Thương Nặc cho trẫm.”

Thôi Như Thượng ngẩn ngơ. Đoàn sứ giả Khiết Đan vừa tới kinh sư, Cửu vương gia phụ trách tiếp đãi, Hoàng đế hôm nay lại tự mình tiếp kiến thưởng yến, nhìn kiểu gì cũng là một cảnh tượng hữu hảo. Thiên triều lo lắng Khiết Đan thế cường, không dám khơi mào chiến tranh hai nước, tại sao lúc này Hoàng đế lại muốn giết chết vương tử của đối phương?

Nhưng hắn là người thông minh, thánh tâm khó dò, chỉ cần phụng chỉ là tốt rồi, ai lại còn đại dốt đi hỏi nguyên nhân? Hắn dập đầu hỏi, “Thưa Hoàng Thượng, chỉ cần giết chết Thương Nặc, hay là giết chết cả đoàn sứ giả Khiết Đan?”

“Kẻ nào cản trở thì giết kẻ đó. Nhưng quan trọng nhất là phải giết Thương Nặc.” Trên đỉnh đầu hần dường như có trận nổi giận lôi đình, thanh âm Hoàng đế âm trầm từ trên truyền xuống dưới, “Nhớ rõ, đây là hành động ám sát của người giang hồ, không liên quan gì tới triều đình. Người hành động bí mật.”

Dù sao binh lực Khiết Đan rất mạnh, Thương Nặc tất nhiên là phải chết nhưng Hoàng đế thì không thể không lo cho an nguy của Thiên triều.

Thương Nặc bị đạo tặc ở kinh thành giết chết không phải là điều Thiên triều mong muốn. Chỉ cần Thiên

triều đưa tới lụa là, vàng kim, mỹ nữ, cử thêm đại thần giỏi hùng biện, Khiết Đan hẳn là không thể lập tức khởi binh. Lại nói, hẳn dù sao cũng chỉ là nhị vương tử, không phải là thái tử.

“Nô tài hiểu rồi.” Thôi Như Thượng trầm giọng trả lời, dập đầu lui ra, khi rời đi một thân tràn đầy sát khí.

Hắn là sát thủ ẩn nơi bí mật của Vương tộc, bản lĩnh như thế nào Hoàng đế vô cùng rõ ràng. Thương Nặc kia chạy không khỏi lòng bàn tay Thôi Như Thượng.

Tên Khiết Đan lỗ mãng đáng hận này!

Hoàng đế hừ mạnh một tiếng. Y không biết vẻ lạnh lùng nhiều năm mới luyện được của mình đã được thay thế bởi những biểu tình sinh động.

Cái tên nam nhân can đảm dám làm nhục y kia sắp chết đến nơi rồi. Nơi này dù sao cũng là Thiên triều, y dù sao cũng là Hoàng đế, hẳn chỉ cậy vào thực lực của một nước Khiết Đan cường thịnh đã muốn cái gì thì làm cái đó sao? Nực cười!

Gió đêm ngoài cửa sổ thổi tới khiến y run lên. Chẳng biết tại sao tối nay lại lạnh lẽo đến thế, chẳng lẽ là do mê được chưa tan hết sao?

Y đột nhiên nhớ tới khi Thương Nặc ôm y, thân thể kia như dung nham nóng rực. Trần truồng, không một mảnh vải che thân, chẳng có cái gì ngăn trở, hẳn dốc hết nhiệt tình ôm lấy mình.

Tranh Nhi, người là Tranh Nhi của ta...

Thanh âm Thương Nặc còn nhiều nhưng chưa tan, Hoàng đế đột nhiên cả kinh. Sau khi tỉnh hồn lại, y sâu kín hít một hơi, con người mình ám không ngừng.

Tên nam nhân kia tối nay nhất định sẽ biến mất.

Cái tên ôm y, nam nhân luôn mồm kêu y là Tranh Nhi.

Hắn phải chết.

5. Quyển 1 - Chương 5

Sau khi đưa Ngọc Lang an toàn trở về vương phủ, Cửu vương gia mới có thể thả lỏng tâm thần. Những việc Ngọc Lang gây ra ở vương phủ hẳn còn có thể dàn xếp, còn nếu y gây ra đại họa trong cung, vậy tiến

cung dễ dàng xuất cung mới khó khăn.

Hai người về tới nhà, buồn ngủ cũng tự dưng bay biến, thế là cả hai thật sự trèo lên cây lớn ôm nhau ngắm trăng, hồ nháo đến nửa đêm. Không ngờ hôm sau trời mới hửng, quản gia Trần bá đã gõ cửa.

Cửu vương gia ôm Ngọc Lang đang ngủ say bỗng nhiên bị đánh thức, hắn trừng mắt liếc nhìn Trần bá một cái.

Trần bá cũng biết mình phá mộng đẹp của chủ tử, về mặt sợ hãi giải thích, “Không phải là nô tài dám quấy rầy giấc ngủ của chủ tử. Vương gia, Khiết Đan di quán xảy ra chuyện lớn, tin này vừa được đưa đến, nô tài thực sự không dám trì hoãn...”

Còn chưa nói xong, Cửu vương gia đã nhảy xuống giường, thuận tay lấy lá thư từ trên tay Trần bá. Hắn xem xong sắc mặt liền thay đổi, lông mày cũng dựng thẳng cả lên, “Ngựa đâu? Nhanh chuẩn bị ngựa, ta muốn tiến cung!”

Trần bá nhìn bộ dáng của hắn cũng trở nên căng thẳng. Không biết là đã xảy ra đại sự khó lường gì nữa.

Lão đã làm nô tài trong vương phủ cả đời, vốn nhất gan nhưng luôn cẩn thận, dù là không biết chi tiết, mồ hôi cũng đổ khắp trán. Lão vội liên thanh thúc giục chuẩn bị ngựa.

Chỉ trong chốc lát, ngựa đã chuẩn bị xong. Cửu vương gia vội vàng thay đổi triều phục, mắt nhắm nhắm buồn ngủ đã không cánh mà bay. Hắn rời đi với thần thái sáng láng. Đi đến cửa rồi lại bước dài trở về, hắn cúi xuống hôn nhẹ tâm can bảo bối đang ngủ trên giường.

Tối qua Ngọc Lang bị hắn bắt uống hai chén rượu, giờ y vẫn còn đang ngủ, hai vệt đỏ ửng hiện trên mặt.

“Chờ Ngọc Lang tỉnh, nói với y một tiếng là ta tiến cung rồi. Hôm nay có chuyện lớn xảy ra, chỉ sợ đến tối ta cũng không trở về dùng bữa được.”

Cửu vương gia nhanh chóng đi tới đại môn, tiếp nhận áo choàng do người hầu đưa, lại quay đầu phân phó Trần bá vẫn luôn đi theo sau, “Y một mình một người ở trong vương phủ cũng buồn, người thử tìm cách khiến y vui vẻ hơn một chút.” Vừa nói xong, Cửu vương gia đã phi thân lên ngựa mà đi mất rồi.

Một đường hấp tấp vội vàng, vừa tới cửa hoàng cung, Cửu vương gia đã xuống ngựa, ném roi cho bọn thị vệ. Hắn là thân đệ đệ của Hoàng Thượng nên có thể tiến cung bất cứ lúc nào. Bây giờ còn chưa lâm triều, Hoàng đế nếu không nghỉ ngơi ở tẩm cung thì cũng phải ở ngự thư phòng. Cửu vương gia do dự một hồi, nghĩ Nhị ca tối qua thân thể không tốt, hắn là còn đang ngủ. Hắn đang định tới tẩm cung kiểm tra, ngẩng đầu thì lại thấy Tiểu Phúc Tử.

“Vương gia, Cửu vương gia!” Tiểu Phúc Tử thở hồng hộc chậm chậm chạy lại, thấy Cửu vương gia như trông thấy vị cứu tinh, hắn hô to, “Học học, nô tài đang muốn tìm người thỉnh Vương gia đến đây. Ai nha,

nguy to rồi, Hoàng Thượng đang giận dữ, cầu Vương gia ngài hãy nhanh đi khuyên nhủ một chút.”

Cửu vương gia ngạc nhiên hỏi, “Chuyện Khiết Đan di quán Hoàng Thượng đã biết rồi sao?”

Tiểu Phúc Tử vẻ mặt ngây thơ, “Chuyện ở Khiết Đan di quán là chuyện gì?”

“Vậy thì vì sao mà phát hỏa?”

“Làm sao nô tài biết?” Tiểu Phúc Tử lau lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, the thé nói, “Từ trước tới nay, Hoàng Thượng chưa bao giờ tức giận như vậy. Tối hôm qua trước khi đi ngủ Người vẫn còn bình thường, chỉ có sắc mặt là hơi kém một chút, Người lại nói là do mệt mỏi. Ai ngờ vừa mới sáng nay, cả mặt Hoàng Thượng đều xanh mét, cứ như bị ai chọc giận.”

Hắn một bên dẫn đường, một bên thấp giọng mà tố khổ, “Sau khi tới thư phòng, Hoàng Thượng bỗng nhiên hạ lệnh triệu toàn bộ thị vệ tối hôm qua trông coi Vành Đám các tội, tất cả bị phạt roi...” Đang nói dở, ngự thư phòng đã xuất hiện ở trước mắt, Tiểu Phúc Tử không dám nhiều lời nữa, vừa dẫn Cửu vương gia tới cửa đã rón ra rón rén lui ra.

Sân trước tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, quả nhiên có không ít thị vệ nằm trên mặt đất. Thiết mộc bản tử chuyên dụng trong cung được đem ra đánh cho bọn thị vệ liên can bình thường luôn điều vô dương oai kêu la oai oái đến rung cả trời.

Thực thi hình phạt là thị vệ, một thị vệ khác đứng bên cạnh giám sát, mặt mũi vô cùng khó coi. Thấy Cửu vương gia, hắn vội chạy lại thỉnh an rồi nhỏ giọng cầu xin, “Vương gia xin hãy thỉnh cầu Hoàng Thượng. Bọn họ đều là những nô tài hầu hạ Hoàng Thượng ở Vành Đám các tội qua, cũng không biết đã mắc phải sai lầm gì khiến Hoàng Thượng nổi giận. Có sai đương nhiên phải phạt, nhưng ít ra Người cũng phải nói nguyên do chứ? Vô cớ bị đánh như vậy, nô tài nhìn trong lòng cũng thấy khó chịu.”

Cửu vương gia “Ừ” một tiếng. Liếc mắt vào trong ngự thư phòng u ám đến mức nhìn không rõ cái gì, hắn hạ giọng hỏi, “Hoàng Thượng tức giận đến như vậy sao? Vì sao lại bỗng nhiên nổi giận?”

“Cũng không ai biết.” Thị vệ trưởng mang vẻ mặt cầu xin, “Nô tài chỉ biết là tối hôm qua Hoàng Thượng triệu kiến một người tên Thôi Như Thượng, những cái còn lại không do nô tài quản, nô tài cũng không dám hỏi nhiều. Ềm đẹp cho tới hôm nay, liền...”

Lúc này sắc trời chưa sáng hẳn, phía chân trời vẫn còn mờ mịt.

Cửu vương gia tiến vào thư phòng, ánh mắt nhất thời nhìn không rõ lắm. Nhìn một hồi, hắn mới phát hiện Hoàng Thượng đứng lẳng lặng một bên, giữa đầu, tựa hồ như đang thưởng thức tranh chữ trên tường.

Sau khi hành lễ với Hoàng đế, hắn mới dần tiến lên, nhẹ nhàng cười, “Hoàng Thượng bảo trọng long thể, ngày còn chưa sáng hẳn, tối như vậy mà xem họa thư sẽ gây mệt mỏi. Bọn nô tài sao lại không đốt đèn?”

“Là trăm bảo bọn chúng không cần đốt.” Thanh âm của Hoàng đế khàn khàn như là cả đêm không ngủ, “Thừa dịp trời còn chưa sáng, trăm muốn ở nơi yên lặng suy nghĩ một lát.”

Có lẽ thật sự là đang mang tâm sự, trong thư phòng đèn kịt, bóng lưng y tuy cao thẳng nhưng lại khiến người ta cảm thấy y đã không thể gánh vác nổi trọng trách nữa.

Cửu vương gia không khỏi trầm mặc.

Vị Nhị ca này trước sau luôn thận trọng, sau khi lên ngôi, hỉ nộ ái ố càng ít khi thể hiện ra ngoài. Y từ khi sinh ra đã nhận được sự sủng ái của phụ hoàng, đã bị dạy dỗ theo đúng khuôn phép của một vị quân chủ tương lai. Y tuy được tôn vinh, nhưng nghĩ lại thì cũng thật đáng thương.

Hai huynh đệ đứng ở trong ngự thư phòng, một người ngửa đầu xem thi họa trên tường, một người lại trầm tư cúi đầu. Tiếng kêu thảm thiết bên ngoài vẫn không ngừng truyền vào tai, Cửu vương gia ngẫm nghĩ một hồi, mở miệng thỉnh cầu, “Hoàng Thượng, bọn thị vệ phạm sai lầm đương nhiên phải phạt, nhưng Hoàng Thượng xin hãy nói rõ tội danh, để bọn họ ngày sau sửa đổi.”

Sai cái gì?

Gương mặt Hoàng đế âm thầm nhăn nhó.

Cảnh tượng ở Vành Đám các lại tràn về trong trí nhớ.

Cái lũ kia nói cái gì mà hộ chủ, một đám ngu ngốc đứng ở bên ngoài, chẳng có lấy một chút thông minh. Khi chúng phát hiện lần đầu tiên Thương Nặc đi ra thì cũng phải thấy nghi ngờ, chạy lại kiểm tra chủ tử một lần chút. Nếu bọn chúng quan tâm đến chủ tử một chút, Hoàng đế như y cũng sẽ không bị...

Dù là Cửu vương gia thân cận nhất đang đứng trước mặt, những lời này một chữ y cũng không nói ra được. Sắc mặt Hoàng đế trở nên tái mét. Y âm thầm cắn răng, hồi lâu mới trầm giọng hỏi, “Sáng sớm người đã tiến cung, có chuyện gì không?”

“À, có một việc quan trọng.” Cửu vương gia cũng chính là vì chuyện này mới chạy đến. Rút một bức thư ra từ trong tay áo, hẩn nghiêm nét mặt nói, “Hoàng Thượng, đêm qua có người đánh lén Khiết Đan di quán.”

“Ừ.”

Thanh âm trả lời không nặng không nhẹ, nghe không ra là có ý gì.

Cửu vương gia ngẩn người.

Đường đường là nơi trọng địa kinh sư, dưới chân thiên tử, thế mà dịch quán của sứ thần ngoại quốc tự nhiên bị đánh lén, đây rõ ràng là một sự kiện kinh thiên động địa. Huống chi đây cũng không phải tiểu quốc tầm thường, mà là Khiết Đan man tộc hiện giờ thế lực tăng cường. Hoàng đế không có chuyện gì cũng muốn tìm tòi tra xét sao hôm nay lại phản ứng lãnh đạm như vậy?

Nói chuyện quốc gia đại sự, Cửu vương gia không dám hàm hồ. Hắn bước lên một bước rồi hỏi, “Hoàng Thượng, việc này có rất nhiều điểm đáng nghi, phải sớm xử trí mới kịp, nếu chậm trễ chỉ sợ sẽ còn phát sinh việc lớn hơn.”

Hoàng đế vẫn đứng một chỗ, không chút để ý ngắm nghía bức tranh trên tường. Tranh bị nhiễm bụi khiến nước từ trên đỉnh núi chảy xuống hóa mờ, trông lại có phần sống động, bút pháp thanh dật linh động tới không nói nên lời.

“Có điểm đáng nghi? Người nói rõ xem, đáng nghi thế nào?” Hoàng đế đưa lưng về phía Cửu vương gia, thản nhiên hỏi.

“Có mấy điểm đáng ngờ. Thứ nhất, nơi này là kinh sư trọng yếu có rất nhiều trọng binh canh gác, người giang hồ nào dám tới giương oai? Thứ hai, nếu như là vì tài sản, Khiết Đan di quán thì có gì mà trộm? Nơi đó là chỗ ở của sứ thần ngoại quốc, có bố trí quan binh thủ vệ, cống phẩm cũng đã tiến cung, còn có được cái gì nữa, vì sao phải đánh lén bọn họ? Thứ ba, nếu là bị đánh lén, vì cái gì đoàn sứ giả không lập tức bẩm báo mà phải chờ tới tận bình minh mới sai quan binh phòng thủ viết cho một lá thư?” Cửu vương gia vừa nghĩ, một bên nói ra tất cả những điểm đáng ngờ trong đầu, sắc mặt trở nên trầm trọng, “Ta thấy có khi là đoàn sứ giả cố ý gây ra đại sự. Nhị ca, người nói xem lần này đoàn sứ giả Khiết Đan tới đây, có phải hay không là để khơi mào chiến tranh? Chuyện đánh lén là do chính bọn họ dựng lên?”

Hắn đã hai năm nay tham dự chính vụ, nghĩ sự tình chu đáo cẩn thận như vậy, nghe qua, quả nhiên cũng có đạo lí.

Hoàng đế lạnh lùng nói, “Người nghi oan cho bọn họ rồi. Việc này là do trẫm sai khiến. Hừ, Thôi Như Thượng tên nô tài vô dụng kia, đệ nhất cao thủ cũng chỉ là nói ngoa, chỉ có đánh lén một cái Khiết Đan di quán nhỏ tí mà cũng hao binh tổn tướng, còn khiến chính mình bị thương. Nhọc cho hắn còn có lá gan trở về gặp trẫm.”

Bốp!

Đầu như bị ai đập cho một cái, Cửu vương gia vô cùng kinh hãi.

Khiết Đan hiện giờ như sư tử rình mồi, đây ngập khí lực chưa thể nào phát tiết, ước gì có người trêu chọc.

Đánh lén Khiết Đan di quán cũng không phải là việc nhỏ có thể đem ra đùa giỡn. Hoàng đế luôn luôn khôn khéo từng trải, hành sự trầm ổn, sao tự nhiên lại hạ một ý chỉ hồ đồ như vậy?

“Là Hoàng Thượng hạ lệnh...” Hắn ngạc nhiên nhìn Hoàng đế, “Vì sao?”

“Bởi vì vương tử của bọn họ...” Hoàng đế bỗng nhiên rống giận. Y nói được một nửa lại như bị người bóp chặt yết hầu. Khuôn mặt thanh đậm xanh tím, sau một hồi lâu, y mới mơ hồ nói tiếp, “... Khi quân phạm thượng.”

Thở dài một tiếng, Hoàng đế lại nói, “Trẫm vốn kiêng kỵ binh lực của Khiết Đan, nghĩ sẽ lén giải quyết, không ngờ bọn chúng cũng thật có bản lĩnh, ngay cả Thôi Như Thượng cũng không thể giết nổi Thương Nặc. Man tộc vương tử kia chỉ diễn có một vở hài kịch, lại nghĩ trẫm trị không được hán sao? Được, trẫm sẽ cho hán biết, biết thế nào là thiên tử.”

Hoàng đế đột nhiên xoay người, hai tay chấp sau lưng, ngữ khí lạnh lạnh, “Trẫm đã phái Ngự lâm quân vây quanh Khiết Đan di quán bắt Thương Nặc. Hán không để Thôi Như Thượng vào mắt nhưng trẫm không tin hán lại dám coi thường đại quân Thiên triều.”

Cửu vương gia nghe xong lời nói giận giữ này, trong lòng phát lạnh. Thương Nặc ngang ngược kia cũng thật có bản lĩnh, không biết làm cái gì lại có thể khiến Nhị ca giận dữ đến như vậy.

Nhưng vì vận mệnh quốc gia, không thể không khuyên.

“Hoàng Thượng bớt giận. Nếu là khi quân phạm thượng, yêu cầu Thương Nặc vương tử bồi tội là được rồi, cần gì phải làm như thế. Nếu là các tiểu quốc khác thì không nói làm gì, nhưng Khiết Đan...”

“Binh lực Khiết Đan cường thịnh, cho nên tốt nhất là không nên động vào, đúng không?”

Hoàng đế vừa khắc nghiệt hỏi lại, Cửu vương gia đã không thể ngẩng nổi đầu.

Hoàng đế cười lạnh, “Trẫm chẳng lẽ lại không biết, phải để cho người dạy?” Y nhìn Cửu vương gia cúi đầu ở trước mặt, trong lòng không chút thoải mái.

Bắt giữ Thương Nặc là để tiêu giận, nhưng về sau xử lý thế nào, lại làm người ta đau đầu suy nghĩ.

Những lời Cửu đế nói đều là lời nói thật vì quốc gia đại sự. Khiết Đan hiện giờ trấn an còn không được, sao có thể chọc vào?

Nếu binh lực Thiên triều cường thịnh, đường đường thiên tử như y, chỉ cần một ý chỉ cũng có thể tước đi mạng nhỏ của tên vương bát đản hạ lưu vô sỉ kia, làm gì còn cần phải đánh lên như tiểu nhân thế?

Vạn nhất vì việc này mà xảy ra chiến tranh, sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông...

“Hoàng Thượng?” Cửu vương gia ngẩng đầu, nhìn Nhị ca của hán thật kỹ rồi trầm giọng nói, “Thần đệ không biết Thương Nặc kia đã làm cái gì mà khi quân mà phạm thượng. Nhưng cho dù hán vô lễ, lúc này... lúc này cũng không thể bắt giam được.”

Hoàng đế trầm mặc, sau một lúc lâu mới hít một hơi.

“Người không biết...” Hoàng đế chậm rãi thả bước, khi dừng lại trước ghế tựa, thanh âm cũng đã dịu đi, “Phiền muộn trong lòng trăm ai cũng không hiểu được. Thôi Như Thượng một thân thương tích trở về, trăm đã muốn... hôm nay khi trời còn chưa sáng, trăm đã hạ vài thánh chỉ, phái binh đến di quán, đánh bọn thị vệ, còn...”

Trong thư phòng, tọa ỷ lót đệm minh hoàng dưới ánh sáng hôn ám vẫn quý giá như cũ. Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ về lưng ghế tựa trơn nhẵn, cười lạnh rồi lại cắn hàm răng trắng đều như vỏ sò, “Ý chỉ này hạ từ trước khi người tiến cung. Giờ này hẳn là Thương Nặc đã bị bắt, nói không chừng đang trên đường áp giải tới đây. Trăm báo trước với người, Khiết Đan tuy rằng khó dây nhưng ác đồ kia trăm tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha. Người cùng các đại thần cứ bình tĩnh, nếu thật muốn khai chiến, Thiên triều cũng chưa chắc đã thua. Người... Trở về xem hầu tử trong vương phủ ra sao đi.” Ngày hôm qua sai lầm của Ngọc Lang là chọc giận y, khiến y nhìn không vừa mắt, y sẽ không bỏ qua.

Cửu vương gia yên lặng lắng nghe, hẳn một bên cẩn thận suy xét chuyện Khiết Đan khai chiến với Thiên triều, một bên nghĩ làm thế nào để trấn an Hoàng đế đang vô cùng giận dữ thì bỗng nhiên nghe thấy câu nói cuối cùng khiến lòng chấn động. Hắn ngờ vực nhìn Hoàng đế.

Sắc trời cũng dần chuyển sáng, bạch quang giống như mọi hôm theo cửa sổ tiến vào, khắc ở trên môi Hoàng đế một nụ cười nhạt sắc bén đầy bí hiểm.

“Là do trăm nghĩ đến người nên mới có thể xử như thế. Nếu là người khác, trăm đã sớm hạ chỉ chém đầu.”

Cửu vương gia lúc này mới nghe rõ, toàn thân giống như bị người ta đâm một nhát dao. Hắn nhảy dựng, thét lớn một tiếng rồi xoay người chạy theo hướng đại môn.

6. Quyển 1 - Chương 6

Không lâu sau khi Cửu vương gia xuất môn, Ngọc Lang cũng phải rời giường. Lý do không phải vì y chịu khó mà là do khách nhân đến đăng môn bài phỏng rất âm ỉ. Trần bá lau mồ hôi lạnh mà lòng nơm nớp lo sợ bấm báo ba phen bốn bận, khách nhân nhất định phải gặp được y.

Nhìn bộ dáng Trần bá mồ hôi lạnh như mưa thật đáng thương, Ngọc Lang chỉ có thể giơ tay đầu hàng, kêu khổ thấu trời đi gặp khách.

“Đáng giận, mới có sáng sớm đã làm ồn cái gì? Không để buổi chiều lại đến được sao? Cho bọn họ vào, lão tử sẽ giáo huấn một phen.” Ngọc Lang một bên bắt măn ồn ào, một bên gấp dài thay đổi xiêm y.

Vốn định khi gặp mặt sẽ lên mặt mà mắng vài câu, nhưng rồi vừa mới tới phòng, khách nhân mặt mũi ra sao còn chẳng rõ, ánh mắt Ngọc Lang đã bị quang mang sáng chói thu hút.

“Hạ công tử, đây là chút tâm ý của chúng ta. Vâng, đây là khối huyết ngọc mã não sản tự từ Tây Vực.... Đây là bình thuốc ngủi bằng ngọc, nghe nói là kiệt tác của một vị thợ thủ công bậc thầy Thiên triều, sau lại lưu lạc đến Khiết Đan chúng ta. Đại vương chúng ta vô cùng yêu thích vật này, coi nó là trân quý trong hoàng cung Khiết Đan, lần này... Đúng rồi, còn có cái này...”

Một hộp nhỏ khảm bạc được nhẹ nhàng mở ra để lộ hai viên đại trân châu sáng bóng không tì vết, so với ánh mắt tròn tròn lúc này của Ngọc Lang còn lớn hơn.

Đôi mắt không che giấu nỗi lo lắng nhưng vẻ mặt bọn họ lại vô cùng thân thiết nhìn Ngọc Lang, “Người Khiết Đan chúng ta thích nhất là kết giao bằng hữu, lại luôn luôn coi trọng bằng hữu.”

Ngọc Lang ngạc nhiên đến không chớp mắt nhìn một mâm đầy trân bảo. Thật là, chẳng lẽ Khiết Đan lương thực thiếu thốn nhưng vàng bạc lại chất đống thế này sao?

Nơi nào tốt vậy!

“Những thứ này đều tặng cho ta sao?”

“Đương nhiên, đương nhiên, chúng ta muốn tặng cho bằng hữu đại nhân Ngọc Lang ngài mà.”

“Ta không phải quan lại thì chẳng phải là cái đại nhân gì rồi. Nhưng ta cũng rất thích kết giao bằng hữu.” Ngọc Lang yêu thích không buông tay vuốt ve viên ngọc bóng loáng. Nở nụ cười so với hoa xuân còn xán lạn hơn, y không ngừng gật đầu, “Được, chúng ta là bằng hữu. Ha ha, ta rất thích kết giao bằng hữu.”

Mặc dù Lai Mục là người Khiết Đan nhưng hắn cũng biết rõ đạo lý đánh rắn tùy côn. Hạ Ngọc Lang này dễ đối phó hơn Hoàng đế hay Vương gia nhiều, đơn giản nhất là đánh thẳng vào sở thích. Nghe nói là y thực mê vàng bạc châu báu, vậy bọn hắn nhất định có thể dễ dàng mua chuộc. Y có Cửu vương gia ở bên cạnh hỗ trợ, vấn đề nan giải gì cũng hẳn là có thể giải quyết.

“Chúng ta dù là bằng hữu nhưng cũng cần có qua có lại, chính là... Cần ngài giúp đỡ một chút.”

Ngọc Lang lại gật đầu.

“Giúp đỡ? Không thành vấn đề!” Thiên hạ đâu có bữa cơm nào ăn mà không phải trả tiền, Ngọc Lang không phải là kẻ ngốc, thu lễ thì sẽ làm việc, y là người rất có nguyên tắc, “Vương tử các người lại muốn gặp Hoàng đế sao?”

“Không không, vương tử chúng ta không cần gặp Hoàng đế mỗi ngày.” Lai Mục và đoàn sứ giả đứng sau ánh mắt lo âu không thôi, vội vàng xua tay.

Có thể nào không lo nghĩ?

Dịch quán bị tập kích đêm, vương tử lại không hề phản kháng.

Dịch quán bị bao vây, vương tử cũng không hề kháng lệnh.

Sự tình ngày càng rắc rối, rắc rối đến không thể rắc rối hơn được nữa — vương tử bị bắt đi rồi!

“Vương tử của chúng ta bị Hoàng đế các người bắt giữ.”

“Bắt giữ?” Ngọc Lang vò đầu.

“Đúng đúng, bắt giữ, nhưng chúng ta là sứ giả, không thể cứ nói bắt là bắt được!” Nhìn thấy vương tử bị bắt ở dịch quán khiến bọn họ đầy một bụng tức giận, “Chúng ta muốn phóng xuất vương tử, không thể để ngài ấy bị bắt như thế này!”

Tới đây đều là những người rất thông minh, bọn họ đẩy toàn bộ lễ vật đến trước mặt Ngọc Lang, “Tất cả lễ vật này đều là dành cho ngài.”

Thật nhiều lễ vật...

Nước miếng Ngọc Lang chảy ròng ròng... một viên bảo thạch thật lớn, lại còn cả viên trân châu vừa sáng vừa tròn, lọ thuốc ngủ thì tinh xảo đến như thế.

Đoàn sứ giả Khiết Đan nhìn chằm chằm vào Ngọc Lang.

Nam nhân này là tình nhân của vị Vương gia lợi hại nhất Thiên triều, hơn nữa — y còn là kẻ thích châu báu nhất thiên hạ.

“Bằng hữu đã nhờ vả...” Ngọc Lang ngửa lên nhìn trời, suy nghĩ một lát đã đi đến kết luận, “Thì nhất định phải giúp đỡ.”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, gật đầu một cái, trăm miệng một lời, “Đúng đúng, nhất định phải giúp, người Khiết Đan chúng ta thích nhất là giúp đỡ bằng hữu.”

Ngọc Lang được người ta nịnh nọt, hào khí cũng vì thế mà sinh ra.

“Được rồi!” Ngọc Lang vỗ ngực, tự tin gấp trăm lần nói, “Ta sắp xếp cho các người xem Ngọc Diễm Hoa biểu diễn trong kinh thành, thế nào?” Ý hưng trí bừng bừng nhìn mọi người.

A?

A? Cái gì mà ngọc với hoa cơ?

Đám người đến đây hai mặt nhìn nhau.

“Chúng ta không cần hoa hoét gì hết, chúng ta chỉ muốn Hoàng đế phóng thích vương tử.”

“Đúng thế! Hơn nữa Thiên triều vũ nhục sứ giả Khiết Đan thì phải bồi tội!”

Ngọc Lang cau mày, “Các người chắc là không biết rồi, Ngọc Diễm Hoa không phải là người ai cũng có thể gặp. Nàng rất tự phụ, vương hầu tằm thường không thể trông thấy nàng ca vũ đâu. Ta sẽ sắp xếp giúp các người, các người lại còn có thể đứng trên thành lâu mà xem. Xem ca vũ trên thành lâu là đặc quyền của Hoàng đế nhưng vì chúng ta là bằng hữu, ta sẽ cố gắng sắp xếp giúp các người.” Y nói hạ giọng đến là thần bí nói vào tai Lai Mục.

“Không! Chúng ta muốn vương tử, Thiên triều Hoàng đế đã bắt ngài đi rồi.”

“Thiên triều Hoàng đế phái binh bảo vệ di quán bắt vương tử đi. Nếu không phải do vương tử nói không được phản kháng, lúc ấy chúng ta đã lao vào cảm tử rồi.”

“Chúng ta cũng đã tặng lễ vật, mau thả vương tử của chúng ta ra.”

Ngọc Lang lại nhú mi, “Được rồi, ta biết các người chỉ quan tâm đến vương tử. Như vậy đi, ta sẽ sai người mang rượu ngon đồ nhắm tốt đến cho vương tử các người, như vậy hẳn sẽ không phải ném cơm tù mốc meo nữa.”

“Không! Chúng ta muốn Thiên triều Hoàng đế thả vương tử ra.”

“Ta sao có thể thả được? Ta cũng không phải là Hoàng đế.” Ngọc Lang kêu ca.

“Nhưng người có thể ảnh hưởng tới Cửu vương gia.”

“Cửu vương gia có thể ảnh hưởng đến Hoàng đế Thiên triều.”

“Cửu vương gia còn có thể ảnh hưởng tới các đại thần Thiên triều.”

Đại hán Khiết Đan không hiểu người Thiên triều nhả nhận lễ tiết, bọn họ mỗi người một câu ồn ào như ruồi nhặng, “Thả vương tử ra!”

Ngọc Lang thấy âm ỉ đến tí nữa thì ngắt đi, y che lỗ tai lại, thế mà âm thanh vẫn có thể lọt vào. Y vốn còn

chưa ngủ đủ nên tâm tình không tốt, lại thêm bọn họ tranh cãi thì càng khó chịu, cả giận nói, “Không thả!”

Toàn phòng nhất thời an tĩnh lại.

“Không thả?” Lai Mục kinh ngạc nhìn y, “Người không cần tới lễ vật của chúng ta sao?”

“Ta đâu có nói không cần.”

“Vậy người phải nói với Cửu vương gia thả vương tử ra.”

“Ta có thể sắp xếp giúp các người xem Ngọc Diễm Hoa biểu diễn trên thành lầu, có thể đưa các người đi thăm quan đại điện. Đúng rồi, ta còn có thể đưa các người đi thăm hành cung ngay tại ngoại thành của Hoàng đế. Bình thường Hoàng đế sẽ không đến, không sợ bị đánh, ha ha...”

“Chúng ta chỉ cần Hoàng đế các người thả vương tử ra.”

“Cái này thì không được.” Ngọc Lang thu lại nụ cười, sắc mặt cũng theo đó trầm xuống.

“Cái gì?” Lai Mục ngây người.

“Không được?” Đoàn sứ giả ngây người.

“Đúng, không được.” Ngọc Lang gật đầu.

“Vì sao???”

“Không được là không được. Việc này ta không thể xen vào.”

“Nhưng người cũng đã nhận lễ vật rồi.”

Ngọc Lang lấy làm kì lạ, “Lễ vật kia không phải để các người kết giao bằng hữu sao?”

“Chúng ta kết giao bằng hữu là để được hỗ trợ.”

“Ta không phải đã đáp ứng cho các người xem ca vũ sao?”

“Chúng ta không cần xem gì, chúng ta cần vương tử!”

“Ta chỉ có thể sắp xếp cho các người xem ca vũ, không có cách nào xếp sắp cái gì mà vương tử!” Ngọc Lang bắt đầu xoa tay, thở dài lắc đầu, “Bị bắt thì chính là phạm nhân, phạm nhân chính là người phạm tội. Ta nếu mở miệng là có thể phóng xuất, vậy chẳng phải là thiên hạ đại loạn? Chẳng có đạo lý nào như thế.”

Tư tưởng của người Khiết Đan vốn thẳng thắn không thể nào sánh nổi với lối suy nghĩ vòng vèo của Ngọc Lang. Không đến một hồi, bọn họ đã trở nên hồ đồ.

Lai Mục suy nghĩ vất vả một hồi mới kiên trì nói, “Nhưng người đã nhận lễ vật của chúng ta, thu lễ vật thì phải làm việc, nhất là làm những việc không có đạo lý. Người đã nhận hối lộ thì phải giúp chúng ta, đây không phải là lễ thói của người Thiên triều các người sao?”

“Giỏi thật!” Ngọc Lang đứng bật dậy, “Người nói ta nhận hối lộ? Người tới đây! Tên bại hoại này dám vũ nhục bản công tử. Tuy ta không phải quan nhưng dù sao Cửu vương phủ cũng là nhà của ta. Ở trong nhà người khác lại dám vũ nhục chủ nhân là muốn chịu phạt rồi! Người đâu! Đuổi hết bọn hăn ra ngoài!” Y hét lớn một tiếng yêu cầu thị vệ vương phủ đuổi hết bọn Lai Mục ra ngoài, sau đó phất tay yêu cầu bọn họ mang lễ vật về.

Lai Mục vừa nghe thấy tiếng hét, không đến một lát sau, bọn thị vệ đã bao vây xung quanh.

Xoát! Dao thương dày đặc toàn bộ tuốt khỏi vỏ, chĩa vào đoàn sứ giả.

Trong vương phủ thật nhiều người vây quanh.

Lai Mục hung tợn trừng mắt với Ngọc Lang một cái, sau đó bọn hăn bị thị vệ dùng đao kiếm áp giải ra ngoài đại môn.

“Mới sáng sớm đã tới quấy rối, tặng lễ vật lại muốn lấy về, thật là...” Ngọc Lang đứng trên đại môn nhìn đoàn người dần dần đi xa, trong lòng cũng nghi hoặc vì cái gì Khiết Đan vương tử lại tự nhiên bị Hoàng đế bắt giữ.

Nhất định là đã làm chuyện xấu gì rồi.

Thế nhưng, vương tử kia thoát nhìn cũng ngay thẳng chính nghĩa mà.

Chỉ sợ... Nói không chừng là Hoàng đế làm chuyện gì xấu...

Khi y còn đang miên man suy nghĩ, xa xa trên đường có một đội thị vệ cung đình cưỡi ngựa phi thẳng hướng đại môn vương phủ.

“Sanh Nhi đã trở lại!” Ngọc Lang hoan hô một tiếng, bắt chắp tất cả lao thẳng ra nghênh đón. Tới trước mặt rồi, y mới phát hiện Cửu vương gia không có ở bên trong. Y khó hiểu hỏi, “Thế nào? Không phải các

người đi theo Sanh Nhi sao?”

Trước mặt không phải thị vệ mà là một tên thái giám, vừa thấy Ngọc Lang liền hắng giọng, “Thánh chỉ tới.”

“Sanh Nhi không ở đây, hần tiến cung rồi.”

Thái giám xuống ngựa, cười khỏ nói nhỏ, “Hạ công tử, chính vì Vương gia không ở đây nên mới có thánh chỉ này. Ngài đại nhân đại lượng, sau này ngàn vạn lần cũng không nên trách tội nô tài, nô tài cũng chỉ là nghe phân phó của Hoàng Thượng.” Lấy ra thánh chỉ từ ống tay áo, người nọ ưỡn ngực, cả sắc mặt lẫn thanh âm đều nhất thời thay đổi, “Hạ Ngọc Lang nghe chỉ!”

Ngọc Lang còn đang ngẩn người, thị vệ hai bên đã đi đến trước mặt đá thẳng một cái vào đầu gối Ngọc Lang, ép y phải quỳ trên mặt đất.

Giọng thái giám đầy nhịp điệu, “Hạ Ngọc Lang hủy hoại quốc bảo phù dung, phạt năm mươi trượng, khâm thủ.”

Lời vừa nói hết, Ngọc Lang đã hét oang oang, “Lấy việc công trả thù riêng! Lấy việc công trả thù riêng! Hoàng đế đã nói, nếu ta tiến cung y sẽ không gây phiền toái cho ta, y thật xấu xa! Xấu xa như tiểu cẩu!”

Mọi người nghe y nói xong lại nhất thời nhớ đến sắc mặt đáng sợ của Hoàng đế sáng nay, nhớ tới đám thị vệ bị đánh đến trầy da tróc thịt trước thư phòng. Sợ rủi lại động đến Hoàng đế thì nguy to, bọn họ một khắc cũng không dám trì hoãn nữa.

Dù sao Cửu vương gia cũng không ở đây, mọi người vén tay áo, cầm bản trượng lên, nhắm ngay cái mũi đáng thương của Ngọc Lang mà đánh.

Tiếng kêu thảm thiết rung trời vang lên.

“A a a! Cứu mạng!”

Bốp! Bốp!

“Lấy việc công trả thù riêng! Cứu mạng! Sanh Nhi ở đâu tới cứu mạng!”

Bốp bốp bốp bốp...

“Hoàng đế xấu xa! A a a a! Ai cứu mạng với...”

Cửu vương gia lại một đường hấp tấp từ hoàng cung lao thẳng về phủ. Đuổi tới trước phủ, hần liền thấy có một đám người chặn lối đi.

Khi hần lo lắng rướn cổ lên nhìn thì thấy, kẻ đang ở trung tâm kêu to lại chính là Ngọc Lang.

“Ngọc Lang!! Các người làm gì thế?! Dừng tay, hỗn trưởng!!!” Cửu vương gia một bên cao giọng, một bên xông tới.

Bên này vừa vặn đánh xong năm mươi bản, thái giám và thị vệ cung đình cũng vừa kịp nhìn thấy Cửu vương gia. Biết không ổn, bọn họ vội vàng buông Ngọc Lang ra. Mỗi người đều như chuột gặp phải mèo lui sang một bên, nơm nớp lo sợ gương cười thỉnh an, “Vương gia dậy thật sớm...”

Trần bá vì kiêng kị hai chữ “Thánh chỉ” mà vẫn đứng ở một bên câm như hến, nghe Ngọc Lang gào khóc kêu đau, lại không dám tiến về phía trước. Lúc này thấy chủ tử đã trở về, lão nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng Cửu vương gia nhắc lấy bên kia người Ngọc Lang. Trần bá bộ dáng khổ sở nước mắt ngấn dài, “Hạ công tử, cậu có khỏe không?”

Cửu vương gia so với lão còn bước đến nhanh hơn, ôm lấy tâm can bảo bối vào lòng, hần không biết làm gì nói, “Có chuyện gì vậy? Ngọc Lang, người... Người làm sao vậy?” Mới nói vài câu đã thấy Ngọc Lang đáng thương nép vào ngực mình, đau lòng khó nhịn, hần thiếu chút nữa liền rơi nước mắt.

Ngọc Lang vừa rồi hô to gọi nhỏ nửa ngày, hiện tại cũng đã mệt mỏi. Y vừa nhìn thấy Sanh Nhi thì toàn thân thả lỏng, không còn tinh thần đâu nữa, cuộn tròn trong lòng Sanh Nhi. Nửa ngày sau, y mới hừ khí vô lực than thở ra ba chữ, “... Y đánh ta...”

“Là ta không tốt, ta về chậm...”

“Là Nhị ca người không tốt...”

“Đương nhiên, đương nhiên, Nhị ca cũng không đúng...”

Lọc cọc lọc cọc! Một hồi vó ngựa dồn dập truyền tới.

“Vương gia! Vương gia!”

Cửu vương gia đang ôm Ngọc Lang mà lòng đau như cắt, phần nộ quá, “Chuyện gì?! Sao lại làm ồn lên!?”

“Vương gia...” Tiểu binh truyền tin thấy trên đường đầy áp người, lại nhìn thấy phục sức kia, có thị vệ hoàng cung, có thái giám, cũng có cả thị vệ trong vương phủ. Không biết mới sáng sớm đã có chuyện gì khiến Cửu vương gia tức giận đứng giữa đường, thế nhưng tin tức báo đến không phải chuyện đùa, hần vội vàng xuống ngựa, chạy nhanh tới bẩm báo, “Vương gia, Khiết Đan vương tử Thương Nặc đã bị bắt đi rồi!”

“Có gì là lạ?” Cửu vương gia hừ lạnh, “Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng. Là hãn khi quân nên mới bị hạ chỉ bắt đi.”

“Vương gia, ngài nghe tiểu nhân nói xong đã.” Về mặt bất an, tiểu binh cầu xin, “Lúc đầu Khiết Đan vương tử bị quan binh giải đi, nhưng đang trên đường áp giải tới thiên lao lại bỗng nhiên xuất hiện một đội nhân mã không rõ lai lịch đánh tan quân binh, bắt Khiết Đan vương tử.”

Lần này ngay cả Cửu vương gia cũng ngây ngẩn cả người.

Sao những việc kì lạ đều nhất loạt xảy ra vào hôm nay thế?

Hoàng đế phát giận, không để ý tới bang giao hai nước, ngang nhiên hạ chỉ bắt Khiết Đan vương tử.

Dưới chân thiên tử lại đào đầu ra một nhóm nhân mã lai lịch không rõ, đánh quan binh, còn bắt đi sứ thần ngoại quốc?

Vương phủ đột nhiên tĩnh lặng.

7. Quyển 1 - Chương 7

Phản ứng đầu tiên của Hoàng đế sau khi nhận được tin này là vô cùng tức giận.

Cơn giận của thiên tử mạnh mẽ như sấm sét. Sắc mặt trầm xuống, y còn chưa mở miệng nói một chữ, hoàng cung to lớn như vậy đã bị bao phủ bởi một bầu không khí u ám.

Vương công đại thần, thái giám thị vệ sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Bị kẻ khác bắt đi rồi?”

“Vâng...”

“Là nơi kinh sư trọng địa, là lúc quan binh áp giải tới thiên lao, phạm nhân lại bị kẻ khác cướp đi?”

“Vâng...” Tên lính lấm lem bụi đất gấp gấp trở về báo tin đã sợ hãi đến lạnh người, quỳ thân mình tới mức thấp nhất, cái trán đã đập tới tím bầm cũng không dám ngẩng lên.

Đáng hận!

Đáng hận!

Hoàng đế nhìn thẳng xuống tên nô tài vô dụng quỳ dưới bậc thang. Nếu không phải do nhiều năm tôi luyện thành người trầm tĩnh, lại nhớ tới ngôi vị đế vương phải lưu danh sử sách, y đã lập tức bước xuống đạp chết cái tên nô tài xuẩn ngốc này!

Quan binh xuất động ngay dưới chân thiên tử, vậy mà không thể làm gì nổi một tên Khiết Đan hỗn trướng?

Chén ngọc cơ hồ bị y bóp nát trong lòng bàn tay, nước nóng bên trong không ngừng theo tay run rẩy rơi xuống mặt bàn.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng bớt giận.” Tả thừa tướng đảm nhiệm trọng trách quốc gia nơm nớp lo sợ mở miệng, “Giờ không phải là thời điểm thích hợp để tức giận. Khiết Đan di quán gặp chuyện không may, Khiết Đan vương tử lại mất tích, đây là đại sự giữa bang giao hai nước. Trước tiên chúng ta nên tìm cách làm thế nào để ăn nói với Khiết Đan...”

“Ý ngươi là muốn trảm thỉnh tội với Khiết Đan?”

Ánh mắt sắc bén của Hoàng đế lướt qua, hai đầu gối Tả thừa tướng mềm nhũn, “phịch” một cái quỳ xuống đất.

Hữu thừa tướng từ trước tới nay luôn bất hòa với Tả thừa tướng, nhưng nếu động tới Khiết Đan là chuyện quốc gia đại sự, ảnh hưởng tới muôn dân, thì lão không thể không giúp.

“Hoàng Thượng! Tả thừa tướng không hề nói sai.” Hữu thừa tướng vén vạt áo, cũng quỳ xuống bên cạnh, ngửa đầu cầu khẩn, “Hoàng Thượng sáng nay đã hạ thánh chỉ bắt giữ Khiết Đan vương tử, cự thần ở trong phủ nghe xong, quả thật đã vô cùng sợ hãi. Hoàng Thượng cơ trí anh minh, là một thể hệ thánh chủ, lần này trên đường có người cướp đi Khiết Đan vương tử, đúng là trời cao đã giúp Người rồi!”

“Cái gì?” Khuôn mặt nhẵn lại, Hoàng đế lạnh lùng hỏi, “Thế nào gọi là trời cao giúp đỡ?”

“Dạ...” Hữu thừa tướng kiên trì, “Hoàng Thượng, Khiết Đan giờ đã không giống Khiết Đan ngày trước. Khiết Đan hiện tại chỉ có thể trấn an, không thể xâm phạm. Hoàng Thượng tuy đã hạ thánh chỉ bắt giữ Khiết Đan vương tử nhưng bây giờ Khiết Đan vương tử lại bị kẻ khác bắt đi. Hắn còn chưa tiến thiên lao, vậy sửa sai còn kịp... Chỉ cần cứu được Khiết Đan vương tử, quan hệ hai nước sẽ lại nhanh chóng được bồi đắp.”

Trên đỉnh đầu trầm mặc đến nỗi người ta không thể hít thở.

Sau một lúc lâu, mọi người mới nghe thấy Hoàng đế chậm rãi nói, “Ngươi muốn nói hôm nay đầu óc trầm không tỉnh táo, hạ thánh chỉ sai sao? Hiện tại may mắn có người chết thay, vừa vặn có thể che đậy ý chỉ trầm ban ra trong lúc thần trí mơ hồ? Tiện cũng tránh được luôn việc Khiết Đan tính toán với các người,

đúng không?”

Lời nói gay gắt đến cực điểm làm hai vị thừa tướng cả kinh, liên thanh nói, “Vi thần không dám! Vi thần không dám! Nhưng... Nhưng Thiên triều ta thật sự không thể khai chiến với Khiết Đan!!!” Bọn họ liên tục dập đầu.

Âm thanh vang lên không ngừng. Văn võ bá quan phía sau vẫn luôn bất an bị thanh âm khàn khàn của hai vị thừa tướng chấn động, tất cả đều quỳ xuống.

Không thể đánh! Tuyệt đối không thể gây chiến!

Không sai, Khiết Đan tuy đất đai cằn cỗi, là man tộc không hiểu lễ nghi.

Nhưng Khiết Đan... còn có binh lực và vũ khí.

Khi quân phạm thượng tất nhiên phải giết, nhưng nếu đối phương là Khiết Đan vương tử, cho dù có vô lễ gấp trăm lần... Cũng không thể khai chiến!

Chỉ cần một kẻ lớn gan mở miệng, nhất thời chúng quan đồng thanh hô vang cả điện.

“Hoàng Thượng, xin nghe tiểu thần một lời!”

Một vị quan khảng khái bước ra, “Việc của Khiết Đan vương tử thánh chủ nhất định phải suy nghĩ cẩn thận...”

Kẻ có lý trí tấu, “Thần cả gan, xin Thánh Thượng nói rõ hành vi phạm tội của Khiết Đan vương tử...”

Quan viên Lại bộ vốn mặc kệ chuyện sứ thần, thế nhưng trước đại môn Lại bộ lại có người giống trống kêu oan hết lần này tới lần khác. Bụng đầy oan uổng bị dính vào tranh chấp, hẳn kêu to nghe đặc biệt vô tội, “Đoàn sứ giả có người đã đến đại môn Lại bộ đánh trống kêu oan. Hiện giờ các sứ thần quốc gia khác đều tới xem vui, chúng thần quả là không thể ứng phó. Bốn chữ “khi quân phạm thượng” này, bọn họ bắt chúng thần phải giải thích rõ ràng... Bọn họ còn muốn vương tử...”

Lão Ngự sử đầu đầy tóc bạc kích động đến không thể nói một câu, “Hoàng Thượng... Trăm triệu lần không thể... Không thể gây chiến! Ô ô... Cự thần hầu hạ tiên đế, tiên đế trước khi lâm chung đã dặn... Ngăn chặn cấm kỵ giang sơn này...”

Các tướng quân hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang quỳ xuống ưỡn ngực thẳng lưng. Họ chấp tay, giọng nói vang như chuông đồng, “Thần thỉnh chỉ, nguyện lĩnh quân truy kích hung đồ, nhất định cứu được Khiết Đan vương tử!”

Hoàng đế nhìn một đám nô tài thật có bản lĩnh quỳ dưới chân khóc cầu kêu la. Lỗi tại ông ong, y tức giận đến muốn ngắt xiū.

Làm rõ hành vi phạm tội của Khiết Đan vương tử.

Hãy giải thích Khiết Đan vương tử “khi quân phạm thượng” như thế nào.

Đây là điều có thể nói ra sao?

Khốn kiếp!

“Câm miệng!!!” Hoàng đế bỗng nhiên quát lớn, tiếng quát chấn động cả đại điện.

Trong phút chốc, đại điện âm ỉ trở nên trầm mặc.

Hoàng đế cười lạnh.

Y là thiên tử, chân đạp lên đất của mình, trên đỉnh đầu là kim loan, trước mắt thần tử nô tài quỳ lạy, nhưng quay sang bốn phía, đều không có ai để nương tựa.

“Trẫm đã nói Khiết Đan vương tử “khi quân phạm thượng”. Các người đọc đủ các thứ thi thư, lại không biết đến bốn chữ này ư? Gặp thiên tử mà vô lễ là phạm tội!” Hoàng đế dẫu nói chậm lại nhưng so với vừa rồi lại càng tệ hơn. Y nén giận, cố gắng cười hỏi, “Các người đều là đại thần trong triều, đều là nô tài của trẫm, thân gia tính mạng đều là của trẫm. Chủ tử bị người ngoại tộc xúc phạm, các người không nghĩ đến việc giúp trẫm hả giận, không nghĩ tận tâm tận lực, ngược lại lo lắng chiến tranh, lo tới binh lực ngoại tộc. Các người... có còn coi một Hoàng Thượng như trẫm là chủ tử nữa không?”

Cung điện lớn như vậy, cả sảnh đường không một tiếng động.

Dưới bậc tất cả cứng người như tượng, chỉ thỉnh thoảng âm thầm trao đổi bằng ánh mắt với người bên cạnh rồi lại lập tức quay đi.

“Hoàng Thượng...” Một thanh âm trầm mặc vang lên.

Hoàng đế nâng mắt, y trông thấy Cửu đệ đứng ngoài đại điện.

Vừa mới trấn an Ngọc Lang xong, lại nghĩ tới chuyện Khiết Đan, nghĩ tới các đại thần cũng đã vào cung can gián, hẳn rất cực tới đây.

“Hoàng Thượng, Người là chúa tể của vạn dân, cũng là chúa tể của quần thần.” Ánh mắt đảo qua các đại thần đang miệng câm như hến, Cửu vương gia trầm trọng nói, “Quân dù quan trọng, xã tắc còn quan trọng hơn. Phụ hoàng đem Thiên triều phó thác lên vai Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Nhị ca... Giang sơn vạn lý này, là do Người làm chủ tử...”

Hoàng đế bỗng nhiên mở to hai mắt, tinh thần chấn động mạnh.

Cửu vương gia cũng “phịch” một tiếng quỳ xuống đại môn, “Dù cho Khiết Đan vương tử đã làm nên chuyện gì không thể nhịn, thần đệ khẩn cầu Hoàng Thượng... Nhịn hẩn đi.”

Hoàng đế gắt gao nhìn thân đệ của mình chằm chằm. Khí lực cả người như bị rút đi không còn chút nào, y ngã ngồi trên long ỷ. Bọn thái giám hầu hạ ở bên cạnh vội vàng đến đỡ lại bị y nhẹ nhàng đẩy ra.

Hoàng đế lại chậm rãi quét mắt qua các nô tài của mình một lần, tâm tư như bị tro tàn bao phủ. Tro tàn kia như từ đáy hồ mùa đông vớt lên, lạnh đến nỗi môi y thâm tím.

“Lui xuống hết đi.” Thật lâu sau, Hoàng đế mới phun ra một tiếng. Thấy các thần tử phía dưới lập tức ngẩng đầu, y thần nhiên cướp lời, “Đừng có tìm trầm, trầm... không muốn nghe ai nói cả.”

Không sai.

Y là chủ tử của muôn dân, nhưng lại là nô tài của giang sơn vạn lý.

Y là Hoàng đế.

Không phải Tranh Nhi.

Không ai để ý tới Tranh Nhi cả.

Tranh Nhi thế nào? Tranh Nhi làm sao? Gặp phải chuyện gì? Vì sao tức giận?

Tuyệt không người để ý.

8. Quyển 1 - Chương 8

Quần thần vừa lui xuống, đại diện lớn như vậy thoáng chốc trở nên vắng vẻ.

Hoàng đế buồn bã ngồi yên trên ngai vàng, nửa ngày sau như mới kéo về được hồn phách thất lạc. Y lão đảo đứng lên.

“Chủ tử, Người chậm một chút...”

Tiểu Phúc Tử nhẹ nhàng kêu lên. Hắn nhanh chóng khom lưng chạy lại gần nhưng lại bị Hoàng đế tát một cái thật mạnh rồi đẩy ra. Tiểu Phúc Tử cảm thấy đất trời chao đảo, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất. Khi ngẩng đầu lên hắn lại thấy, sắc mặt chủ tử tái nhợt bất thường, quả thực là đã trở nên xám ngắt. Con người hắc bảo thạch dường như sáng hơn thường ngày, bên trong tựa chứa lửa khiến người sợ hãi.

Ngay cả tổng quản đại nội cũng vô duyên vô cớ bị tát, những thái giám thị vệ khác nào ai dám tiến lên. Một đám rụt đầu rụt cổ đứng bên cạnh, sợ lửa giận của Hoàng Thượng thiêu đến mình.

Hoàng đế chậm rãi nhìn xung quanh một vòng, một nụ cười lạnh hiện bên khóe môi, y loạng choạng bước ra cửa điện.

Mọi người ngậy ra một lát, Tiểu Phúc Tử ôm một bên mặt sưng đỏ giậm chân, “Đứng đấy làm gì?! Còn không mau đuổi theo?! Ngu ngốc! Mau! Mau! Tìm người đến hậu cung báo cho Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương biết, Hoàng Thượng hôm nay phát hỏa.”

Nghे thấy hắn kêu như vậy, mọi người mới tỉnh táo lại. Hai thái giám lanh lợi liền ba chân bốn cẳng chạy thẳng tới hậu cung, những người còn lại vội vàng vàng vàng đuổi theo ra cửa.

Hoàng đế đang nổi nóng, ai cũng không dám tới gần. Một đám thị vệ và thái giám đi xa xa phía sau, nơm nớp lo sợ mà hầu hạ.

Hoàng đế chậm rãi đi vào trong cung.

Lời nói của Cửu vương gia trong đại điện rõ ràng đã khoét vào lòng y một vết thương. Vết thương đó tuy không quá đau nhưng lại khiến y cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Trong cung rường cột chạm trổ, trên bậc thang còn khắc phi long đang giương nanh múa vuốt. Y lạnh nhạt nhìn, trong ngực như có một khối băng đè nặng, nặng đến nỗi y không cách nào thở nổi.

Rồng uy vũ như vậy, sóng động tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể thăng thiên. Nó vây quanh y, xiết y càng ngày càng chặt, giống như một dải lụa trắng cuốn chặt lấy cổ y.

Chủ tử, đây là cung điện nguy nga của chủ tử như y.

Từng ngọn cây cọng cỏ, đều thuộc về y.

Không...

Y thuộc về từng ngọn cây cọng cỏ...

“Hoàng Thượng...”

Bên ngoài chợt truyền đến một thanh âm dè dặt khiếp sợ.

Hoàng đế hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, là Tiểu Phúc Tử đang cẩn thận tiến đến gần. Hắn nhát gan cười nịnh, “Chủ tử, Người xem, cả Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương đều đang ở đây.” Hắn chỉ chỉ đằng trước.

Hoàng ngạch nương?

Ừ phải, y là Hoàng Thượng, tất cả mọi người đều là tâm phúc của y, sao y có thể trở nên rối loạn như vậy?

Hoàng đế lấy lại tinh thần rồi tiến về phía trước. Trước mặt y đã là hoa viên, cách một bức màn nước có bóng người thấp thoáng. Người ở phía trước nhất định là Thái hậu, còn Hoàng hậu thì đang cung kính đứng một bên hầu hạ.

Hoàng đế đi nhanh thêm vài bước, vẫn an mẫu thân, “Sao ngạch nương lại tới đây?”

“Nghe nói hôm nay Hoàng Thượng nổi giận?” Thái hậu vừa qua đại thọ bốn mươi nhưng vì được chăm sóc cẩn thận nên trông mới chỉ như ngoài ba mươi. Từ tốn quan sát Hoàng đế, bà nhún mày nói, “Hoàng Thượng không nên tức giận mà ảnh hưởng đến long thể. Bây giờ đã là chính ngọ, sao còn đi bộ dưới nắng trưa? Lũ nô tài không biết hầu hạ này phải phạt thật nặng mới được.”

Thái hậu vừa nói thế, Hoàng đế mới thấy dường như hơi nóng thật. Lúc này thái dương cũng đã lên giữa trời, ánh nắng chiếu rọi xuống khắp nơi, y vẫn mặc y phục lâm triều tầng tầng nội y, người khoác long bào, chân mang kim lý, vậy nên một thân mồ hôi cứ tuôn ra không ngừng.

Hoàng đế cười gượng, “Trẫm đâu có tức giận, chỉ vì hơi buồn bực nên mới đi dạo một vòng. Ngạch nương, trẫm đưa người về, cùng người dùng bữa.”

Thái hậu lắc đầu, cười nói, “Hoàng Thượng nếu có rảnh thì nên trò chuyện cùng Hoàng hậu. Vừa rồi nghe nói Hoàng Thượng phát hỏa, Hoàng hậu rất sợ hãi, vừa thấy ai gia liền đưa ai gia tới đây gặp người. Mấy ngày gần đây phu thê các người có rất ít cơ hội gặp nhau.”

Hoàng đế nghe xong thì ngạc nhiên nhìn về phía Hoàng hậu.

Về phương diện tình sự y vốn lãnh đạm, sau khi đăng cơ càng thêm không có tâm tư làm chuyện đó. Ngày thường y cùng Hoàng hậu đồng phòng cũng chỉ là để hoàn thành nghĩa vụ. Gần đây bận bịu xử lý quốc sự, lại thêm chuyện tên Thương Nặc hỗn đản, y càng không có thời gian gặp mặt Hoàng hậu, không thể tin được là nàng lại chạy tới chỗ ngạch nường cáo trạng.

Hoàng hậu bị Hoàng đế nhìn thì lặng yên rũ mắt.

Hai người tiễn Thái hậu hồi cung, sau khi nói chuyện cùng Thái hậu vài câu mới cáo từ. Một trước một sau, bọn họ trở về theo lối mòn Ngự hoa viên.

Hoàng đế một bụng tức giận không thèm nói một tiếng. Bước vào phòng, y ngồi xuống, nét mặt sa sầm.

Hoàng hậu thấy thế liền mệnh cho tất cả lui ra. Lúc này mới đi đến bên Hoàng đế, nàng nhẹ giọng nói, “Hoàng Thượng hiểu lầm rồi. Nô tì gặp ngạch nường không phải là để nói chuyện dông dài. Chỉ là Thực phi muội muội đang mang long thai mà Vận Lệ cung kia lại không ổn định, nô tì sợ vạn nhất xảy ra chuyện gì không kịp chiếu cố thì rất nguy hiểm, vậy nên mới bẩm báo cho ngạch nường để chuẩn bị một cung điện tốt hơn.”

Hoàng đế nghe nàng giải thích xong thần thái mới dần thả lỏng, y mở miệng nói, “Trẫm không nghi ngờ gì cả, Hoàng hậu từ trước tới nay hiền lương, trẫm biết.”

Hoàng hậu nghe được những lời này mới dám ngồi xuống phía đối diện, cẩn thận hỏi, “Hôm nay Hoàng Thượng vì ai mà giận dữ? Nghe nói đến Tiểu Phúc Tử cũng bị Người đánh?”

“Đều là chuyện triều chính, có nói nàng cũng không hiểu được.”

Hoàng hậu lại dịu dàng, “Cũng phải, nô tì đầu óc kém cỏi, chuyện triều chính nô tì không hiểu được.”

Hoàng đế ngẩng đầu lại bất chợt thấy Hoàng hậu ngồi đối diện. Vài ngày qua không thân cận lại chợt nhìn thấy bên cạnh mình là một nữ nhân đoan trang hiền thực, diện mạo như hoa, lòng không khỏi thương yêu. Y gác chuyện lâm triều sang một bên, cười hỏi, “Vậy nàng biết những gì?”

Hoàng hậu nhiều ngày không thân cận cùng Hoàng đế, thấy vẻ mặt của y, lòng cũng hơi nóng lên, nàng nhỏ giọng đáp, “Nô tì chỉ biết phụng dưỡng Hoàng Thượng thật tốt.”

Hoàng đế cười cười, “Nàng thích chăm sóc trẫm sao?”

“Đương nhiên là vậy.”

“Tại sao lại thế?”

“Bởi vì Người là Hoàng Thượng.” Hoàng hậu đáp lại một câu.

Hoàng đế như lúc không chú ý bị đâm cho một nhát, ngay cả tâm tình cũng xuống dốc. Sắc mặt y khẽ biến, thâm trầm trở lại.

“Hoàng Thượng?” Hoàng hậu bất an nhìn sắc mặt của y.

Bởi vì là Hoàng Thượng...

Tất nhiên, bởi vì y là Hoàng Thượng.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng hậu đang sợ hãi một cái. Hoàng hậu cũng không nói sai cái gì, chỉ là ta đa tâm thôi. Thê tử kết tóc này của y tính tình dịu dàng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, từ khi chưởng quản lục cung cũng chưa tạo ra sai lầm lớn gì, tội gì phải bắt tội nàng chứ?

Y nghĩ vậy, vẻ mặt cũng chuyển biến tốt hơn một chút, cố gắng mỉm cười, “Trẫm đang suy nghĩ tới chuyện khác nên nhất thời xuất thần. Hoàng hậu, nàng lại đây để trẫm nhìn thật kĩ.”

Hoàng hậu thấy y cười, tâm tư mới hơi hơi thả lỏng. Nàng đứng lên thướt tha đi đến trước mặt Hoàng đế, “Người sao vậy?”

Hoàng đế chăm chú nhìn, nhiều ngày làm phu thê như vậy, lại giống như lúc này mới nhìn kỹ đầu mày khoe mắt nàng. Nàng khi còn trẻ như vậy đã bắt đầu phụ trách lục cung, tận tình hầu hạ Thái hậu, thật xứng đáng là hiền thê.

Nghĩ như vậy, lòng khó tránh khỏi có chút nhu tình.

“Lại gần thêm đây.”

Hoàng hậu lại tiến thêm vài bước.

Đầu ngón tay chạm lên trán nàng, Hoàng đế vốn định vuốt ve mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, thế nhưng một lọn tóc lại mềm mại rơi xuống, làm cho làn da tuyết trắng của nàng càng trở nên đẹp đẽ.

Hoàng hậu mất tự nhiên chấn động, khuôn mặt hiện lên màu phấn hồng nhàn nhạt. Cúi đầu, nàng hỏi bằng thanh âm nhỏ như muỗi, “Hoàng Thượng đang làm cái gì vậy?”

Nét ngưng ngừng để lộ ra này càng làm người ta thương yêu hơn so với ngày thường. Lòng hơi nóng lên, lại nghĩ đã nhiều ngày không ở chung cùng nàng, Hoàng đế bất giác áy náy, “Hoàng hậu lại gần đây.” Nói xong, y liền vươn tay ôm lấy bả vai nàng.

Không ngờ Hoàng hậu như bị cái gì thúc giục, lùi xuống một bước.

“Sao vậy?”

Hoàng hậu cúi đầu nói, “Chủ tử, còn đang là ban ngày mà.”

Hoàng đế bật cười, “Ban ngày thì sao? Nơi này chẳng lẽ còn có kẻ khác tới quấy rầy? Huống chi ta và nàng còn là phu thê kết tóc.”

Tay lại vươn ra, y không nghĩ lại làm cho Hoàng hậu càng sợ hãi lui xuống thêm vài bước. Nàng cứ nhiên còn kéo theo tà váy rất nặng, “phịch” một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Động tác này làm Hoàng đế sửng sốt, “Hoàng hậu, nàng đang làm gì vậy? Ngay cả trẫm cũng không được chạm vào nàng sao?”

“Nô tì không dám.” Hoàng hậu ngẩng đầu, ráng hồng trên mặt đã không còn thấy, gương mặt dù tái nhợt, vẻ mặt lại hết sức kiên nghị. Nàng khẽ cắn môi, “Hoàng Thượng, hôm nay nô tì cần phải khuyên Người một câu.”

“Nói đi.”

“Hoàng Thượng, Người là thiên tử. Thiên tử vị tôn thể quý, nhất cử nhất động đều chịu kính ngưỡng của vạn dân. Nô tì thân là quốc mẫu, trăm triệu lần không dám xúi giục Hoàng Thượng tuyên dâm giữa ban ngày. Không chỉ như vậy, nô tì còn mong muốn hậu cung phi tần cũng nên ý thức được vai trò của mình, biết lo lắng cho long thể...”

Hoàng hậu dừng một chút, hắng giọng định tiếp tục mở miệng.

Hoàng đế nghe lời nàng nói, ý cười trên mặt biến mất không còn bóng dáng. Khuôn mặt thon gầy như điêu khắc không chút biểu cảm, y cướp lời Hoàng hậu, “Không cần nói nữa.”

Trong lòng run lên, nàng ngẩng đầu nhỏ giọng, “Chủ tử nổi giận?”

“Trẫm... Không hề tức giận.” Hoàng đế mặt lạnh uy nghiêm, không để ý tới Hoàng hậu khiếp sợ đang quỳ trên mặt đất. Y đứng lên, thuận tay lướt qua khóm hoa mới được cống nạp bên song cửa, khóe môi dật ra một nụ cười khổ, “Nàng nói đúng, rất đúng, rất rất đúng!” Thanh âm cất cao, y bỗng nhiên phát giác mình không hề cần trọng.

Để lộ hỉ nộ là điều mà quân vương kiêng kị nhất.

Hoàng hậu đứng đầu lục cung can gián như vậy cũng không thể trách tội.

Một chút nhu tình bị đánh cho thất linh bát lạc, ngay cả nụ hoa mới nở ngoài cửa sổ cũng khiến lòng người oán hận. Y nhìn chung quanh tấm cung to lớn một vòng, mọi đồ vật ở đây đều vô cùng quen thuộc nhưng cũng thực xa lạ, mỗi chỗ đều lạnh như băng, không chút hơi ấm.

Hoàng đế trầm mặc một hồi, trầm giọng nói, “Hoàng hậu đứng lên đi. Nàng nói rất đúng, trẫm là thiên tử, nàng là quốc mẫu.” Y hít một hơi thật dài.

Hoàng hậu nghe thấy vậy mới chậm rãi đứng lên. Biết Hoàng đế tâm tình không tốt, nàng chỉ dám đứng một bên hầu hạ, không dám mở miệng thêm lần nữa.

Hoàng đế kinh ngạc đứng đó một lúc lâu, không nói một lời, sau đó lại hít một hơi, rời khỏi điện.

Tiểu Phúc Tử dẫn theo hai thái giám theo sau, Hoàng đế khoát khoát tay yêu cầu bọn họ không được đi theo. Y một mình một người thong thả dạo bước.

Không ngờ mây đen ở đâu đột nhiên kéo đến, che kín đi vầng dương trước kia vô cùng chói mắt.

Làm thiên tử thật khó.

Ai biết đầu gối cửu ngũ lại khó làm như vậy?

Các thần tử phủ phục ở ngay trước mặt, nào có ai biết cảm giác của bậc xưng vương ngồi trên long ỷ?

Hoàng đế đã phải tự vấn rất nhiều lần.

Thiên triều một thời hiển hách, năm đó Thái tổ Hoàng đế lập nên uy phong như vậy, giờ không còn sót lại chút gì.

Nhiều năm an nhàn tạo nên những tháng ngày suy nhược.

Hiện tại An Nam, Lưu Cầu, Cao Lệ đẳng quốc mỗi năm đều thượng cống, thế nhưng cũng đồng thời tổ chức luyện binh với quy mô lớn, ai biết bọn họ đang có tâm cơ gì?

Chớ nói chi đến Khiết Đan...

Không biết Thương Nặc kia ra sao rồi?

Man tộc kia... Hoàng đế đột nhiên dừng bước trước một bụi hoa. Vài chiếc lá ngả vàng lẫn trong đám lá còn xanh thẫm bị gió thu thổi chao đảo.

Tại sao lại tự nhiên nhớ tới hần?

Hoàng đế nhìn lại đôi mày thanh tú.

Nhưng có thể không nghĩ tới sao? Cảnh tượng các thần tử quỳ gối trước đại diện cầu xin không chút thức thời tràn vào trong óc, muốn đuổi cũng không đi. Gương mặt Cửu đệ tràn đầy bất đắc dĩ lại mang theo một vẻ đồng tình gần như bi thương.

Tranh Nhi.

Một thanh âm không biết từ đâu hòa vào trong gió, đột nhiên tiến vào lỗ tai. Lòng Hoàng đế như bị ai dùng móng tay cào mạnh, y vội vã xoay người nhìn xung quanh.

Phía sau trống không, mỹ cảnh như tranh quanh năm không đổi hiện ra trước mắt.

“Hoàng Thượng?”

Lại có thanh âm tiến vào màng tai.

Lông mày Hoàng đế nhíu càng chặt hơn.

Hoàng Thượng? Tại sao không phải là *Tranh Nhi*?

“Hoàng Thượng?”

Y rốt cục tìm được nơi phát ra thanh âm, quay đầu thì thấy một phụ nhân vận cung trang cùng hai cung nữ đang quỳ gối ở không xa.

“À, ra là Thục phi.” Hoàng đế lấy lại tinh thần, ánh mắt lướt qua bụng nàng một cái, thanh âm trở nên nhu hòa, “Sao phải quỳ như vậy? Nhanh đứng lên đi.”

Thục phi từ khi mang long thai, ở trước mặt Thái hậu, Hoàng đế cùng Hoàng hậu lá gan cũng to lên không ít. Đứng lên khỏi mặt đất, gương mặt tròn tròn lộ ra hai lúm đồng tiền, nàng vui mừng cười nói, “Nô tì từ xa đã thấy bóng Hoàng Thượng tới, vốn nghĩ Hoàng Thượng sẽ tiến vào Vận Lệ cung, không ngờ Hoàng Thượng lại dừng lại ở nơi này.” Nàng đi tới bên người Hoàng đế, ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên, “Nơi này có cái gì kỳ lạ khiến cho Hoàng Thượng phải quan sát cẩn thận như vậy?”

Hoàng Thượng không muốn cùng nàng nói những chuyện triều chính, lại thấy nàng tươi cười xán lạn cũng không tiện phá đi, y đành cố gắng nặn ra một nụ cười đáp lại, “Bụi cây này đâu có đẹp được bằng nàng. Trẫm vốn đã muốn tới Vận Lệ cung thăm nàng, đi, cùng ngồi với trẫm một lát.” Lại hỏi, “Thân mình nàng gần đây tốt chứ? Ngự y có đến kiểm tra mỗi ngày không?”

“Ngày nào cũng tới đây cả.” Thục phi thấy Hoàng đế tươi cười hòa ái lại càng thêm vui vẻ. Vừa tản bộ cùng Hoàng đế nàng vừa nói, “Hôm qua, nô tì gặp Hoàng hậu nương nương, nàng nói đi nói lại, nô tì trong cung được ăn được mặc, cũng không thể cả ngày không làm gì, nhất định phải che chở long loại thật tốt, vì Hoàng Thượng thêm một tiểu nô tài bảo quốc vệ gia, cũng coi như vì đất nước tạo chút công lao.”

Hoàng đế không nghĩ rằng nàng sẽ cao hứng mà nói vậy, cước bộ chậm lại, “Đây là nhi tử của trẫm, tại sao lại nói là nô tài?”

‘Tiểu nô tài’ là từ thường được dùng trong cung, chẳng những đám người Hoàng hậu, Thái hậu mà ngay cả chính bản thân Hoàng đế cũng thường thường nói. Thục phi nào đâu biết rằng hôm nay nói từ này sẽ phạm vào kiêng kị của Hoàng đế, nàng còn lộ ra vẻ tươi cười nịnh nọt, “Hoàng Thượng là chủ tử của muôn người trong thiên hạ, ở dưới Người, có ai không là nô tài?”

Hoàng đế nghe xong, sắc mặt đã có vài phần mất tự nhiên. Lại nghĩ không nên khiển trách phi tử đang mang long thai này, y thản nhiên cười, “Phụ thân và nhi tử là người một nhà huyết mạch tương liên, các nàng cũng đều là thân nhân của trẫm, sao lại phải nói cái gì mà nô tài với chủ tử?”

Thục phi gần đây mang long thai vốn rất dắc ý, nàng không nghe ra ngụ ý trong lời Hoàng đế, “Người khác có thể nghĩ vậy nhưng Hoàng Thượng thì không thể. Nô tì ngày thường hay nghe nhóm người Vương đại nhân nói cái gì mà thiên tử vô gia...”

“Câm miệng!” Hoàng đế trầm giọng, “Chỉ là một phi tử mà ngươi cũng muốn giáo huấn trẫm sao?!”

Thục phi đang cao hứng nói, thanh âm kia bỗng vang lên như thiên lôi nổ đoành một cái trên đỉnh đầu. Nàng nhất thời xanh mặt vội quỳ xuống đất, “Nô tì... Nô tì không dám...” Ngay cả đầu cũng không dám nâng, thanh âm phát run.

Hai cung nữ phía sau thấy hai người đang nói chuyện bình thường, không biết tại sao thiên uy nổi giận. Cả hai sợ hãi cùng Thục phi run rẩy quỳ xuống.

Hoàng đế bụng đầy oán khí mà không có chỗ phát tiết. Y cúi đầu trừng mắt nhìn Thục phi, lại nhớ tới thân mình nàng không tiện, nếu khiến nàng sợ hãi kinh động đến thai nhi, chẳng những mình ấy náy, Thái hậu cũng sẽ trách móc. Y nén giận cắn môi, ra lệnh cho các cung nữ, “Quỳ làm gì? Đưa chủ tử các người về phòng.” Bản thân y lại xoay người rời đi.

Thục phi đáng thương được nâng lên, hai chân vô lực mềm nhũn đến không thể đứng thẳng. Nàng nhìn bóng dáng Hoàng đế có chút điêu linh ở nơi bụi hoa thấp thoáng mấy lần rồi không thấy nữa.

Hoàng đế liền tiếp bị dội hai chậu nước lạnh, lửa giận trong lòng càng cháy lớn hơn. Ngự hoa viên cũng không thềm dạo nữa, y thông thả bước về Bàn Long Điện. Y ngày thường không cần phi tử hầu hạ thì sẽ tới đó nghỉ ngơi, đây chính là tẩm cung của thiên tử.

Tiểu Phúc Tử là kẻ lạnh lợi, thấy Hoàng đế rời khỏi tẩm cung của Hoàng hậu liền đoán được y sẽ trở về đây, hắn đã sớm ở nơi này chờ đợi. Xa xa thấy một thân ảnh minh hoàng từ sau tường đi tới, hắn vội vàng tiến lên thỉnh an, “Chủ tử, chủ tử Người hắn là đối bụng? Người có muốn truyền lệnh gì hay không?” Hắn biết tâm tình Hoàng đế không tốt nên nói chuyện vô cùng cẩn thận, một chữ vô nghĩa cũng không dám nói ra.

Hoàng đế liếc mắt nhìn hắn một cái, bỗng nhiên trầm nghĩ, hắn nịnh hót lấy lòng ta như vậy, chẳng qua vì ta là chủ tử, là kẻ nắm giữ phú quý cùng sinh tử của hắn thôi. Ta làm chủ tử, cũng bởi vì có giang sơn này làm chỗ dựa. Nếu ta mất giang sơn, không còn là chủ tử, những người này sẽ đối với ta thế nào?

Bình sinh y chưa hề nghĩ tới vấn đề này, nghĩ đến đây, tự nhiên lại cảm thấy thấp thỏm không yên. Khí huyết sôi trào khiến y buồn bực nói không nên lời. Hoàng đế cau mày, “Cút ngay!”

Đi nhanh vào phòng, ngẩng đầu thấy vài cung nữ đứng đó lại thấy phiền muộn, y giận tái mặt ra lệnh, “Ra ngoài hết cho trẫm!”

Các cung nữ sợ hãi cuống quýt tản đi. Hoàng đế vẫn chưa hết giận cất bước ra cửa, lớn tiếng quát bọn thị vệ, “Cút! Cút hết cho trẫm!” Rồi đóng cửa đánh “rầm” một cái.

Thái giám cung nữ ngoài cửa đều láo nháo cả kinh. Bọn thị vệ giữ chức thủ vệ vốn không thể dễ dàng rời đi nhưng thiên tử cũng đã mở miệng rồi. Các thị vệ trông coi Vành Đám các sáng nay đã bị đánh cho chết khiếp, ai còn dám đối nghịch long lân? Thế nên tất cả đều ngoan ngoãn, không lên tiếng lui tới nơi vị chủ tử đang phát hỏa không trông thấy.

Nhất thời, Bàn Long Điện trở nên yên tĩnh, không còn nghe thấy bất cứ thanh âm nào của con người nữa.

Hoàng đế chọn một cái ghế ngồi xuống, cứ buồn bã như vậy một hồi rồi cũng dần dần thanh tỉnh.

Vì cái gì phải phát hỏa như vậy?

Vì đã tộc kia sao?

Thiên tử uy nghi vốn không nên giận dữ.

Không, không, không phải là vì tên man tộc bụng dạ khó lường kia.

Y bỗng nhiên lại muốn đến xem Ngọc Lang đã bị mình hạ chỉ đánh. Không biết tiểu hầu tử hiện tại ra sao? Có nhận được chút giáo huấn nào không?

Trong đầu Hoàng để vô thức hiện lên hình ảnh Ngọc Lang bộ dáng kêu khổ thấu trời vùi vào lòng Cửu đệ, cái mũi nhỏ chun lại.

Y tuy rằng bị đánh, nhưng ít ra sẽ có người đau.

Nghĩ đến đây, Hoàng để lại đứng ngồi không yên. Dưới cái đệm mình hoàng đại biểu cho uy nghiêm thiên tử này như có giấu đầy kim châm đâm y thật khó chịu. Y đứng lên, chậm rãi bước theo vách tường.

Tranh Nhi...

Thương Nặc sao có thể biết tên y?

Rất nhiều năm qua, đã không còn ai gọi nữa.

“Tranh Nhi... Tranh Nhi...” Vừa nghĩ, bỗng nghe thấy trong phòng quanh quẩn một âm thanh trầm thấp, y phát hiện bản thân đang nhẹ niệm ra tên của mình. Y cảm thấy mình thật ngu ngốc lại buồn cười.

Đường đường thiên tử mà lại có một hành vi ngây thơ đến như vậy. Nếu chuyện này truyền ra bên ngoài thì biết đối mặt với quần thần con dân như thế nào?

“Tranh Nhi...”

Y lại ngồi xuống, lắc lắc đầu.

Hiện tại xử lý chuyện Khiết Đan vẫn là quan trọng nhất, quốc gia man tộc kia đã mất vương tử, nói không chừng sẽ nhân cơ hội này khai chiến. Bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức có lẽ cũng là để chờ một cơ hội như vậy.

Việc này biết đâu lại là một cái bẫy?

“Tranh Nhi...”

Hoàng để lại lắc lắc đầu. Đáng hận, thanh âm này cứ không ngừng quay về vọng lại trong tai. Cứ thế này thì người ta sao có thể suy nghĩ được?

Đi đâu hết rồi? Sao đến cả nước trà cũng không hầu hạ?

Y ngẩng đầu, nghĩ bản thân đành phải nhượng bộ, tự mình rót cho mình một chén trà vậy. Thân mình còn chưa kịp động, một bàn tay to lớn đã xoa xoa bả vai y.

Gần như vậy, hơn nữa lại còn là một động tác thân thiết đến mức ngay cả Hoàng hậu cũng không dám làm.

“Tranh Nhi?” Thanh âm tiến vào trong màng tai.

Vậy mà không phải là ảo giác.

Hoàng đế cả kinh, trước đã có vết xe đổ, y sao có thể không chuẩn bị? Vừa nghe thấy thanh âm, không cần quay đầu, tay phải sờ soạng bên trong ống tay áo, y nhanh chóng đâm một nhát.

Một tiếng rên từ phía sau truyền đến, bàn tay to trên vai lập tức rút trở về.

Hoàng đế lúc này mới đứng lên, cảm tức xoay người, “Thương Nặc, ngươi thật to gan.”

Y đã giấu chủy thủ lấy từ quốc khố vào trong ống tay áo từ sáng nay. Chủy thủ tuy nhỏ nhưng sắc bén vô cùng. Y không thể ngờ nó lại có dịp phát huy công dụng nhanh đến như vậy.

Người tới quả nhiên là Thương Nặc.

Hắn lần này quá mức khinh địch, vì nóng lòng muốn gặp lại Hoàng đế nên nhịn không được mà lén trốn vào đây, ai ngờ lại trúng luôn một đao. Thương Nặc cười khổ giơ tay ra nói, “May là ta phản ứng nhanh, nếu không tính mạng thiếu chút nữa đã mất trong tay ngươi rồi.”

Hoàng đế nghĩ mình đã đâm trúng tim hắn, khi tập trung nhìn lại, lại thấy chỉ thấy cánh tay chảy máu, xem ra là khi hắn lui lại đã dùng một tay để đỡ.

“May sao?” Hoàng đế cầm trong tay chủy thủ nhiễm máu, cắn răng cười lạnh, “Ý đồ bất chính thâm nhập hoàng cung, trẫm chỉ cần mở miệng gọi, thích khách như ngươi còn giữ lại được cái mạng sao?”

Thương Nặc thấy tay y nắm chủy thủ, tựa hồ cũng cảm thấy nên tiến lui tùy thời mà lùi xuống hai bước. Hắn nói, “Tranh Nhi, ngươi cẩn thận một chút, đừng khiến mình bị thương.” Rồi hắn đặt mông ngồi xuống giường, “xoạt” một tiếng, tiện tay xé một mảnh sàng đan. Hắn cúi đầu tự quấn lên miệng vết thương.

Ngông nghênh, không một chút khiếp sợ.

Hoàng đế kinh ngạc vô cùng.

Người này có vẻ như không sợ chết?

Người man tộc ngu xuẩn đến mức không biết làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì sao?

Nhưng hiện tại đến phiên y khó xử, rốt cục thì gọi hay không gọi người sẽ tốt hơn?

Dựa theo lý trí, tất nhiên là phải gọi. Tốt nhất là để bọn thị vệ xông tới chém hẳn thành trăm mảnh rồi ném hết thảy xuống sông cho cá ăn.

Thế nhưng thiên hạ làm gì có bức tường nào che được gió, Khiết Đan vương tử chết ở chỗ này mà để lộ cho người Khiết Đan biết, chiến tranh là không thể tránh khỏi. Người Khiết Đan cũng sẽ càng cho rằng chuyện sáng nay Khiết Đan vương tử bị bắt là chỉ thị của mình, vậy thì hết đường chối cãi.

Bản thân chết đã đành, nhưng dân chúng vô tội phải chịu chiến loạn thì biết làm sao?

Y cả đời muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, hình như chưa hề gặp qua sự tình nào khó xử đến như vậy.

Hoàng đế cảm chủy thủ, ngồi không xong mà đứng cũng không được, trơ mắt nhìn Thương Nặc ngồi lên chính “long sàng” của mình, không chút khách khí xé rách sàng đan, biến nơi nghỉ ngơi của thiên tử thành một giường huyết ô rồi tỉnh rồi ngủ.

9. Quyển 1 - Chương 9

Thương Nặc một tay cầm sàng đan, một tay bị thương lại giơ lên. Chủy thủ của Hoàng đế vô cùng sắc bén, một dao đâm vào tạo nên vết thương thực sâu, máu tí tách rỏ xuống. Vết mặt như thể chẳng hề quan tâm, hắn dùng miệng xé vải, thuận thực bằng bố nơi bị thương. Không thèm nhìn đến vết thương, đôi mắt hắn hướng về phía trước theo dõi Hoàng đế, “Người sợ máu sao?”, khoe miệng thậm chí còn giương lên.

Hoàng đế vừa bị hỏi liền trả lời theo bản năng, “Trẫm là thiên tử, không sợ gì hết.”

Thương Nặc chắc lưỡi lắc đầu, dùng miệng cuốn thêm hai vòng vải quanh vết thương. Hắn ha hả cười rộ lên, “Trước mặt ta người cứ trẫm trẫm trẫm loạn cả lên. Tranh Nhi dễ nghe hơn trẫm nhiều. Ta muốn nghe người nói, Tranh Nhi không sợ, Tranh Nhi đói bụng rồi, Tranh Nhi...”

Miệng cắn vải, hắn nói chuyện có chút mơ hồ nhưng Hoàng đế vẫn nghe được đại ý. Nghe thấy hắn tự mình đa tình nói vậy, y giận tái mặt, nắm ngón tay lại nắm chặt chủy thủ.

Vương tộc Khiết Đan này chắc cũng hơn phân nửa là giống dân chúng tầm thường không biết lễ nghi giai cấp.

Thương Nặc nói một hồi mới phát hiện ra vết thương của mình vẫn còn chưa được băng bó cẩn thận. Cúi đầu quấn lại một vòng vải rồi lại nhin không được ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, hắn dịu dàng nói, “Nếu người không sợ máu, chi bằng lại đây ngồi.”

Hoàng đế nghe giọng điệu hần êm ái, thanh âm trầm trầm khàn khàn thật thấp thì lại nghĩ đến chuyện đêm qua. Lửa nóng từ thân hình ấy bao trùm lấy mình, bản thân tựa hồ đến cả hơi thở cũng giao cho người này... một dòng dung nham như nhiệt lưu xông thẳng từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, khuôn mặt y cũng cơ hồ bị thiêu cháy.

Thật sự rất mất mặt.

“Tranh Nhi?”

Rõ ràng là thù oán nhiều như vậy, sao Thương Nặc này lại có thể xưng tên y vô cùng thân thiết thế?

“...”

“Tranh Nhi?” Còn không buông tha mà gọi thêm một lần

“... Được!”

Thử tiến một bước rồi ngừng lại như để cân nhắc xem có thể đi tiếp hay không, sau đó, Hoàng đế mới bình tĩnh bước tiếp.

Thương Nặc không ngờ y lại thực sự bước đến. Hần mừng rỡ đến không thềm bằng miệng vết thương nữa. Đôi mắt rất tròn lộ ra vẻ vui mừng, hần ngẩng đầu nhìn y thận trọng tiến lại gần, “Tranh Nhi, hôm nay người thật tốt với ta.”

Hoàng đế đứng lại trước mặt hần, khóe miệng giật giật như thể muốn nhếch lên, “Được, trăm đổi tốt với người...” Giọng y trầm xuống, khuôn mặt tuần tú bao phủ bởi một tầng sương lạnh. Trong khi y nói chuyện, cổ tay đã dùng cả mười phần sức lực. Chủy thủ xé gió đâm thẳng vào ngực của Thương Nặc.

Thương Nặc “Ai da!” một tiếng, hàn quang đã đến trước mắt. Hần ngồi trên giường, Hoàng đế lại đứng gần như thế, chủy thủ bỗng nhiên từ trên cao đâm xuống, muốn tránh cũng không kịp. Vậy mà hần phản ứng cực kỳ nhanh, đang lúc vô cùng nguy cấp thì há mồm, răng nanh trắng như tuyết cắn chặt chủy thủ, thế nhưng lợi vẫn bị đau.

Thương Nặc khi hiểu ra Hoàng đế muốn giết mình thì không khỏi có chút buồn bực. Vết thương cũng không cần băng bó nữa, miệng ngậm chủy thủ, hần ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời.

Ngôi cửa ngũ hôm qua bị ôm ấp chà đạp hiển nhiên không ngờ rằng hần lại có thể dễ dàng tránh thoát. Khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đêm hôm qua do đã tối nên nhìn không rõ, lúc này gần đến như vậy, hần thấy da y trắng đến gần như trong suốt, đôi con ngươi vừa sâu lại vừa sáng, tuy giờ có vẻ bất an nhưng lại tràn ngập khí độ tôn quý

khiến người yêu thích.

Đáng tiếc, mới chỉ có một ngày không gặp, y tại sao lại gầy hơn vậy?

Nhưng dù y gầy hay mập, ta đều muốn thân cận cả.

Nếu ngày sau vẫn còn có thể thân cận thì tốt nhất là y nên mập thêm một chút, ôm cũng sẽ thoải mái hơn.

Hoàng đế vốn là ra tay dưới cơn thịnh nộ, giờ thấy Thương Nặc thông dong đờ chủ thủ xong lại ngẩng đầu nhìn mình, y mới đột nhiên cả kinh.

Ta sao có thể động thủ lỗ mãng như vậy?

Cho dù là đâm trúng tim hắc, Khiết Đan lại có thể buông tha sao?

Đâm không trúng lại càng tai hại hơn.

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt sáng ngời của Thương Nặc, trái tim Hoàng đế bỗng đập mạnh. Hoàng đế thiếu chút nữa phải lùi lại vài bước nhưng tự tôn của đế vương ép y đứng lặng một chỗ. Hoàng đế lạnh lùng đối diện với Thương Nặc.

Không ngờ ánh mắt Thương Nặc lúc đầu sắc bén, sau lại trở nên nhu hòa. Một lát sau, giận dữ lúc trước hoàn toàn biến mất, ánh mắt hắc thậm chí trở nên trìu mến, si ngốc theo dõi y.

Y vừa khó hiểu vừa ngạc nhiên khi thấy hắc không phản kích cũng không tức giận, thế nhưng lúc phát hiện ánh mắt hắc nhắm thẳng cổ mình, cả người y không khỏi nổi da gà. Sắc mặt nhất thời đỏ lên rồi lại hóa xanh, y hạ giọng phẫn nộ quát, “Không được nhìn!”

Dù biết làm vậy cực độ mất mặt, y vẫn không kìm nổi giờ tay che đi cái cổ lộ ra ngoài xiêm y.

Thương Nặc bị quát quả nhiên ngoan ngoãn quay mặt đi chỗ khác, không nhìn y nữa nhưng lại thoáng cười thỏa mãn. Hắc cúi đầu tiếp tục băng bó miệng vết thương thật sâu kia.

Hoàng đế nghi ngờ hắc lại làm trò. Y thối lui hai bước, lạnh lùng quan sát.

Y đứng một hồi, trong lòng cũng không kích động như trước nữa. Ngữ khí trở nên bình thản trấn định, y cân nhắc từng câu từng chữ, “Chuyện hôm nay tạm thời tha cho ngươi một mạng. Bây giờ ngươi ngay lập tức trở về Khiết Đan di quán cho trầm. Ngày mai, không, ngay đêm nay trầm sẽ hạ thánh chỉ cho các ngươi ly kinh. Nghe đây, ngươi là kẻ phạm tử tội nhưng xét đến bang giao hai nước, trầm để cho ngươi một con đường sống.”

Thương Nặc nghe y nói xong cũng vừa lúc cẩn thận băng bó xong. Hắn tựa hồ thường xuyên bị thương nên băng miệng vết thương khá tốt.

“Bang giao hai nước?” Thương Nặc thuận miệng nói, “Người không muốn chiến tranh, ta đây cũng đâu muốn thế, bằng không sao sáng nay ta phải nhờ bằng hữu Trung Nguyên cướp đi? Là vì ta không muốn người khó xử. Nếu ta phải tiến thiên lao, phụ vương ta nhất định sẽ giận dữ; cho dù lúc đó người lập tức phóng xuất cũng không kịp vãn hồi. Khi ấy danh dự của Khiết Đan đã mất hết, không thể không đánh trả. Nói đến đánh giặc, Khiết Đan không sợ Thiên triều. Các người binh nhiều nhưng kẻ sợ chết cũng nhiều.”

Khi mới nghe hắn nói vì suy nghĩ cho mình nên mới nhờ bằng hữu cướp đi, Hoàng đế hơi cảm thấy kinh ngạc nhưng nghe đến câu kế tiếp thì không cao hứng nổi. Y giận tái mặt nói, “Ai nói binh lính của chúng ta sợ chết? Hoàng đế không sợ chết, tướng quân không sợ chết, binh lính cũng sẽ không sợ chết. Khiết Đan các người tự cho là mình quân lực cường đại sao? Thiên triều dù không muốn động binh nhưng nếu bị công kích trước, chúng ta cũng sẽ không rơi vào thế yếu.”

Thương Nặc nghe xong không nói thêm gì nữa.

Cuộc đối thoại gián đoạn, không khí lặng yên, lòng người trầm mặc.

Thương Nặc cúi đầu, Hoàng đế nhìn không rõ thần sắc của hắn, không biết trong lòng man tộc vương tử này đang suy nghĩ thứ quý quái gì.

Nếu lúc này hắn ám sát Hoàng đế sau đó trốn khỏi hoàng cung, truyền tin để Khiết Đan thừa dịp Thiên triều tang quân mà động binh thì biết làm sao?

Cho dù không làm thế nhưng sau khi về nước, hắn mặc cho tiểu nhân nói bậy trước mặt Khiết Đan vương, châm ngòi chiến tranh thì biết làm thế nào?

Chỉ sợ hắn đề tiện kể chuyện đêm qua khắp nơi. Khi ấy, ngôi cửu ngũ là y sẽ lập tức thân bại danh liệt, chỉ còn duy nhất một con đường là thoái vị tự sát. Cứ coi là vậy đi, nhưng thể diện tổ tông mất hết, y sau khi chết biết gặp phụ vương thế nào? Hoàng đế càng nghĩ càng kinh hãi, hận mình không đủ chín chắn, lại nén không được tức giận.

Thương Nặc bỗng nhiên giơ tay lên, vỗ nhẹ vào đệm giường bên cạnh.

Hoàng đế không rõ ý của hắn vẫn đứng lặng một chỗ.

“Lại đây ngồi.”

Hoàng đế nhíu đôi mày kiếm, “Bây giờ trẫm không muốn ngồi.”

Thương Nặc lại không nói gì nữa.

Hai người lại im lặng, một ngồi, một đứng, một cúi đầu không nói gì, một ngẩng đầu nhú mày, trong bụng cả hai đều đầy tâm sự.

Thương Nặc lại vỗ vỗ đệm giường.

Hoàng đế bất mãn, “Đã nói rồi, trẫm không muốn ngồi.”

“Ta chỉ nói chuyện với Tranh Nhi, không nói chuyện với trẫm.” Thương Nặc buồn bực nói, “Mỗi lần người trở về, ta lại phải đi. Ta biết người ghét ta, muốn giết ta. Ta không muốn giết người cũng không muốn người chết, đành phải về sau không gặp người nữa vậy.”

Hoàng đế trầm nghĩ, người cút đi càng xa càng tốt, tốt nhất là vĩnh viễn không trở lại Thiên triều.

Thương Nặc lại nói tiếp, “Tuy về sau không thể gặp người nhưng mỗi ngày ta sẽ nhớ tới người, nghĩ tới người hàng trăm lần. Ta mỗi lần nhớ tới người nhất định sẽ đau lòng. Người ở trong hoàng cung, không ai đối tốt với người, người giống như sơn dương con không có mẹ. Ngay cả ta cũng đi rồi, người biết làm sao bây giờ? Quên đi, đáng đời ta, lòng ta cứ đau chết đi cũng được. Chỉ là... Người sẽ rất cô đơn.”

Hắn nói rất chậm lại không lưu loát, mở miệng toàn là nói hươu nói vượn, quả thật khiến người ta không thích nổi. Cái gì mà “mỗi ngày sẽ nhớ người” từ ngữ chỉ là cợt nhả, lại còn cái gì “giống như sơn dương con” thật hỗn trướng. Hoàng đế miễn cưỡng lắng nghe nhưng sau lại dần dần biến sắc. Khi y nghe thấy ba chữ “rất cô đơn”, trong lòng giống như bị ai lấy dây xuyên qua, cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

Hoàng đế rũ mi, liếc mắt nhìn Thương Nặc, “Người đúng là man tộc, lễ nghi... Những lời này, người không nên nói...” Bỗng nhiên nhớ tới tối qua hắn cậy mạnh làm hành vi vô lễ, lại cảm thấy mình quá tốt với hắn, y nhấp môi, sầm mặt.

“Người tới đây ngồi thì sao?” Thương Nặc lại vỗ vỗ.

Hoàng đế liếc mắt nhìn, vẫn như trước đứng thẳng không nhúc nhích.

Thương Nặc bỗng giơ tay lên. Hoàng đế nghĩ hắn thẹn quá hóa giận, ngay lập tức tập trung cảnh giác.

“Cái này, cho ta nhé?” Thương Nặc cầm lấy chuỗi chuỗi thủ đã đâm mình bị thương.

“Hả?”

Đưa thì không muốn đưa nhưng giờ muốn lấy về lại chẳng dễ. Hoàng đế chớp chớp mắt, Thương Nặc lại

nghe đó là gầm đồng ý. Hắn vui vẻ lau chùi thủ dĩnh máu vào sàng đan rồi cất vào trong lồng ngực.

“Ta phải đi.” Hắn đứng lên.

Ban đầu, Hoàng đế hận hắn không thể biến mất nhưng khi nghe hắn thản nhiên nói phải đi, y lại cảm thấy vài phần phiền muộn, “Nơi này là hoàng cung, ngươi nói đi là đi được sao?”

“Võ công của ta học theo người Thiên triều. Ta là cao thủ trong các cao thủ.” Vị vương tử không biết khiếm tốn là gì vỗ vỗ ngực, “Ta nói đến thì đến, nói đi thì đi. Ôi, ta phải đi rồi, ngươi còn lời nào muốn nói không?”

Hoàng đế nhất thời không biết làm sao.

Hô lớn một tiếng thích khách, bầm thây vạn đoạn hắn cũng vẫn còn kịp. Nhưng sau khi khơi mào chiến tranh thì biết giải quyết hậu quả thế nào? Huống chi, chẳng biết tại sao, nếu giết hắn, tâm tình lại không thể vui sướng được như tối hôm qua.

Nhưng cứ trơ mắt như vậy để hắn tùy ý rời đi, ta sẽ trở thành dạng hôn quân gì? Đã là hôn quân rồi, có ai lại bị nam nhân cưỡng bức rồi còn để hắn ngông ngông nghênh nghênh đi lại?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cả người ảm áp, y bị hai cánh tay cường tráng ôm chặt.

Hoàng đế còn đang sững sờ, Thương Nặc đã vùi đầu vào cổ y, lẩm bẩm, “Tranh Nhi, ánh mắt của ngươi thật xinh đẹp nhưng lại rất đau thương. Ta không muốn mỗi lần mơ về ngươi đều thấy đáng vẻ này của ngươi.”

Hoàng đế bị hắn ôm trong đầu liền trống rỗng. Y thấy hắn kề sát chính mình, vẻ mặt si mê, không hề phòng bị. Hoàng đế vô thanh vô tức nắm một thanh chủy thủ trong tay. Cái này và cái vừa rồi là một đôi, y đã giữ cả đôi, hai bên trái phải mỗi bên giấu một.

Hoàng đế nhân lúc Thương Nặc ôm, chậm rãi gơ chủy thủ lên, ngóc ghech đâm vào lưng Thương Nặc.

Thương Nặc từ trước tới nay phản ứng cực nhanh, Hoàng đế dù không hy vọng đâm trúng nhưng vẫn cứ hành động theo bản năng. Thương Nặc hoảng hốt, khi phát hiện có hàn khí tới gần thì đã không kịp nữa.

Chủy thủ đâm thẳng vào lưng.

Phập...

Trong lồng ngực, chủy thủ đã xé toạc lớp vải may, sáp nhập cơ thể. Thanh âm truyền tới như sấm đánh

bên tai, Hoàng đế cả kinh giật mình, hoàn toàn tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn xuống, Thương Nặc vẫn như cũ ôm y thật chặt, không chịu buông tay. Gương mặt bởi vì đau đớn mà hơi hơi run rẩy, môi quật cường mím chặt, cổ họng cũng không rên lên một tiếng.

Hoàng đế kinh hồn bất định, cảm thấy trên tay có nhiệt lưu chảy qua mới xác định mình đã thành công. Y buông chủ tử ra.

Cơ thể Thương Nặc trở nên mềm nhũn. Y sợ thị vệ bên ngoài nghe thấy âm thanh vật nặng đổ xuống, vội vàng đỡ hắt. Thương Nặc thân mình cao lớn, thể trọng cũng kinh người, hắt giống như tảng đá, Hoàng đế không đỡ được đành phải quỳ trên mặt đất ôm nửa thân trên của hắt, nhìn hắt như sắp chết.

Chủ tử đâm đến tận chuôi nhưng cũng không đâm trúng tim, Thương Nặc còn chưa chết. Nhếch mép cười khổ, hắt cư nhiên còn có thể nói, “Anh hùng đều là chết ở trên tay người mình yêu.”

Hắt dừng một chút, hô hấp dường như khó khăn, ánh mắt lại hướng về phía trước, lẳng lẳng nhìn vào mắt Hoàng đế, “Bọn họ không có thực tâm, chỉ có ta là thật, người... Người lại không đón nhận. Thiên triều... Người Thiên triều thực... Thực...”

Hắt nói hai câu, hơi thở lại càng yếu đi. Dừng lại thở dốc thật lâu, hắt mới tiếp tục mở miệng dặn dò, “Thì thể của ta người phải giấu thật kỹ, đừng để phụ vương ta biết. Binh lực của chúng ta, thật sự so với các người... mạnh hơn. Đao của người, cư... cư nhiên có hai thanh, ta thực ngu ngốc.” Hắt hình như thấy có gì buồn cười liền ha hả cười hai tiếng, máu tươi trong miệng do thể lại phun ra.

Long bào nhuốm đầy máu nóng của Thương Nặc, Hoàng đế ôm hắt, nghe hắt nằm trong lồng ngực mình thấp giọng dặn dò.

Màu đỏ khiến cho người ta kinh tâm, tựa như ngày đó Cửu đệ vì Ngọc Lang mà tự vẫn trước mặt mình.

Tim đột nhiên lại đau đến điên cuồng. Y cảm thấy Thương Nặc trong lồng ngực bỗng nhiên bất động, một trận khủng hoảng lớn bao trùm cõi lòng.

Vì sao lại phải xuống tay?

Vì sao lại phải xuống tay!

Hoàng đế luống cuống tay chân kiểm tra hơi thở của hắt. Hắt dường như vẫn hơi hơi thở ra.

“Này! Thương Nặc, Thương...” Y hạ giọng kêu.

Thương Nặc giống như còn nghe được, nhẹ nhàng nâng mi mắt lên.

Còn sống.

Thần kinh căng thẳng hơi thả lỏng ra một chút. Vừa buông Thương Nặc ra lại lo chuỗi đao sẽ đụng vào sàn, y đành phải đặt tạm Thương Nặc xuống, tiện tay vút tất cả gối đầu trên sàng đan xuống để hấn nằm lên. Lúc này y mới nhìn rõ, ngoại trừ long bào ra, mặt đất cũng đã nhiễm đầy máu. Nếu y tiện tay rút chủy thủ ra khỏi lưng hấn, chỉ sợ nơi này sẽ biến thành biển máu.

Trái tim điên cuồng đập trong lồng ngực, Hoàng đế phải dùng tất cả sự bình tĩnh đã luyện từ trước giờ mới miễn cưỡng đứng lên được.

Lúc này tuyệt không thể để kẻ khác tiến vào, vạn nhất Thương Nặc thật sự chết trong hoàng cung, rắc rối này làm sao giấu được?

Nhất định phải có thuốc trị thương gì đó.

Y loạng choạng đi đến trước tủ lớn, lục tung cả tủ lên một lượt. Lựa thêu và các thứ cống phẩm linh tinh được cất giữ cẩn thận bị y ném hết xuống đất.

Lúc gắm vóc bị ném xuống hết thì một cái bình trắng nhỏ hiện ra trước mắt. Hoàng đế cầm lên thì thấy trên mặt viết “Tể hoàn”, không biết là cống phẩm của nơi nào.

Có lẽ đây là thuốc, chỉ không biết có thể chữa được vết thương do đao đâm hay không. Dù gì cũng là thuốc trong đại nội, không thể giết người.

Mà sinh tử có mệnh, cứu được thì là hấn mạng lớn, cứu không được cũng là do dương thọ đã tận.

Hoàng đế hơi trầm ngâm cầm bình nhỏ lên, y cạy miệng Thương Nặc, dốc tất cả thuốc trong chai vào mồm hấn. Thấy Thương Nặc không nuốt xuống được, y lấy chén kim bôi đựng trà cho hấn uống.

Thương Nặc thân thể khỏe mạnh lại còn là người tập võ, được uống một ngụm trà, hấn đã từ từ tỉnh lại, cũng dần có tri giác. Khi hiểu Hoàng đế đang nghĩ cách cứu mình, hấn nhẹ giọng hướng dẫn, “Trước tiên phải cầm máu, người đừng rút chủy thủ ra, chỉ cần bôi một chút thuốc... ở bên cạnh chủy thủ...”

Hoàng đế nghe hấn nhắc nhở, trầm nghĩ, quả nhiên phải cầm máu trước, sao ta lại lú lẫn thế nhỉ?

Y đứng lên đi lại trong phòng hai lần mà không thể tìm được thuốc cầm máu. Vội vàng nhìn lên bàn, y thấy một bình nhỏ đề hai chữ “Tương hồ” không biết là do tiểu thái giám nào quên không thu dọn. Y cầm “Tương hồ” lại, đổ tất cả vào miệng vết thương, có vẻ như cũng cầm được máu.

Hoàng đế nhìn quanh, cầm hai khối gấm vóc thượng đẳng lúc nãy ném lung tung tới, y tự mình giấu cột rồi học theo Thương Nặc, giúp Thương Nặc băng lại vết thương.

Thương Nặc rất nặng, vết thương trên lưng còn bị một thanh chủy thủ cắm vào nên rất khó băng bó. Hoàng đế cả đời chưa từng hầu hạ lấy một người, dù y băng bó vết thương loạn cả lên nhưng cả người đã đổ đầy mồ hôi.

Thanh âm của Thương Nặc bỗng nhiên truyền tới, “Người cho ta ăn... loại thuốc gì?”

Hoàng đế nghe tiếng nhìn lại, bỗng nhiên sửng sốt.

Thương Nặc sau khi bị thương, sắc mặt vốn tái nhợt giờ này lại khôi phục hồng hào, chỉ có vẻ mặt là kỳ quái.

“Đó là... thuốc gì thế?” Thương Nặc tựa hồ vô cùng khổ sở cắn răng hỏi.

Thấy hắn khó chịu giãy giụa, Hoàng đế lại nhìn về phía hạ thân hắn. Hắn tuy vẫn mặc quần nhưng cũng có thể lờ mờ thấy bên trong có cái gì đỉnh khởi.

Hoàng đế nhất thời đỏ mặt.

Sao lại có thể là xuân dược?

Hỗn trưởng, xuân dược lại còn đi đặt cho cái tên vớ vẩn gì mà “Tể Hoàn”.

Ban đầu còn thắc mắc tại sao tự nhiên lại có một lọ thuốc ở đây, ra là do Tiểu Phúc Tử “tri kỉ” an bài để chủ tử dùng trong bất kỳ tình huống nào.

Hoàng đế vừa sầu não vừa xấu hổ, đang không biết nên làm thế nào cho phải thì y bỗng nhiên giật mình. Có tiếng bước chân tới gần!

“Chủ tử, Lại bộ thượng thư Nhâm An cầu kiến.” Giọng nói Tiểu Phúc Tử the the vang lên ngoài cánh cửa.

10. Quyển 1 - Chương 10

“Không gặp!!!”

Thanh âm mười phần rống giận truyền ra đáng sợ tới mức Tiểu Phúc Tử đang chờ chỉ thị ở ngoài thụt lùi hai bước.

Hôm nay chủ tử thật khó tính.

Hoàng đế vĩnh tai nghe động tĩnh ngoài cửa đến khi không còn một âm thanh nào nữa. Tiểu Phúc Tử kia lạnh lợi biết chủ tử tâm tình không tốt, không dám lải nhải, đành phải yêu cầu Lại bộ thượng thư về trước.

Thả lỏng thần kinh đang căng thẳng, y lại cúi đầu nhìn xuống kẻ đang làm mình vô cùng đau đầu kia, trái tim bỗng dưng co rút.

Máu đỏ sẫm thấm vào lụa trắng bằng bó ngoài miệng vết thương. Mới mất chút thời gian ứng phó với Tiểu Phúc Tử, thế mà mặt man tộc này đã từ xanh chuyển hồng, đôi mắt to như chuông đồng nhắm chặt.

Đã chết rồi sao?

Hoàng đế cúi đầu vội vàng kiểm tra.

Ánh mắt đảo qua nơi hạ bộ dựng thẳng cao cao kia, à, chưa mềm xuống, hẳn là còn chưa chết. Vừa mới nghĩ đến đây, mặt đã không khỏi đỏ lên.

Tên cầm thú này, sắp chết đến nơi còn có sắc tâm.

Đáng chết!

Nhưng mà hình như là do mình cho hắn uống một lọ xuân dược...

Chắc chắn, trách không được máu ở miệng vết thương cứ chảy không ngừng.

“Hoàng Thượng...”

Tiếng nói của Tiểu Phúc Tử lại truyền tới. Ngôi cửu ngũ đang cuồng quýt trong phòng cả kinh đến suýt chút nữa nhảy dựng lên. Còn chưa nói xong, tiếng Hoàng đế gầm lên đã lướt qua cả cánh cửa, đánh thẳng vào màng tai Tiểu Phúc Tử, “Trẫm không gặp ai hết! Cút đi!”

Cơn giận lôi đình làm ngoài cửa lập tức lặng ngắt như tờ.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa đã vang lên âm thanh khiếp sợ của Tiểu Phúc Tử, “Hoàng Thượng, Thái hậu cho mời.”

Thái hậu?

Đôi mày cơ trí hơi hơi nhíu lại, Hoàng đế trở nên bức bối. Lại có chuyện gì mà Thái hậu gọi? Nhưng tuyệt đối không thể không đi rồi.

Thiên tử lấy đạo hiếu mà trị thiên hạ, hướng hồ, bây giờ cũng không phải lúc lâm triều, không thể lấy chính sự làm lý do; nếu y cáo ốm, nói không chừng lại kinh động đến thái hậu đích thân đến thăm.

Nơi này đất đầy máu tươi, lại còn là của Khiết Đan vương tử bị cường đạo bắt đi, nhất là hiện tại chỉ cần liếc mắt một cái là có thể chú ý đến khí quan đang găng gượng. Thái hậu sao có thể thấy cảnh tượng này?

Mồ hôi lạnh chảy dọc xuống theo trán để vương trẻ tuổi. Hai tay buông lỏng, y để tên đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện dưới đất rồi đứng lên.

“Biết rồi, trẫm phải thay đổi xiêm y đã. Người không cần phải vào đây, trẫm không vui, không muốn gặp người.”

Tiểu Phúc Tử ở bên ngoài nhu thuận đáp lời.

Hoàng đế lại hỏi, “Cửu vương gia hồi phủ chưa?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Cửu vương gia cùng các vị đại thần còn chưa dám rời đi, vẫn đang quỳ ở ngoài cửa đại điện.”

“Ừ.” Thanh âm thản nhiên của Hoàng đế truyền đến, “Người đi ra đó, truyền Cửu vương gia tới đây, nói là... trẫm có chuyện riêng muốn bàn với hần.”

Tiểu Phúc Tử lĩnh mệnh chạy chậm đi tìm Cửu vương gia.

Hoàng đế đứng trong phòng, sau một lúc lâu mới khom lưng, lấy tay nhẹ dấm vào phần đùi bị tê, ánh mắt dừng lại trên mặt Thương Nặc.

Hần mặc dù là man tộc nhưng râu ria sạch sẽ, đường nét rõ ràng, không thể nói là tuấn mỹ nhưng hai chữ “phóng khoáng” thì chắc là có được.

Y quan sát người giờ phút này sinh tử đang nằm trong tay mình, cảm thấy vì hần tối hôm qua nổi giận lôi đình, đêm khuya sai người vây đánh Khiết Đan di quán, sáng sớm hạ chỉ bắt bớ, sáng nay lại ở đại điện rít gào, thật sự là không đáng.

Bây giờ giết hần chỉ là chuyện trong nháy mắt, chủ tử ở ngay bên cạnh, nếu y nhẹ nhàng rút ra, tất cả

liền chấm dứt.

Giết, hay không giết?

Hoàng đế từ trên cao nhìn xuống đánh giá Khiết Đan vương tử. Y không hiểu tại sao suy nghĩ của mình luôn thanh tỉnh khôn khéo lại chỉ vì người này mà rối loạn.

“Hoàng Thượng, thần đệ đã tới.” Thanh âm Cửu vương gia ở ngoài cửa vang lên cẩn thận hơn bình thường. Buổi sáng hôm nay hắn nói một tràng, dù là lời nói thật nhưng lại khiến Hoàng Thượng thương tâm.

“Đến rồi? Bên cạnh có người nào khác không? Tiểu Phúc Tử à?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, chỉ có một mình thần đệ. Tiểu Phúc Tử đã sang bên Thái hậu rồi.”

“À...” Thanh âm Hoàng đế cách cửa phòng truyền đến lại có cảm giác thật xa xôi. Y trầm mặc như đang có gì do dự, cuối cùng mới nhẹ giọng nói, “Cửu đệ, người vào đây.”

Cửu vương gia đẩy cửa, khi ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Thượng sắc mặt tái nhợt thất hồn lạc phách đang đứng trong phòng, lòng hắn liền tê rần. Hắn vừa quỳ xuống, khóe mắt quét qua mặt đất.

Máu!

Đập vào tầm mắt, trừ bỏ máu tươi còn có một khuôn mặt tím tái, thân thể nằm trong vũng máu thoát nhìn như đã mất đi tri giác.

“A!” Trấn định như Cửu vương gia cũng phải hô nhỏ một tiếng. Vừa kêu lên lại nhất thời cảnh giác mà che miệng lại, hắn bình tĩnh xoay người đóng cửa phòng lại thật kín, sau đó nhìn chằm chằm Hoàng đế, “Hoàng Thượng? Đây...” Mũi hắn vì căng thẳng mà phập phồng.

“Đây là Khiết Đan vương tử Thương Nặc, người đã biết rồi.” Thấy đệ đệ của mình mặt như người chết, Hoàng đế lại trở nên thông dong. Quét mắt qua Thương Nặc một cái, y cố tình lãng quên nơi đang đứng thẳng kia. Y trầm ngâm một lát rồi chuyển mắt qua gương mặt Cửu vương gia, “Hắn bị thương, lại bị trúng... trúng độc. Chỉ có hai người chúng ta biết, người nói xem, nên xử trí thế nào?”

Xử trí như thế nào? Cửu vương gia nhìn Thương Nặc đang hấp hối nằm trên mặt đất.

Không khí trong phòng rộng như thế lại trở nên căng thẳng đến mức khiến người ta khó thở. Nhị ca đứng ở trước mặt lại có những biểu cảm khác thường... Cửu vương gia âm thầm kinh hãi.

Cho dù kinh hãi, hắn cũng phải tỉnh táo lại. Đầu tiên, phải quan sát tình huống một chút.

Không cần quan sát, chỉ cần trông thấy hạ thể đang khởi động của Khiết Đan vương tử nằm trên mặt đất, Cửu vương gia kinh nghiệm đầy mình đã biết thứ hấn ăn chẳng phải độc được gì.

Là Khiết Đan vương tử đang đem cũng bị Hoàng đế thống hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Là Khiết Đan vương tử nghe nói đang trên đường bắt giam bị bắt cóc, kết quả lại bỗng nhiên xuất hiện ở hoàng cung.

Là Hoàng đế đứng trong tấm cung máu chảy đầy đất lại giữ kín không nói ra, chỉ gọi riêng mình lại.

Lại còn, xuân được!

Chẳng lẽ... Một suy nghĩ khiến người ta không rét mà run lóe lên trong óc Cửu vương gia, Cửu vương gia lập tức phủ nhận.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Thật là một ý niệm đại bất kính!

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, Cửu vương gia đã không còn tâm tư đâu để hỏi lý do tại sao Thương Nặc xuất hiện trong tấm cung nữa.

Trực giác nói cho hấn biết, nếu hỏi về vấn đề này, nhất định chết không có chỗ chôn.

Người sống trong cung đình phải học được nguyên tắc đầu tiên, vấn đề nào không nên hỏi thì tuyệt đối không được hỏi.

“Cửu đệ, người trước nay mau mồm mau miệng, sao hôm nay lại do dự như vậy? Nói cách làm của người ra.” Thanh âm trầm thấp của Hoàng đế lại truyền tới.

Hai người đứng cạnh Thương Nặc đang nửa chết nửa sống đều làm bộ cúi đầu đánh giá vương tử dị quốc này.

“Giết.” Sau một hồi do dự, Cửu vương gia quyết định thật nhanh. Buổi sáng khuyên Hoàng đế không thể gây khó dễ cho Khiết Đan vương tử đã khiến cho ngôi cửu ngũ bình bình tức giận, giờ khó có cơ hội thần không biết quỷ không hay diệt trừ họa lớn của Hoàng đế, có sao lại không làm?

Dù sao cũng là huynh đệ cùng nhau lớn lên, tình huống này xuất hiện, hấn muốn khiến cho kẻ đã làm Nhị ca nổi giận biến mất.

“Hừm?” Hoàng đế trầm mặc một hồi, “Muốn giết hấn thì dễ như trở bàn tay, nhưng thi thể ở đây khó tránh khỏi sau này có người phát hiện.”

Quyết định xong, giờ chỉ còn việc làm sao cho chu đáo.

Cửu vương gia thấp giọng nói, “Chuyện thi thể Hoàng Thượng cứ yên tâm. Thần đệ biết một loại thuốc nước, chẳng những có thể hóa đi da thịt mà ngay cả xương cốt cũng sẽ biến mất không còn chút gì. Chỉ cần đổ lên miệng vết thương của hắn một ít, trong nửa canh giờ, trên trời dưới đất sẽ không thể tìm ra tung tích được nữa. Quan trọng là... Phải chắc chắn không có kẻ nào trông thấy hắn lên vào cung.”

Hóa thi thủy?

Hoàng đế chấn động.

Kinh hãi liếc nhìn Cửu đệ đã khôi phục giới giang thường ngày, y thật sự không hiểu kích động trong lòng lúc này là vì cái gì?

Chỉ cần đổ lên miệng vết thương một ít...

Tâm thần bất an, nửa ngày sau y mới thấp giọng hỏi, “Vậy thì, ai sẽ ra tay?”

Vấn đề tựa hồ không liên quan đến đại cục này lại làm Hoàng đế cảm thấy chua xót.

Cửu vương gia nghĩ nghĩ rồi mới nói, “Việc này hãy để thần đệ ra tay. Người ngoại tộc không cần làm bẩn đến tay Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng, bây giờ thần đệ sẽ đi lấy thuốc nước, được chứ?”

“...”

“Hay là để đến khi hắn thực sự ngừng thở thì hẵng làm?”

“...”

“Hoàng Thượng?”

Mỗi câu nói đều như từ một nơi nào rất xa truyền đến, tới màng nhĩ rồi lại loáng thoáng không nghe rõ.

Hoàng đế ngẩng đầu, đưa mắt nhìn lồng ngực vẫn còn hơi phập phồng của Thương Nặc. Y muốn nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng tất cả lại bị y đóng quá chặt. Cửa phòng khép kín khiến y hô hấp khó khăn, ngực lại bị nổi buồn làm nghèn nghẹn.

Vốn là, nếu Cửu đệ chần chờ không muốn giết, y nhất định sẽ độc đoán hạ lệnh giết ngay.

Không nghĩ Cửu đệ lại một mực muốn giết hắn như vậy.

Sự chắc chắn này lại khiến Hoàng đế trở nên do dự.

Giết thật sao?

Chỉ cần đổ một ít hóa thi thủy lên miệng vết thương, xèo xèo vài tiếng, tất cả liền tan thành mây khói?

“*Tranh Nhi...*”

Thanh âm trầm thấp tiến vào trong tai làm Hoàng đế cả kinh. Chăm chú nhìn lại, Thương Nặc đang hôn mê, mắt nhắm lại, môi cũng khép, làm sao có thể gọi tên y?

“Hoàng Thượng?”

Thanh âm này là thực.

Cửu vương gia dùng ánh mắt dò xét y.

Ngôi cửu ngũ thực sự đã đến thời điểm cần phải quyết đoán rồi.

Hoàng đế trầm mặc một lát, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười lạnh trào phúng, “Trẫm lại thấy lời người nói trên đại điện hôm nay cũng đúng mà. Cái gì mà trẫm phải là nô tài của giang sơn vạn lý, rồi là cái gì trẫm phải nhẫn nhịn, đại cục quan trọng hơn trẫm. Không phải là người vẽ mặt vô cùng đau đớn, kiên quyết bảo vệ vị Khiết Đan vương tử này sao? Tại sao vừa mới có cơ hội xuống tay, người lại còn sốt ruột muốn giết hắn hơn cả trẫm?”

Hoàng đế tâm tình không tốt quả trách một phen lại giống như thiên lôi đánh trên đầu Cửu vương gia, biến Cửu vương gia mọi khi hăng hái trở nên bối rối, hoang mang.

Ai ngờ Hoàng đế Nhị ca sáng nay nổi trận lôi đình thề phải băm thây vạn đoạn Thương Nặc lại bỗng nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ?

Mồ hôi lạnh liên tục chảy ra, Cửu vương gia lại không khỏi trầm nghĩ, nếu Hoàng đế tha mạng cho Thương Nặc vương tử, xem ra suy đoán đại bất kính vừa nãy chỉ là nghĩ vớ nghĩ vẩn.

Chẳng lẽ lại thật sự chỉ là “khi quân phạm thượng” thông thường?

Kỳ quái...

“Nói trăm không suy nghĩ cho giang sơn, nói trăm vì bản thân mà phá hỏng bang giao với Khiết Đan. Hừ, trăm chịu sự phò thác của tiên hoàng trông giữ nơi phồn hoa này, có thể nào nghe lời người, dùng hóa thi thủy với một người đường đường là Khiết Đan vương tử?”

Hoàng đế bớt dần vẻ kích động. Y thông thả khoan thai qua lại trong phòng. Tà hỏa trong lòng như được tiết ra bên ngoài, y bỗng nhiên thoải mái đến không nói nên lời. Ý đã quyết, y dừng bước nhìn chằm chằm về mặt hoài nghi của Cửu vương gia rồi hạ thánh chỉ, “Người này, trăm vì thiên hạ, không thể giết.”

Nói xong câu này, trong lòng như được thả lỏng, y dường như đã trút tất cả bế tắc trong lòng ra ngoài.

Không sai, y bỏ qua cho kẻ này là vì tương lai Thiên triều.

Người làm chủ tử vốn là phải tận lực tránh phải động binh.

Trừ cái đó ra, không còn lí do nào khác giữ lại mạng hắn.

Hoàng đế lạnh lùng nói, “Người ở lại nơi này, không được cho ngoại nhân tiến vào, cần thuốc gì thì cứ việc sai phái Tiểu Phúc Tử. Người này trăm giao cho người chăm sóc. Hắn còn sống, Ngọc Lang nhà người liền sống. Hắn chết, ta sẽ dùng Hạ Ngọc Lang đền mạng.”

Cửu vương gia đang nhiệt tình săn sóc Nhị ca lại bị lời nói lạnh nhạt của y đánh cho thất linh bát lạc. Nghe xong lời nói cuối cùng của Hoàng đế, hắn ngẩng đầu, thần tình kinh hoàng, “Hoàng Thượng!”

“Đây là thánh chỉ. Người dám kháng chỉ sao?” Lời nói của Cửu vương gia bị Hoàng đế không chút lưu tình cắt đứt. Đôi con ngươi của Hoàng đế tràn đầy vẻ dứt khoát, “Trăm giờ phải thay đổi xiêm y đi gặp Thái hậu.” Đi vào nội gian, y không biết nghĩ gì mà vòng trở lại, “Trăm không nói chơi, người này giao cho người. Sống, là công của người, chết, là tội của người. Đây là Khiết Đan vương tử liên quan tới đại cục quốc gia, nếu làm sai, đừng trách trăm không nể tình huynh đệ.”

Dứt lời, y tiến vào nội gian, tự mình thay long bào nhiễm máu, lại chọn một áo choàng màu lam mặc vào. Nghĩ đến cảnh Cửu đệ trong phòng luống cuống vì sinh tử của Thương Nặc, y nhin không được mỉm cười.

Người đau đầu vì chuyện này cũng không phải là mình.

Bằng bản lĩnh của Cửu đệ, người nọ lại có thân mình hùng tráng, chắc chắn có thể cứu sống.

Chờ cứu xong rồi, y chậm rãi xử lý cũng không muộn.

Ném Cửu đệ phải đảm đương vai người chịu tội thay ra sau rồi ngênh ngang sải bước, Hoàng đế ngày thường nặng nề buồn tẻ, cuối cùng tìm được một chút tư vị của kẻ làm vương.

Nhưng ý cười cũng chỉ quanh quẩn ở trong đầu được một lát, một khắc sau bước vào trong điện, tất cả đều không còn sót lại gì.

“Hôm nay, Hoàng Thượng tức giận đến vậy cơ à?” Vừa mới đổi mặt, lời nói của Thái hậu đã nhẹ nhàng truyền tới, “Có đại sự gì mà Hoàng Thượng phải dọa Thục phi sợ đến như vậy?”

Hoàng đế không ngờ sự việc truyền đến tai Thái hậu lại nhanh đến thế. Sững sốt, ánh mắt y hướng đến Thục phi đang cúi đầu bên cạnh Thái hậu.

“Hoàng Thượng không cần phải trừng mắt với nàng. Không phải là do Thục phi nói ra, người đừng có hiểu lầm. Ai gia nghe xong việc này đã gọi nàng đến đây để trấn an. Thục phi, người mang long thai, không cần phải đứng hầu hạ, ngồi ở một bên cùng ai gia nói chuyện.” Thái hậu dùng nắp chén làm lá trà ở bên trong phiêu động, “Hoàng Thượng, người cũng ngồi lại đây nói chuyện với ai gia.”

Hoàng đế đi tới, vén vạt áo lên, ngồi bên cạnh Thái hậu.

Thái hậu ra hiệu, cung nữ ở bên cạnh vội vàng đỡ lấy chén trà.

Thái hậu nói trước, từng lời từng lời đều thâm thía, “Hoàng Thượng, Thục phi mang long thai, nàng dù có làm sai cái gì, thân thể cũng đều bất tiện. Người muốn phát giận, tìm ai khác mà chẳng được?”

“Ngạch nương nói đúng.”

“Hậu cung ba nghìn người là để làm gì? Không phải là vì huyết mạch của Hoàng Thượng, vì giống rồng hay sao?”

“Phải.”

“Hoàng Thượng đừng trách ai gia thiên vị Thục phi, chỉ vì một việc nhỏ của cung phi khiến cho người không thoải mái. Suy nghĩ một chút xem, người đã là người đứng đầu thiên hạ, nịnh hót lấy lòng người có bao nhiêu kẻ? Ai mà lại không tìm cách mua vui cho người? Người tối hôm qua chọn bài tử của người nào, hôm nay cất bước đến cung của ai, người lớn tiếng với phi tử nào, tất cả mọi người đều quan sát được. Thục phi không làm sai việc gì mà phải gánh chịu cơn giận của người. Ta không bênh vực nàng, nhưng vạn nhất người làm kinh động thai nhi, khiến huyết mạch hoàng gia chết yếu thì ai gia còn mặt mũi nào gặp tiên đế?”

Hoàng Thượng nghe mỗi câu Thái hậu nói ra đều là những câu tận tình khuyên bảo, y nhẹ nhàng đáp lại, “Hoàng ngạch nương, nhi thần biết sai rồi. Thục phi không có lỗi gì, nàng quả thực phải chịu oan uổng, nhi tử nhất định sẽ trấn an nàng.” Vừa nói xong, tâm tư y lại lập tức bay đến nơi khác.

Không biết Cửu đệ xử lý ra sao rồi?

Nhất thời lại nghĩ Thương Nặc cường tráng như vậy, không thể chết được.

Lại nghĩ tới, hẳn ăn phải cái “Tể hoàn” kia, mình không nói cho Cửu đệ, chỉ sợ Cửu đệ sẽ cứu chữa lầm cách.

Nếu còn trì hoãn, tính mệnh của Thương Nặc...

“Truyền người đến cũng không phải chỉ vì chuyện của Thục Phi.” Thanh âm của Thái hậu buộc Hoàng đế phải gián đoạn suy nghĩ lo lắng kia, tiếp tục cung kính lắng nghe. Thái hậu chậm rãi nói, “Ai gia trông nom hậu cung, trừ bỏ chuyện hậu cung, ai gia cũng không muốn quản gì nhiều nữa. Thế nhưng hôm nay, Hoàng Thượng không những quát mắng lão Cửu, bá quan, Tiểu Phúc Tử, hù dọa Thục phi, lại còn làm Hoàng hậu bê mặt nữa sao?”

Thấy Hoàng đế định mở miệng, Thái hậu nhíu mày, âm điệu vẫn cứ là như vậy, không cao không thấp, “Người đừng có nghi ngờ, Hoàng hậu không tới nói gì với ai gia cả. Mà,” Đặt tay lên bàn tay Hoàng Thượng đang để ở bàn trà bạch ngọc, bà dõi theo ánh mắt y dấn dò, “Làm Hoàng Thượng không phải là dễ dàng. Một người thống lĩnh tứ phương là chuyện vô cùng gian nan, nhưng chỉ có gian nan này mới khiến người bộc lộ bản lĩnh. Khi đã làm vua, nhất ngôn nhất ngữ, nhất cử nhất động đều bị người quan sát, nghiền ngẫm. Chuyện ngày hôm nay dù nhỏ nhưng cũng đủ để người cảnh giác. Người xem xem, chỉ cần mình người không thoải mái, quần thần đều run sợ, cả cung cũng bất an. Đừng trách ngạch nương nhiều lời, ngạch nương chỉ muốn người tỉnh táo lại. Người có là minh quân, Thái hậu như ta mới an tâm.”

Hoàng đế yên lặng nghe, mới đầu không để tâm, nhưng tới một câu cuối cùng, lòng lại chùng xuống.

Thái hậu một phen nói hết tất cả, cung nữ vừa dâng trà lên, bà liền nhấp một hơi, cười hiền từ, “Hôm nay ngạch nương lắm nhai, Hoàng Thượng có phiền lòng không?”

Hoàng đế lắc đầu, trầm ngâm một lát, y cố tươi cười nói, “Những điều ngạch nương nói đều chí lý, cũng là vì muốn cho Nhi thần được tốt. Nhi thần hiểu cả, về sau nhất định sẽ lưu tâm. Ngạch nương yên tâm, nhi thần sẽ không nổi giận với quan lại nữa. Về phần Hoàng hậu cùng phi tử, nhi thần thương các nàng còn không kịp, sao có thể tức giận.” Dứt lời, ánh mắt thần nhiên quét qua xung quanh một vòng.

Chẳng những Thục phi, ngay cả những cung nữ ở bên cạnh hầu hạ Thái hậu cũng run rẩy dưới ánh mắt y.

Thái hậu lại hỏi, “Nói nửa ngày lại quên không hỏi sao hôm nay Hoàng Thượng lại nổi giận? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nghe xong lời này, đủ loại buồn bực trong đầu đêm qua lại nhao lên một cái. Trong phút chốc, y tỉnh táo lại. Đây không phải là chuyện có thể thổ lộ với Thái hậu. Hoàng đế cười chua xót lại không giấu được vẻ mệt mỏi, “Ngạch nương yên tâm, nhi thần đã giải quyết xong rồi. Chỉ là chuyện của Khiết Đan thôi.”

“Là quốc sự?” Thái hậu lộ vẻ mặt nghiêm túc, “Nếu là quốc sự, ai gia sẽ không quản. Hoàng Thượng không cần phải nói, tự mình lo liệu là được rồi.” Tiếp theo, bà liền quan tâm hỏi đủ thứ chuyện lật vật, lại cho đòi Tiểu Phúc Tử tiến vào, luôn dặn dò hẳn phải chăm sóc long thể cẩn thận.

Hoàng đế đáp lại từng câu một.

Ngày thường tới nơi này thảnh an, y luôn cảm thấy ngôi cửu ngũ mặc dù cô tịch nhưng dù sao cũng còn tình cảm gia đình, mẫu tử tử hiếu, đủ để truyền thành giai thoại.

Thế nhưng hôm nay, không biết tại sao, y lại cảm thấy Thái hậu gần mình trong gang tấc lại trở nên vô cùng xa lạ. Mỗi ngày đều nói, mỗi ngày đều trông nom, mỗi ngày đều hỏi, chỉ là chuyện chức vị Thái hậu nên làm.

Bà nói không sai.

Y có là minh quân, bà làm Thái hậu mới an tâm được.

Rất nhiều người cùng y chịu vinh nhục, tựa như Hoàng hậu, Thục phi, Thái hậu, thậm chí là cả Tiểu Phúc Tử.

Hoàng cung lớn như vậy, ai cũng chỉ giống như một quân cờ.

Nếu người thân quanh ngạch nường còn tại, bọn họ còn có thể thảnh thoả tâm tình, thế nhưng ai rồi cũng đoản mệnh.

Trong lòng đã suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn lần, làm thiên tử, hiếu đạo là không thể thiếu. Hoàng đế miễn cưỡng hầu hạ hơn nửa canh giờ mới tìm được một cơ hội rời đi.

Bước ra đại môn, sắc trời đã dần sẫm xuống. Y đứng ở bậc thềm, trong thoáng chốc nhìn không rõ phía trước là cái gì đang bị lá hoa che khuất. Hoàng cung quen thuộc như vậy, trong chốc lát trở nên xa lạ vô cùng.

Tranh Nhi là từ vô cùng thân thiết, là từ mà ngay cả Thái hậu cũng sẽ không gọi. Hoàng đế đứng một mình, khóe môi gợn lên ý cười lạnh lùng.

“Chủ tử, Người không nên đứng ở đầu gió, sẽ dễ bị lạnh.” Tiểu Phúc Tử đứng ở phía sau, cúi thắt lưng nhỏ giọng nói. Tâm tình Hoàng đế hôm nay khác thường, hẳn ăn nói càng phải cẩn thận gấp bội, “Chủ tử, Người có tới chỗ Hoàng hậu nường nường không?”

“Không.”

“VẬY... Còn Thục phi nương nương?”

“Không.”

“VẬY...”

“Tới Bàn Long Điện.”

Nghĩ tới Bàn Long Điện nơi tên man tộc kia đang phải chịu báo ứng, tâm tình sa sút của Hoàng đế bỗng chốc sáng sủa hơn.

11. Quyển 1 - Chương 11-1: Thượng

Là nơi mình ngụ từ trước đến nay, Bàn Long Điện vốn quen thuộc như vậy, trong bóng đêm dường như cũng có chút thay đổi.

So với mọi ngày u ám hơn, cho dù bọn thị vệ chung quanh tay cầm đèn lồng đốt nến đỏ, trong mắt Hoàng đế, thứ ánh sáng ấy cũng vô cùng mờ nhạt.

Sâu trong mắt y ẩn tàng không ít tâm sự.

Tôi nay lại còn vì khổ sở mà kích động.

Thật lắm việc.

Y cứ thế bước đi trên con đường trải đầy hoa cỏ xanh ngát.

Khiết Đan, Cửu đệ, rồi lại còn cả nữ nhân hậu cung, làm Hoàng đế thật không dễ dàng gì.

“Chủ tử, cẩn thận dưới chân, trên đường này có rong rêu. Đám thái giám kia quét tước thật chẳng tận tâm, ngay cả nơi này mà cũng không thu dọn sạch sẽ.” Tiểu Phúc Tử đi trước xoay người, cầm đèn soi đường cho Hoàng đế bước qua. Hắn khẽ cười nhỏ giọng nói, “Chủ tử đừng giận, nô tài nhất định sẽ trách mắng bọn họ.”

Hoàng đế cúi đầu liếc mắt mới phát hiện quả nhiên có rong rêu xanh biếc ở trên bậc thềm. Rêu không nhiều lắm, chỉ có một ít bươm bươm dính trên nền gạch không chịu rời đi.

Thoát khỏi tay thái giám sáng nay cũng coi như sống sót sau tai nạn.

Thế nhưng lại khiến cho người ta nghĩ đến tên mặt dày mày dạn Khiết Đan vương tử.

Hoàng đế hơi mỉm cười, mím môi nói, “Không sao, mùa thu rồi, màu xanh cũng chẳng thể tồn tại được lâu nữa, cứ để đó đi.” Y bỗng nhiên kinh hãi phát hiện mình đang cười khế. Thấy như vậy là không đúng, y lập tức thu nụ cười, vẻ mặt lại lạnh lùng trầm mặc như trước.

“Vâng.” Tiểu Phúc Tử lén nhìn mặt y, tâm tình vừa mới thả lỏng lại căng thẳng như trước.

Mẹ của ta ơi, khó khăn lắm sắc mặt mới tốt lên một chút, sao lại phải thay đổi ngay như vậy? Long tâm quả nhiên khó dò.

Hắn cẩn thận cảm đèn dẫn đường, chẳng mấy chốc đã tới được trước cửa Bàn Long Điện.

Hoàng đế bỗng nhiên dừng bước.

“Chủ tử?”

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn qua bên cửa sổ đang le lói sáng.

Vốn đang vội vã, đi đến đây, y lại phát hiện trong lòng như có áp lực đè nặng.

Sợ cái gì? Cửu đệ ở bên trong.

Cho dù Thương Nặc kia có chết, cũng chỉ cần một lọ Hóa thi thủy là xong việc.

Hắn...

Thật sự sẽ chết?

“Chủ tử?” Tiểu Phúc Tử kiên trì gọi tâm thần không yên của Hoàng đế quay về.

Hôm nay Hoàng đế rất khác thường.

Giống như bị ma ám, ngẩn ngơ, hỉ nộ vô thường, còn thường xuyên xuất thần.

“Sau khi trầm đi, Cửu đệ có truyền gì không?”

Tiểu Phúc Tử cẩn thận đáp, “Nô tài đi cùng chủ tử tới chỗ Thái hậu, sau đó vẫn luôn chờ ở bên ngoài, không dám đi đâu khác. Chủ tử muốn biết, nô tài sẽ truyền hạ nhân hầu hạ ở đây tới hỏi cho rõ, được không?”

Hoàng đế lắc đầu, “Không cần. Người không cần theo vào. Hôm nay, trầm muốn ở một mình.”

Tiểu Phúc Tử nhu thuận đáp ứng, trong lòng lại nói, rõ ràng Cửu vương gia ở bên trong, sao có thể “một mình” được? Ngoài miệng không dám hỏi, hẩn cúi đầu cung tiễn thánh giá, nhìn Hoàng đế một mình rảo bước tới trước cửa Bàn Long Điện.

Đi đến ngoài cửa phòng, Hoàng đế bỗng nhiên nghe thấy tiếng quát lớn, “Ai?! Không được tùy tiện tiến vào đây, không nghe thấy lời ta nói sao!?”

“Là trầm.”

Cửu vương gia từ bên trong chạy ra, vội vàng mở cửa, thấy Hoàng đế lên vào trong, hẩn lại nhanh đóng cửa lại, gạt mồ hôi, “Hoàng Thượng cuối cùng đã trở lại, từ lúc đi tới giờ đã được một canh giờ rồi. Nơi này có nhiều máu, thần đệ sợ có người không biết sẽ xông vào đây. Thần đệ tiến cung cũng đã lâu, chỉ sợ Ngọc Lang ở trong vương phủ lại...”

“Từ khi nào người bắt đầu lải nhải giống nữ nhân thế?”

Vừa vào cửa, Hoàng đế đã âm thầm thu toàn bộ căn phòng vào tầm mắt.

Sàn nhà vẫn bẩn như thế, máu khô đọng lại thành màu đen, thoát nhìn dính dính.

Thương Nặc ban đầu nằm giữa vũng máu trên sàn nhà, giờ cũng không còn ở đó nữa. Hẩn đã sạch sẽ mà nằm ngay ngắn trên thư trác. Bàn Long Điện mặc dù có giường nhưng lại chính là long sàng, Cửu vương gia đành phải thu dọn thư trác rồi cho Thương Nặc nằm lên.

Thương Nặc đã được thay y phục sạch sẽ. Một bộ nhiễm đầy huyết ô khi này đương nhiên đã được Cửu vương gia xử lý xong.

Hoàng đế chăm chú nhìn kỹ, ngực hẩn hình như còn hơi phập phồng, hẩn là chưa chết.

Lại liếc mắt một cái, y kim lòng không dặng đưa mắt tới hạ thân của Thương Nặc. Khí quan cao cao dựng thẳng giờ phút này đã nhuyển xuống, không còn khởi động nữa.

Y bình tĩnh lại, vừa đảo mắt đã thấy Cửu đệ như cười như không nhìn mình. Vị thiên tử trẻ tuổi thấy vô cùng xấu hổ. Y vội vàng nhìn đi chỗ khác, lộ ra bộ dáng lạnh lùng, trầm giọng hỏi, “Hắn có chết không thể?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, suýt nữa thì chết.” Bằng tất cả chiêu thuật của mình, trong một canh giờ, Cửu vương gia đã cứu được Khiết Đan vương tử, một người ắt phải đi châu diêm vương về, giờ phút này nghỉ ngơi một hồi đã dẫu vào đây, “Hắn trúng một đao, máu chảy rất nhiều, hơn nữa lại còn uống... uống phải độc dược.” Hắn nói đến đây, khóe mắt lại nhìn tới hạ thể Thương Nặc. Cửu vương gia nói tiếp, “May mắn hắn thân cường thể tráng, hắn là đã luyện công từ nhỏ, thể chất rất tốt. Miệng vết thương mặc dù sâu nhưng không đâm vào chỗ nguy hiểm, chỉ là do sau đó lại... Cái kia... độc dược khiến khí huyết vận hành nên hắn mới chảy nhiều máu như thế, do đó...”

“Vậy đã cứu được rồi?” Hoàng đế ngắt lời.

“Vâng, đã băng bó miệng vết thương cho hắn, thần đệ sai người gọi thái y hầu hạ ở bên ngoài, thuốc trị thương là do thần đệ giúp hắn uống. Đã không còn gì đáng lo nữa, nhưng do mất nhiều máu, hắn cần phải điều dưỡng.”

Hoàng đế đang nghe lại thấy Cửu vương gia ngừng lại, bắt giác liếc mắt về phía hắn một cái.

Cửu vương gia tựa hồ đã nói xong tất cả.

“Còn gì nữa?” Hoàng đế biết là không nên hỏi nhưng không hỏi lại thấy còn cào ruột gan. Y nhin không được đành phải bày ra cái bộ dáng giải quyết việc chung, “Độc hắn trúng không biết là loại gì mà lại mạnh đến thế? Người sao mà giải được?”

Cửu vương gia nhìn vẻ mặt giả bộ lạnh lùng của Hoàng đế Nhị ca, suýt cười ra tiếng.

Nhưng hắn biết rõ tính tình Hoàng đế kiêu ngạo, không chịu mất mặt, nếu như giờ bật cười, không khéo ngay cả tình huynh đệ y cũng sẽ vứt bỏ, lập tức hạ thánh chỉ chém đầu.

Hắn đành phải đau khổ chịu đựng, thành thật đáp lại, “Kỳ thật thần đệ cũng rất thường xuyên sử dụng loại độc dược này, cho nên cũng biết được phương pháp giải độc. Độc tính của loại này chỉ cần dùng kim nhẹ châm vào nơi cách hai tiểu hoàn ba tấc là giải được ngay.” Hắn cười đến thất ruột, khóe miệng cũng run rẩy.

Hoàng đế là người khôn khéo, ngay lập tức nhìn ra sắc mặt hắn.

Nếu hắn đã biết cách giải độc thì sao có thể không biết đây là loại độc gì.

Từ khi biết Thương Nặc được cứu, tâm tình y tốt lên một cách kỳ quái. Không hề thấy tức giận, y chỉ trừng mắt với Cửu vương gia một cái, “Chuyện hôm nay quý dị khó lường, rốt cục tại sao thể này, người

không đoán được, mà cũng không thể cho người đoán. Nếu như người nói lung tung chuyện này ra ngoài, không chỉ có người, ngay cả người nghe người kể chuyện cũng chỉ có một kết cục là chết.”

Cửu vương gia đáp ứng. Hắn nhìn sắc trời rồi nói, “Hoàng Thượng, thần đệ có vương phủ riêng, trong cung cũng có quy củ, không phải là quốc gia đại sự thì không nên nghỉ lại trong cung.”

“Ừ, người cũng mệt mỏi rồi, trở về đi.”

“Người này để thần đệ mang đi.” Cửu vương gia chỉ chỉ Thương Nặc, “Thừa dịp trời tối, nếu nói là do Hoàng Thượng ban thưởng cho thần đệ một bộ binh phong Bát bảo ngọc lưu ly, phủ lụa lên trên, dùng thêm xe đẩy, chắc sẽ không có ai để ý. Nếu để hắn lại đây sẽ không tiện.”

Hoàng đế vốn cũng không định cho Thương Nặc ở tại đây. Y nghe Cửu vương gia vừa nói thế, ánh mắt liền hướng về phía Thương Nặc.

Dị tộc hán tử này tuy rằng bị thương nhưng biểu tình trên mặt lại bình thản, chỉ như đang an giấc.

Hoàng Thượng tiến lên vài bước.

Khoảng cách quá gần khiến gương mặt Thương Nặc đột nhiên phóng đại. Góc cạnh gương mặt và đôi môi kiên nghị kia trong phút chốc khiến Hoàng đế nghĩ tới khi khuôn mặt đó ở gần mình, hơi thở hoang dã tràn ngập.

Nhất thời mặt đỏ tim đập.

“Ở nơi này thì có gì mà không tiện?” Hoàng đế lạnh lùng cười, cắn hàm răng trắng, “Nơi này là hoàng cung của trẫm, nhiều thị vệ ở đây thế, chỉ cần một âm thanh, một trăm thích khách cũng phải chết không cần nghi ngờ, huống chi là một kẻ nửa sống nửa chết?”

Cửu vương gia nhìn sắc mặt y, biết Nhị ca này lại trở nên cố chấp, hắn đành nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Bảo vệ thì không thành vấn đề nhưng hắn dù sao cũng là ngoại tộc, ở lại trong cung còn không được, huống chi lại là Bàn Long Điện của Hoàng Thượng? Nếu có người biết, chỉ sợ sẽ có dị nghị.”

“Ai dám nói?” Âm điệu cất cao, Hoàng đế cười càng lạnh hơn, “Kẻ nào dám nói, trẫm liền tru di cửu tộc.”

Cửu vương gia quan sát Nhị ca của mình một lúc rồi tựa như giác ngộ điều gì. Chuyện định nói ra cũng nuốt trở về, hắn đáp, “Vâng, thần đệ tuân chỉ. Thần đệ cáo lui.” Lúc này, hắn mới hành lễ lui ra.

“Người này về sau trẫm sẽ có cách xử trí thích đáng. Người yên tâm, bang giao giữa Thiên triều và Khiết Đan trẫm tuyệt đối không phá hỏng.” Thanh âm cẩn trọng từ phía sau truyền tới, “Nhưng trước khi trẫm xử lý thỏa đáng mọi việc, nếu người để lộ tin tức, trẫm sẽ không nương tình.”

Đe dọa Cửu vương gia xong, xác định hắn sẽ không về nhà nói hươu nói vượn gì với tiểu hầu tử, Hoàng đế mới thoải mái hít một hơi. Y quay đầu lại nhìn Thương Nặc không chút sứt mẻ gì.

Mới trông thấy hắn vài lần.

Một lần là cách ở xa xa, một người là Thiên triều tôn sư, một kẻ là sứ giả ngoại tộc, ngay cả mặt mày cũng khó lòng nhìn rõ.

Một lần là do khoảng cách quá gần, y không phòng bị, kẻ kia bỗng nhiên biến thân thành cầm thú cứ thế dây dưa. Lúc đó, y tràn ngập phần nộ mà hơi sức cũng chẳng còn, làm sao còn có tâm tư quan sát xem đối phương có cái hình dáng chó má gì?

Một lần cuối cùng, tên chết tiệt này nấp phía sau y, bị y đâm cho một nhát: thể nhưng hiện tại, y lại có cơ hội thấy rõ ràng.

“Hoàng Thượng.”

Ngoài cửa đang không một tiếng động bỗng vang lên thanh âm, tuy không lớn nhưng cũng đủ để cho Hoàng đế chợt dạ chấn kinh. Y chật vật lui ra hai bước, thấp giọng mắng, “Hỗn trướng! Ai ở bên ngoài?”

“Hoàng Thượng, là thần đệ.” Cửu vương gia đang đi thì quay lại. Có lẽ biết nếu đẩy cửa vào cũng không ổn, hắn đành phải đứng cách một cánh cửa, “Thần đệ đã quên mất một việc. Tối nay còn phải cho hắn uống thuốc trị thương thêm một lần nữa, liên tiếp trong ba ngày. Thần đệ đã phân phó thái y viện mỗi ngày đưa thuốc tới đây.”

“Ừ.”

“Còn có một việc nữa...”

“Có chuyện gì thì nói nhanh đi, đừng có lồi thối mãi thế!”

“Vâng.” Cửu vương gia lên tiếng, “Xin Hoàng Thượng mở cửa đã.” Tựa hồ có vật gì đó chạm phải cửa, một thanh âm nho nhỏ vang lên.

Hoàng đế mở cửa, vừa mới nghe Cửu vương gia nói một câu “Hoàng Thượng cẩn thận!” đã thấy một đồng lông xù đen sì tiến vào cửa, Hoàng đế giật mình, tay y ướm sừng nhưng ầm ập.

Nhìn kĩ thì hóa ra là một đại khuyển thường dùng để tuần tra trong cung.

Thanh âm của Cửu vương gia truyền tới, “Hắc khuyển này Hoàng Thượng cứ giữ trong phòng. Thứ nhất,

răng nanh của nó rất tốt, lại được dạy dỗ, biết nghe lời, khi có chuyện gì, Hoàng Thượng cũng có cái giúp đỡ. Thứ hai...”

Nến đốt chung quanh khiến khắp cả phòng đều sáng trưng.

Ở chung một phòng cùng Thương Nặc đã khiến tâm tình Hoàng đế bồn chồn, toàn thân khô nóng, thế mà Cửu vương gia lại cố tình dài dòng. Hoàng đế trầm giọng, “Thứ hai cái gì? Người không định cho trẫm nghỉ ngơi sao? Vẫn chưa muốn hồi phủ à? Nếu không muốn hồi phủ, được rồi, giờ trẫm sẽ giúp người.”

Đại hắc cầu ngoan ngoãn ngồi một bên, ngẩng đầu nhìn Hoàng đế. Nó không ngừng le lưỡi, ve vấy cái đuôi.

“Hoàng Thượng đừng phiền lòng, thần đệ cũng là nghĩ cho Hoàng Thượng.” Cửu vương gia không hề chán kinh, thanh âm không kiêu ngạo không siểm nịnh vẫn từ bên ngoài truyền vào, “Thứ hai, khi gọi thái y tới, thần đệ đã hỏi bọn họ cách dùng thuốc. Vết máu ở bên trong cho dù rửa sạch, cũng sợ là giấu không được, cho nên thần đệ đánh bạo nói dối bọn họ rằng Hoàng Thượng dạo gần đây thích nuôi động vật, đại hắc khuyến kia là do không cẩn thận, chân trước bị gây trức đả thương...”

Nói đến đây, Hoàng đế đã hiểu cả.

Quan sát Thương Nặc, lại nhìn đại hắc cầu đang thở hồng hộc ở dưới chân, y thấy việc Cửu đệ làm cũng có lý. Giọng y nói trở nên ôn hòa, “Không cần nói nữa, trẫm đã biết phải làm gì. Coi như ngươi có tâm phân ưu cho trẫm.”

Cửu vương gia ở bên ngoài nhẹ nhàng nói cái gì rồi cũng lui xuống. Lắng nghe tiếng bước chân ban đêm dần dần đi xa, Hoàng đế lấy tay sờ sờ đầu đại hắc cầu, tầm mắt lại chậm rãi chuyển tới bên người Thương Nặc.

Hiện tại, chỉ còn lại hai người một cầu.

Không, hai cầu một người.

Lần thứ hai y bước qua, tâm tình đã không phức tạp như trước. Hoàng đế từ trên cao nhìn xuống, đánh giá kẻ đáng chết nhưng mệnh lại chưa tuyệt này.

Người này tuyệt đối là đáng chết.

Nhớ tới đêm qua, một ngọn lửa hừng hực liền bùng lên trong lòng ngực vị Hoàng đế trẻ tuổi.

Hoàng đế vươn tay, mười ngón tay thon dài đặt trên cổ Thương Nặc.

Mạch trên cổ đập theo tiết tấu, truyền đến bàn tay tao nhã tôn quý.

Hoàng đế nhú mào, người này ngay cả cổ cũng cường tráng hữu lực.

Cường tráng, đặc biệt giỏi cướp đi hơi thở người khác, không để cho người ta hô hấp, đó là ấn tượng sâu sắc nhất mà Thương Nặc để lại cho y. Ấn tượng đó khắc sâu hơn cả dáng vẻ của hắn.

Bộ dáng là gạt người, hơi thở thì lại không như thế.

“ Chỗ này không thể nắm quá chặt ... ”

“Đã có thể kéo nở được rồi.”

Tại thời điểm đó, nhiệt độ cơ thể Thương Nặc dần dần truyền cho y.

Lời hắn nói truyền thẳng tới màng tai.

“Nhìn về phía trước, muốn bắn vào đâu, liền nhìn...”

Điều quan trọng nhất của một Thiên tử là phải hiểu được nhân tâm. Lần đầu tiên gặp mặt, giây phút đầu tiên cảm nhận được nhiệt độ bên người, y đã nghĩ đến cái gì? Cách chế tạo cung nỏ hay là binh lực Khiết Đan?

Ngu ngốc!

Mười ngón tay bắt tri bắt giác gia tăng thêm lực. Thương Nặc dường như cảm giác được điều gì, xoay xoay cổ.

Hoàng đế kinh hãi thu hồi hai tay. Y nhìn chăm chăm tên bại hoại như sắp tỉnh lại kia.

Bỗng nhiên, một tiếng động nhỏ truyền đến, Hoàng đế quay người, thở dài nhẹ nhõm. Đại hắc cầu ngồi dưới bàn nhàm chán liếm chân trước. Thấy Hoàng đế nhìn mình, nó ngoan ngoãn buông chân xuống, chớp đôi mắt to ôn nhu nhìn lại ngôi cửu ngũ.

Hoàng đế hít một hơi.

“Hắn là kẻ... tội ác tày trời. Hắn phạm vào một tội rất lớn.” Cung nữ thái giám đều bị đuổi đi nơi khác, Hoàng đế tự mình bê ghế ngồi xuống trước mặt Thương Nặc và đại hắc cầu.

Y nói chuyện với đại hắc cầu, tựa như nó không phải là một con chó, mà là một đại thần thân tín đang nghe y tâm sự, “Nếu trẫm không phải Hoàng đế, không phải vì Thiên triều, người này, đêm nay, trẫm nhất định phải giết.”

Đại hắc cầu dịu ngoan nghe lời, yên lặng lắng nghe.

Hoàng đế bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác gần như là vui sướng vì tìm được người tâm sự, còn muốn nói nữa nhưng thân mình khẽ run, “Người tỉnh?”. Y đi lên từng bước, hơi hơi khom lưng.

Thương Nặc vẫn nhắm mắt nhưng tựa hồ đã tỉnh lại, khóe miệng cùng khóe mắt đều hơi nâng lên. Hắn giống như người ngủ thật say, muốn tỉnh cũng chưa thể hoàn toàn tỉnh lại.

“Nước...” Cổ họng cố phát ra một chữ trầm thấp.

Nước?

Trẫm đường đường là ngôi cửu ngũ lại để cho người ra lệnh sao?

Bực tức trong lòng chưa phát đến một nửa lại lập tức bị át đi. Sắc mặt Thương Nặc xanh trắng, mày rậm cau lại, mặt cũng nhăn nhó. Vừa trông thấy thế, cảm giác khó chịu của Hoàng đế lập tức bị đánh tan.

Quên đi, man tộc này cũng không hiểu được thế nào là thân phận khác biệt, cái gì gọi là người có địa vị cao sẽ không cúi mình trước kẻ có địa vị thấp.

Chờ hắc khỏe lên sẽ xử trí sau.

Y nén giận rót một chén nước lạnh rồi đưa tới bên miệng Thương Nặc, “Há mồm, nước đây.”

Thương Nặc không nghe thấy y nói gì, hắc cau mày, không ngừng thì thào, “Nước... nước...”

Hoàng đế cũng nhíu mày.

Chẳng lẽ trẫm phải tự mình giúp người uống sao? Rót nước còn chưa tính, trong lịch sử, minh quân hiền lương ưu đãi thủ lĩnh tù binh, nhường cơm sẻ áo đều có, nhưng nếu là giúp man tộc uống nước thì...

“Tự mình uống đi.” Hoàng đế từ trước tới nay không hầu hạ người khác ra lệnh cho người bị thương.

“Nước...”

Hoàng đế nhìn Thương Nặc vẫn nhắm mắt thì thào.

Đáng hận, bị thương như vậy, không chết cũng chẳng ra sống, lại đáng hận y như trước kia.

Nghiến răng nghiến lợi, tâm ý đã quyết, y đặt chén trên mặt đất, nói với đại hắc hầu, “Đến đây, trầm trường cho người một chén nước.”

Tự cổ chí kim chưa có một con chó nào được ban cho vinh quang lớn như vậy, đại hắc hầu hẳn là thông minh hơn Thương Nặc rất nhiều. Nó biết ơn chạy chậm lại, ve vẩy cái đuôi, vươn đầu lưỡi dài, chậm rãi uống hết nước được ban cho.

“Cũng là người biết điều.” Hoàng đế vừa lòng khen một câu.

Đứng lên, quay đầu nhìn lại Thương Nặc đang nằm trên thư trác, hẳn không thì thào nữa nhưng cánh môi khô nứt lại hơi động động.

Giống như thực sự khát đến cực điểm.

À, hẳn cũng đã mất nhiều máu rồi.

Vừa trông thấy vẻ mặt khó chịu của Thương Nặc, ý chí như sắt đá của Hoàng đế bỗng dừng lại mềm nhũn.

“Cứu người thì cứu cho trót.” Hoàng đế trầm ngâm một chút, “Được rồi, trầm sẽ giúp người bảo toàn nốt cái mạng nhỏ này.”

Lại một lần nữa, Hoàng đế vứt bỏ thân phận của ngôi cửu ngũ rót cho Thương Nặc một chén nước. Thiện tâm nổi lên, Hoàng đế cũng sẽ không bắt mẫn với Thương Nặc không thể đứng lên dập đầu tạ ơn nữa. Dù sao mạng người này cũng là do y cứu, khoan dung một chút vậy.

“Nước đây, trầm cho người uống.” Sau khi nói hết những lời nhân từ bằng giọng điệu của quân chủ, Hoàng đế nghiêng chén trên tay xuống.

Dòng nước trong suốt từ không trung đổ xuống, rơi trên môi Thương Nặc, rồi lại theo môi Thương Nặc nhanh chóng chảy xuôi xuống phía dưới, uốn lượn qua gương mặt, cằm, lỗ tai, tóc mà rót vào trong xiêm y vừa mới thay. Nước cũng khiến cho thư trác trở nên ướt đầm.

Tuy rằng Hoàng đế nhắm ngay đôi môi khô khốc của Thương Nặc đổ nước xuống, nhưng xét thấy số lần chăm sóc người bệnh bằng không, vị Hoàng đế này hiển nhiên không biết muốn giúp người bệnh uống nước thì không thể dùng cách này.

Người bị thương nặng cắn chặt hàm răng, nước từ giữa không trung đổ xuống sao có thể tiến vào yết hầu?

Nói là rửa mặt cũng không sai.

Một chén nước đổ xuống, Hoàng đế khôn khéo hiển nhiên cũng phát hiện phương pháp này không thành công, “Đáng hận, hảo tâm giúp người uống nước, vậy mà người lại cắn chặt hàm như thế.”

Trong lòng lửa lại bùng lên, tính tình không đạt được mục đích không cam lòng khiến Hoàng đế bước nhanh sang một bên, bưng cả bình ngọc đựng nước tới.

Đại hắc cầu luôn ngồi bàng quan ở một chỗ thức thờ đứng lên, đi đến cánh cửa cách đây rất xa.

Ào!!!

Nước bắn tung tóe trông như những hạt ngọc lạnh lẽo hôn lên mặt của Thương Nặc.

“Thích khách?!” Thương Nặc thần trí mơ hồ lại bị một phen lạnh đến phát run, hắn đột nhiên mở to mắt, “Có người đánh lên sao?!”

“Người nói trầm đánh lên người?” Thanh âm nguy hiểm lạnh băng từ trên đầu dội xuống.

Hai mắt xác định tiêu điểm, một lát sau, hắn lộ ra nụ cười hân hoan, “Tranh Nhi? Thật tốt, người vẫn ở đây. A, sao người lại ở đây?” Khóe môi giật giật, có lẽ đã động đến miệng vết thương, hắn đau đến cau cả mặt mày. Nhưng rồi như nhớ lại tất cả sự việc trước khi hôn mê, hắn nhanh chóng trưng ra một nụ cười.

“Người không muốn ta chết...” Ánh mắt vị Khiết Đan vương tử này khi nhìn Hoàng đế lộ vẻ dịu dàng,, hắn cao hứng, “Thật tốt. Tốt lắm, rất là tốt rồi.”

Hoàng đế thiếu chút nữa vươn tay ra tát hắn.

Man tộc này không có vương pháp, không có liêm sỉ, thời điểm khỏe mạnh đã không khiến người ta thích, lúc hôn mê cũng là hỗn trưởng, sau hôn mê tỉnh lại, lại càng chẳng ra cái thể thống gì.

Hoàng đế luôn luôn vì trầm tĩnh cẩn trọng mà kiêu ngạo, hôm nay cũng không phải là lần đầu tiên bị hấn làm cho tức lên tức xuống.

“Người còn nói hươu nói vượn, trầm lập tức cắt lưỡi của người.” Hoàng đế xuất ra thái độ uy nghiêm của quân vương, hung ác lên tiếng.

“Chỉ cần ngươi thích, ta đến tính mệnh cũng không cần, huống chi là cắt lưỡi. Người Khiết Đan đều nói đầu của ta là vật xinh đẹp nhất Khiết Đan, nếu ngươi thích, cắt đi cũng được. Còn đầu nữa, nghe nói Thiên triều có một nghề rất kỳ quái là đem đầu người chế thành tiêu bản, vĩnh viễn sẽ không bị biến dạng...”

Dưới ánh nến, cả căn phòng bừng lên ánh sáng, trên mặt đất, một vũng máu đen. Đại hắc cầu ngoan ngoãn canh giữ ở cửa, một bên ngáp, một bên tận trung với công việc mà vẫy vẫy đuôi. Thương Nặc nửa chết nửa sống mang vẻ mặt tươi cười nằm ngửa trên thư trác.

Mà Hoàng đế cũng buồn bực phát hiện, luận về ngôn luận làm người ta dựng hết lỗ chân lông, Thương Nặc thể mà lại cao hơn y một bậc.

Mới nói có mấy câu đã khiến cho người ta nổi hết cả da gà, huống chi Thương Nặc khi nói mấy câu này còn ngửa đầu, dùng ánh mắt chấp thiết theo dõi y.

“Ngươi câm miệng cho trẫm!” Hoàng đế không nhịn được nữa gầm nhẹ. Ngay cả đại hắc cầu cũng bị thanh âm của y làm cho hoảng sợ, nó bất an vểnh tai, đưa mắt nhìn xung quanh.

Thương Nặc nghe xong, quả nhiên ngậm miệng, không thèm nói nữa.

Câm miệng rồi, ánh mắt nhiệt tình của hắn cũng dần dần trở nên âm đạm.

Tâm tình Hoàng đế chẳng hiểu tại sao từ tức giận như lửa nóng lại chìm vào hồ nước lạnh băng.

Cảm giác này thật khó chịu.

Trầm mặc bỗng nhiên bao phủ khắp điện, mỗi góc ngách đều được lấp kín bằng xấu hổ.

“Trẫm...” Qua thật lâu, Hoàng đế mới cất giọng, thong dong nói, “Chỉ cần ngươi không nói lời khó nghe, không khi quân phạm thượng, ngươi muốn nói gì cũng được. Sáng nay trẫm đã nói, vì thiên hạ thái bình, chuyện đêm qua trẫm thứ cho ngươi. Đây là ân điển muôn đời khó gặp. Giờ trẫm là Hoàng đế Thiên triều, đối xử với ngươi là người Khiết Đan, cũng có lễ nghi, có chế độ.”

Nói đến đoạn này, ngay cả bản thân Hoàng đế cũng thấy có lý, có ân, có đức. Ý nghĩ tên man tộc Thương Nặc này kiêu gì cũng nên sáng dạ phát hiện ra. Cho dù không sửa chữa được chuyện trước đây, hắn cũng nên cảm kích quân chủ anh minh nhân từ của Thiên triều.

Nuốt nuốt nước miếng, Hoàng đế còn tính giảng qua một lượt tất cả lễ nghi, cấp bậc, tôn ti Thiên triều để Thương Nặc nhận thức được sai lầm của mình, Thương Nặc bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi, “Không nói khó nghe thì không nói khó nghe, nhưng ta có thể gọi tên ngươi chứ?”

“Ừ?” Hoàng đế ngẩn ngơ.

Trong phòng có rất nhiều nến, ánh sáng chói lọi khiến mặt người ta nóng lên.

Hoàng đế trầm ngâm, “Được, người... có thể gọi.” Lập tức lại giải thích, “Trẫm đã ban cho người nhiều ân điển thì cũng không keo kiệt cái việc nhỏ này. Nhưng quân chủ có uy nghi, người chỉ có thể lên gọi, nếu làm trò ở trước mặt ngoại nhân, trẫm sẽ trị tội.”

Y vừa nói như vậy, Thương Nặc tựa hồ trở nên cao hứng, “Người yên tâm, ta hiểu ý của người rồi. *Lén*, tức là vào thời điểm chỉ có hai ta, ta mới gọi người là *Tranh Nhi*. *Ngoại nhân* tức là trừ bỏ ta và người, những người khác đều là ngoại nhân, đúng hay không?” Nén đau xoay người, Thương Nặc hớn hờ chớp mắt vài cái với Hoàng đế.

Hoàng đế ngạc nhiên, lúc này mới phát hiện lời nói của mình có rất nhiều sơ hở, lại bị Thương Nặc tên thô lỗ này nhận ra, khiến hần nói những lời ẩn ý như vậy. Y nhất thời vừa thẹn vừa giận, “Người muốn chết à!” Long chưởng vỗ xuống thư trác một cái thật mạnh, phát ra tiếng vang thật lớn.

Thương Nặc không ngờ y sẽ tức giận như vậy, cắn răng, hần miễn cưỡng ngồi dậy khiến nước vừa rồi dội lên người từng giọt tí tách rơi xuống. Thương Nặc quay đầu nói, “Tranh Nhi, ta nói không đúng chỗ nào người chỉ cần chỉ ra là được rồi, cần gì phải nổi giận?”

Hoàng đế hận không thể động thủ đánh hần tơi tả.

Hần bị đánh hần là có lý do, thế nhưng lời nói vừa rồi của hần lại không sai chút nào, không thể bắt bẻ.

Đường đường là ngôi cửu ngũ, Hoàng đế trừng mắt nhìn Thương Nặc.

Nếu giờ ra tay, hần đang mang thương tích chắc hần là tránh không được, nhưng chỉ sợ mới đánh vài cái, cái mạng nhỏ vừa mới vất vả cứu về sẽ lại đi tong...

Thở hổn hển, y còn đang nghĩ xem có cách gì hiểm độc để dạy dỗ Thương Nặc thì hần đã thấp giọng hốt hoảng nói, “Cẩn thận, có người tới gần.”

Hoàng đế vội vàng ngưng thần lắng nghe, quả nhiên có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

“Ai ở bên ngoài?”

“Chủ tử, nô tài là Tiểu Phúc Tử. Người của thái y viện đến nói thuốc trị thương của Cửu vương gia đã được sắc cẩn thận rồi...”

“Cho chó ăn!”

“Hả... Hoàng Thượng?”

“Người điếc sao?! Trẫm nói đem cho chó ăn!!” Ngữ khí giận dữ truyền đến qua bức tường ngăn.

Tiểu Phúc Tử sợ đến suýt nữa quỳ sụp xuống, liên thanh nói, “Vâng! Nô tài, nô tài đi làm ngay!” Run run đứng lên, hắn đang định cầm bát được nóng bỏng chạy đi, còn chưa tới hành lang bỗng lại nghe thấy thanh âm Hoàng đế, “Quay lại.”

Tiểu Phúc Tử lại chạy nhanh đến, quỳ gối ngoài cửa, “Hoàng Thượng, có nô tài.”

Người đằng sau cánh cửa rõ ràng là do dự một chút, cách hồi lâu, mới nghe thấy thanh âm như tiếng thở dài truyền đến, “Ở đây trẫm có hai con. Người đem được lại gần đây, dám nhìn vào bên trong một cái, trẫm sẽ lắng trì người!”

“Nô tài trăm triệu lần không dám.”

Hoàng đế mở cửa, đón lấy chén thuốc từ trong tay Tiểu Phúc Tử đang nhắm chặt mắt.

Cửa vừa đóng lại, Tiểu Phúc Tử đã nhanh chóng chạy mất.

Hoàng tử nãi nãi ơi, Hoàng Thượng chủ tử làm sao vậy? Hai năm tích tụ để phát hỏa cũng không khó hầu hạ như hôm nay.

Hoàng đế tâm sự nặng nề không còn tâm tư đâu mà để ý tới Tiểu Phúc Tử, cũng không chú ý tới sắc mặt Thương Nặc đã sớm thay đổi.

“Uống đi.” Hoàng đế để thuốc trên thư trác.

“Ta không uống.”

“Cái gì?” Hoàng đế quay đầu lại, neho con người lóe sáng khiến lòng người sợ hãi, “Người nói lại lần nữa.”

Thương Nặc vẫn đang ngồi trên thư trác, xiêm y ướt sũng giống như vừa mới vớt được ở dưới nước lên, hắn nói ra ba chữ, “Ta không uống.”

“Người dám?” Hoàng đế giận tím mặt.

Trẫm có thể thứ cho người tội ác tày trời, cứu lấy một mạng nhỏ của người, tự mình băng bó cho người, giúp người uống thuốc, rót nước cho người, còn sai người thay người ninh được.

Kẻ không biết tốt xấu nhất thiên hạ, trừ bỏ Thương Nặc ra cũng không còn ai khác!

“Ta không phải chó.” Thương Nặc dường như đổi tính. Hắn liếc mắt nhìn Hoàng đế, “Ta dù thích người, nhưng thích người, chẳng lẽ bắt buộc phải làm chó hay sao?”

Cái đó thì có liên quan gì tới thích trẫm hay không thích trẫm?

Khuôn mặt Hoàng đế thanh dật tuần mỹ hơi hơi nhăn nhó.

“Trẫm coi người là chó thì sao?” Y nghiêng rặng, khanh khách cười, dụng lực nhìn chăm chăm Thương Nặc, “Trẫm là thiên tử tôn quý, trừ bỏ trẫm, những người khác chỉ như con kiến. Thế nào, người không phục?”

Thương Nặc bị thương rất nặng, tuy rằng đã đổi xiêm y, máu tươi lại dần dần thấm ra y phục.

Hắn ngồi không xong nhưng ánh mắt sáng ngời hữu thần lại không chút do dự đối diện với Hoàng đế.

Lòng Hoàng đế khẽ run lên.

Chừng ấy năm y sống, chưa từng có kẻ nào dám đối diện với y, ngay cả Cửu đệ năm đó vì Ngọc Lang đối nghịch y, đòi sống đòi chết, ánh mắt so ra vẫn còn kém sắc bén hơn Thương Nặc.

Quả là không xem danh phận Hoàng đế của y ra gì mà.

Ánh mắt man tộc này cũng giống như con người hắn, dù lơ đãng nhưng lại khiến người ta không cách nào chịu nổi.

Một đôi mắt thật lợi hại!

Hoàng đế đứng trên cao nhìn xuống, làm bộ nhàn đạm đối diện. Ánh mắt của Thương Nặc giống như mũi tên có lực đạo mạnh mẽ không ngừng đâm càng ngày càng sâu vào da thịt.

Đáng hận, không thể thua được!

Nhất định phải chống đỡ tới cùng! Hoàng đế âm thầm quyết định.

Vạn nhất lùi bước, ngày sau trước mặt kẻ này thiên tử còn có cái giá trị gì?

Chỉ sợ sau này toàn bộ Khiết Đan sẽ biết, Hoàng đế Thiên triều ngay cả việc đối diện cùng sứ giả bọn họ

cũng không dám.

Nỗ lực chống đỡ, y tưởng như sẽ không nhịn được mà chớp mắt một cái thì Thương Nặc lại không rên một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

“Ta không uống thuốc dành cho chó.” Hắc nhìn chăm chăm vào long sàng phía trước mặt, mặt trên sàng đan cũng đã được Cửu vương gia thay đổi.

Sàng đan sáng nay bị hắc phá hỏng để làm mảnh vải bằng bó không biết đã được đem đi nơi nào. Hắc chậm rãi, từng chữ một nói ra, “Ta không muốn làm chó, người cũng không muốn làm Hoàng Thượng. Tranh Nhi, người quá thông minh, thế nhưng có những chuyện người thông minh thường không hiểu. Càng thông minh, càng không hiểu được.”

Hắc cười khỏ, “Ta nghĩ nhiều khi người nên ngốc đi một chút, khờ đi một chút...”

Hoàng đế nhìn hắc chăm chăm.

Ánh mắt Thương Nặc thâm sâu u buồn, không đếm được là ẩn giấu bao nhiêu tâm sự, cũng lại trông như ánh mắt của người cơ trí đã nhìn rõ thế gian, trải qua rất nhiều phong sương mưa nắng.

Trong nháy mắt, Hoàng đế như không thể tin Thương Nặc mà y biết cùng với Thương Nặc bây giờ lại là cùng một người.

“Trẫm sao có thể ngốc được?” Hoàng đế thất thần, nửa ngày mới tìm ra được câu để nói.

Lời vừa nói ra, y lại cảm thấy mình thật buồn cười.

Thương Nặc còn nghiêm túc đáp lại, “Người xuẩn ngốc muốn thông minh thực dễ dàng, người thông minh muốn trở nên khờ dại lại rất khó. Nhưng cũng không phải là không thể, ta trước đây...” Hắc ngừng một lát, tựa hồ có chuyện nói không nên lời, sau một lúc lâu lại đơn giản nói, “Là một người thông minh.” Dứt lời, hắc liền quay đầu nhìn Hoàng đế.

Giờ phút này, ánh mắt hắc lại có chút thay đổi.

Sâu thẳm, u buồn đều đã nhạt bớt, thay vào đó là một vẻ vừa cô đơn lại vừa nhiều thêm ba phần si tình. Hắc quay đầu quan sát Hoàng đế. Rõ ràng là hắc nhìn lên, Hoàng đế đang đứng nhưng Hoàng đế ngạc nhiên phát hiện, ánh mắt của Thương Nặc lại như đang nhìn xuống mình vậy.

Thoảng như một thân ảnh ở nơi không trung trời xanh mây trắng, đôi mắt xuống tìm kiếm một bóng hình khác.

Hoàng đế bị ánh mắt của Thương Nặc khiến cho sợ hãi. Đến khi thân mình khẽ run, y mới biết mình đang thất thần, y lại vội vàng âm thầm đứng vững.

Không nên suy nghĩ lung tung, không nên suy nghĩ lung tung.

Ngẫm lại, tên ác ôn này ngày hôm qua đã làm ra cái trò gì với mình? Ngay cả người đề tiện, không biết thẹn nhất thiên hạ như kỹ nữ cũng sẽ không mềm lòng với kẻ đó như y.

12. Quyển 1 - Chương 11-2: Hạ

Đây là một loại võ công của Khiết Đan, bằng không thì chính là tà thuật.

Kiểu gì sáng sớm ngày mai, trăm cũng phải tới tiểu phật đường Thái hậu thường tĩnh tọa ngồi lấy vài canh giờ để tiêu trừ tức giận.

Vài cái suy nghĩ cứ xoay vòng vòng trong đầu Hoàng đế. Tầm mắt trốn tránh chuyển tới chén được, y dùng yết hầu khô khốc nói, “Uống thuốc đi.”

“Ta không uống.”

Cuộc đối thoại lại quay về chủ đề cũ, không hề tiến triển.

“Tùy ngươi.” Hoàng đế phần nộ ném lại hai chữ, đi đến long sàng, gấp dài một cái.

Hôm nay thật sự rất mệt mỏi.

Người mệt, tâm cũng mệt rồi.

“Tranh Nhi.” Thanh âm từ phía sau truyền tới.

Thất lưng của Hoàng đế lại thẳng lên.

Không sai, trước khi ngủ, cũng nên xử trí người này đã.

Nhưng mà, một người bị thương đến máu chảy đầm đìa như vậy lại có thể làm ra chuyện ác độc gì khi mình ngủ?

Có nên trối hắt vào dưới chân thư trác không nhỉ?

“Tranh Nhi?”

“Gi?” Hoàng đế quay đầu, nâng mi nhìn Thương Nặc.

Nghĩ người này tất muốn cùng mình dây dưa, y không ngờ Thương Nặc lại mở miệng dặn dò, “Mùa thu tiết trời cũng đã lạnh, đừng chỉ nên đắp một cái chăn.”

Hoàng đế bỗng nhiên giật mình. Trong lòng mông mông lung lung không thể nói rõ, tựa như đau mà cũng như không phải. Y lại nghe thấy Thương Nặc thâm tình chân thành nói, “Người ngủ không yên, thích xoay người, lại hay đá chăn. Trên giường chỉ có một cái chăn, không đủ cho người. Hoàng hậu cùng phi tử của người ngủ như một đám lợn chết, không biết để ý người, khiến người cảm lạnh. Cảm lạnh, lại phải hắt xì thì...”

Còn chưa nói xong, Hoàng đế đã đi nhanh đến trước mặt Thương Nặc, một phen nắm lấy vạt áo của hắn, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, “Dáng ngủ... dáng ngủ của trẫm, làm sao người biết?”

Thương Nặc còn đang trọng thương, ngồi cũng là miễn cưỡng chống đỡ, bị Hoàng đế túm dậy, hắn nhất thời choáng váng. Tính hắn kỳ thật quật cường, hắn giả vờ mỉm cười, “Ta đã thấy nhiều lần, sao lại không biết?” Ngắm nhìn Hoàng đế, hắn nhẹ nhàng cười.

Trong mắt Hoàng đế, biểu tình kia bỗng nhiên tràn đầy tà khí, dâm dật.

Lửa giận mãnh liệt chẳng mấy chốc bùng lên.

“To gan!”

Dù y đã nhắc nhở bản thân bình lực Khiết Đan mạnh hơn Thiên triều, thiên hạ thái bình trọng yếu hơn tư oán, giờ phút này, ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng ngăn không được tức giận ngập trời của vị quân chủ trẻ tuổi.

Hoàng đế tức giận hét lớn, một tay nắm lấy vạt áo của Thương Nặc, một tay giơ lên, không hề nghĩ ngợi mà hạ xuống thật mạnh.

Bốp!

Căn phòng to như vậy, tiếng tát vang lên nghe thật thanh thúy.

“Không coi ai ra gì, đáng chết! Trẫm cho người cười thêm một lần nữa!”

Mới chỉ thưởng cho Thương Nặc một cái tát còn chưa đủ để bình ổn lửa giận của Hoàng đế.

Thương Nặc chưa khỏe lại, Hoàng đế chịu đủ uất ức ra tay lần đầu tiên không khống chế lực, lại liên tiếp thưởng cho Thương Nặc mười mấy cái tát. Một bên đánh một bên kịch liệt hô hấp, y đỏ mắt giận giữ nói, “Trẫm, trẫm là người để cho người khinh thường sao? Ban ngày ban mặt, người lại dám...” Nói đến một nửa, y bỗng nhiên ngừng lại.

A?

Thế nào mà... Bỗng nhiên lại bất động?

Hoàng đế kinh ngạc buông tay, Thương Nặc đang ngồi trên thư trác chậm rãi ngã xuống.

“Thương Nặc! Thương Nặc!”

Khiết Đan vương tử mềm nhũn nằm một chỗ trên thư trác vừa lạnh lẽo vừa ẩm ướt, không phát ra tiếng động.

Chết rồi?

Một làn gió lạnh âm trầm thổi qua cũi lòng Hoàng đế. Y tự mình kiểm tra, sau một hồi lâu, mới phát hiện ra hơi thở mỏng manh còn sót lại.

Hóa ra không chết...

Hoàng đế bất an xem xét tình hình Thương Nặc. Man tộc này giỏi thật, nói tỉnh liền tỉnh, ngất cũng ngất ngay được, chịu tội lại chẳng bị thương.

“Này, tỉnh lại đã.” Hoàng đế vứt bỏ sợ hãi, bình tĩnh nói với hắn, “Cho dù có ngủ, ngươi là người bị thương cũng nên lên giường mà ngủ. Nơi này rất ẩm ướt.”

Trong phòng im lặng, đại hắc cầu nằm úp sấp, bộ lông màu đen rối tung.

“Ngươi nói mình là người, người thì phải lên giường ngủ chứ? Ngươi đứng lên, tự mình lên giường đi. Trẫm tuy là thiên tử nhưng cũng không làm khó một kẻ bị thương.”

“Thương Nặc, ngươi hôn mê thật đấy à?”

“...”

Nghe thanh âm của chính mình quanh quẩn trong điện, Hoàng đế càng phiền lòng.

Hắn là nên cho hắn uống thuốc thôi. Hoàng đế quay đầu lại, nhìn chăm chăm bát thuốc đã nguội lạnh.

Mà bản thân cũng hồ đồ, nếu như đã cứu hắn một mạng thì cần gì phải để ý tiểu tiết? Hoàng đế xưa nay chưa từng tự trách, hôm nay lại phá lệ mà oán giận bản thân một hồi.

Y bưng chén thuốc chậm rãi bước lại chỗ Thương Nặc, không khỏi lại âu sầu.

Bón như thế nào đây?

Giống như vừa rồi, dội xuống từ không trung xuống sao? Nhưng mình cũng coi như có tâm tình điều chế thuốc, nếu lấy mục đích cứu Thương Nặc ra mà nói, hiệu quả hình như không tốt lắm.

Chẳng lẽ...

Ánh nến bỗng nhiên nhảy nhót, chiếu lên khuôn mặt Hoàng đế đo đỏ.

Tự mình làm?

Y cúi đầu nhìn Thương Nặc vẫn đang hôn mê.

Tuy rằng Thương Nặc đã lâm vào hôn mê nhưng miệng vết thương trên lưng vẫn còn chảy máu. Thế mà, hơi thở của người này cũng không khác lắm so với hôm qua, vẫn là lớn mật không sợ trời không sợ đất.

“Thương Nặc, uống thuốc đi.” Hoàng đế chần chờ, phí công nói một câu.

Thương Nặc vẫn nằm im.

Y hít một hơi coi như linh mệnh, nghiên cứu xem có cách nào bón thuốc. Thìa thì có sẵn nhưng Thương Nặc nằm thẳng cứng như thế, không khéo sẽ bị nghẹn.

Nghiên cứu nửa ngày, Hoàng đế cuối cùng chấp nhận một tay nâng đầu Thương Nặc, một tay bưng bát thuốc. Bưng thuốc tới bên miệng Thương Nặc, y mới phát hiện ra một vấn đề còn chưa giải quyết ổn thỏa — khớp hàm của hắn cắn chặt, bón thế nào được?

“Phiền phức!” Hoàng đế phẫn nộ thầm mắng một câu, tay lại nhẹ nhàng hơn.

Buông đầu Thương Nặc ra, sửa lại thành một tay cầm chén, một tay chạm vào môi Thương Nặc, cạy khớp hàm của hắn.

Nghen thì ghen chết đi, trẫm đã tận lực, dù sao nghe theo thiên mệnh cũng tốt.

Cạy khớp hàm Thương Nặc cũng thật chẳng dễ dàng gì, đầu ngón tay tôn quý nặn bóp nửa ngày nhưng cũng chỉ chạm tới chạm lui trên môi Thương Nặc.

Nhưng môi của hắn sờ lên cũng không tệ.

Mang theo độ ẩm, lại có tính đàn hồi.

Mềm mại, mà cũng thật dẻo dai...

Đang lúc y yêu thích không nỡ buông tay thì cũng là lúc đại hắc cầu nhẹ nhàng hừ một tiếng. Hoàng đế vội vã rút tay về, tay kia đang cầm chén thuốc cũng sóng sánh đổ ra hơn phân nửa.

“Trẫm... lại càn rỡ như thế...” Trong yên tĩnh, Hoàng đế trẻ tuổi kinh ngạc nói một mình.

Y liếc mắt nhìn Thương Nặc một cái. Người đang hôn mê kia thân thể như vẫn mang theo ma lực. Vội vàng buông chén thuốc, y hoảng sợ chạy trốn lên long sàng.

Buông màn xuống, y đắp chăn lên trùm kín cả đầu như thể muốn ngăn cản ma lực của Thương Nặc đến gần.

Hoàng đế nhẹ nhàng hô hấp.

Thật là đáng sợ...

Nhưng đáng sợ, có lẽ không phải là Thương Nặc.

Là mình ư? Là do trẫm có hành động không giống như thiên tử?

Là khuôn mặt của Thái hậu, khuôn mặt của Hoàng hậu, của Thục phi, khuôn mặt của Cửu đệ, của các đại thần đang lượn vòng trong óc mà gào thét.

“Thiên tử là ngôi cửu ngũ, cơ thể tôn quý.”

“Nhất ngôn nhất ngữ, nhất cử nhất động, đều chịu sự kính ngưỡng của vạn dân...”

“Nô tì phụng dưỡng Người, đương nhiên bởi vì Người là Hoàng Thượng.”

“Người có là minh quân, ai gia mới an tâm làm Thái hậu.”

Hoàng đế phiền táo bưng kín lỗ tai.

Hai mươi năm qua dưỡng thành người tôn quý, hai mươi năm qua dưỡng thành khí độ thiên tử, hai mươi năm qua được người xu nịnh mà dưỡng thành tính cách cao cao tại thượng, lại bị một man tộc dùng thứ vô lễ thô bạo phá hỏng.

Khiến người ta ăn cũng không được, nuốt cũng không trôi.

Hoàng đế ôm chặt gối đầu màu minh hoàng của mình, y mặc áo ngủ bằng gấm hỗn hển thở dốc.

Y đã quá mệt mỏi, quá cô đơn.

Nhưng thiên tử quản lý tứ phương, khi đã xưng vương, nào có thể không mệt mỏi? Không cô đơn?

Thương Nặc, hắc...

Hắc...

Hắc là kẻ tiểu nhân!

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đồ bụng dạ khó lường, kẻ tiểu nhân đáng chết một nghìn lần, đáng chết một vạn lần.

Hắc lợi dụng lúc quân chủ không phòng bị, dùng thủ đoạn đáng khinh nhất, hạ lưu nhất công kích Hoàng đế anh minh lúc tâm địa không cứng rắn.

Hoàng đế thống hận. Trong bóng tối, y âm thầm cắn răng nhìn tới chỗ Thương Nặc đang nằm. Nếu không vì thiên hạ, trăm tất không buông tha cho kẻ tiểu nhân ngươi! Quân cầm thú! Đồ trộm cướp!

Nhưng, bị ôm, bị hôn môi, cảm giác được quý trọng vẫn cứ nóng cháy như ngọn lửa.

Ban đêm ngày hôm qua, trong một thoáng chốc, y có thể nhận thấy khát vọng trắng trợn của Thương Nặc.

Hắn cùng y không phải dưới thân phận Hoàng đế mà là từ chính bản năng của con người.

Đó là nhục dục mà lễ nghi Thiên triều khinh thường nhất. Nhưng nhiệt nóng làm người ta khó có thể quên ấy có lẽ lại chính là bản năng nhục dục.

Ngực nóng giống như bị ai ném vào lửa, làm thế nào cũng không bình ổn được.

“Trẫm... Trẫm không phải là hôn quân trẫm mê nhục dục, càng không phải là một kẻ dâm dăng!”

Hoàng đế đang trầm tư bỗng nhiên xốc chăn, bật dậy khỏi long sàng.

Hai mươi năm nghiêm khắc giáo dưỡng, tự tin và kiêu ngạo của y không thể dễ dàng bị phá vỡ.

Y là Hoàng đế, hơn nữa, còn phải trở thành minh quân của Thiên triều.

Thái hậu, Hoàng hậu, phi tử, đại thần, người nào có thể không quan trọng bằng tên cầm thú này chứ?

Đúng thế, những người ở bên cạnh y, đốc thúc y trở thành minh quân mới là quan trọng nhất.

Hiểu rõ điều này, trước mắt bỗng nhiên sáng bừng.

Hoàng đế run rẩy đứng lên, mặt tái nhợt, ánh mắt mang tơ máu. Y thay ngoại y, cố tình tránh đi thư trác nơi Thương Nặc đang hôn mê. Không thèm liếc mắt đến tên đầu sỏ khiến tâm thần y nhiễu loạn lấy một lần, y nhanh chóng bước ra ngoài cửa.

“Tiểu Phúc Tử! Tiểu Phúc Tử!” Hoàng đế đi ra, đóng cửa lại rồi lớn tiếng kêu.

Tiểu Phúc Tử vội vàng từ bên ngoài mà nghiêng ngả lão đảo chạy tới, “Có Tiểu Phúc Tử! Chủ tử... Người...” Hắn trộm giương mắt, phát hiện Hoàng đế mặc ngoại y, “Người muốn ra ngoài sao?”

“Ừ.” Mặt Hoàng đế tái xanh, vẻ mặt kém vài phần cương nghị so với ngày thường. Y nhìn vào khoảng trống tối đen ở trước mặt, “Trẫm muốn tới gặp Hoàng hậu.”

“Vâng, để nô tài dẫn đường, nô tài sẽ phái người đến thông báo cho Hoàng hậu chuẩn bị tiếp giá.”

Hoàng đế gật gật đầu.

Đền rồng đã có sẵn, bọn thị vệ biết Hoàng đế đêm khuya muốn tới cung khác thì vội vàng điều một đội thị

vệ tới.

Một đội thị vệ gồm năm sáu thái giám và cung nữ, tất cả cầm mười mấy cái đèn lồng, đi trên đường nhỏ quanh co khúc khuỷu ở Ngự hoa viên trong đêm đen, trông giống như hỏa long đang uốn lượn.

Mắt vừa thấy tấm cung của Hoàng hậu, bên trong hai cung nữ tươi đẹp đã vội vội vàng vàng ra nghênh đón. Đến trước mặt Hoàng đế, họ quỳ xuống thấp giọng nói, “Chủ tử cát tường. Xin chủ tử hãy dừng bước.”

Hoàng đế dừng bước lại, nhẹ giọng nói, “Sao vậy, Hoàng hậu còn đang trang điểm, không thể tiếp giá sao? Trẫm và nàng là phu thê, lại là đêm khuya, cần gì phải phiền toái như vậy? Ít đi vài cấp bậc lễ nghĩa cũng không có vấn đề gì.” Sau khi trái tim đã hiểu rõ trước sau, tâm tình Hoàng đế cũng tốt lên không ít.

Về sau, y phải đối xử ôn hòa với Thái hậu, với Hoàng hậu, với phi tử và các đại thần.

Về phần tên Thương Nặc, hẳn không đáng giá đến như thế.

Cung nữ quỳ gối dưới chân Hoàng đế, dập đầu vài cái xong mới lên tiếng, “Chủ tử đừng nên tức giận, là nương nương phái nô tì tới. Nương nương nói, tuy là phu thê nhưng cũng phải để ý tới nguyên tắc. Trong cung có quy củ, qua canh hai, Hoàng đế không thể tới tấm cung của Hoàng hậu.”

Hoàng đế lúc này sững sốt, nửa ngày mới gượng cười nói, “Đây là thứ quy củ gì? Sao Trẫm lại chưa từng nghe qua? Hoàng hậu cũng quá cẩn thận rồi, nàng nghĩ mình là mẫu nghi thiên hạ thì nơi chốn đều phải làm gương sao? Người nói với Hoàng hậu, quy củ trong thiên hạ đều là do trẫm đặt ra. Thiên tử trị quốc, có thể tạo ra quy củ thì cũng có thể phá bỏ nó. Thứ quy củ này, hôm nay trẫm phế bỏ.”

Cung nữ kia cũng không dám nhường đường, sống chết dập đầu vài cái, lại nói, “Chủ tử, nương nương còn nói.”

“Hả?” Nụ cười trên mặt đã không còn giữ nữa, Hoàng đế vẫn nhẩn nại, “Nói đi.”

“Nương nương nói, quy củ này tuy Người không thích nhưng quả thật rất hợp lý. Đầu tiên là vì để đốc thúc chủ tử bảo vệ long thể, thứ hai, cũng là để nêu gương cho thiên hạ. Thiên tử biết tích phúc dương sinh, không sa vào nhục dục, thần dân thiên hạ cũng tự nhiên sẽ noi theo.”

Hoàng đế nghe hai từ “nhục dục” lại thấy giống như để chỉ mình, trong đầu ong ong.

Chân mày tuấn tú đã hơi nhíu nhíu lên.

Cung nữ ở bên người Hoàng hậu dập đầu một cái, nhẹ giọng nói, “Nương nương nói, dù là quy củ của hậu cung nhưng bên trong lại có đạo lý, hẳn là nên tuân thủ. Chủ tử nếu như không hài lòng, ngày mai xin lại đây, nương nương sẽ chấp nhận trách phạt.”

Hoàng đế nghe đến đó thì tối sầm mặt, tươi cười đã hoàn toàn biến mất. Đứng trong gió đêm ngẩn người một hồi, y mới lạnh lùng nói, “Cả thiên hạ này trẫm chưa từng gặp Hoàng hậu nào tuân theo phép tắc như thế. Tốt, tốt lắm!” xoay người liền hướng đường cũ mà đi.

Tất cả thị vệ đi theo y lại chạy theo.

Tiểu Phúc Tử phụ trách soi đèn cho Hoàng đế, một tay cầm đèn lồng, chạy chậm mà đuổi theo phía sau Hoàng đế. Hắn một bên cố hết sức chiếu sáng con đường phía trước, một bên thở phò phò hỏi, “Chủ tử, chúng ta tới chỗ nào bây giờ?”

“Cung Thục phi!”

“Chủ tử...” Tiểu Phúc Tử trộm lau mồ hôi, “Thái hậu hôm nay có ý chỉ, Thục phi nương nương có thai, đến buổi tối, không ai được phép quấy rầy...”

Hoàng đế bỗng nhiên dừng bước.

Tiểu Phúc Tử không cẩn thận, suýt nữa đâm vào lưng của Hoàng đế. Chuẩn bị chịu phạt nhưng cuối cùng lại không thấy gì, hắn kinh hồn bạt vía nhìn theo bóng lưng Hoàng đế.

Nháy mắt, mọi vật dường như cứng lại.

Gió đêm từng trận thổi.

Nơi này đã xây dựng trên cả trăm năm, cung điện này đã nuốt sống không ít sinh mệnh và nhiệt huyết của con người, lúc này lại tỏa ra sự âm trầm u ám không biết đã tích tụ từ bao năm.

Bọn thị vệ cầm mười mấy cái đèn lồng, ánh sáng vốn leo lét lại bị bóng tối che phủ thành ra càng mờ nhạt. Không ai nói chuyện, bốn phía lặng ngắt như tờ. Mỗi người đều hết sức chăm chú nhìn bóng dáng trầm mặc của Hoàng đế.

Tầm lưng vẫn cao thẳng, tràn ngập ngạo khí và khát khao như thế. Tầm lưng mang theo địa vị đế vương tôn quý, cũng đồng thời mang theo tất cả tịch mịch tang thương mà kẻ làm vương không cách nào tránh khỏi.

“Tiểu Phúc Tử, nếu vào lúc đêm khuya, trẫm muốn tìm người tâm sự.” Thật lâu sau, Hoàng đế cúi đầu, thanh âm truyền tới, “Người nói xem, trẫm nên làm sao?”

“Điều này...” Tiểu Phúc Tử lòng co rút, ngữ điệu của Hoàng đế giờ phút này so với trước kia lại càng nhiều phần thâm lương. Tiểu Phúc Tử châm chước, nhỏ giọng, “Nô tài biết mình ngu dốt, nếu nói tâm sự, trừ bỏ Hoàng hậu, thì cũng chỉ còn Thái hậu.”

“Ừm?” Hoàng đế nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Nhưng mà, Thái hậu cũng không được. Người là lão nhân gia, giờ này đã cần phải ngủ rồi, cho dù là chuyện lớn bằng trời thì ngày mai cũng mới có thể gặp được. Chủ tử là thiên hạ đệ nhất hiếu tử, tuyệt không thể quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi.”

“Thiên hạ đệ nhất hiếu tử?” Hoàng đế cười lạnh, nhắm nuốt câu ca ngợi này, chỉ chốc lát y lại hỏi, “Trẫm đã đi qua chỗ Hoàng hậu nhưng lại bị ngăn cản. Thái hậu lại càng không thể đi. Vậy còn có nơi nào nữa?”

Phía sau không có thanh âm.

“Thế nào?” Hoàng đế xoay người, nhìn chằm chằm Tiểu Phúc Tử, “Người cầm điếu rồi sao?”

Ánh mắt sắc bén đâm tới làm Tiểu Phúc Tử cả người run lên. Hai đầu gối lập tức mềm nhũn, hắn quỳ xuống, dập đầu nói, “Nô tài... Nô tài không biết...”

Hắn vừa quỳ xuống, nhất thời ngay cả những thị vệ, cung nữ, thái giám ngơ ngác ở bên cạnh cũng lập tức vô thanh mà quỳ xuống theo.

“Không biết sao?” Hoàng đế buồn bã cúi đầu xuống thì thoà.

Gió đêm từ ngọn cây thổi tới lạnh đến mức làm người rùng mình một cái. Chỉ trong chốc lát, Hoàng đế trẻ tuổi phát giác ra mình đã phạm phải điều cấm kỵ của bậc quân vương.

Ở ngay trước mặt nô tài, sao y có thể... phơi bày tất cả tâm sự của mình?

Y âm thầm thu liễm, cố gắng tươi cười, dùng thanh âm nhẹ nhàng nói, “Tại sao tất cả lại quỳ xuống? Chủ tử đặt câu hỏi, các người làm nô tài thành thật đáp lại, đó là chuyện tốt. Chẳng lẽ trẫm lại trách tội các người? Đứng lên hết đi.” Y vừa nói, tay chân vừa thả lỏng một chút. Y lại ngẩng đầu khen, “Đêm nay gió thật mát, thổi một cơn mà khiến lòng người khoan khoái. Tiểu Phúc Tử, người tiếp tục chiếu đèn đi, soi đường cho trẫm.”

Nghe thấy tiếng cười của Hoàng đế, mọi người như được đại xá.

Tiểu Phúc Tử vội vàng đứng lên, giơ cao đèn lồng, “Chủ tử còn muốn tới đâu?”

“Quay về...” Đôi con người thiên tử thâm thúy sáng ngời nhìn chằm chằm vào ánh trăng đang giấu nửa mình trong mây kia. Y mím môi cẩn trọng, “Bàn Long Điện.”

13. Quyển 2 - Chương 12: Văn Ân 2

Tên Thương Nặc chết tiết kia rốt cục có bản lĩnh lớn đến mức nào?

Dưới trướng thiên tử y, rành rành cử ngũ chí tôn lại không cách nào dạy dỗ được một gã Khiết Đan vương tử.

Không những thế, cái kẻ không biết lễ nghi này luôn ý vào một thân khinh công, tự do qua lại hoàng cung cứ như nhà mình.

Đặt chân vào Bàn Long Điện của y, ngủ trên long sàng của y, nắm long thủ của y.

Hừ, hậu cung ba nghìn người, trăm có biết bao nhiêu mỹ nhân gọi tới phải tới, đuổi đi phải đi.

Đường đường là vua một nước, y chẳng nhẽ lại thật sự... dựa dẫm vào cái kẻ muốn tới là tới, muốn đi là đi này hay sao?

14. Quyển 2 - Chương 12-2

Cứ mãi quần quanh, cuối cùng lại trở về đường cũ.

“Đêm khuya canh ba... Cẩn thận củi lửa...” Mõ vang lên lúc canh ba, thái giám gõ mõ cầm canh thét to bằng chất giọng không cao không thấp.

Thanh âm phát ra từ một lối nhỏ ngoài hoàng cung, lướt qua đầu tường cao, hòa vào từng đợt gió lạnh rồi bay vào trong tai khiến lòng người càng trở nên tê tái.

“Trẫm muốn ở một mình.” Phủ trên người áo choàng mình hoàng thêu long văn, Hoàng đế ngừng bước trên bậc thềm, “Như cũ, trừ bỏ những chuyện triều đình quan trọng Tiểu Phúc Tử cách cửa thông báo cho trẫm, còn lại đều canh giữ ở bên ngoài, trẫm...” Y quay đầu, xác định Tiểu Phúc Tử cùng đám người ở sau đã gật đầu chấp nhận, “Dạo gần đây, trẫm có nuôi một đại hắc cẩu, chân không biết tại sao lại bị thương chảy máu. Thuốc trị thương đêm nay thái y viện phải đem vào đây.”

Tiểu Phúc Tử cười nhỉnh nói, “Chủ tử, nếu là động vật bị thương, trong cung cũng có nơi chuyên chữa mà. Thái giám quản sự của Đồng Tế cung là Trương Đại Trung rất mát tay, chỉ bằng để nô tài đưa đại hắc cẩu qua đó cho hắn kiểm tra?”

“Trời cao còn có đức hiếu sinh, trẫm muốn tự mình chăm sóc, không được sao?” Hoàng đế liếc nhìn Tiểu Phúc Tử, thấy hắn sợ đến mức trắng bệch cả mặt đang muốn há mồm biện giải, y lạnh nhạt chặn lời, “Đây là chuyện của trẫm, đừng có đi nói láo với người ngoài. Cả Thái hậu, Hoàng hậu cũng không cần phải nói.”

Tiểu Phúc Tử vội vàng đáp ứng. Hoàng đế không để ý tới hắn mà tiếp tục phân phó, “Thuốc trị thương phải nhanh chóng đưa tới, người tự đem tới đây, không được sai ai khác.” Nói xong, y xoay người bước vào Bàn Long Điện.

Một đám người phía sau quỳ xuống dập đầu, cung tiễn thánh giá.

Y đi qua cửa điện, đến một hành lang uốn khúc, mọi người thường ngày đứng ở đây đốt đèn đều đã bị đuổi ra ngoài. Lúc này, mặt hồ ban đêm tối om, tựa như một bồn máu thật lớn.

Một ngày một đêm hỗn loạn, từ Thái hậu, Hoàng hậu... đến Thương Nặc đang nằm bất động, cho dù có là người làm bằng sắt, chống đỡ tới lúc này cũng không thể nào thoải mái được.

May là tâm tình không còn sốt sắng, bất an như lúc ban đầu nữa.

Người mệt mỏi, suy nghĩ cũng lười. Tuy biết rằng trong phòng có Thương Nặc – kẻ không thể không cảnh giác, Hoàng đế vẫn điềm nhiên.

Có gì đâu?

Chỉ là Khiết Đan vương tử, kẻ liên quan đến đại cục thiên hạ, người phạm phải tội không thể dung tha.

Sau thì, người nọ bị thương nặng cũng đã hôn mê, hiện tại sinh tử còn chưa rõ.

Hoàng đế bước đi không gây tiếng động. Tất thấy trong đêm đen đều cùng y trầm mặc. Tới cửa rồi, không hề chân chờ, Hoàng đế nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Vừa nhắm mắt nhìn theo khe cửa, người đã lập tức cứng lại.

Thương Nặc vẫn còn nằm trên thư trác, bên cạnh hắn lại có thêm hai người.

Ánh nến lay động chiếu đến chỗ Thương Nặc đang nằm, đồng thời cũng chiếu lên hai vị khách không mời mà đến, tạo ra hai cái bóng đen lay động trên mặt đất.

“Tỷ tỷ, nhiều máu quá, làm sao bây giờ?”

Thích khách?

Lông tơ trên người Hoàng đế đột nhiên dựng thẳng.

Hoàng cung đại nội là nơi thiên tử ngụ, thủ vệ lại canh gác lỏng lẻo đến thế sao? Sợ hãi và phần nộ bao trùm lên tứ chi vị quân chủ, y lui về phía sau từng bước.

Khung cửa mở ra lại bị gió thổi vang lên tiếng “Cột... kẹt...” dài mà bèn nhọn. Hai kẻ vây quanh Thương Nặc đang cúi đầu lo lắng nói chuyện bỗng nhiên cứng người.

“Có người tới!”

“Ngoài cửa!”

Hai thân ảnh nhanh chóng phi tới. Hoàng đế há mồm muốn hét lên, cửa phòng đã giống như cánh cửa địa ngục mở ra.

Cổ chợt thấy lạnh lẽo, hàn khí lạnh đến lợi hại chạm vào da thịt.

“Chớ có lên tiếng!” Bên tai truyền đến tiếng uy hiếp trầm thấp hung tợn, “Đi vào.”

Dao nhẹ nhàng chạm vào cổ. Bị uy hiếp bất ngờ, Hoàng đế chỉ có thể rảo bước vào trong phòng.

Trong phòng sáng trưng, y lập tức nhìn rõ bộ mặt của hai thích khách.

Một nam một nữ, chắc là tỷ đệ, vừa nhìn đã biết là người Thiên triều.

Nữ cùng lắm là mười tám mười chín, mắt to, mặt trái xoan, coi như có vài phần tư sắc, nhưng lông mày rậm nên nhìn có vẻ quật cường. Người nọ mặc một bộ trang phục dạ hành, đầu quấn khăn đen, tay còn cầm một cái khăn đen khác, chắc là dùng để che mặt, nhưng hiện tại đã gỡ xuống.

Nam cũng chỉ khoảng mười lăm tuổi, vẻ mặt còn trẻ con. Trùng mắt nhìn Hoàng đế một hồi, cậu quay đầu nhỏ giọng nói, “Tỷ tỷ, y phục của y mình đã thấy ở đâu rồi ấy nhỉ?”

“Đừng có lẩm miệng.” Tỷ tỷ cảnh giác nắm đao thật chặt khiến Hoàng đế không dám khinh động. Tranh thủ liếc mắt nhìn đệ đệ, nàng nhin không được nói, “Nhược Nhược, đệ đương nhiên đã từng thấy, trang phục này thường dùng khi diễn tuồng mà, quên rồi sao? Hoàng đế hay ăn mặc như thế.”

“Hoàng đế?”

“Không sai, trầm là Hoàng đế.” Hoàng đế mở miệng.

Sau khi thấy hai người trước mặt rõ ràng, y đã dùng một khoảng thời gian rất ngắn trấn định lại. Rất may

người tới không phải người Khiết Đan, mà hai tỷ đệ này lại quá trẻ tuổi, không giống thích khách.

Có cơ hội mà.

Hoàng đế đứng bất động, trong đôi con ngươi như có ngọn lửa nhảy nhót. Y bình tĩnh nói, “Nơi này là hoàng cung, các ngươi có biết không?”

“Biết, là hoàng cung thì đã sao?” Nhược Nhược ngạo nghễ ngẩng cao đầu, “Chúng ta tới tìm sư phụ.”

“Ai là sư phụ của ngươi?”

Nhược Nhược vừa định mở miệng, tỷ tỷ của cậu đã nói, “Nhược Nhược, đừng nói nhiều. Đệ lại đây cầm đao giúp ta, ta muốn kiểm tra sư phụ. Lần này cần phải chú ý nghe ngóng tám phương, không thể để người ta tới gần rồi cũng không biết.”

Nhược Nhược chạy đến, cầm đao, cảnh giác chĩa vào trước ngực của Hoàng đế.

Hoàng đế càng nhìn gần càng cảm thấy nam hài tử này rất nhỏ, thân mình gầy như cây gậy trúc, tay dài chân dài, đôi mắt lại ánh lên vẻ khờ dại. Vừa mới đoán cậu mười lăm, không khéo còn nhỏ hơn.

“Nếu đã là người Thiên triều, các ngươi nên biết lên vào cung, uy hiếp thiên tử, là tử tội.” Hoàng đế không nhanh không chậm, lạnh nhạt nói.

Nhược Nhược trừng lớn mắt với y, “Hừ, còn lâu, đừng có dọa ta.”

“Trẫm không hề hù dọa ngươi. Điều này ngươi có thể hỏi tỷ tỷ của mình.”

Hoàng đế nhìn mũi đao khinh miệt cười lạnh một tiếng. Y quay đầu nhìn chằm chằm tỷ tỷ kia rồi nói, “Tỷ đệ các ngươi tuy còn nhỏ nhưng cũng không nên không hiểu chuyện xông vào đây, phạm phải tội lớn như vậy. Ngươi làm tỷ tỷ, chẳng nhẽ nhẫn tâm khiến cho đệ đệ chịu chết?” Nói đến đây, y lại vòng vo, “Nhưng... cũng ít người có thể tiến vào đây mà không khiến thị vệ phát giác. Buông đao, trẫm ban cho các ngươi ân điển, để các ngươi bình an rời đi, thế nào?”

Y nói đến đoạn sau, ngữ khí đã càng trở nên ôn hòa. Ánh mắt nhìn từ tỷ tỷ chuyển tới đệ đệ, lại từ đệ đệ nhìn tới tỷ tỷ, con ngươi sáng ngời tràn ngập vẻ yêu nước thương dân, “Các ngươi suy nghĩ thật kĩ, không nên mắc sai lầm lần nữa. Hoàng cung đại nội, cao thủ nhiều như mây trên trời, có thể đi vào đã là may mắn, đi ra lại có thể được may mắn như vậy sao? Thiên tử yêu dân như con, trẫm cũng không đành lòng nhìn các ngươi chết thảm.”

Điều này làm đệ đệ Nhược Nhược ngẩn người.

Cậu lần đầu tiên biết thế nào là uy nghiêm và thiện tâm của thiên tử. Người kia dùng song song cả ân lẫn uy.

“Tỷ...” Cậu bị Hoàng đế với tầm mắt uy nghiêm nhìn chăm chú tới mức hơi hơi thở dốc, quay đầu đường như chờ sự giúp đỡ của tỷ tỷ.

Xông vào trong cung, bắt cóc quân chủ rồi gì gì đó, cậu cũng không hiểu rõ lắm.

Đối với cậu mà nói, mọi chuyện đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn.

Sư phụ là người vừa thông minh nhất vừa tốt bụng nhất, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện dạy cho hai người công phu. Đêm hôm qua, tin tức bỗng nhiên truyền đến, yêu cầu bọn họ khi bình minh phải đi “bắt cóc” sư phụ đang bị quân lính áp giải tới thiên lao.

Bọn lính tráng ấy căn bản không có tiền đồ, kỳ thật cũng không cần thêm hai người ra tay, sư phụ một mình đối phó cũng đủ. Không cần tốn nhiều sức mà “cướp” được sư phụ đi, vốn nghĩ có thể cùng sư phụ đoàn tụ, không ngờ sư phụ lại nói cần phải tiến cung gặp Hoàng đế, còn nói hai người hãy đợi ở bên ngoài, đến khi hắc trở ra sẽ cùng đi uống rượu.

Chuyến đi này, thế mà... lại không có tin tức.

Hai tỷ đệ cứ mãi đợi ở ngoài tường hoàng cung, đợi tới canh ba thì bắt đầu lo lắng. Cậu một phần là lớn mật, một phần là nghe lời tỷ tỷ, hai người bàn bạc một lúc, liền đơn giản lợi dụng lúc đêm tối mà trèo tường vào cung, bắt lấy một tiểu thái giám, dùng mê dược mê hoặc hắn nửa tỉnh nửa mê nói ra nơi Hoàng đế nghỉ ngơi vào buổi tối — Bàn Long Điện.

Ai ngờ đến Bàn Long Điện, bóng dáng Hoàng đế còn chưa thấy đâu, bọn họ lại đã thấy sư phụ một thân máu loãng nửa sống nửa chết nằm trên mặt bàn.

“Nhược Nhược, đệ đừng nghe y, cẩn thận để ý y, đừng bị lừa.” Tỷ tỷ mạnh mẽ nói với đệ đệ một câu nhưng sắc mặt cũng không còn kiên cường như trước. Cúi đầu kiểm tra thương thế của Thương Nặc, hai tay nâng Thương Nặc cao lớn lên long sàng của Hoàng đế, nàng cắn răng thấp giọng nói, “Chúng ta không sợ chết.”

Hoàng đế đang định há miệng nói tiếp, mặt nữ hài kia bỗng nhiên biến sắc. Nàng nhỏ giọng gấp rút hô lên, “Sư phụ? Sư phụ?” Cả người nàng cơ hồ lao hẳn lên giường, gương mặt tiến đến sát mặt Thương Nặc.

Lòng Hoàng đế cũng rạo rực, kim lòng không được nâng bước, ngực lại bị cái gì chạm vào. Y nhướng mày, phát hiện Nhược Nhược cũng đang nhướng mày nhìn lại mình. Tay cậu vẫn cầm đao, để ở trước ngực y, “Tỷ tỷ nói người không được lộn xộn.”

Hoàng đế lúc này cũng không có tâm tư biện hộ cái gì, tầm mắt y chỉ hướng về phía long sàng. Ở nơi rất xa

kia, y tựa hồ thấy ngón tay Thương Nặc giật giật, nữ hài đáng ghét nọ đang nâng Thương Nặc dậy. Bóng dáng nàng che mất khuôn mặt của Thương Nặc khiến y nhìn không rõ hắn rốt cục đã tỉnh hay chưa.

Nhược Nhược cũng lo lắng cho sư phụ, cậu thỉnh thoảng lén nhìn sang bên kia rồi lại nhìn chòng chọc Hoàng đế, nhỏ giọng hỏi, “Tỷ, tỉnh rồi sao?”

Ngay cả Hoàng đế cũng ngẩng cổ, hỏi một tiếng.

Yên lặng.

Không khí phiền táo làm người ta khó chịu.

Đang lúc khẩn cấp, Nhược Nhược bỗng nhiên quát khê, “Có người đến đây!”

Mọi người trong phòng lại cứng cả người. Tỷ tỷ kia không hổ là nhân tài mà Thương Nặc dạy dỗ, lúc này nàng liền buông Thương Nặc, như xé gió chạy tới bên người Hoàng đế. Tỷ tỷ để phi tiêu lên yết hầu trắng nõn của Hoàng đế, uy hiếp nói, “Dù là ai, đuổi đi!”

Hoàng đế sau khi nhớ tới phân phó trước lúc vào đây mới trấn định trở lại, “Đừng lo, là Tiểu Phúc Tử, nô tài của trẫm. Hắn tới đưa thuốc cho sư phụ các người.”

Cách một hồi, quả nhiên nghe thấy thanh âm của Tiểu Phúc Tử, “Chủ tử, thuốc cho đại hắc cầu đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Đặt trên mặt đất, lập tức ra ngoài cho trẫm.”

Nhược Nhược nghe thấy tiếng bước chân đi xa mở cửa buồng thuốc vào, đầu lười bắt đầu chặc chặc kiểm tra được, “Tỷ, đúng là thuốc trị vết thương đao kiếm.”

Nữ hài kia “A” một tiếng, hoài nghi liếc mắt nhìn Hoàng đế.

“Nhược Nhược, đệ tiếp tục trông coi y, ta đến bón thuốc cho sư phụ.” Nàng buồng thuốc, để Nhược Nhược thay mình chĩa đao vào ngực Hoàng đế, còn bản thân tình đi đến bên giường.

Hoàng đế vênh tai, mơ hồ nghe thấy nàng nói, “Sư phụ, người uống một ít đi... Đồ nhi giúp người...”

Ngữ khí so với khi nói chuyện cùng mình ôn hòa bội phần.

Y không nghe rõ những lời thì thầm kia. Dưới ánh nến, y nhìn thấy bóng lưng nàng ngồi trên giường ôm

lấy Thương Nặc. Một ý niệm bỗng nhiên nảy ra ở trong đầu.

Nếu trầm ở tại nơi của người khác, thân thể gặp bất trắc, không biết có ai tới tìm như vậy không?

Cứ nghĩ thế, vẻ u sầu vừa mới bị cưỡng chế lại nổi lên, y muốn áp đi cũng không được.

Trong lòng vừa chua vừa xót, Hoàng đế không khỏi an ủi chính mình rằng, Thái hậu, Hoàng hậu, Thục phi đều là người không có võ công, đương nhiên không thể trông chờ bọn họ có võ công cao cường. Nếu mình vì điều này mà buồn bực thì cũng quá nực cười rồi.

Nếu như mình xảy ra chuyện, hiện tại thái tử còn chưa có, theo tổ tông gia pháp, Cửu đệ tuyệt sẽ không phải làm chuyện mạo hiểm, hắc hắc là phải lưu lại trong cung.

Các đại thần thì...

Từng bước từng bước loại trừ, đại khái còn lại một đám đại nội thị vệ trung thành và tận tâm.

Trong lòng nhất nhất tin tưởng rồi lại nhất nhất bác bỏ, bác bỏ lại tin tưởng, tuy biết suy nghĩ của mình ngây thơ nhưng y lại vẫn cảm thấy khổ sở.

Y tự nói với bản thân, Thương Nặc kia là kẻ có võ công cao cường, biết thu nhận đồ đệ cũng coi như là hãn thông minh. Người trong võ lâm kỳ thực có tình nghĩa hơn so với người triều đình.

Y còn đang nghĩ ngợi, trước mắt bỗng tối sầm, hóa ra là có người đang đứng ở trước mặt.

Tỷ tỷ không biết từ lúc nào đã tới gần, nói với y, “Sư phụ không uống, người muốn người giúp.” Nàng nhún mày, tựa hồ có điểm gì bất mãn với Hoàng đế.

Hoàng đế nghe xong liền đứng thẳng người, gương mặt đầy vẻ kiên nghị, “Nói với sư phụ người, thiên tử gặp nạn, tuy kinh bất nhục. Trẫm sẽ không nghe sai sử của hắc hắc.”

Nữ hài kia nhìn qua Hoàng đế một cái, hung tợn nói, “Nhược Nhược, trông coi y!” Xoay người trở lại giường, hai kẻ kia lại to nhỏ một hồi.

Thương Nặc đã tỉnh lại, không biết là do bị thương hay là cổ tình nhỏ giọng, Hoàng đế dù đã căng cả tai vẫn chỉ mơ mơ hồ hồ nghe thấy một hai tiếng.

Thấy nữ hài kia thì thầm một hồi với Thương Nặc rồi lại liếc mắt nhìn mình một cái, Hoàng đế vốn không sợ lại dần dần thấp thỏm không yên.

Bọn họ đang tính toán cái gì?

Chết, y không sợ.

Nếu là tra tấn, cũng không có gì. Chết còn không sợ, còn sợ đau sao?

Sợ là sợ...

Sợ cái gì nhỉ? Thương Nặc đã thành ra cái bộ dáng kia, cho dù có muốn cũng chẳng làm ra được chuyện gì đáng sợ.

Vừa nói không sợ, một bên mặt Hoàng đế đã hơi hơi nóng lên, hơi nóng đốt tới cả sau tai.

Chốc lát sau, nữ hài kia lại đã tới, “Sư phụ nói, mời Hoàng đế lại đây, ta muốn chính mồm hỏi y một câu.”

Yêu cầu này tất nhiên không thể tính là hà khắc.

Vấn đề uy nghiêm lóe lên trong đầu Thiên tử nhưng chân y đã kìm không được mà bước tới. Hoàng đế đi đến long sàng, cuối cùng thấy rõ ràng gương mặt Thương Nặc.

Khuôn mặt kiên cường, nếu là luận về anh tuấn, kỳ thật hẳn không kém Hoàng đế. Chỉ là hiện tại hai bên má hẳn đỏ như lửa, bên cạnh lại còn xanh xanh trắng trắng như đã dùng son vẽ lên mấy đường thật khó coi, trông có chút buồn cười.

Hoàng đế cười không nổi. Y biết dấu vết này là do đâu mà tới.

Vừa mới dùng khí lực không nhỏ tát Thương Nặc mười mấy cái, bây giờ nhìn kỹ, y mới phát hiện khoe miệng Thương Nặc cũng đã bị đánh nứt ra.

“Người muốn gặp trẫm?” Hoàng đế cẩn thận ngồi xuống bên giường, cả thân mình thẳng tắp.

Đôi mắt Thương Nặc mở to, nhìn sâu vào Hoàng đế.

Hoàng đế bị ánh mắt của hắn nhìn đến mắt cả tự nhiên. Quay mặt sang hướng khác, y cười khổ nói, “Không phải người có chuyện muốn hỏi sao? Lá gan của người đã lớn, mà của hai đồ đệ cũng không kém, nháo thành như vậy, trẫm phải bao dung đến mức nào đây? Thôi, không cần lại phải chọc trẫm tức giận. Hôm nay trẫm rất mệt, không muốn so đo với người.”

Lời này là thật tâm thực lòng, một chữ dối trá cũng không có.

Y mệt mỏi.

Quên đi, buông tha cho tất cả.

Không thể không che giấu.

Tất cả những điều dơ bẩn và thối nát ở nơi này, hãy dùng lụa cấm tú lóa mắt của thiên tử mà che đi.

Hoàng đế, ai biết Hoàng đế cũng sẽ đau khổ như thế?

Vẻ tịch mịch bất đắc dĩ từng giọt từng giọt theo gương mặt gầy tuấn mỹ hiện ra, hóa theo gió, lại được ánh nền chói mắt bao phủ. Thương Nặc lẳng lặng theo dõi y, không bỏ sót một chút biểu cảm gì.

“Người muốn hỏi trăm cái gì?” Hoàng đế lấy lại tinh thần.

“Ta hỏi...” Thương Nặc mấp máy hai cánh môi khô nứt, “Thuốc này có giống như lúc trước không?”

Hoàng đế không lên tiếng.

Thấy Thương Nặc nhìn mình không tha, Hoàng đế gật đầu.

“Để đại hắc cầu uống sao?”

“Người uống đi.” Hoàng đế đột nhiên không nhin được cao giọng, liếc mắt nhìn Thương Nặc một cái. Y hít một tiếng, giọng lại mềm mỏng trở lại, “Là cho người uống.”

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Thương Nặc lộ ra vẻ vui mừng. Vừa nghe nói như thế, hắn lập tức vươn tay cổ cầm lấy cái chén thuốc tràn đầy đặt ở đầu giường. Hai đồ đệ của hắn đã vâng theo sự mệnh lui tới góc cửa, ở bên giường chỉ còn lại Hoàng đế mà thôi.

Thấy hắn cắn răng, tròng mắt nhú mày, y hiểu rằng mình cứ căng thẳng quá cũng chẳng ra sao. Hoàng đế tiện tay bưng chén thuốc tới cho hắn, để ở trên bàn tay có vươn thật dài cũng không tới của hắn, “Uống đi.”

Trong lòng không khỏi lại nghĩ, nhờ tên mọi rợ này được một tác lại tiến một thước, tỏ ra yếu ớt, đáng thương bắt trăm phải bón thuốc, thế thì biết làm thế nào?

Làm sao bây giờ?

Chỉ trong chốc lát, Hoàng đế đã quyết định, tuyệt đối không đáp ứng.

Không ngờ Thương Nặc lại không đưa ra yêu cầu gì khác, cầm chén bưng lên miệng uống hết mà không cầu nhàu lấy một tiếng. Thuốc còn sót lại ở bên môi hắn cũng tùy tay mà lau đi, thở phào một hơi.

“Tranh Nhi.” Hắn buông bát, nửa người miễn cưỡng chống đỡ tựa vào đầu giường, đồng tử sáng trong suốt nhìn chằm chằm Hoàng đế, “Ngươi vừa rồi khinh thường ta, nói ta là cẩu, lòng ta khó chịu quá.”

Trong lòng đau xót như bị cái gì đâm vào, y nhìn Thương Nặc mà ánh mắt lại nóng.

Y e sợ nếu mình cứ tự nhiên mà khóc như vậy, ngày sau sẽ bị người đời nhạo báng mất. Thế nên, y vội vàng đứng lên, nhẹ nhàng cười nói, “Nghe thấy tiếng mõ canh không? Canh tư rồi.”

Ở phía sau, Thương Nặc lại nói, “Ta biết ngươi hận chết ta, dù ta nói cái gì, ngươi cũng sẽ khinh thường ta.”

Hoàng đế làm như không nghe, y tự mình quyết định, “Chuyện ở đây người ngoài không được biết, trăm cũng không muốn lộ ra. Ngày mai, trăm sẽ an bài cho các người an toàn xuất cung.”

Phía sau, lại nghe thấy hai tỷ đệ Nhược Nhược đang khắc khẩu.

“Ai bảo là tình nhân? Nói bậy!”

“Bậy là bậy thế nào? Sư phụ nói muốn tiến cung là để gặp người trong lòng mà.”

“Người trong lòng là người trong lòng, Hoàng đế là Hoàng đế.”

“Nhưng sư phụ cũng nói, trong hoàng cung, người tốt nhất là Hoàng đế.”

Hai hài tử kia nói năng không kiêng nể điều gì, cứ thế tán hươu tán vượn. Tuy rằng cả hai đều hạ thấp thanh âm nhưng đều đang ở trong phòng, âm thanh sao có thể tránh không lọt vào lỗ tai Hoàng đế. Nói được một nửa mới phát hiện chung quanh đều an tĩnh lại, bọn họ không hện mà cùng quay đầu, lúc đấy mới thấy Hoàng đế đang nhìn mình.

Hoàng đế quỳnh lên, tránh không nhìn bọn họ, không ngờ vừa quay đầu lại gặp phải ánh mắt của Thương Nặc. Nhất thời giống như bốn phương tám hướng đều bị bao vây, y đã rất xấu hổ lại còn không thể động đây.

“Sư phụ, người có khỏe không?” Hai tỷ đệ đi tới, Nhược Nhược quỳ một gối xuống đầu giường, đánh giá sắc mặt của Thương Nặc, “Sư phụ, người sao lại bị thương? Trong cung này có người đánh thắng được sư

phụ sao? Chúng ta đi tìm hắc bào thù. Sư phụ, ta nói người trong lòng người là Hoàng đế bệ hạ, tỷ tỷ lại bảo không phải, chẳng lẽ lại không phải thật sao?”

Hoàng đế cả người run lên, y muốn bắt chấp tất cả chạy thẳng ra khỏi Bàn Long Điện. Hai chân lại có cảm giác như bị đóng đinh không cử động nổi, y đành phải đưa lưng về phía ba kẻ vô pháp vô thiên này. Sư phụ cùng đồ đệ đều vô lễ vô giáo như nhau cả.

Tỷ tỷ lại cùng cậu sóng vai nửa quỳ xuống, dịu giọng nói, “Sư phụ, người rốt cuộc cũng uống thuốc rồi. Sư phụ, nơi này âm trầm, tuyệt không thoải mái, không bằng rời đi thôi.”

Thần kinh Hoàng đế như bị cái gì níu lại, y ngưng thần nghe Thương Nặc nói chuyện.

Một hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của Thương Nặc.

Hai tỷ đệ cũng im lặng chờ đợi.

Rốt cục, thanh âm của Thương Nặc truyền tới, “Đồng Đồng, người cùng Nhược Nhược đi trước đi.”

“Sư phụ, vậy còn người?”

“Hoàng đế đã nói chúng ta tự tiện tiến vào hoàng cung, bị phát hiện là sẽ mất đầu đấy.”

Thương Nặc cười khổ nói, “Ngốc nghếch, nơi này là hoàng cung, có rất nhiều thị vệ. Các người tuy ngộ tính không tồi lại có võ công, nhưng vẫn không thể mang theo một người rời khỏi nơi này.”

Hai tỷ đệ đồng thời nói, “Sư phụ, ta công người đi.”

Thương Nặc lại trầm mặc, “Nếu muốn đi, bằng bản lĩnh của ta, dù có bị thương, chẳng lẽ lại không trốn thoát được? Chỉ là...”

Lòng bàn tay đầy mồ hôi, Hoàng đế đau khổ chờ đợi.

Chỉ là cái gì?

Lo lắng cho an nguy của đồ đệ?

Cũng khó trách, cấm cung nghiêm ngặt, cao thủ nhiều như mây, vào cung đã khó, xuất cung lại càng khó hơn. Ai làm sư phụ cũng không muốn đồ đệ nhỏ tuổi của mình mạo hiểm như vậy. Huống chi, lại vì chính sư phụ mà gặp rắc rối.

Đối với Hoàng đế mà nói, mở cửa cho thoát cũng chỉ là một câu nói, cùng lắm thì sau này dùng chút công phu mà che đậy.

Chỉ cần Thương Nặc mở miệng cầu một tiếng, cam đoan về sau hai hài tử sẽ không dám nói bậy, tất cả sự tình chấm dứt tại đây cũng là tin mừng rồi.

Chấm dứt đi...

Hoàng đế đứng ở phía trước, tầm mắt dừng ở tử khắc gỗ trước mặt. Y như đang chuyên tâm nghiên cứu long văn ở đó, kỳ thật lại chẳng có gì lọt vào tầm mắt cả.

Thật lâu sau, y nghe thấy Thương Nặc trả lời.

Thanh âm của Khiết Đan vương tử kia lần đầu tiên có điểm quanh co, “Chỉ là...”

Hoàng đế dựng lỗ tai lên.

Thanh âm phía sau tựa như lực bất tòng tâm tới cực điểm, giống như không thể không nhận thua, hấn cúi đầu mà thở dài, “Aiii, chỉ là, có điểm luyến tiếc...”

15. Quyển 2 - Chương 13

Ngày kế lâm triều đập đầu diện thánh, ai nấy đều cảm thấy bất an.

Ngày hôm qua, ngôi cửu ngũ đã nổi giận lôi đình.

Hôm nay, vẻ mặt Hoàng đế hình như cũng không tốt lắm. Gương mặt đã trắng lại xanh, đêm qua Hoàng đế dường như không ngủ. Khi bàn chính sự, y vẫn điềm tĩnh, môi vẫn như mọi khi nhẹ mím lại, bên trong như ẩn giấu cái gì khiến người ta vừa muốn thở dài vừa muốn vui sướng.

Hôm nay âm tình bất định.

Các đại thần âm thầm cảnh giác, dùng ánh mắt ám chỉ để nhìn nhau, một chữ cũng không dám nhiều lời. Cẩn thận, cẩn thận.

Vào thời điểm này, chỉ cần một chút thông minh, mọi người cũng biết chỉ nên bấm báo chuyện tốt, không nên nói chuyện xấu.

Cho nên tấu thứ nhất, chính là tấu lên một tin tức tốt nhất thế gian! Đám man tộc sáng hôm qua còn ồn ào tranh cãi đòi thả vương tử bọn họ, chiều hôm qua cư nhiên lại viết một bức thư giải thích gửi đến Lại bộ.

“Người trong đoàn sứ giả Khiết Đan nói, hôm qua chỉ sau một lúc, bọn họ đã nhận được tin do chính tay Khiết Đan vương tử Thương Nặc viết, ngài rất bình an, nhờ binh lính Thiên triều bảo hộ cẩn thận mới thoát được độc thủ của tặc tử, nhưng vì ngài lại có việc muốn làm nên mấy ngày nữa mới có thể trở về...”

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, một bên nghe Lại bộ thượng thư Nhâm An trình bày chuyện vừa qua, một bên xem thư giải thích mà Tiểu Phúc Tử vừa trình lên.

Đọc lướt nhanh như gió, y nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Đoàn người Khiết Đan này không biết đã tìm được tiên sinh Thiên triều nào viết thay.

Từ khi Khiết Đan di quán bị tập kích đến khi bọn họ đến Lại bộ kích trống đòi thả vương tử, lại còn vương tử gửi tin báo bình an, tất thấy đều được tự thuật rõ ràng. Hơn thế, bọn họ còn biểu đạt sự áy náy vì hiểu lầm nước bạn Thiên triều, lại còn muốn cùng Thiên triều có loại tình cảm hữu hảo gì đó. Hừ, viết cũng thật là chuyên nghiệp.

Chỉ là thực chất chuyện vương tử bị cưỡng đạo bắt cóc, binh lính Thiên triều đã bảo hộ vương tử thoát hiểm... toàn là nói hươu nói vượn. Còn việc Thiên triều Hoàng đế hạ chỉ bắt Thương Nặc thì lại không nói tới một chữ.

Hoàng đế thấy vừa buồn cười vừa tức giận, trong lòng cũng biết là do Thương Nặc rảnh tay rảnh chân xử lý.

Không khỏi lại than thở.

Chuyện này, tóm lại là nợ Thương Nặc rồi.

Đặt thư giải thích một bên, Hoàng đế gật đầu nói, “Việc này chấm dứt là tốt rồi, kỳ thật cũng không phải chuyện gì to tát, không cần phải phiền lòng nữa. Tất cả mọi người bỏ qua đi.”

Bỏ qua hết đi...

Các đại thần nào biết tâm tình của chủ tử khi nói ra câu này, chỉ biết sau khi nghe xong, bầu trời mây đen tan hơn phân nửa. Tất cả thở phào một hơi.

Xem ra phong vân bất trắc hôm qua đã rời xa, chủ tử anh minh thần võ đã trở lại.

Khai chiến với Khiết Đan, hừ, không phải là muốn chết đấy chứ?

Khiết Đan vương tử “khi quân phạm thượng”? Đó là cái thứ lỗi vớ vẩn nào vậy?

Tốt! Tốt quá! Thiên hạ thái bình rồi.

“Thư này...” Hoàng đế suy tính một chút, “Bãi triều ngày hôm qua thì đưa tới sao?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, sau bãi triều ngày hôm qua, ước chừng khoảng nửa canh giờ, trưởng đoàn của bọn họ đã đưa tới.”

“À.” Trước khi tiến cung, chắc Thương Nặc đã viết xong rồi sai người đưa tới.

Nhâm An thấy Hoàng đế hỏi thời gian thì có chút lo lắng mình sẽ phạm lỗi. Hắn vội bổ sung một câu, “Việc này quan trọng, vì thần không dám trì hoãn liền tiến cung bẩm báo với Hoàng Thượng, nhưng lúc đó Hoàng Thượng lúc đang bận việc, đã mệnh Tiểu Phúc Tử cản lại.”

Hoàng đế cũng nhớ ra.

Còn không phải sao?

Ngày hôm qua, tại Bàn Long Điện, Tiểu Phúc Tử bỗng nhiên báo có Nhâm An cầu kiến khiến y giật mình đến mức nhảy dựng. Hồi tưởng tới bộ dáng kích động lúc ấy, Hoàng đế đang ngồi ngay ngắn trên long ỷ không khỏi mỉm cười tự giễu, “Trẫm biết, không cần biện giải. Trẫm cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà trách tội người.”

Khi chính sự đã sắp xếp xong đâu vào đấy, Tiểu Phúc Tử dâng trà nóng lên. Hoàng đế đón lấy nhưng chỉ nhấp một hơi rồi nhìn khắp chúng thần, “Còn có việc gì khác không? Không quên gì chứ?” Y lặng đợi một hồi, “Bãi triều đi.”

Vốn nghĩ hôm nay sẽ lại tiếp tục mưa rền gió dữ mà lâm triều như hôm qua, không ngờ tất cả lại kết thúc như vậy.

Tiểu Phúc Tử cùng hai thị vệ theo sau ra khỏi đại điện. Diễm dương mùa thu trắng lóa gần gần xa xa.

“Chủ tử, Người cẩn thận, đang nắng gắt đấy. Người hãy đi dưới bóng cây, hay là để nô tài sai người mang tán đến?”

“Không cần.” Hoàng đế ngẩng đầu lên nhìn. Thái dương kia thật chói mắt, nhìn thẳng vào cũng chỉ thấy sáng lóa, “Cuối hạ nắng mới gắt như vậy, nhưng một khi thu tới, thái dương sẽ chẳng còn chói chang được

như bây giờ. Thừa dịp thái dương còn đẹp như vậy, không bằng phơi nắng một lúc. Nam nhân không giống như nữ nhân sợ cháy nắng.” Y thờ ơ đi về phía trước.

Tiểu Phúc Tử chạy bước nhỏ theo phía sau, cười dài nói, “Hôm nay thái dương thật đẹp, tâm trạng của chủ tử cũng tốt. Đây quả là một dấu hiệu đại cát mà.”

“Ừm? Làm sao người biết hôm nay tâm tình trầm tốt?” Hoàng đế bước đi chậm lại dưới bóng cây.

“Không biết nhìn sắc mặt của chủ tử, làm sao có tư cách làm nô tài?” Tiểu Phúc Tử thấy sắc mặt Hoàng đế không tồi, lá gan cũng lớn hơn, “Hôm nay chủ tử thức dậy, tuy rằng sắc mặt giống như thiếu ngủ nên có hơi xanh nhưng đã không còn gì khác mọi khi. Có đôi khi xuất thần, chủ tử còn nhếch mép cười một cái nữa. Nô tài nói thật, Hoàng Thượng thường ngày quá trầm tĩnh, cho dù các nương nương thấy Hoàng Thượng, nếu không có đại sự, họ cũng không dám mở miệng nói chuyện cùng Hoàng Thượng.”

Hoàng đế liếc mắt nhìn hẩn một cái, “Hỏi người một câu, người liền bày bạ ra nhiều câu đến như vậy. Trẫm là Hoàng đế quản lý tứ phương, còn có gì chưa đủ? Mỗi ngày tất nhiên đều sẽ tôn quý an tường. Về phần hậu cung, mỗi người đều là hiền thực yên bình. Hoàng hậu quản lý việc này cũng không tồi.”

Một lúc sau, tâm tình cao hứng lại thoáng thay đổi, y thấy bản thân nghĩ một đằng lại nói một nẻo. Hoàng đế muốn thở dài một tiếng, nhưng lại có Tiểu Phúc Tử cùng bọn thị vệ ở bên cạnh, chỉ sợ tiếng thở dài này trong có nửa canh giờ sẽ truyền tới hậu cung, làm cả hậu cung lo sợ bất an, nên y đành cố nén lại.

Bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, Hoàng đế nói, “Sắc mặt hôm nay không tốt là do chính sự ngày hôm qua tạo thành. Kỳ thật, trẫm một mình ở tại Bàn Long Điện, im lặng nên cũng thấy an ổn hơn, tốt hơn so với khi các người mười mấy người vây xung quanh, quanh tai đều là tiếng ho khan hay tiếng hít thở nhiều. Trẫm hạ chỉ, Bàn Long Điện là nơi trẫm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, bắt đầu từ hôm nay, vô luận là kẻ nào, không có chỉ thì không được tiến vào. Ngay cả phi tử hậu cung, ngay cả Hoàng hậu cũng phải tuân chỉ. Về phần người, như ngày hôm qua, việc nhỏ đừng quấy rầy trẫm, khi có đại sự, cách cửa bẩm báo.”

“Vâng.” Tiểu Phúc Tử đứng bên cạnh đáp lời, thuật lại thánh chỉ từ đầu đến cuối một lần, “Chủ tử muốn ngủ yên lặng, nhưng có những việc quan trọng hơn, như khi chủ tử mặc y phục, dùng bữa, tắm rửa, Người không muốn thái giám, cung nữ hầu hạ, chẳng lẽ lại tự làm? Ý chỉ của chủ tử, nô tài cũng không dám không tuân, nhưng hầu hạ chủ tử...”

“Mặc y phục, dùng bữa hay tắm rửa là những việc thường nhân có thể làm, vì sao trẫm không làm được? Cho dù thật sự không quen, muốn tìm người hầu hạ, trẫm tuyên một tiếng, cung nữ thái giám không phải lập tức sẽ tới sao?” Hoàng đế cười lạnh nói, “Đừng giả thần giả quỷ trước mặt trẫm. Người lo lắng Thái hậu cho tìm người, hỏi bên trong Bàn Long Điện rốt cuộc ra sao, người không đáp được, sẽ không lấy lòng được? Trẫm biết trong lòng người nghi ngờ cái gì. Hừ, hôm nay trẫm nói cho hay, chuyện Bàn Long Điện người không thể quản, bên trong ẩn giấu cái gì, trẫm đang làm gì ở bên trong, đây không phải là những chuyện người trông nom được. Trẫm là thiên tử, không phải tù phạm, không chấp nhận được có gian tế ở bên người, nơi nơi giám thị trẫm.” Lời nói của Hoàng đế rắn rỏi như sắt đá, vẻ mặt cũng trở nên vô tình, “Dù ai có hỏi, người đều phải kín miệng, không biết cái gì cả. Nếu có can đảm dám quan tâm chuyện này, để mắt tới Bàn Long Điện một chút thôi, thì, giỏi lắm, người nên hỏi xem mình có mấy cái đầu.”

Tiểu Phúc Tử không nghĩ chỉ một câu hỏi lại có thể dẫn tới một phen giáo huấn như vậy. Mặt từ hồng chuyển xanh, từ xanh chuyển tím, hai đầu gối mềm nhũn, hần thiếu chút nữa không kìm lòng được mà quỳ xuống. Thế nhưng, Hoàng đế vẫn cứ thẳng trước mặt mà bước đi, đến cả điều kiện để quỳ xuống cũng không có, hần chỉ có thể lau mồ hôi lạnh, cười bồi theo sau, không dám nói bậy bạ thêm một chữ nào nữa.

Thật vất vả chờ đến khi Hoàng đế tiến vào Bàn Long Điện, Tiểu Phúc Tử mới thở ra khổ não nghẹn trong phổi.

Y đẩy cửa ra, căn phòng đã khôi phục lại thành bảy tám phần như cũ.

Sàng đan đã đổi mới, nước đổ trên thư trác đã khô, bình ngọc cũng đã đựng đầy nước.

Mà ngay cả vết máu bát nháo trên sàn nhà cũng không biết bị bọn họ dùng loại thuốc bột gì mà lau sạch.

“Tranh Nhi, lâm triều xong rồi sao?” Đầu của Thương Nặc từ dưới giường vươn lên, cách nhau nửa căn phòng, hần cười thật tươi với Hoàng đế.

Vì lo lắng các cung nữ thái giám khác đi tới, thời điểm không quan trọng hần đều trốn dưới giường, cho dù có người nhìn vào từ cửa sổ cũng không thấy gì.

“Bọn họ đi rồi?”

“Ừ.”

“Vậy còn người? Sao còn chưa đi?”

“Ta bị thương nặng, không đi được, ở lại vài ngày đã. Ha ha, kỳ thật đây là lời nói dối, ta và người trong lòng đều hiểu rõ mà.” Thương Nặc nói, “Nhưng mà nếu nói thật, người sẽ lại tức giận, nên ta đành phải nói láo thôi.”

Hoàng đế hạ tầm mắt nhìn chằm chằm Thương Nặc đang cười hì hì, trong khoảng thời gian ngắn, lại không biết nói gì.

Người này, lúc bám lấy người ta thì dính như viên đường da trâu, không cách nào gỡ ra được, lúc gian trá thì lại giống hồ ly, lúc giả ngu lại hóa thân thành con gấu ngốc nghếch, đến lúc hư hỏng thì lại...

Ngừng ngừng! Không được nghĩ tới cái lúc đêm hôm đó nữa!

Hoàng đế mặc kệ sắc mặt hòa nhã của hần, y ngồi xuống trước thư trác, vươn tay ra cầm lấy bút.

“Viết gì thế?”

Trầm mặc.

“Việc triều chính sao? Viết thánh chỉ?”

Hoàng đế bình tâm tĩnh khí, hạ xuống một nét vẽ.

“Người đang vẽ tranh sao?”

“...”

“Tranh Nhi, người là họa sĩ sao? Người họa tranh ưu tú nhất Thiên triều, vẽ giúp ta một bức tranh nhé?”

“Tranh Nhi...”

“Ngày mai, người cút đi cho trẫm!” Hoàng đế ngồi ngay ngắn trước thư trác đặt bút nửa ngày sau mới nói một câu.

Thương Nặc từ dưới giường bước ra, ngồi xổm xuống bên cạnh đại hắc cẩu mà xoa đầu nó. Hắn quay đầu nói, “Ngày mai không được, thương thể của ta chưa lành.”

“Vô công của người cao cường, ngày mai đương nhiên có thể đi.” Giọng điệu Hoàng đế lạnh như băng từ ngày đông giá rét đem tới, vừa khô khan vừa tối nghĩa nói, “Thương Nặc, người đừng khinh người quá đáng. Cứ được một tấc lại tiến một thước thối, sớm muộn gì thiên lôi cũng đánh chết người. Người thật muốn trẫm không tiếc bang giao hai nước giết chết người sao?”

Thương Nặc không đáp lại.

Tựa hồ đã vuốt ve chán đại hắc cẩu, hắn đứng lên, vươn vai một cái nhưng vẫn cẩn thận tránh đi miệng vết thương. Hắn trầm mặc một hồi, đi đến phía sau Hoàng đế, thấp giọng nói, “Người vẽ tranh sao? Ta giúp người mài mực.”

“Tránh ra.” Hoàng đế nhú mày.

Tâm tình vốn lo lắng, y muốn vẽ trúc để được yên lặng một chút, ai ngờ càng vẽ tâm lại càng loạn. Hoàng đế thả bút, nghiêng đầu sang một bên, mặt đối mặt với Thương Nặc, “Trẫm thật không rõ, người cứ sống chết ở lại chỗ này làm gì? Thân là vương tử, cũng là sứ giả Khiết Đan, lại cứng đầu không chịu rời khỏi nơi bắt trắc này. Vạn nhất tin tức để lộ ra ngoài, hoặc là không cẩn thận để thị vệ cung nữ phát hiện, chỉ cần đi nhầm một bước, bang giao hai nước sẽ trở thành đại sự. Trẫm...”

Câu sau này, y thấy người làm quân vương khó có thể nói ra.

Chần chờ hơn nửa ngày, Hoàng đế cắn răng, gương mặt tuấn mỹ hơi chút nhăn nhó. Mặt cũng đỏ lên, y mang vẻ mặt khó hiểu mà thấp giọng hỏi, “Thân thể của trẫm... như vậy... Làm cho người luyện tiều tới như vậy sao?”

Thương Nặc nghe xong thì phì cười một tiếng.

Gương mặt Hoàng đế từ thịnh nộ chuyển thành tím ngắt, “Có gì đáng cười sao?”

Thương Nặc thấy y thực nổi giận thì ngạc nhiên lắm, “Thực xin lỗi, ta không nên cười như thế.” Nhưng hắn vừa nói xong, ruột gan lại như vì cười mà thắt lại. Hắn e ngại ánh mắt Hoàng đế nên đành phải nghiêm mặt, nhưng không ngờ nhin tới cực hạn, Thương Nặc giữ không được nữa, liền che miệng lại cười như điên. Bởi vì sợ người bên ngoài nghe thấy, hắn không dám cười thành tiếng.

Hoàng đế bỗng nhiên đứng lên, hai mắt như bốc hỏa. Vừa định há mồm lại nghĩ tới bọn thái giám thị vệ đang canh giữ ở bên ngoài, y đành hạ giọng, âm trầm mà nói, “Được lắm, người bức người quá đáng, đừng trách trẫm vô tình.”

Còn muốn nói tiếp, Tiểu Phúc Tử lại như cố tình giúp vui mà đến, đứng ngoài cửa cung kính bẩm báo, “Chủ tử, Thái hậu phái người đến thỉnh, nói nếu chủ tử rảnh rồi, mời qua bên đó uống trà tâm sự.”

“Trẫm sẽ qua ngay!” Thanh âm trả lời của thánh quân có điểm gì là lạ, dường như có chút tức giận.

Chỉ chớp lát, Hoàng đế sắc mặt xanh mét mở cửa đi ra. Không để ý tới Tiểu Phúc Tử, vừa đi y vừa hỏi, “Có chuyện gì không?”

“Hình như là do phía nam vừa tiến cống vụ trái cây đầu tiên của mùa thu năm nay. Trời nóng, Thái hậu thỉnh chủ tử qua ăn để giảm mệt mỏi.”

Hoàng đế cũng biết là không đơn giản như vậy, thuận miệng nói, “Giảm mệt mỏi? Không mệt hơn đã là tốt lắm rồi.”

Mặc dù nói vậy nhưng y vẫn tới. Hoàng đế đứng trước điện Thái hậu sửa sang lại xiêm y, cước bộ cũng chậm lại. Sau khi nghe thấy tiếng bên trong truyền báo, “Thái hậu, vạn tuế gia tới thỉnh an.”, y mới đổi nét mặt thành tươi cười, thông thả tiến vào.

Thái hậu người già sợ lạnh, tuy mới chỉ là mùa thu, trên tháp đã kê thêm một cái đệm lông sói mỏng. Hoàng Thượng vừa đi vào đã thấy Thái hậu gối đầu tựa mình trên ghế quý phi. Trên bàn, bốn năm mâm hoa quả mùa thu mới tiến cống bày la liệt. Y vừa liếc mắt đã thấy Hoàng hậu ở bên cạnh.

Mặc nguyên một bộ quốc mẫu triều phục, lại còn đang quỳ trên mặt đất.

“Hoàng Thượng tới rồi.” Thấy Hoàng đế, Thái hậu đang nằm cũng ngồi dậy. Bà bắt đắc dĩ cười cười, chỉ tay vào Hoàng hậu đang quỳ trên mặt đất, “Sao cứ hết chuyện này đến chuyện khác muốn một bà lão như ta trông nom thế? Hoàng Thượng tới là tốt rồi, người nói một câu để Hoàng hậu đứng lên đi. Từ sáng sớm hôm nay nàng đã tới đây, nàng nói hôm qua đắc tội với Hoàng Thượng nên muốn tới thỉnh tội. Ai gia khuyến thế nào, nàng cũng không chịu đứng lên. Các người là phu thê, chuyện của mình thì tự giải quyết đi.”

Không đề cập tới thì không sao, vừa nhắc tới, lửa giận trong lòng Hoàng Thượng đã cháy lại càng cháy mạnh.

Y liếc xéo Hoàng hậu đang quỳ trên mặt đất một cái. Nàng tuy đang quỳ nhưng thần sắc cũng không mấy sợ hãi, lại thật là yên lặng. Y càng nhìn càng thêm hận ba phần. Hoàng đế thầm nghĩ trong lòng, thích thỉnh tội thì xông vào cung Thái hậu để làm gì?

Muốn làm hiền thê, muốn trở thành Hoàng hậu trung thực để lưu danh thiên cổ đến phát điên rồi sao?!

Hoàng đế cười cười thỉnh an Thái hậu, chọn một chỗ bên cạnh bà ngồi xuống trước, rồi mới cố tình nhẹ nhàng nói, “Ngạch nương, sao người lại nghĩ vậy? Nhi thần đâu vì những chuyện nhỏ nhặt này mà nổi giận với Hoàng hậu. Nàng làm Hoàng hậu lâu nay, đã mắc phải sai lầm lớn nào đâu? Chuyện tối ngày hôm qua, còn chuyện sáng ngày hôm nay, chắc sẽ được bao nhiêu người ghi khắc. Nàng vì khuyến nhủ Hoàng đế mà không tiếc mạo phạm từ chối khéo, sáng sớm lại chạy thẳng tới trước mặt Thái hậu thỉnh tội. Hoàng hậu chẳng những thông minh để ý, lại còn am hiểu lễ nghĩa, thật đúng là chọn không sai người mà. Thế nhưng, nàng lại biến trầm thành sắc quỷ ban đêm xông vào tắm cung Hoàng hậu.”

Lời vừa nói xong, sắc mặt Thái hậu đã lập tức biến đổi. Ngồi thẳng người cẩn thận đánh giá Hoàng đế một lát, bà mới từ từ nói, “Hôm nay, Hoàng Thượng lại nổi giận à?”

Từ trước tới nay, Hoàng đế luôn đối xử ôn hòa với phụ nhân trong cung, nhất là Hoàng hậu. Có vẻ như cho tới bây giờ, y cũng chưa từng khiến nàng khó xử. Hôm nay không biết tại sao, chắc là cộng với tức giận từ trước, y đã nói ra những điều sâu trong trái tim, khiến chính bản thân cũng cả kinh.

Hoàng đế liếc qua Hoàng hậu thân mình khẽ run, các khớp ngón tay sống chết túm lấy xiêm y đến mức trắng bệch. Thấy nàng cũng đáng thương, y cười bồi với Thái hậu, “Thái hậu, người sao vậy? Nhi thần chỉ nói đùa một chút thôi mà. Hoàng hậu chắc cũng hiểu tính tình của trẫm, trẫm thấy trời nóng nực, nói đùa vài câu cho mọi người thoải mái mà thôi. Hoàng hậu, quỳ lâu như thế làm gì, mau đứng lên đi. Tốt nhất là người làm thê tử như người nên gọt những trái cây này cho Thái hậu nếm thử.”

“Hoàng hậu đứng lên đi.” Thái hậu khô khan phân phó. Trầm mặc một hồi lâu, bà quan sát chung quanh rồi nói, “Các người lui xuống hết đi.”

Lúc này, hai bên trở nên lặng ngắt như tờ.

Sau khi Thái hậu phân phó mọi người lui xuống, Hoàng hậu cũng đứng lên. Nàng tỏ vẻ thật đáng thương đứng hầu một bên. Thái hậu nhìn Hoàng đế rồi nói, “Hoàng Thượng, người nói đùa thật sao? Ngạch nương hiểu rõ, người chẳng những phiền chán Hoàng hậu, mà ngay cả ta, chỉ sợ là người cũng thấy như thế.”

Hoàng đế đứng lên, “Nhi thần sao dám bất hiếu như thế?”

“Người không cần phải vội vàng biện giải, ai gia không nói người bất hiếu. Thiên tử nặng nhất là hiếu đạo, người nếu bất hiếu, lời này để truyền ra ngoài, thanh danh Hoàng đế còn là cái gì nữa? Thiên hạ sẽ nhìn người thế nào? Lại nhìn ta ra làm sao?” Gương mặt Thái hậu mơ hồ toát ra vẻ thương cảm, “Tâm sự trong lòng người, lão nhân gia ta cũng có thể hiểu được. Từ khi còn trẻ, ai gia đã sống đến cả đời ở trong cung, từ lúc còn là một tiểu phi tử chỉ biết lo cho chính mình, rồi trở thành Hoàng hậu, Thái hậu săn sóc Hoàng Thượng, chăm nom hậu cung phi tử, củng cố thanh danh, thiên hạ, xã tắc.”

“Ngạch nương...”

“Nghe ta nói xong đã.” Thái hậu kéo Hoàng hậu qua, vỗ về cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của nàng, “Người có nàng là Hoàng hậu, chẳng những là phúc khí của người, mà còn là phúc khí của thiên hạ. Người nên biết quý trọng nàng. Người là bề trên, là Thiên Tử, lại còn trẻ như vậy, sau này không biết còn nạp thêm bao nhiêu mỹ nữ phi tử nữa. Nhưng Hoàng hậu lại chỉ có một người. Có nàng ở đây, hậu cung mới bình an, mới có quy củ, người cũng mới có thể an tâm triều chính. Đúng vậy, nàng muốn làm hiền thê, muốn trở thành hiền thê thì có gì là sai? Người chẳng phải cũng phải làm Thánh quân đấy sao? Đã là Thánh quân thì phải có hiền thê thì mới xứng. Có nàng ở đây, nhiều ít gì thì cũng có thể giúp người.”

Hoàng đế cúi đầu nghe xong một đoạn giáo huấn thật dài.

Nếu là ngày thường, Thái hậu dạy như vậy, lại nói mọi chuyện hợp lẽ như thế, chắc hẳn y sẽ vui lòng phục tùng, gật đầu mà nói “đúng vậy”.

Nhưng hôm nay thì không thể. Nghe Thái hậu nói, cảnh tượng Hoàng hậu bình thường khuyên nhủ lại hiện ra trong đầu.

Muốn cùng nàng nói chuyện triều cực, nhất định nàng sẽ quỳ xuống, bày ra đủ thứ tổ tông gia pháp, nói nữ tử không thể tham dự vào triều chính.

Muốn cùng nàng xem hí kịch lưu truyền ngoài dân gian mà phu thê khi rảnh thường nghe, nàng sẽ lập tức đốp cho người một câu, “Thiên tử tuy muốn mua vui như thường dân, nhưng còn có tôn ti. Mấy vở hí kịch tầm thường đó vi phạm không ít lễ giáo, chỉ sợ Hoàng Thượng nghe xong sẽ chê cười.”

Nếu luận bàn đến ân tình phu thê, trừ bỏ buổi tối hai người... chuyện kia mấy canh giờ, ngày thường ngay cả chạm tay cũng là việc quốc mẫu đoan trang cần trọng không nên làm...

Càng nghĩ lại càng thấy nữ nhân kết tóc cùng mình này rõ ràng giống như một con rối gỗ.

Cúi đầu nghe Thái hậu giáo huấn xong, Hoàng đế liếc mắt qua Hoàng hậu một cái rồi mới thấp giọng nói, “Ngạch nương yên tâm, Hoàng hậu luôn rất tốt, trầm hiểu rõ. Trẫm luôn yêu mến Hoàng hậu, từ trước tới nay chưa hề thay đổi.”

“Ta an tâm rồi.” Thái hậu gật gù đầu, rót cục tươi cười. Bà lại quay đầu dịu dàng nói với Hoàng hậu, “Hoàng đế là người da mặt mỏng, trong lòng dù có yêu mến người, y cũng sẽ không để lộ ra. Người cũng nên hiểu cho y. Đi về trước đi, hai người chúng ta cần phải tâm sự một lúc, Hoàng đế lát nữa sẽ tới tìm người.”

Hoàng hậu sau khi thi lễ liền cất bước. Lúc này, Thái hậu mới gọi Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh.

Bà lấy ra một cái chìa khóa từ lồng ngực, lại lấy một chiếc hộp vàng từ sau ghế tựa ra. Tự mình mở khóa rồi lấy ra một bao nhỏ bằng gấm, Thái hậu đưa cho Hoàng Thượng, “Cầm lấy.”

Hoàng đế đón lấy, nghi hoặc nhìn vào vật đang nằm trong tay.

“Thuốc này tối nay uống xong rồi đi gặp Hoàng hậu.” Thái hậu khẽ nhếch khóe miệng, nở nụ cười, “Vốn việc này ai gia không nên tham gia vào, nhưng Hoàng Thượng, người muốn êm đẹp, sao không ở cùng Hoàng hậu?”

Trong não Hoàng đế bỗng nổ “đùng” một cái.

Quả thật, gần đây dù y có đi tới chỗ Hoàng hậu nhưng đa số chỉ là nói chuyện, dùng bữa, tắm rửa, còn về phần chuyện đó thì căn bản không có đủ hưng trí.

Nhưng, Thái hậu làm sao lại biết?

“Đây là hoàng cung, chuyện gì có thể giấu diếm được người khác?” Thái hậu thoải mái nằm lười dần về phía sau, như cười như không nói, “Chuyện tại Bàn Long Điện của người ta cũng mơ hồ đoán được. Tất cả cũng chỉ là vì nữ nhân thôi. Người còn hạ chỉ không được làm cái nọ không được làm cái kia.”

Thấy Hoàng đế há miệng, Thái hậu khoát tay nói, “Nam nhân trẻ tuổi có ai không có mới nói cũ? Việc này ai gia không muốn hỏi đến, người cũng chỉ cần cẩn thận là tốt rồi. Nhưng Hoàng hậu kia...” Bà lại chậm rãi ngồi dậy, đến gần Hoàng đế.

“Nhưng mà, những lời này chỉ có mẫu tử chúng ta mới nói, không thể truyền ra bên ngoài. Ngạch nương biết, Hoàng hậu này, người đã cảm thấy chán ngấy từ lâu.”

Đôi lông mày tuấn tú của Hoàng đế bỗng dựng ngược.

Thái hậu lại nói, “Một kẻ đầu gỗ như vậy, ai lại không chán? Nàng mỗi ngày ở cùng với ai gia, cười thì

ngốc nghếch, ngồi là ngồi yên. Ai gia chẳng lẽ không cảm thấy chán sao? Nhưng đã là Hoàng đế thì không thể không có Hoàng hậu. Người lãnh đạm với nàng cũng không có lợi.”

Những lời này chỉ khi lên thỏ lộ mới dám nói.

Ở nơi cái gì cũng bị lễ pháp ràng buộc như hoàng cung, muốn nghe được một lời như thế này cũng không phải là dễ dàng.

Hoàng đế nghe xong, lòng không khỏi cảm động. Hóa ra bên mình vẫn còn lại một người có thể trò chuyện riêng tư thế này. Chợt cảm thấy những suy nghĩ bất kính với Thái hậu hôm qua thật vô lễ, y nói, “Những lời ngạch nương nói đều là thật tâm suy nghĩ cho nhi thần, nhi thần sao lại không hiểu?”

Trầm mặc một hồi, y mới thấp giọng nói tiếp, “Nhi thần vẫn biết là phải đối tốt với Hoàng hậu. Nhưng mà nàng... Có thể đối tốt với nàng được sao? Việc này, trầm đã cố hết sức rồi. Trầm là Hoàng đế, nhưng cũng là nam nhân. Mà nam nhân đối với nữ nhân, trong lòng phải thích, thì mới nguyện ý thân cận. Cái loại chuyện này, cho dù là bậc trượng phu tác chủ, cũng không thể chỉ làm vì an ủi thể tử. Ngạch nương, người trông nom hậu cung, việc này, người phải giúp ta. Ta tuy là thiên tử nhưng cũng là con người...” Thở thật dài một tiếng, Hoàng đế dường như đem tất cả chua xót đau khổ trong nhiều ngày nói ra một nửa, lòng thoải mái không ít.

“Người là thiên tử, không phải thường nhân, không thể lấy người thường ra để so sánh với mình.” Nghe thấy Hoàng đế chìa mũi nhọn về phía mình, khuôn mặt được chăm sóc đến không có một nếp nhăn của Thái hậu bỗng cứng lại, không chút cảm xúc, “Ai gia đã cao tuổi như vậy, thế mà ngay cả thuốc cũng đã chuẩn bị hộ người, còn không tính là giúp người sao?”

Nghe xong, Hoàng đế như người vừa mới từ nơi đáy nước hít thở không thông trôi lên một nửa lại bị người ta dùng tay nhấn xuống, một lần nữa chìm xuống đáy sâu.

“Tự do không thể thành người, thành người không thể tự do, huống chi, người lại còn là một Hoàng đế.” Âm điệu của Thái hậu chậm lại, “Đây không riêng gì là chuyện hậu cung. Hoàng Thượng đừng quên, ở bên ngoài hoàng cung, Hoàng hậu còn có thân nhân của mẫu thân; mỗi nhà lại đều là trọng thần. Bộ binh Lại bộ, lại còn vài đại tướng quân, đều có quan hệ với nàng cả. Thiếu nàng, thần tử sẽ bất an, đây là chuyện liên quan đến triều cục. Không đủ hưng trí, uống thêm thuốc vào là được.”

Dần dần, ngữ khí của Thái hậu cũng trở nên trầm trọng, ánh mắt dừng lại ở con thú khảm đồng khoác tầng tầng vải lụa, lời nói cũng càng trở nên thâm thía, “Hậu cung ba nghìn người mưa móc với nhau thì mới có thể cùng tồn tại; người cũng không thể chỉ một mực hướng tới Bàn Long Điện kia. Hoàng Thượng, ai gia cũng là vì cơ nghiệp của liệt tổ liệt tông mới nói những lời này.”

Những lời này, mỗi chữ đều giống như đao nhọn đâm, đâm, đâm, đâm, đâm mạnh vào lồng ngực của Hoàng đế. Y cũng không biết vì sao hôm nay mình lại dễ dàng kích động đến như thế, kích động tới mức phải cắn chặt răng mới có thể khiến cả người thôi run rẩy. Âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, y bình thần nói, “Ngạch nương, người cũng nên suy nghĩ cho nhi thần một chút...”

“Ta không suy nghĩ cho người? Nếu vậy thì lần này ai gia đã chẳng nói.” Thái hậu khô khan nói xong, đợi một hồi, bà lại cảm thán, “Quên đi, quên đi, người là thiên tử, thánh tâm độc đoán, ai cũng không thể miễn cưỡng người làm gì. Ai gia chỉ là một lão nhân chốn hậu cung thì tính là gì? Nhưng dù khó nghe, ai gia cũng phải nói một câu thực tâm, người nghe xong hài lòng hay tức giận gì cũng được.”

Ngừng lại một chút, Thái hậu đã ngồi thẳng hơn cả cây thương. Bà vừa nhìn Hoàng đế vừa nói, “Giang sơn cống người vạn vật, dân chúng phụng người áo cơm, người đều nhất nhất hưởng dụng, đây là vì cái gì? Bởi vì người là thiên tử. Thiên tử thì, chẳng những tâm huyết, ngay cả chính thân mình cũng là của quốc gia triều đình.”

Thanh âm của bà không lớn, ngữ điệu cũng không nhanh không chậm, thế nhưng lại tựa như một tia chớp bổ thẳng xuống đầu Hoàng đế.

Hoàng đế cứng người lại.

Toàn bộ hoàng cung, không, toàn bộ thiên hạ, chỉ sợ có mỗi Thái hậu có đủ tư cách, đủ can đảm để nói với y sự thật trắng trợn đến như thế.

Vị trí của Thái hậu, không phải là để làm thân nhân của Hoàng đế.

Vị trí của Thái hậu, là để biến Hoàng đế càng trở thành một vị Hoàng đế mà vạn dân mong chờ.

“Chuyện của Hoàng hậu, người cũng nên suy nghĩ xem. Người chỉ cần nhìn vào điểm này, phân rõ nặng nhẹ, mọi việc thế nào cũng sẽ trở nên dễ dàng. Hơn nữa, thân mình người cũng không phải là chỉ là của người mà còn là của toàn thiên hạ. Làm Hoàng đế chỉ có công tâm, không được có tư tâm. Nghe ngạch nương nói câu này, người cũng đừng nghĩ lung tung.”

Hoàng đế cơ hồ bóp nát bao gấm trong tay. Trên mặt không chút cảm xúc, y chờ Thái hậu nói xong liền đứng lên, “Ngạch nương, những lời người nói rất có ý nghĩa, nhi thần đã nghe rõ cả rồi.” Cũng không chờ cho Thái hậu nói thêm gì, Hoàng đế nhanh chóng hành lễ lui ra. Tới cửa điện rồi, hoảng hoảng hốt hốt đến ngay cả Tiểu Phúc Tử ở bên ngoài chờ cũng không để ý tới, y như người mất hồn mà nhấc chân đi.

Không cần những câu hỏi để chuốc thêm nhục nhã thế.

Câu nói cuối cùng của Thái hậu, nếu như hỏi bên ngoài, chẳng những Hoàng hậu, mà ngay cả phi tử, các đại thần, thậm chí là cả bách tính chắc ai cũng gật đầu đồng ý.

Thiên tử thuộc về thiên hạ.

Chẳng những tâm huyết, mà thậm chí là cả thân thể cũng không phải là của chính mình.

Còn có cái gì quang minh chính đại hơn!

Tâm tình như từ mặt đất bằng phẳng rơi thẳng xuống vực sâu, tất cả tan nát, không chỉ có thể, còn bị người ta chà đạp...

Y tựa như một người khổng lồ không có thần lực bị vây trong một cái lưới lớn. Người nào cũng ngưỡng mộ đến khen người khổng lồ y cao lớn, sau đó đứng cười nhìn y bị mưa to gió lớn vùi dập.

Hoàng đế yên lặng mà đi, cảm giác ê ẩm cay đắng xộc thẳng lên mũi, tầm nhìn ở trước mắt cứ thế mà chao đảo, chao đảo.

Một người còn sống, lại bị đặt lên một vị trí chết tiệt như vậy.

Bọn họ chỉ cần một thứ gọi là Hoàng đế mà thôi.

Hoàng đế có thể cho bọn họ quyền thế, tiền tài, sung ái, bảo hộ nhưng lại chẳng khác gì tượng gỗ đặt trong miếu.

Y như người đang ở trên mây đi bước cao bước thấp.

Tuy thất thần, y vẫn còn nhận ra con đường phía trước.

Bàn Long Điện ở ngay phía trước thôi.

Cạch...

Cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra.

“Trở lại rồi sao?”

Thương Nặc vì nhận ra cước bộ của y đã sớm chui ra khỏi gập giường, vô cùng cao hứng nghênh đón. Hắn cẩn thận quan sát sắc mặt của y, “Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Hoàng đế nghe thấy thanh âm của hắn, thần trí hoảng hốt cũng thanh tỉnh hơn. Y cười nói, “Kém sao? Trầm rất khỏe mà. Hậu cung những ba nghìn mỹ nữ, thật là diễm phúc ngập trời.”

Tới trước thư trác, y cúi đầu nhìn xuống. Bức tranh hai cây trúc trên trang giấy của mình trước khi rời đi không biết đã bị ai thêm vào mấy nét. Một cây trúc mặt trên viết Thương Nặc, một cây khác viết Tranh Nhi, gốc cây bị người vẽ thêm vào. Hai cây trúc khác nhau lại như mọc chung ra từ một gốc, thoạt nhìn có

về kỳ dị.

Thương Nặc nhìn biểu tình cổ quái của y lại cảm thấy chột dạ. Hắn đi đến phía sau y, “Đây là cái gì?”

Hắn chỉ chỉ vào vật mà Hoàng đế nắm chặt ở trong tay.

“Cái này ư? Thuốc.” Hoàng đế mở bàn tay ra, vứt hai viên thuốc màu đen lên trên bàn rồi si ngốc cười nói, “Thật là chu đáo quá, ngay cả thuốc mà cũng chuẩn bị tốt đến như vậy. Trẫm, thiên tử như trẫm, thật đúng là không gì không làm được. Khiết Đan bình cường, bị nam nhân Khiết Đan cường bức, trẫm không thể khai chiến, phải nhẫn nhịn; thân nhân của Hoàng hậu có quyền có thế, trong lòng dù chán ghét, trẫm cũng không thể bỏ qua, lại còn muốn bức trẫm ăn xuân được, bắt trẫm đi hoàn thành cái chức trách của bậc trưởng phu... Thiên tử không phải là người, mà là công cụ đi xử lý triều chính, là tượng gỗ bày ra cho vạn người xem, là một... Là một nam kỹ phải dùng thân mình an ủi hậu cung! Ha! Ha!... Đúng là cảnh này chỉ có thiên tử mới có thể có được!” Y cười gượng hai tiếng, hai tay vung lên, y như phát cuồng gạt hết tất cả đồ vật trên thư trác xuống.

Nhất thời, giấy, bút, chỉ trần, chén ngọc, bình hoa, nghiên mực Thương Nặc tranh thủ lúc y không có mặt mà mai hộ rơi cả xuống mặt đất.

Bình, lách cách, rầm... mực vẩy tung tóe nửa gian phòng.

Một tiếng “Ầm!” thật lớn vang lên, Hoàng đế đá chân một cái, thư trác đổ nghiêng. Ánh mắt trở nên dữ tợn, y cắn răng nói, “Trẫm không muốn! Trẫm không muốn! Trẫm không đồng ý!”

Y cắn răng nửa ngày, rồi, trên mặt lại phiếm ra một nụ cười khổ.

Thương Nặc thấy thần thái lẫn hành động của y đều giống như bị người bức đến phát điên rồi. Vừa áy náy vừa đau lòng, hắn lặng lẽ đến gần, đứng cạnh bên y tay chân luống cuống mà gọi, “Tranh Nhi...”

Hoàng đế chậm rãi quay đầu, buồn bã hỏi, “Người gọi ta là gì?”

“Tranh Nhi.”

“Gọi một lần nữa.”

Thương Nặc hít một hơi, thấp giọng nói, “Tranh Nhi.”

“Ừ, tốt lắm.” Hoàng đế trừng mắt nhìn hắn nhưng dần dần khóe môi cũng cong lên. Nụ cười đơn bạc trên khuôn mặt tái nhợt thoát nhìn yếu ớt tới cực điểm. Thanh âm Hoàng đế nhẹ đi rất nhiều, lại có chút chút dịu dàng. Y gật đầu, chậm rãi nói, “Ta thích nghe người gọi như vậy.”

Y chỉ chỉ tay xuống mặt đất, “Người nhặt thuốc lên cho ta.” Về mặt vừa mềm mỏng lại vừa quyết liệt.

Thương Nặc càng căng thẳng hơn.

Vị Hoàng đế trẻ tuổi mà kiêu ngạo này cả trong lẫn ngoài đều đã phải chịu dày vò sâu sắc. Y giống như sắp tan vỡ.

Lớn mật như Thương Nặc cũng không dám có chút hành động thiếu suy nghĩ nào. Hắn nhặt hai viên thuốc mà Hoàng đế đã diên cuồng ném xuống đất lên, nhìn chằm chằm Hoàng đế đến không chớp mắt. Hắn nghĩ thầm, nếu có gì không ổn, hắn lập tức đánh y ngất đi, rồi dùng vật áo buộc y ở sau lưng, trước tiên cứ dẫn y ly khai khỏi cái địa ngục trần gian này rồi nói sau.

Nhưng mà lưng hắn thế này, bọn thị vệ nếu phát giác ngăn trở, nói không chừng ngay cả y cũng sẽ bị thương.

Ta thật ngu xuẩn, bị thương ở sau lưng.

Hoàng đế nắm hai viên thuốc, thần người ra một lúc, lại hỏi, “Có nước hay không?”

Thái giám vừa nãy đã đặt một bình ngọc đầy nước trên bàn, Thương Nặc đi qua, rót một chén cho y.

Hoàng đế đón lấy, cười lạnh một tiếng. Y uống một ngụm nước lớn, ngửa cổ ra đằng sau, ném thẳng hai viên thuốc vào miệng.

Nuốt xong, Hoàng đế cắn chặt hàm răng trắng mà tinh xảo. Cao thấp đánh giá Thương Nặc một lượt, y đột nhiên nói, “Người lại đây, lại đây ôm trẫm.” Y nói chuyện đã không còn chần chờ như vừa nãy, ngược lại lại có vẻ uy nghiêm của đế vương. Hoàng đế giống như đang tuyên thánh chỉ.

Trong lòng mừng rỡ nhưng ánh mắt lại hồ nghi, Thương Nặc quan sát Hoàng đế một lúc, “Tranh Nhi, người có nhớ rõ ta là ai không?”

“Người là Khiết Đan vương tử Thương Nặc. Người cho là trẫm điên rồi, đúng không?” Hoàng đế cười thê lương. Y quật cường cắn môi dưới, từng chữ từng chữ nói ra thật rõ ràng, “Lòng trẫm rất thanh tĩnh, trẫm hiểu rõ mình đang làm gì.”

Về buồn bã trên gương mặt y hiện lên rõ ràng, con người luôn luôn tỏa sáng giờ đây ảm đạm như ánh sao lu mờ dưới nắng, “Tâm huyết trẫm là của thiên hạ, thân mình của trẫm, cũng là của thiên hạ.” Ánh mắt bỗng nhiên lóe sáng, thần sắc cũng biến đổi, Hoàng đế trừng mắt nhìn phía trước. Sau khi trẫm mặc, khoe môi y lại chậm rãi nhếch lên một nụ cười khinh miệt “Thân thể của trẫm là của chính trẫm. Trẫm tuyệt không để bọn họ đạt nguyện vọng!”

Thương Nặc nhìn y, thể nhưng bản thân lại muốn rơi lệ.

Lại đây nào. Hắn thử vươn tay, tiếp theo một phen ôm sát Hoàng đế thoát nhìn yếu ớt đến không chịu nổi.

“Tranh Nhi...”

Hoàng đế cười nói, “Cứ bạo gan mà làm, đây là thánh chỉ, trẫm sẽ không trị tội ngươi. Tay ngươi rất ấm, thân mình cũng ấm như vậy, trẫm đều nhớ rõ.”

Thương Nặc kinh ngạc nhìn y, gượng cười, “Về mặt này của ngươi so với trước đây càng đáng thương hơn, ta làm sao mà bạo gan được?”

“Trẫm đã uống thuốc.” Hoàng đế mở mắt liếc nhìn hắn một cái, “Ngươi nếu không tuân chỉ thì rút đi cho trẫm.”

Lời nói kia vừa thốt ra, hai chân đã được nâng lên không trung. Hoàng đế bị Thương Nặc ôm ngang lấy, thả xuống giường.

Chỉ trong chốc lát, đôi bàn tay vừa to lớn vừa ấm áp đã cởi quần y ra. Hạ thể chỉ hơi lạnh lạnh một chút đã được cảm giác nóng rực mà ướt át bao trùm. Cảm giác ấy như nuốt sống Hoàng đế.

“A!” Hoàng đế khàn khàn kêu lên.

Cái cổ duyên dáng ngửa ra sau. Y vươn tay xuống phía dưới sờ soạng. Khi chạm vào đầu Thương Nặc đang chôn ở giữa hai chân mình, y đột nhiên nắm chặt lấy tóc Thương Nặc.

Khoang miệng ấm áp bao vây lấy ngọc trụ, đầu lưỡi cường ngạnh cứ thế điên cuồng liếm láp.

“Không cần dùng miệng...” Hoàng đế bất an vặn vẹo hạ thân, cố gắng nâng người dậy mà nhẹ nhàng thở hào hển, “Trẫm... Trẫm... Ta muốn nghe thấy thanh âm của ngươi...”

Thương Nặc đồng ý buông vật đang run rẩy trong cổ họng ra. Hắn nhẹ nhàng kéo hai tay Hoàng đế, để Hoàng đế buông tay đang nắm tóc mình ra.

Hai tay chống đỡ hai bên người Hoàng đế, Thương Nặc dùng vóc người của mình hoàn toàn bao phủ thân thể Hoàng đế.

Bảo bối của hắn còn yếu ớt hơn đoá hoa. Y hiện giờ không thể thừa nhận nhiệt tình của hắn.

“Tranh Nhi...”

Thương Nặc phun nhiệt khí ở bên tai Hoàng đế, một bên lại vuốt ve dục vọng của Hoàng đế vì được tính phát tác mà đứng thẳng.

Thân mình tôn quý của Hoàng đế hoàn toàn rộng mở, nằm ở trên giường không quy luật thở hào hển.

Trước mặt mình thì luôn diễm tĩnh thông dong, giờ phút này chỉ cần mấy đầu ngón tay chạm vào là đã vụn vụn giấy giũa, mỗi một thay đổi, mỗi một biểu hiện đẹp đẽ đều khiến cho Thương Nặc hận không thể chết đi như vậy.

“Tranh Nhi, Tranh Nhi...”

“Ừm...” Hoàng đế thở đứt quãng nhưng vẫn còn nghe rõ, thấp giọng trả lời.

Y nghe thấy tên của mình.

Nó thuộc về y.

Thứ duy nhất không thuộc về thiên hạ, mà thuộc về chính y.

Người kia gọi tên y dịu dàng như vậy, êm ái như một khúc ca đã thất lạc từ lâu.

Hoàng đế buông lời, nhẹ nhàng rên rỉ, đáp lại tiếng gọi của Thương Nặc.

Một giọt lệ trong suốt theo khóe mắt lặng lẽ trượt xuống.

Có người

Dùng đầu lưỡi giúp y lau đi.

16. Quyển 2 - Chương 14

Đêm được ánh trăng trong sáng bao phủ trở nên ấm áp.

Cảm giác thoải mái không biết từ đâu dào dạt thâm nhập vào người, thông qua cả lục phủ ngũ tạng.

Tất thấy cơn trùng trong ngự hoa viên và hồ nước nơi ngoại viện đều thấp giọng, im lặng mà hân hoan.

Nỗi bi thống, thất vọng của ban ngày được sự yên tĩnh, an tường nơi này cọ rửa hoàn toàn sạch sẽ.

Hoàng đế nặng nề đi vào giấc ngủ. Khi đang chìm đắm trong giấc ngủ an ổn lại ngọt ngào, y bỗng nhiên bị đánh thức.

“Chủ tử? Chủ tử!” Tiểu Phúc Tử hạ giọng gọi ngoài cửa, đợi một chút không có trả lời, hẳn lại cao giọng hơn, “Chủ tử?” Hắn còn cẩn thận gõ lên cánh cửa hai cái.

“Ừm... Ừm?” Hoàng đế giật mình bừng tỉnh từ trong mộng, thân mình còn chưa thanh tỉnh khẽ động dậy, “Sao vậy?” Y muốn ngồi dậy lại bị vật gì ngăn trở.

Một cánh tay vòng qua ôm sát lấy thắt lưng y. Lúc này, y mới phát hiện thứ mình dựa vào vừa mềm mại lại rắn chắc, khác hẳn gối hay ván giường mọi khi.

À, là Thương Nặc...

Hoàng đế nhớ ra, trước khi ngủ... Quên đi, đừng có nghĩ lại nữa...

Hắn ôm lấy y...

Thảo nào lại ấm áp đến như vậy.

Giọng nói của Tiểu Phúc Tử pha chút lo lắng, “Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng hậu lâm bệnh.”

“Lâm bệnh? Sao lại thế?” Hoàng đế giật mình.

“Hình như... Là do tối hôm qua cửa sổ không được đóng cẩn thận, gió thổi lạnh, qua nửa đêm, Hoàng hậu liền phát sốt. Thái y đã lập tức tới kiểm tra kê được, nhưng Hoàng hậu có uống thuốc cũng vô dụng, đã hôn mê tới tận bây giờ. Lúc trước, Hoàng hậu đã phân phó không được kinh động tới Thái hậu và Hoàng Thượng, nhưng với tình trạng bây giờ, chúng nô tài không dám giấu diếm nữa...”

“Được rồi, ít nói nhảm đi. Thái hậu đã biết chưa?”

“Thái hậu đã đến bên đó rồi, các phi tử sau khi nhận được tin tức cũng đã tới thỉnh an.”

“Trẫm đi ngay bây giờ.” Hoàng đế vừa nói, một bên muốn đẩy cánh tay đang ôm chặt thắt lưng của mình ra, “Chờ một chút, để trẫm mặc xiêm y.”

Người này đang ngủ lại có thể ôm chặt như vậy? Y quay đầu lại, bỗng nhiên nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời hữu thần. Thương Nặc đã tỉnh, trên mặt không có chút buồn ngủ nào.

“Buông ra.” Hoàng đế thấp giọng nói.

“Ta thấy Hoàng hậu kia còn khỏe mạnh hơn ngươi, nàng chả chết được đâu. Ngươi không phải là thái y, qua thăm thì có tác dụng gì?” Thương Nặc cười cười, “Biết không, vừa nãy ngươi ngủ thật ngon.”

“Buông tay.” Không muốn dây dưa với hắn, Hoàng đế giận tái mặt, “Nàng là Hoàng hậu của trẫm, là quốc mẫu của thiên hạ.” Nhìn biểu tình không tán thành của Thương Nặc, y dường như đoán được Thương Nặc đang thầm nghĩ cái gì. Hoàng đế chần chờ một chút rồi hít một hơi, cúi đầu giải thích, “Thân nhân của nàng có thể lực lớn. Kỳ thật nàng không sai, chuyện ngày hôm nay không đổ lên đầu nàng được.”

“Vậy phải trách ai?”

Trách ai ư? Hoàng đế không lên tiếng.

Thái hậu sao?

Thái hậu cũng đúng mà. Những điều bà nói, có câu nào không phải là lời vàng ý ngọc?

Về cô đơn xuất hiện trên khuôn mặt Hoàng đế.

Thương Nặc không cần đợi y mở miệng lần nữa đã thức thời buông lỏng tay ra. Hắn nhìn thấy Hoàng đế bước xuống giường, phía dưới áo lụa trắng lộ ra hai bên đùi trắng nõn xinh đẹp. Ánh mắt hắn bị hấp dẫn đến không nổi rời đi.

“Ta giúp ngươi.” Nhìn Hoàng đế cầm lấy long bào tự mặc vào, Thương Nặc nhảy xuống giường, chạy tới giúp một tay.

“Ngươi?”

Đêm dài yên tĩnh lại thêm Tiểu Phúc Tử đang đứng bên ngoài, hai người khi nói chuyện đều thầm thì nói nhỏ. Khi mở miệng, nhiệt khí phả cả vào bên mặt bên tai đối phương.

Y dù biết rõ là tình thế cấp bách, thế nhưng cảm giác kích thích như đang cùng ai yêu đương vụng trộm lại nảy sinh. Ngay cả khi chỉ nghe thấy một âm thanh đơn giản của đối phương, trong lòng cũng trở nên ngứa ngáy.

“Ngươi không phải là Hoàng đế, là cửu ngũ chí tôn sao? Để Khiết Đan vương tử ta đây hầu hạ ngươi mặc

xiêm y, chẳng phải là càng thêm thể diện?”

Hoàng đế hoài nghi đánh giá hần, “Người biết cách mặc loại y phục này sao?”

“Cũng không khác vương bào của Khiết Đan là bao nhiêu, chỉ nhiều hơn mấy lớp thôi.”

Hần không nghĩ rằng Hoàng đế da mặt mỏng sẽ nhận lời, nhưng không ngờ, y cũng không cự tuyệt.

Hoàng đế không lên tiếng, cứ thế đứng thẳng ở trong phòng.

Thương Nặc vui mừng quá đổi.

Hần cầm lấy nội y khoác vào cho Hoàng đế.

Long bào của Thiên triều Hoàng đế cũng rắc rối y như lễ nghi của Thiên triều. Hần cầm từng cái lên, cân nhắc tự hỏi nên giúp Tranh Nhi mặc như thế nào. Nếu như hần mặc nhầm, Tranh Nhi sẽ nhúc nhích, hoặc là ho nhẹ một cái, hoặc là xoay xoay thân mình, hay thậm chí là nhú mi. Khi đó, hần sẽ biết là mình sai, nhanh chóng khoác lên một lớp nội y khác.

Động tác của hần vô cùng mềm nhẹ, ẩn trong đó là sự cẩn thận đến không nói nên lời. Hoàng đế nửa tỉnh nửa mê nhưng hình như cũng nhận ra.

Y đứng tới gần người. Mình đồng da sắt, thiên tử uy nghiêm ngày thường y tự luyện cho mình cũng không biết đã bay đi nơi nào. Y chỉ mơ hồ nhớ, một lần nọ ngoại quốc tiến cống trân bảo, có một thứ cực hiếm lạ, cực khiến người ta yêu thích. Lúc đó, y cầm lên, tinh tế nhẹ nhàng thưởng thức, hình như cũng cẩn thận như vậy.

Hiện tại, y trở thành một thứ bảo vật như thế.

Khiết Đan vương tử đứng ở phía sau mặc giúp y phục, hơi thở nóng hổi phả vào bên tai Hoàng đế.

Hoàng đế dường như thấy ngựa ngửa. Con người đen nhánh nửa khép, y trông như một con miêu quật ngạo nhưng lúc này lại không hề phòng bị. Ngồi cưỡi ngựa tựa như vẫn còn buồn ngủ, y chậm rãi ngã người dựa sát về phía sau. Y tựa như biết phía sau có người sẽ tùy thời chống đỡ, trở thành một chỗ dựa vững chắc cho mình.

Động tác khó có thể nhận ra như vậy, thân thể cũng chỉ do dự trong thoáng chốc nhưng cũng đủ để thiên thần trong lòng Thương Nặc lớn tiếng xướng ca.

Hần hoan vô cùng.

Hết thấy đều ăn ý một cách thật tự nhiên. Hắn đoán được sắc mặt của Tranh Nhi, Tranh Nhi hiểu được suy nghĩ của hắn.

Thanh âm còn trùng vui vẻ kêu vang từ phía xa truyền đến theo lối cửa sổ, tất cả lại bị sự yên lặng an tường của bóng đêm bao phủ.

Khiến người ta cực kỳ thoải mái.

Hoàng đế lẳng lặng đứng đó, nhận lấy sự hầu hạ của Khiết Đan vương tử, gương mặt tuấn mỹ bất phàm không chút biểu cảm.

Y vốn là một vị thần đẹp đẽ mà cao quý.

Thương Nặc toàn tâm toàn ý hầu hạ.

Qua đôi bàn tay thô ráp của hắn, thứ tơ lụa phát ra ánh sáng xinh đẹp nhẹ nhàng dần bao phủ lên người Hoàng đế.

Mỗi phút mỗi giây đều lóe lên quang mang trân quý.

Nhớ tới thái độ ngày hôm qua của Tranh Nhi đối với mình, Thương Nặc quá mức hạnh phúc. Trong giây lát, hắn vẫn không thể tin được một chuyện tốt đẹp như vậy sẽ xảy ra với mình.

Thế nhưng, đây lại là sự thật. Hoàng đế có dây thần kinh còn mảnh mai hơn thân thể đang thực sự đứng trước mặt hắn.

Hắn dùng tay nhẹ nhàng và cẩn thận chạm vào y. Tâm trạng này cũng giống như cảm giác của một đứa trẻ được vươn tay chạm tới cầu vồng.

Áo lót, áo trong, quần, áo dài, áo bào thêu hình ngũ long kỳ lạ, rồi tới thắt lưng, ngọc bội, da cổ áo... rất cục đều đã được mặc cẩn thận. Thương Nặc đẩy Hoàng đế ngồi xuống ghế.

Hắn quỳ gối, một tay nâng chân Hoàng đế lên, một tay khác cầm lấy long hài được thêu long văn.

Làn da chân gần như trong suốt, lúc này, dường như phát ra tất cả vẻ kiều diễm nhu tình, toàn bộ quang mang dâm mỹ.

Chụt...

Thương Nặc không kìm lòng được cúi đầu, hôn một cái thật mạnh lên mu bàn chân Hoàng đế.

Hoàng đế vẫn đang phối hợp bỗng bỗng tỉnh bởi cái thứ hành động cuồng vọng này. Y nhất thời kinh hãi. Con sâu ngủ bị đánh bay, quy củ của thiên tử từng điều từng điều ập vào não. Hoàng đế rụt mạnh chân về, khê quát một tiếng “Lớn mật!”. Bản thân y cũng hoảng hồn.

“Dạ! Dạ! Nô tài không dám lớn mật! Chủ tử, nô tài cũng không có can đảm thúc giục chủ tử, nhưng... Nhưng Thái hậu lại phái người tới hỏi tại sao chủ tử còn chưa tới. Chủ tử, không bằng... Để nô tài tiến vào hầu hạ Người mặc xiêm y. Cùng lắm, nô tài sẽ nhắm mắt mà hầu hạ...” Tiểu Phúc Tử đứng bên ngoài nơm nớp lo sợ dập đầu bầm báo.

Lời nói của Tiểu Phúc Tử lập tức đưa Hoàng đế trở về với bầu không khí quen thuộc. Hoàng đế nghe xong bất giác tỉnh táo lại, y mỉm cười, “Người nhắm mắt lại thì còn hầu hạ được cái nổi gì? Đợi thêm một lát, trẫm sẽ ra.” Y đảo mắt, sắc mặt lại sầm xuống, thanh âm cũng theo thế mà trầm lại. Y nhìn chằm chằm Thương Nặc, “Đừng tưởng rằng vì chuyện ngày hôm qua mà trẫm sẽ bị người quản chế. Đó là do trong lòng không vui, trẫm mới hạ chỉ để người hầu hạ khiến trẫm thoải mái một lúc. Người nghe cho rõ ràng, chuyện ngày hôm qua là chuyện ngày hôm qua, từ nay về sau, trẫm không phải là người người thích là có thể chạm vào.”

Nói xong, y lại đứng yên.

Thương Nặc yên lặng lắng nghe, vẻ mặt điềm nhiên.

Khi Hoàng đế đi ngang qua, hần bỗng nhiên vươn cả hai tay ôm người kia vào lòng. Hoàng đế giật mình thiếu chút nữa thì kinh hô, đứng còn không vững, bóng ma đã ập tới quanh thân. Đôi môi nóng bừng, phé phủ nhất thời vận khí không thông. Y vừa sợ hãi lại vừa tức giận nhìn trừng trừng.

Sau một hồi lâu, Thương Nặc dường như đã thấy hài lòng buông y ra, lùi một bước. Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng “bốp!” vang lên thật lớn, mặt hần đã trúng một cái tát không chút lưu tình của Hoàng đế.

Tiếng động này vang lên khắp phòng, ngay cả Tiểu Phúc Tử ở bên ngoài cũng có thể nghe thấy.

Nhưng hôm nay vừa bị Hoàng đế cảnh cáo, hần cũng chỉ có một cái đầu, hiện tại dù trong phòng có vang lên tiếng kêu cứu đi nữa, hần cũng chẳng dám quản. Hần đành quỳ trước cửa phòng, làm như cái gì cũng chưa nghe thấy.

Hoàng đế dùng toàn lực tát một cái, ngay cả tay cũng âm ỉ đau. Trừng mắt nhìn một bên má sưng lên lưu lại năm vết hồng hồng của Thương Nặc, y lạnh lùng nói, “Lời trẫm nói, người nghe tai này ra tai kia sao?”

“Không, ta đều nghe rõ cả.” Thương Nặc xoa xoa mặt mình. Thấy trong miệng tanh tanh, hần vươn tay quệt miệng, quả nhiên chỗ này đã bị đánh nứt ra rồi. Chẳng hề để ý tới bàn tay dính máu, vẻ mặt hần lại biến thành cái vẻ vô lại mà Hoàng đế thông hận nhất. Ánh mắt lóe sáng, hần khê nhếch khóe môi cười như không cười “Đây là nơi ở của người, muốn đánh muốn giết muốn lăng trì gì thì tùy người. Nhưng trong

lòng ta, muốn ôm muốn sờ muốn thân cận người, không ai có thể ngăn trở được.”

Hoàng đế dùng ánh mắt giận dữ quan sát hắn.

Thương Nặc không chút nào nhượng bộ mà trừng lại, “Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, thích chính là thích. Ta không phải là người Thiên triều, không hiểu mấy thứ giả bộ dối trá của các người.”

Hoàng đế nén giận, kinh luân đầy bụng lại nhất thời không thể tìm được một câu phản bác tên hỗn đản kia. Y run run nắm chặt bàn tay, nửa ngày sau mới cúi giận nói, “Người... Vô lễ!” Giậm chân thật mạnh một cái, y đẩy cửa phòng bước ra.

Tiểu Phúc Tử đang quỳ gối ở cửa cúi đầu nhắm mắt thì nghe thấy thanh âm Hoàng đế hung tợn truyền tới, “Tiểu Phúc Tử, còn không mau đi!”

“Vâng! Vâng, chủ tử.”

Hắn vội vàng đứng lên. Hoàng đế bước thật nhanh, thoáng cái đã đi tới đầu kia hành lang.

Hoàng đế ra khỏi Bàn Long Điện, ngửa đầu lên trời quan sát vị trí mặt trăng mới biết ngày mới kỳ thật cũng sắp tới rồi.

Tối hôm qua không gặp ác mộng, y thoải mái ngủ tới tận bây giờ.

Nếu không có chuyện của Hoàng hậu, nói không chừng y còn có thể ngủ say hơn...

Y vội vàng đi theo ánh lửa dẫn đường tới tẩm cung của Hoàng hậu, nhớ tới Hoàng hậu, tâm tình đang thoải mái lại trở nên nặng nề.

Qua đây, tất sẽ lại phải chịu tội thôi.

Những cái khác không nói, trước tiên y sẽ phải nhìn thấy sắc mặt khó coi của Thái hậu. Nếu Thái hậu hỏi chuyện về cái loại thuốc kia, hỏi vì sao tối hôm qua không tới gặp Hoàng hậu, mình có khi nào sẽ chẳng không chế được mà làm ra chuyện bất kính không?

Cũng khó nói.

“Chủ tử, Người chú ý đường đi.” Tiểu Phúc Tử cẩn thận khuyên. Vị chủ tử này của hắn gần đây hỉ nộ vô thường, càng đi tới gần tẩm cung của Hoàng hậu, tần suất thở dài lại càng tăng lên.

Chuyện Hoàng hậu lâm bệnh cũng khiến Hoàng Thượng lo lắng quá.

Chỉ là chủ tử... sao thời gian thay y phục lại lâu hơn bình thường nhiều đến thế...

Hoàng đế không để ý tới hần, nhanh chóng bước về phía trước. Thấy mái hiên khắc phượng văn ở phía trước, y mới chậm rãi ngừng lại.

Tới tấm cung của Hoàng hậu rồi.

Thôi, làm Hoàng đế là phải chịu tra tấn.

Chịu bang giao tra tấn, chịu thiên tai nhân họa tra tấn, chịu các đại thần tra tấn, cũng chịu luôn cả sự tra tấn của nữ nhân ở hậu cung.

Y lấy tinh thần, bình tĩnh tiến vào trong điện.

Tiểu Phúc Tử đứng phía sau hắng giọng hô một tiếng, “Hoàng Thượng giá lâm!”

Một đám phụ nhân ăn mặc lòe loẹt đi ra từ bên trong, ngay cả hai cung nữ đem qua lựa lời từ chối cũng ở đây. Tất cả luống cuống tay chân quỳ xuống nghênh giá.

Hoàng đế không để ý tới các nàng mà bước thẳng vào trong. Bọn thái giám vội vàng vén rèm. Y đi thêm hai bước thì đến tấm thất của Hoàng hậu. Người bệnh sợ ồn ào, người hầu hạ bên cạnh cũng không có nhiều. Không khí lạnh ngắt như tờ. Màn giường đang buông xuống.

“Hoàng Thượng...”

“Vạn tuế...”

Ngự y đang ở bên giường cách màn xem mạch cũng nhanh chóng quỳ xuống. Đứng ở cạnh bên là một vài phi tử cũng đều hành lễ. Hoàng đế khẽ lên tiếng, gật gật đầu, ánh mắt nhìn đến Thục phi đang mang long thai đứng ở bên trong. Thái hậu ngồi trên ghế tựa lưng điêu khắc hình hoa hồng kê cạnh bên giường. Hoàng đế bước thong thả về phía trước, nhẹ nhàng nói với Thái hậu một câu, “Ngạch nương, người cũng tới?”

Sắc mặt không mấy tự nhiên, Thái hậu đáp nhẹ đến nỗi người ta không thể nghe thấy. Vì không nên lãnh đạm với Hoàng đế, bà đành phải mở miệng, “Hoàng Thượng cũng nên đến đây.”

Người sống trong cung ít nhiều đều rất thông minh, có ai nghe mà không hiểu cái loại giọng nói này? Hoàng đế bị nói như vậy trước mặt nhiều người, y tuy cảm thấy khó chịu nhưng lại e ngại thể diện của Thái hậu

nên đành nén giận. Y chỉ có thể quay đầu khiển trách Tiểu Phúc Tử đứng phía sau, “Các người cũng quá vô ý. Hoàng hậu bị bệnh, sao giờ này mới bẩm báo? Trẫm ở ngay tại Bàn Long Điện, đi bẩm báo một chuyến có thể mệt chết các người sao?”

Bọn hạ nhân biết chủ tử trở tính nên ai nấy đều câm như hến, không dám đáp lại.

Phi tần người nhìn ta một cái, ta coi người một cái, không ai dám nói chuyện.

Sắc mặt Thái hậu lại càng trầm xuống. Bà cẩn trọng ngồi thẳng người, không mở lời.

Hoàng đế mới từ Bàn Long Điện tới, cảnh tượng như trong mộng vẫn còn tồn tại trong trí nhớ kia đành phải xếp vào một góc. Vây quanh y giờ là bầu không khí lạnh như băng. Hoàng đế tựa như rơi vào địa ngục hoa lệ mà lạnh lẽo, trong lòng tràn đầy khó chịu.

Y đứng đó, quét mắt một lượt khắp phòng, “Người, lại đây”. Tự tìm cho mình một cái ghế dựa để ngồi xuống, Hoàng đế hỏi ngự y, “Bệnh của Hoàng hậu rốt cục là thế nào?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng hậu vốn là bị cảm lạnh, mặt khác, trong lòng tích tụ...”

“Đã kê thuốc chưa?”

“Thưa, đã kê rồi. Hoàng hậu thân thể ngàn vàng, vi thần không dám dùng dược mạnh, chỉ dám dùng phương pháp trung hoà, trần bì (vỏ quýt) ba phần, hương quế một phần...”

“Đã sắc thuốc chưa?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng hậu đã uống ngay rồi. Vừa rồi lúc Hoàng Thượng tiến vào, vi thần còn chưa kịp thăm mạch của nương nương, nhưng mạch đập đã ổn định...”

Hoàng đế giơ tay lên lệnh cho ngự y im lặng. Y quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người Thục phi, “Người đang mang thai, không cần giữ mấy thứ quý củ này, mau ngồi xuống đi.”

Thục phi được coi trọng nên gương mặt liền rạng rỡ, nhưng giáo huấn cách đây không lâu còn chưa quên, nàng đành ngưng ngừng hành lễ cảm tạ long ân. Nàng vừa mới ngồi xuống ghế, còn chưa kịp thẳng lưng, bên tai đã nghe thấy tiếng ho khan không thoải mái của Thái hậu. Thục phi sợ tới mức vội vàng bật dậy, bất an nhìn Thái hậu.

“Sợ cái gì, ngồi xuống đi.” Hoàng đế dịu giọng nói.

Thục phi còn đang không biết làm như thế nào cho phải, Thái hậu đã lên tiếng, “Nếu bệnh tình Hoàng hậu

đã chuyển an thì không cần hầu hạ nữa, tất cả đi xuống đi.” Thanh âm Thái hậu đều đều, không lên cao không xuống thấp, “Để Hoàng hậu tĩnh tâm dưỡng bệnh, phi tử cũng không cần hầu hạ. Các người lui hết đi. Ngự y trông chừng ở cạnh bên là được rồi.”

Thái hậu đã nói, ai lại không vâng theo? Nhất thời tất cả hành lễ, lặng lẽ lui ra.

Chốc lát, tẩm cung to lớn như vậy chỉ còn lại có mẫu tử hai người và Hoàng hậu đang nằm phía sau bức màn.

Lúc này, Thái hậu mới ho nhẹ một tiếng, “Hoàng Thượng, người định trình vẽ mặt này cho ta xem sao?”

Hoàng đế nhếch khóe miệng cười, “Ngạch nương đừng nghi ngờ như vậy. Sao nhi thần có thể bày ra vẽ mặt nào cho ngạch nương xem?”

“Tại sao đêm nay người lại nghỉ ở Bàn Long Điện?”

Hoàng đế trầm mặc.

Thái hậu đợi một lúc, sau đó thở dài, “Chắc người cũng đã tặng thuốc kia cho nữ nhân ở Bàn Long Điện rồi?”

Hoàng đế làm sao có thể tiết lộ chuyện tối qua cho Thái hậu? Nhấp đôi môi mỏng trang nghiêm, y không nói được lời nào. Đôi mắt nhìn chăm chăm màn giường đang rũ xuống như muốn xem thấu một nơi nào đó.

“Chuyện Hoàng hậu, Hoàng Thượng định thế nào?” Thái hậu lại hỏi.

Hoàng đế hỏi lại, “Cái gì làm thế nào?”

“Người còn hỏi ai gia?” Thái hậu lạnh lùng nói, “Hoàng hậu sao lại nhiễm bệnh? Một người khỏe mạnh như thế, sao có thể bị cảm lạnh? Thế nào lại là do lo nghĩ quá nhiều? Tất cả đều phải hỏi Hoàng Thượng. Bị trượng phu bỏ mặc, người làm thê tử như nàng thật là...”

“Trẫm sẽ không đồng sàng với nữ nhân này!” Hoàng đế gầm nhẹ một câu.

Lời vừa nói xong, chẳng những Thái hậu, ngay cả Hoàng đế cũng có chút ngơ ngẩn. Xấu hổ và trầm mặc mỗi tác lại mỗi tác lấp đầy gian phòng.

Hơn nửa ngày, Thái hậu thấp giọng kinh ngạc hỏi, “Hoàng Thượng, người đang nói cái gì vậy?”

“Trẫm, không đồng sàng với nữ nhân này.” Lòng ngực Hoàng đế phập phồng, quang mang chợt lóe lên trong mắt. Rồi, y dần dần tỉnh táo lại, ngữ điệu cũng thông dong, “Trẫm là thiên tử, giang sơn vận lý này là phụ hoàng đã phó thác cho trẫm. Trẫm không tin thiếu đi một Hoàng hậu, hạ nhân lại dám tạo phản.”

“Hoang đường!” Thái hậu gầm lên một tiếng, hiển nhiên cũng đã nổi giận. Thở hổn hển vài cái, bà mới trầm trọng nói, “Đây là chuyện của một mình Hoàng hậu sao? Nếu như chỉ là vấn đề của riêng Hoàng hậu, ai gia làm gì phải hỏi đến? Người là Hoàng đế, làm gì cũng bứt dây động rừng. Người chỉ cần giơ tay nhắc chân, biết bao nhiêu thần tử dân chúng nhìn người? Người là vua, nàng là hậu, sự hòa thuận của Đế – Hậu là phước lành của quốc gia. Người ngẫm lại xem, một vị Hoàng đế mà lại giận đối với Hoàng hậu thì sẽ thành cái thế thống gì? Hoàng gia uy nghiêm ở tại chỗ nào? Nếu truyền ra ngoài...”

“Cứ để cho người ngoài bàn tán.” Hoàng đế cười lạnh một tiếng. Chẳng biết tại sao, hôm nay y vô cùng không có kiên nhẫn nghe Thái hậu nói chuyện. Nét mặt coi như cung kính, ngữ khí lại là phẫn nộ, “Thiên hạ không có con người toàn vẹn, trẫm cũng không tính làm con người vẹn toàn. Nàng muốn làm hiền thê thì cứ việc làm đi, trẫm không theo hầu, trẫm muốn...”

Thái hậu tức giận đến run cả tay, nghiêng đầu nhìn Hoàng đế, “Người muốn gì?”

Hoàng đế khinh thường liếc mắt một cái qua đầu giường, “Trẫm cần người phải thực lòng suy nghĩ cho trẫm, thay trẫm vui mừng, vì trẫm phân ưu.”

“Có ai không thực lòng suy nghĩ cho người? Ai lại không thay người vui mừng, vì người phân ưu? Người đang ám chỉ ai gia sao? Hay là đang ám chỉ Hoàng hậu?”

“Trẫm không có ý này.”

“Vậy có ý gì?”

“Ngạch nương...”

Thái hậu cao giọng, “Người có ý gì?!”

Từ trước đến nay Thái hậu luôn ung dung đoan trang, lúc này, thanh âm bỗng nhiên cất cao. Biết mình đã mất hết thể thống, nhất thời, bà dừng lại.

Thoáng chốc, tấm phòng lại chìm trong trầm mặc khó chịu.

“Ngạch nương,” Thật lâu sau, Hoàng đế mới thấp giọng nói, “Hoàng hậu nhìn thì hiền tuệ, kỳ thật lại không phải vậy, người trong lòng cũng đã biết rõ. Trẫm cũng có lúc mệt mỏi, cũng có phiền lòng, khổ sở, có thời điểm cần được khuyên giải an ủi... nên... muốn tìm kiếm... tìm kiếm một người...” Tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tìm ra từ thích hợp, y ngừng một chút rồi mới tiếp tục hạ giọng nói, “Có thể cùng trẫm sống vai, để trẫm đôi khi có thể dựa vào, một người có thể giúp trẫm bình tâm trở lại. Hoàng

hậu không phải nên là người như vậy sao?”

Lời đã nói ra, trong lòng lập tức thoải mái. Y xúc động thở dài một hơi, cảm thấy vừa vui vừa buồn.

Thái hậu nghe xong nửa ngày cũng không hé răng. Khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận đến mức trơn nhẵn, mềm mại không chút biểu cảm.

Ngoài cửa sổ, từng luồng bạch quang loáng thoáng tiến vào.

Trời sáng mau quá.

“Hoàng Thượng vẫn còn nhớ long ý chứ?” Thái hậu hé môi, giọng nói khô khốc, “Chiếc ghế quý giá nhất trong thiên hạ chính là long ý của thiên tử. Kỳ thật, khi đã ngồi lên, bốn bề trống trải, tuyệt không thoải mái... Người cần người giúp đỡ, cần người dựa dẫm? Dựa vào ai đây? Người không thể dựa dẫm vào ai, ai cũng không thể dựa vào.”

Thái hậu chậm rãi lắc đầu, khuôn mặt nặng trĩu bi ai, “Hoàng đế là chỗ dựa vững chắc nhất của thiên hạ. Tất cả mọi người đều dựa vào y. Khi đã là Hoàng đế, người không thể dựa vào người khác. Cũng giống như sông chứa đựng suối, sông lớn lại chứa đựng sông nhỏ, hồ cất chứa sông, đại dương chứa biển. Chính là, không có vật nào có thể chứa đựng đại dương, bởi vì nếu cứ tiếp tục như vậy, thiên hạ sẽ đều bị nước bao phủ. Người là thiên tử, có hiểu không?”

Người này là phụ nhân mà thiên hạ tôn quý nhất. Thế sự thế nào, bà đã đều nhìn thấu. Hoàng đế tâm vẫn sinh oán hận nhưng cũng dần bình tĩnh trở lại.

“Trẫm hiểu, trẫm là thiên tử.” Hoàng đế thấp giọng đáp.

“Thiên tử có thể sai khiến người khác, truyền lệnh cho người khác, yêu mến người khác, cưỡng chế người khác. Trảo phóng thăng biếm, khen ngợi trừng phạt, giận dữ ban ơn, tất cả đều là ân trạch của bậc quân vương. Nhưng người lại không thể... ” Lời nói của Thái hậu thấm thía, “Không thể bị người khác sai khiến, bị người khác ra lệnh, bị người khác yêu mến, bị người khác cưỡng chế. Người đã đứng ở nơi cao nhất, người là người cao quý nhất thế gian, không ai có thể chạm tới cái gáy của người, khuyên người đừng sợ hãi, đừng lo lắng, đừng sầu bi. Người... có hiểu không?”

“ ... ”

“Hoàng Thượng?”

“Người là chủ tử của thiên hạ này, kiên cường độc đoán, thánh tâm độc tài (chỉ bậc đế vương thời kì phong kiến chuyên quyền độc đoán). Người là người duy nhất, không ai có thể sống vai cùng người. Cho dù là Hoàng hậu, nàng cũng sẽ lui nửa bước, quỳ xuống hành lễ với người.” Thanh âm Thái hậu giống như ở một nơi rất xa, nặng nề mà mỏng lung truyền đến, “Hoàng Thượng, người hiểu chưa?”

“Trẫm... minh bạch.”

Sau khi từ biệt, khuôn mặt tuần tú của Hoàng đế hiện ra một nụ cười thản nhiên.

Trẫm hiểu rồi.

Kiên cường độc đoán, thánh tâm độc tài.

Chuyện của Thiên tử, kẻ nào cũng không thể xen vào.

Thương Nặc kia...

Cũng có thể xử trí như vậy.

17. Quyển 2 - Chương 15

Thương Nặc rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở tử cung Hoàng hậu sáng hôm nay.

Nhất định là có chuyện gì rồi.

Bởi vì Hoàng đế da mặt kỳ thật mỏng tới cực điểm, tính cách thất thường tới cực điểm, sau khi trở về lại không mở miệng hỏi hân, “Chùng nào thì người cắt đi cho trẫm?”

Trên thực tế, y trở lại đã được một lúc, con mắt cũng không buồn liếc Thương Nặc tới một cái.

Hoàng đế ngồi trước thư trác, cầm tấu chương bọc màu minh hoàng trong tay, xem cẩn thận từng phần một. Về mặt y lúc này thật bình tĩnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu, liếc nhìn Thương Nặc đang nghiền ngẫm quan sát mình cũng không tỏ vẻ buồn bực.

“Châm trà.” Trong gian phòng bày trí trang nhã, sau giờ Ngọ, thanh âm Hoàng đế rất cục vang lên.

Thương Nặc đang ngẫm y tới xuất thần bỗng giật mình bừng tỉnh, “Hả?”

“Châm trà.” Hoàng đế cầm tấu chương không chút để ý đến người kia, ánh mắt cũng không thèm liếc, tùy tay chỉ chỗ đặt chén nước.

Thương Nặc đi tới, lấy tay sờ sờ, “Lạnh quá.”

“Uống lạnh đi, trà nóng khó uống.”

Hắn rót một chén rồi đưa cho Hoàng đế.

Hoàng đế tựa hồ bị tấu chương thu hút, không đón lấy mà tùy tay gõ một tiếng lên thư trác. Thương Nặc đặt chén trà bên cạnh tay y.

Dù sao Hoàng đế ở Bàn Long Điện nhiều ngày luôn được người xúm quanh hầu hạ, một ngày không có cung nữ thái giám cũng không tiện lắm. Giờ Thương Nặc nghe sai phái, sau một buổi trưa, Hoàng đế quen rất nhanh.

Hoàng đế xử lý tấu chương xong, ngày đã tới ba phần. Y gọi Tiểu Phúc Tử tới, mệnh hắn giao tấu chương đã phê duyệt cho hai vị Thừa tướng. Đồ ăn đặt tất cả ở ngoài cửa, như lệnh đã truyền.

Nhìn bên ngoài không có ai, Thương Nặc mở cửa, nhanh nhẹn bưng đồ vào bên trong. Hắn tay chân lạnh lẽo, chỉ chốc lát, đồ ăn đã được bày biện rõ ràng. Làm xong, hắn nói với Hoàng đế, “Tranh nhi, lại đây dùng bữa đi.”

Hoàng đế nhìn lướt qua, thầm khen hắn thông minh thức thời. Không biết tại sao, trong lòng y âm thầm có vài phần cao hứng. Khi y ở cùng các nữ nhân hậu cung, thoải mái nhất cũng chỉ được như thế này. Y buông bút son, ngồi xuống cạnh bàn cơm.

Thương Nặc đứng bên cạnh y đương nhiên cũng đã ngồi. Hoàng đế tựa hồ không quen, liếc mắt nhìn hắn, trầm ngâm một lúc, rốt cục lại không nói gì.

“Vết thương có khá hơn chút nào không?” Vừa gấp thức ăn, Hoàng đế vừa hỏi.

“Cũng tốt hơn rồi.”

“Ngày mai trăm sẽ triệu Cửu đệ tới. Nếu không đủ thuốc, trăm sẽ yêu cầu hắn lấy thêm cho người.”

“Được.”

“Không cần tạ ơn.”

Thương Nặc đang cầm bát cơm chợt ngạc nhiên, hắn giương mắt nhìn vị Hoàng đế đang chậm rãi thưởng thức đồ ăn.

Một câu cuối cùng này, nghe kiểu gì cũng thấy kì quặc.

Hoàng đế lại cứ như không phát hiện. Y trầm mặc ăn xong cơm nước, sau nửa canh giờ, mệnh Tiểu Phúc Tử chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Bọn thái giám được tuyển chọn hầu hạ ở bên người Hoàng đế đều là ngàn dặm mới tìm được một, ai cũng vô cùng lạnh lợi. Bọn họ không cần phân phó nhiều đã chuẩn bị chu đáo một thùng nước ấm và bố khăn sạch sẽ. Xong việc, bọn họ lập tức im hơi lặng tiếng lui ra không còn một mống.

Khi đã ăn no, hai người mở cánh cửa thông với phòng bên cạnh, đi tới gần đại mộc dũng. Nhìn hơi nước lượn lờ, cả hai đều có cảm giác phóng túng mà cuốn hút.

Hoàng đế mới giơ tay chạm vào vạt áo, Thương Nặc đã thấp giọng nói, “Để ta làm.”

Hắn đã tới gần phía sau Hoàng đế, hai tay vươn về phía trước giải trừ y phục cho y.

Hắn vừa mới chạm vào, thân hình trong lồng ngực đã hơi hơi chấn động.

Hoàng đế bất mãn nhíu mày, “Sao lại có cách hầu hạ thay y phục như vậy? Đứng lên phía trước đi.” Y vừa nói xong, hơi ấm bao bọc từ phía sau liền biến mất.

Thương Nặc cười cười, quả nhiên bước lên phía trước, mặt đối mặt cởi nút áo cho y.

Nhưng đứng đối diện thế này càng làm cho người ta khó có thể xem thường.

Chân mày Hoàng đế càng nhíu chặt hơn.

Không nên như thế.

Hoàng đế từ nhỏ đã được người hầu hạ thay y phục, tắm rửa, thế nhưng từ cung nữ, thái giám cho tới các phi tử, chưa ai có thể khiến y chột dạ, sợ hãi như vậy.

Thương Nặc này chỉ cao hơn y một cái đầu, trừ việc là man tộc, là một nam nhân bề ngoài lỗ mãng thiếu lễ nghi ra, hắn còn có điểm nào khác người thường?

Tối hôm qua được hắn hầu hạ mặc y phục là đang lúc nửa mê nửa tỉnh, hôm nay thanh tỉnh, Hoàng đế càng nhận ra đối mặt với Thương Nặc có chút mất tự nhiên. Đến khi cởi áo trong, Hoàng đế cảm thấy trong lòng như thể có thiên quân vạn mã đang truy đuổi. E sợ nếu cứ như vậy thì lồng ngực sẽ bị buồn bực phá tung ra mất, y nâng cằm Thương Nặc, “Hầu hạ trầm như vậy, người phục sao?”

Ý cười ở trong mắt Thương Nặc chợt lóe lên.

“Trẫm đang hỏi người đó.”

Thương Nặc toàn tâm toàn ý giúp y cởi y phục. Hắn nhìn vào vòm ngực gần như trong suốt lộ ra trước mắt, cố gắng đè nén ý muốn dùng tay chạm vào đó.

“Có gì mà không phục?” Thương Nặc đẩy Hoàng đế ngồi xuống, giúp y cởi quần.

Hoàng đế cứng người một lúc. Dù đã tự dặn mình Thương Nặc cũng chỉ là người hầu giống như Tiểu Phúc Tử, rốt cuộc y vẫn nhẹ nhàng đẩy cánh tay Thương Nặc ra, tự mình cởi đồ rồi ngồi vào đực dưng.

Thương Nặc cũng không để ý, đứng ở phía sau y, chủ động giúp y xoa bóp vai.

Lực đạo của nam nhân và cảm giác từ bàn tay thô ráp khác hẳn sự hầu hạ của nữ nhân, thái giám. Hoàng Thượng vừa lòng hít một tiếng, chiếc cổ nhỏ đặc biệt trắng ngà về phía sau.

“Ở lại bên người trẫm, người sẽ hiểu thế nào là tôn ti cao thấp.” Hoàng Thượng hạ giọng nói tiếp, ngữ khí giống như đang tâm sự.

Thương Nặc cúi đầu nhìn xuống, gương mặt thanh tú tuấn mỹ trong sương mù mờ mờ lung lung.

Hắn vừa thấy buồn cười lại vừa thấy bi ai. Người này thật quật cường, từ nhỏ đã được dạy dỗ phải nhận thức địa vị chí cao vô thượng, bất luận là sự việc gì, đều phải hướng theo đó mà làm. Nếu không làm theo hướng đi đó, y sẽ không biết phải làm sao.

Bàn tay Thương Nặc chậm rãi xoa lên bờ vai bóng loáng, hắn hỏi, “Tôn ti cao thấp là cái gì?”

“Trẫm là bề trên, người là người dưới, trẫm là tôn, người là ti.” Hoàng đế chắc chắn trả lời. Y đã nghĩ Thương Nặc sẽ phản ứng lại, không ngờ hắn lại chỉ bâng quơ “À” một tiếng.

Cách một hồi, Thương Nặc lại hỏi, “Ta hầu hạ người như vậy, người có thích không?”

“Ừm.” Hoàng đế nghĩ nghĩ, lại thở dài, “Ngay từ đầu cứ như vậy có phải là tốt không? Có quy củ, chuyện gì cũng trở nên dễ dàng, người cũng cần gì phải trúng một đao?”

Thương Nặc bỗng nhiên ngừng tay.

Một hồi lâu, hắn cười nói, “Người có thật nhiều quy tắc.” Tuy rằng hắn đang cười, ngữ điệu lại lạnh lùng. Hoàng đế ngửa đầu ra sau quan sát sắc mặt của hắn. Cách lớp sương mù, y thấy biểu cảm trên mặt hắn vẫn chẳng hề thay đổi.

“Đứng lên đi, nước lạnh rồi.” Thương Nặc nói, thanh âm lại một lần nữa nhu hòa trở lại.

Hoàng đế miễn cảm phát hiện bầu không khí có chút thay đổi.

Đứng lên khỏi mặt nước, một nỗi lo lắng khác lại xuất hiện trong lòng. Lần này, y không để Thương Nặc giúp mình mặc y phục nữa. Phần nộ tùy tiện mặc xiêm y, chính bản thân y cũng không giả thích nổi tại sao bản thân khó chịu.

Nếu thật sự hồi lòng, y cũng có chút thích cảm giác có man tộc này ở cạnh bên.

Phương diện này hẳn ít nhiều cũng là do tính “có mới nới cũ”. Dù sao người nọ cũng là vương tử, lại là người ngoại tộc, cho dù không hiểu lễ nghi thì cũng vẫn có điểm mới mẻ.

Y là bậc thiên tử cao quý, không việc gì phải từ bỏ một thứ nhạc thú như vậy cả.

Y vẫn nhớ như in lời răn dạy của Thái hậu. Thiên hạ to lớn như vậy, y muốn gì có đó, chỉ cần nhớ rõ địa vị của mình, đừng để kẻ nào lớn mạnh hơn là được. Kỳ thật, hủy hoại hay nâng niu một người, để một người đụng đụng chạm chạm cũng không có gì sai trái.

Đây là... ân sủng của quân vương.

Giữ Thương Nặc lại hầu hạ vài ngày, khi nhân hạ thì thiên nam địa bắc tán gẫu đôi lời, chờ khi cảm giác mới mẻ qua đi thì đuổi hẳn, cùng lắm là ban thưởng cho hắn vài thứ.

Khi y đã nghĩ thông suốt, mâu thuẫn muốn đuổi Thương Nặc đi hay giữ hắn ở lại bỗng hóa thành hư ảo, thái độ với Thương Nặc hiển nhiên sẽ tốt hơn.

Nhưng bây giờ... dù mới chỉ nói có một hai câu, cảm giác không thoải mái chẳng hiểu sao lại lập tức tràn đến.

Hoàng đế mặc y phục xong nhanh chóng trở lại tắm phòng. Phía sau vang lên thanh âm, Thương Nặc theo vào cùng y, tùy tay đóng cửa lại.

Hoàng đế ngồi trên long sàng, nhét hai bên đùi vì ngâm nước nóng quá lâu mà phiểm hồng vào trong chăn.

“Trẫm muốn ngủ.” Y gượng gạo nói một câu.

Thương Nặc không nói một lời thổi tắt mấy ngọn nến lớn. Căn phòng nhất thời tối đen như mực.

Căn phòng im ắng đến mức Hoàng đế thấy khó chịu.

“Mở cửa sổ ra.” Hoàng đế ra lệnh.

Y cũng biết tối nay mình khó chiều chẳng khác nào một nữ nhân càn quấy, nhưng phiền táo trong lòng lại không cách nào kìm nén.

Thương Nặc mở cửa sổ ra một nửa. Gió thu từ bên ngoài thổi vào hắt tung liềm trăng. Hoàng đế thấy hơi lạnh, nhưng cái lạnh đó lại làm y thư thái hơn một chút.

Ngoài trăng không có tiếng động, Thương Nặc tựa hồ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hoàng đế vừa mới định sẽ nhanh chóng đi ngủ, lúc này lại vô cùng tỉnh táo. Người kia ở ngay ngoài trăng, dù không lên tiếng nhưng sự tồn tại của hắn lại rõ rệt đến kinh người. Y không kìm nổi lòng hô hấp thật nhẹ, y muốn nghe rõ ràng tất cả tiếng động Thương Nặc gây ra.

Một hồi lâu sau, Hoàng đế mới hiểu được tại sao mình khó ngủ.

Y có chút nhớ nhung cảm giác được Thương Nặc ôm từ phía sau.

Cũng không có gì, cảm giác đó cũng giống như đôi khi muốn ôm phi tử thôi. Hoàng đế do dự nửa ngày lại không thể nói ra được lời sai khiến đơn giản kia.

Người lại đây ôm trầm ngủ.

Nói như vậy, nghe kiểu gì cũng không giống lời của một vị Hoàng đế uy nghiêm, lễ độ.

Biết mình muốn cái gì lại không thể nói ra miệng khiến Hoàng đế càng trở nên nôn nóng. Y trở mình trên sàng đan vài lần, màn trăng bỗng nhiên bị xốc lên, bóng đen của một người cao lớn xuất hiện trên đầu.

“Người làm gì thế?” Hoàng đế hoảng sợ ngồi dậy.

Thương Nặc không nói một lời nào. Ánh mắt hắn trong bóng đêm sáng bừng, là ánh mắt tràn ngập anh khí điển hình mà người Thiên triều thường ca ngợi. Lúc này, ánh mắt ấy lại tràn đầy vẻ dịu dàng khiến người mơ mộng.

Hoàng đế bị hắn nhìn chăm chú dần dần bình tĩnh trở lại, tùy ý để hắn bước lên long sàng, chui vào long bị. Giống như đã biết rõ tâm tư Hoàng đế, cánh tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy từ phía sau, hắn ghé vào lỗ tai y trầm giọng nói, “Ngủ đi.”

Trong thoáng chốc, hốc mắt của Hoàng để đỏ lên.

Y cảm thấy bản thân không phải là Thiên tử.

Y trở thành một kẻ có thể để người khác yêu thương.

Thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài, Hoàng để thả lỏng cơ thể, tựa vào lòng Thương Nặc, ngửa đầu nhìn đỉnh trướng thêu ngũ thảo kim long.

“Không có ý chỉ của trẫm, người không được tự tiện tới gần trẫm.”

“Yên tâm.” Thương Nặc nhẹ giọng cười, “Lúc nào cần tuân chỉ, ta nhất định sẽ tuân chỉ.”

Hoàng đế còn muốn răn dạy một vài câu, nhưng song chưởng đang ôm lấy thân mình lại hơi hơi siết lại, khiến y và Thương Nặc dựa càng gần nhau. Mật ý nồng đậm bao trùm khắp không gian, phòng ngủ lại tối như vậy, những lời tế nhị cũng bị lặng lẽ nuốt vào trong.

Hoàng đế hít một hơi, không nói gì thêm nữa.

Y nhắm mắt lại, hô hấp dần dần đều đều.

Ngủ thật say, một đêm đã trôi qua rất nhanh. Lúc mở to mắt, y hoảng sợ phát hiện trời đã sáng.

“Tiểu Phúc Tử!” Hoàng đế xoay người ngồi xuống, gọi Tiểu Phúc Tử tới, “Ngày đã sáng rồi, tại sao không gọi trẫm? Lâm triều xong xem trẫm phạt người ra sao!”

Tiểu Phúc Tử tùm tùm nói, “Hoàng Thượng, hôm nay không cần phải lâm triều.”

“Người nói vậy, sao lại không phải lâm triều?” Hoàng đế một bên răn dạy, một bên lại không thể tìm thấy long bào. Y đành phải mặc một bộ y phục màu thanh thiên lên người.

Tiểu Phúc Tử vẫn cười cười, “Hoàng Thượng đã quên rồi sao, hôm qua, tiên đế trở lại tiếp tục giữ vương vị. Về sau, Người không cần phải chịu khổ nhiều như vậy nữa.”

Hoàng đế mơ hồ nhớ lại, hình như đúng là đã có chuyện như thế xảy ra. Y bỗng nhiên cảm thấy có gì không ổn, cúi đầu nhìn thì thấy hạ thân đứng thẳng, dục vọng vô duyên vô cơ sôi trào. Định tìm người phát tiết dục hỏa, y liền hỏi, “Hoàng hậu đâu?”

Tiểu Phúc Tử đáp, “Người đã không phải Hoàng Thượng thì làm sao còn có Hoàng hậu?”

“Vậy các phi tử đâu?”

“Không phải Hoàng Thượng, hậu cung phi tử làm sao mà có được?” Tiểu Phúc Tử lại đáp, “Ngay cả Thái hậu, nếu không có Hoàng Thượng, bà cũng không phải là Thái hậu.”

Hoàng đế vô cùng vui sướng. Y một phen kéo Tiểu Phúc Tử nói, “Vậy người nhanh tìm kẻ nào thích hợp lại đây hầu hạ ta.”

Tiểu Phúc Tử lại lắc đầu, “Không có ai cả.”

“Sao lại không có? Các cung nữ đâu? Nhiều tú nữ như vậy cơ mà? Những người ta đã chọn từ khi còn ở vương phủ đâu?”

“Bọn họ đều hầu hạ tân hoàng cả rồi.”

Hoàng đế sững sờ một lúc. Vật ở dưới nóng cháy giống như có ai đốt lửa bên trong. Vừa nóng lại vừa khó chịu, vì thế y nói, “Vậy người lập tức truyền cái người mọi khi vẫn luôn gọi ta là Tranh Nhi tới.”

Tiểu Phúc Tử vẫn lắc đầu, “Tranh Nhi là ai? Ta chưa từng nghe thấy cái tên này.”

Hoàng đế càng gấp gáp. Trong đầu, gương mặt kia vẫn khắc ghi rõ ràng rãnh mạch nhưng y lại không cách nào nhớ ra được tên người đó.

Dục vọng nơi hạ thể lại càng dựng thẳng, thân thể có cảm giác như bị vô số con kiến di chuyển cắn xé. Y rơi vào đường cùng, đành phải mơ mơ màng màng nói với Tiểu Phúc Tử, “Vậy người đến đi.”

Không ngờ Tiểu Phúc Tử đột nhiên thay đổi sắc mặt, “Ai muốn hầu hạ người? Ta cũng muốn hầu hạ tân hoàng mới lên.” Rồi hắn xoay người bước đi.

“Người trở lại cho ta!” Hoàng đế gào lên với cái bóng lưng kia, nhưng Tiểu Phúc Tử càng đi càng xa, chỉ chốc lát ngay cả bóng dáng cũng không còn thấy nữa.

Hoàng đế khóc không ra nước mắt, cúi đầu nhìn hạ thân, y run rẩy tự mình chạm vào.

Y chỉ vừa mới nhẹ nhàng chạm vào, dịch thể màu trắng đã nhanh chóng bắn ra dính đầy trên tay. Nhưng khi nhìn kỹ, dịch thể kia hóa ra không phải là màu trắng mà là màu máu đỏ sẫm.

“A!” Hoàng đế vừa thẹn vừa sợ, nhịn không được hét to, mở mắt.

Cả căn phòng chìm trong bóng đêm yên tĩnh. Đêm êm, chăn ấm, Bàn Long Điện quen thuộc kéo y trở về thực tại.

“Tranh Nhi, Tranh Nhi...” Thương Nặc ôm y từ phía sau, dùng môi chạm vào sau cổ, “Người gặp ác mộng sao?”

Nghe thấy thanh âm của hắn, Hoàng đế đang hôn xiêu phách lạc dần dần bình tĩnh lại.

Y dùng tay bàn lạnh băng chạm vào cánh tay Thương Nặc đang ôm thắt lưng của mình, tóm lấy cổ tay Thương Nặc.

Hạ thân ẩm ướt, khó chịu.

Hoàng đế vừa cử động, Thương Nặc tựa hồ đã phát hiện. Hắn lấy tay dò dẫm, hơi thở nóng rực ghé vào lỗ tai y, “Người đã mơ thấy gì?”

Hoàng đế xấu hổ tới mức suýt ngất xỉu, toàn bộ thân mình khua khoáng loạn xạ.

Thương Nặc hình như biết y xấu hổ, hắn vừa cười vừa thấp giọng nói, “Là do hôm qua người uống thuốc có tác dụng quá mạnh, được tính còn chưa tan hết.” Bàn tay to lớn chạm vào bắp đùi mềm mại của Hoàng đế, hắn lại nói, “Làm một lần nữa là được tính sẽ tan hết. Không nên cố chịu đựng, ta giúp người, được không?”

Hơn nửa ngày không lên tiếng, cuối cùng, Hoàng đế đẩy tay Thương Nặc ra, xoay người ngồi dậy. Trong bóng đêm, y cởi quần đã dính dịch ra.

“Người nằm xuống.” Y nói với Thương Nặc.

Thương Nặc nằm xuống, Hoàng đế mượn vài phần buồn ngủ còn sót lại tiến tới gần.

Ánh trăng mờ lung tiến vào song cửa sổ, chiếu qua tấm màn. Y chỉ lơ mơ nhìn thấy một lồng ngực rắn chắc, đường cong không thấy rõ như ẩn như hiện, tựa hồ thực cân xứng. Không giống như trong tưởng tượng người man tộc dữ tợn, hắn có một thân hình không tồi.

Y sờ sờ chân Thương Nặc.

Người này chắc chắn đã cưỡi ngựa lớn lên ở đại mạc. Hai chân hắn cường kiện hữu lực, không gầy không mập mà rất vừa phải, trông không to nhưng y lại không thể nhắc lên được.

Y cố sức chịu đựng.

“Lên đây đi.” Hoàng đế phân phó.

Thương Nặc nằm sau trướng nở nụ cười, “Người hôn khê ta một cái, nói không chừng chúng ta sẽ làm ngay.”
Hắn cười nói với Hoàng đế.

“Tới đây đi.” Hoàng đế nói, “Trẫm lâm hạnh người, chớ nên chọc giận trẫm.”

“Không cần ta tạ ơn sao?”

Cảm thấy Thương Nặc dường như đang chế nhạo mình, giọng điệu của Hoàng đế càng lạnh lùng hơn, “Nếu không tuân chỉ, người lập tức rút khỏi Bàn Long Điện cho trẫm.”

“Ôm người cũng không thành vấn đề.” Thương Nặc thích thú nằm ngửa trên giường, lười biếng hỏi, “Người nói cho rõ ràng trước, trong lòng người, ta là gì?”

“Nô tài.”

Bốp!

Lời còn chưa dứt, Hoàng đế đã trúng một cái bạt tai.

Cửu ngũ chí tôn từ trước tới nay chưa từng phải nhận loại “lễ ngộ” này, bên tai ong ong, nhất thời bối rối.
Khi phục hồi tinh thần, y phát hiện mình đã bị Thương Nặc đè trên giường.

“Lớn mật! Người... Người muốn làm gì?”

Thương Nặc không trả lời, trực tiếp tách hai bên đùi tôn quý ra rồi sắp tới.

Hoàng đế hít một hơi khí lạnh. Nhớ lại chuyện trải qua từ mấy hôm trước, y rùng mình, hạ giọng cảnh cáo, “Người dám? Trẫm giết người!”

Trong bóng đêm, ánh mắt Thương Nặc lạnh băng khiến người sợ hãi.

“Giết ta đi.” Thương Nặc lạnh lùng nói, “Ta không phải nô tài của người.”

Khí quan nóng rực để ở cửa động thẹn thùng, Hoàng đế chấn kinh lui về phía sau.

Thương Nặc không quan tâm tiến thẳng vào trong.

Sự đau đớn như xé rách cơ thể làm Hoàng đế há to miệng liều mạng ngửa ra sau. Tay Thương Nặc lại tàn nhẫn bịt kín miệng y.

Hoàng đế oán hận nhìn hắn.

“Cứ việc hận ta, làm cừu nhân còn dễ chịu hơn là làm nô tài.” Thương Nặc nói xong lại nâng thẳng thắt lưng.

Hoàng đế bị che miệng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, liều mạng giãy giụa dưới thân Thương Nặc.

Một người luyện võ muốn chế trụ Hoàng đế ăn sung mặc sướng chẳng khó khăn gì.

Đi cùng cảm giác dửng dáo đã bị khuếch trương đến vỡ ra là khoái cảm loáng thoáng dâng lên trong cơ thể. Khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt khiến Hoàng đế vừa khó cưỡng lại vừa phần nộ.

Con người xinh đẹp tràn ngập hận ý khôn cùng nhìn chăm chăm Thương Nặc.

Khó khăn lắm mới có thể nảy sinh được chút hảo cảm, vừa mới ảo tưởng được ở bên nhau vài ngày lại bị động tác thô bạo của nam nhân đánh tan tác.

“Ta cho dù có là người xấu, ít nhất cũng vẫn là một người còn sống.”

Động tác sáp nhập mạnh đến mức Hoàng đế vừa đau lại vừa kích thích, không biết làm sao cho phải.

Thương Nặc tức giận vô cùng, không thèm khống chế sức lực, “Ta tiến cung là vì người; bị chém một đao cũng là ta cam tâm tình nguyện.”

Hoàng đế nhú mày tiếp tục chịu đựng cơn giận dữ của hắn.

Niêm mạc nơi lõi vào mẫn cảm chịu tra tấn tiến tiến nhập nhập truyền đến đau đớn và khoái cảm.

“Ta chỉ rất muốn, rất muốn ở cùng với người.”

Một hạt đậu lớn, là thứ chất lỏng thật nóng rơi xuống mặt Hoàng đế.

Hoàng đế còn đang bị dị vật tra tấn đến mức thần trí lơ mơ cũng không khỏi ngẩn người.

Mồ hôi sao?

Người ở phía trên vẫn luật động thô bạo như dã thú, trong đêm đen lại như một bóng ma vô cùng to lớn bao phủ lấy y.

Cá tính ngang ngược, dũng mãnh hơn y – một thiên tử gấp trăm lần.

Không nên rơi lệ.

“Người không giống người sống, Tranh Nhi.”

Một lần đỉnh nhập thật sâu nữa lại đến. Hoàng đế hít mạnh, bắt lực vận vẹo thân mình. Niêm mạc mở rộng tới cực điểm như kêu gào cầu xin sự tha thứ, cảm giác bị chiếm cứ ấy vậy mà lại khiến người an tâm.

Thanh âm Thương Nặc ngay ở bên tai, y có thể nhận ra hơi thở đặc biệt của hắn. Hoàng đế nghe thấy hắn thì thào, “Người như vậy, thật khiến người khác đau lòng...”

Đầu ngón tay hắn ma sát gương mặt Hoàng đế.

Không nhẹ nhàng mà là cường ngạnh, hắn như muốn lột xuống chiếc mặt nạ mà Hoàng đế đã mang từ lâu lắm.

“Lòng ta đau quá...” Thương Nặc áp mặt vào gò má Hoàng đế.

“Khóc đi...” Thương Nặc khề khàng mà nói, “Khóc đi.”

Hắn nhẹ nhàng hôn lên khóe môi của Hoàng đế. Hoàng đế biết là mình không nên khóc.

Y hẳn là phải phần nộ, cao giọng gọi thị vệ, hạ chỉ trừng trị hắn.

Thế nhưng, nước mắt không nghe lời cứ trượt xuống khỏi hốc mắt.

Lồng ngực y như bị cái gì bồi đắp, không hề đau đớn, cũng không cảm thấy chua xót, khó chịu nữa.

Khi cánh tay vẫn đang giữ chặt y buông ra, y lại không tự chủ được ôm lấy thân ảnh của hắn.

Thật vô lý...

Y không có thời gian suy nghĩ lý do, cũng không rảnh phân tích hành động của mình là đúng hay sai nữa.

Y chỉ bường bình ôm chặt lấy nam nhân đã tra tấn y, làm cho y cả người đau đớn, đau đến cơ hồ phát khóc.

“Trẫm...” Y nhấp môi, nặn ra một chữ.

Đầu ngón tay Thương Nặc chặn môi y, “Không được nói trẫm. Ta, nói là ta.”

Hoàng đế khẽ cắn đầu ngón tay hắn.

“Ta...” Hoàng đế hỏi, “Tên ta là Tranh Nhi sao?”

“Phải.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Ta khi nghe thấy.” Thương Nặc thấp giọng nói, “Liền ghi tạc ở trong lòng.”

Trong cơ thể vẫn còn dị vật, vừa đau lại vừa thẹn, hoặc là vì một điều gì đó khác, Hoàng đế nhịn không được muốn khóc lên.

Ghi tạc trong lòng.

Hoàng đế thở dài, dường như muốn đẩy hết nỗi buồn chết người vẫn nghẹn ở phế quản ra ngoài.

Trong tâm khảm.

Y bị một man tộc, ghi tạc trong lòng.

18. Quyển 2 - Chương 16

Ngày tiếp theo, chim chóc trong ngự hoa viên hót vô cùng sớm, vô cùng êm tai.

Có lẽ là do quá mức nhạy cảm, Hoàng đế chỉ nghe một hai tiếng chim hót đã mở mắt. Lúc này, y mới phát hiện bầu trời bên ngoài vẫn còn màu xám tro.

Khi y tỉnh lại, sau lưng trống trơn.

Y quay đầu, bên giường có một vết lún sâu, sờ lên vẫn còn chút hơi ấm. Lại nhớ tới tên hôn trưởng cả gan làm loạn tội đáng muôn chết, thần sắc không mấy tốt đẹp, y hô lên một tiếng, “Thương Nặc?”

Căn phòng yên tĩnh, thanh âm của chính mình truyền vào trong tai lại có vài phần xa lạ.

Hoàng đế xoay người ngồi xuống, phát giác tiết khớp đã được thay mới, tựa hồ đã có ai giúp y lau qua người. Y bước chân xuống giường, thân mình bị chà đạp một đêm khiến y đau đến nhú máu. Nhìn quanh khắp phòng, y không thấy bóng dáng Thương Nặc.

“Thương...” Tim Hoàng đế đập mạnh, gian phòng trống rỗng làm người ta chẳng hiểu sao lại thấy bất an, “Thương Nặc?”

Y loạng choạng đứng lên, cúi người liếc mắt xuống đáy giường.

Trống không.

Sau một hồi sợ run, cảm giác mát mát chưa xốt khôn cùng ập tới.

Thương Nặc đi rồi.

Giống như một giấc mộng sớm phải tỉnh, thể nhưng cảm giác khó chịu nửa tỉnh nửa mê lại không chịu lùi bước. Hoàng đế thất vọng, sau một hồi lâu, mới phát hiện mình vẫn đang ngồi trên mặt đất, nhìn vào đáy giường trống rỗng nơi Thương Nặc thường ngày vẫn ẩn thân. Y chậm rãi đứng lên rồi ngồi lại bên giường.

Man tộc kia phạm phải tội đại nghịch bất đạo, vậy mà lại lẳng lặng rời đi.

Hoàng đế muốn tức giận lại không cách nào tức giận, chỉ cảm thấy vừa nặng nề vừa rầu rĩ. Y giống như người say tự châm cho mình một nhát thật mạnh, thể nhưng đau không thấy đâu, chỉ có một trận bi ai chết lặng.

“Hoàng Thượng...” Không biết qua bao lâu, một âm thanh truyền đến, “Chủ tử, nên dậy thôi, hôm nay phải lâm triều mà.” Tiểu Phúc Tử đứng sau cửa cẩn thận hô lên.

Đêm hôm qua, khi nghe thấy thanh âm của Hoàng đế dồn dập tràn đầy sợ hãi, hắn biết chủ tử lại gặp phải ác mộng.

Mỗi lần như thế, Hoàng đế thường một đêm không ngủ. Cho dù có chớp mắt cũng sẽ ngủ không an ổn, cứ lặn qua lặn lại mãi, có khi lại rời giường sai giờ.

Hắn chăm chú lắng nghe động tĩnh bên trong, hồi lâu, một tiếng thở dài dường như trả lời mới truyền tới.

“Trẫm biết rồi.”

Nô tài bên người hầu hạ cẩn thận chu đáo, không ai phát hiện ra tâm tình Hoàng đế không bình thường.

Tâm tư của thiên tử, có ai dám đoán mò.

Khi lâm triều, Hoàng đế trước sau như một thong dong trầm tĩnh, đại thần thỉnh thoảng nhìn thoáng qua có thể thấy rõ y có chút lạnh lùng.

Sáng suốt, bình tĩnh, trấn định.

Cẩn thận tỉ mỉ.

Hoàng đế như vậy thực khiến người an tâm.

Sau khi lâm triều, Hoàng đế thuận miệng gọi Lễ bộ Thượng thư lại, không chút để ý hỏi, “Khiết Đan vương tử chưa trở về sao?”

“Dạ... Việc này...”

Bộ dạng thần tử áp a áp ứng thế kia, Hoàng đế vừa nhìn đã hiểu. Cũng không trách cứ, y chỉ thần nhiên hạ lệnh, “Đi thăm dò đi, có tin tức gì báo lại cho trẫm. Về sau làm việc nhớ phải tận tâm, đừng để đến lúc hỏi lại chẳng biết gì.”

Lễ bộ Thượng thư sợ hãi ra một đầu mồ hôi lạnh khúm núm lui ra, nhưng chỉ nửa canh giờ sau, hắn đã có tin tức hồi báo: Thương Nặc không xuất hiện tại hành quán, người Khiết Đan an phận thủ thường.

Hoàng đế lắng lắng nghe xong, không hề hỏi lại.

Cứ như vậy vài ngày trôi qua, hết thấy giống như đã trở về quỹ đạo.

Chỉ là, Bàn Long Điện thiếu đi một người, luôn cảm thấy thật vắng vẻ.

Đại hắc khuyển mỗi ngày đều ngủ tại đây, được ăn ngon ngủ ngon, đã béo hơn trước kia nhiều. Không có Thương Nặc, buổi tối nó thường ngồi ở trước cửa bảo hộ Hoàng đế, đôi mắt to ướt át hướng về phía Hoàng đế, làm Hoàng đế nhận không được học theo bộ dáng Thương Nặc, đi qua ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve lông mao xinh đẹp ở đầu nó. Có đôi khi, y còn nhỏ giọng thì thào, “Hôm qua, trẫm lại gặp ác mộng, khi tỉnh lại... cảm thấy lạnh lắm...”

Tiểu Phúc Tử thấy rằng, trừ bỏ thỉnh thoảng có vẻ cô đơn, tình trạng Hoàng đế dù không tốt lắm nhưng cũng không còn vô duyên vô cớ mà giận dữ. Về phần cô đơn, đó chính là tật xấu từ trước của chủ tử.

Lễ bộ Thương thư nhờ có trận răn dạy trước nên lúc nào cũng nghiêm mật giám thị hành quán Khiết Đan. Một khi có được tin tức của Thương Nặc, hần lập tức báo lên cho Hoàng đế, “Khiết Đan vương tử đã trở lại quán trọ.”

Hoàng đế ngắt ra một lúc, nói ba chữ, “Trẫm biết rồi.” liền không hỏi tiếp nữa.

Không ai có thể biết được, khi Hoàng đế nghe thấy hành tung của Thương Nặc, nỗi lòng trong nháy mắt bộc phát như sóng trào. Ngay cả bản thân Hoàng đế cũng không thể hiểu được tại sao.

Vì sao khi biết tung tích của hần, khi biết Khiết Đan vương tử đáng giận chết tiết kia đang ở phương nào, lại cảm động đến mức muốn rơi lệ?

Thương Nặc đi rồi.

Ở nơi không ai thấy, Hoàng đế nắm chặt năm ngón tay lại thật nhanh.

Y cảm thấy như có một vật gì rất trân quý, theo khe hở nơi bàn tay, dần dần vượt mất.

Y nhớ rõ mình đã gọi Thương Nặc là nô tài.

Y nhớ Thương Nặc giận dữ cho mình một cái bạt tai. Cái tát kia kỳ thật cũng không mạnh, sáng ngày thứ hai, dấu tay trên mặt liền tiêu thất.

Nhớ tới ngày hôm đó, y lại thật đau lòng.

Thời gian trôi nhanh như gió, Hoàng đế vẫn là ngôi Cửu ngũ lâm triều đều đặn, chăm lo quốc sự, bãi triều lại hay tới thỉnh an Thái hậu.

Tất cả mọi sự đều trở về nguyên dạng. Sau nửa tháng, phượng thể của Hoàng hậu vì bệnh nhẹ cũng đã khỏe hơn.

Thái hậu vô cùng vui mừng, ban hạ ý chỉ, “Cuối thu thời tiết trong lành, hạ nhân chuẩn bị trà quả điểm tâm, lược mấy con cua béo bày thành mấy mâm, mệnh cho hậu cung phi tần buổi trưa đến đây, cũng mời luôn Hoàng đế, Hoàng hậu. Thứ nhất là mừng Hoàng hậu lành bệnh. Thứ hai, Hoàng đế xử lý chính sự vất vả, muốn để Hoàng đế được nửa ngày thư thái, chung vui với tất cả mọi người.”

Hậu cung khi nhận được tin tức này, nhất thời mỗi người xoa tay, liều mạng sấm sửa xiêm y, trang điểm

đẹp dễ.

Hoàng đế thấy sao cũng được. Y nghe lời Thái hậu, sau khi lâm triều lập tức tới ngay.

Trái cây đủ màu sắc đỏ, vàng, trắng, tím thật đẹp mắt đều được mang tới. Thái hậu ngồi ở phía trên, Hoàng đế và Hoàng hậu ngồi ở hai chiếc ghế tựa lớn, phi tần được ban thưởng chỗ ngồi phía dưới. Nữ nhân hậu cung một đám cười duyên, vừa như xấu hổ vừa như sợ hãi liếc nhìn Hoàng đế một hai cái rồi lại lặng lẽ đưa mắt đi nơi khác.

Vạn tuế gia đã lâu lắm rồi không lại chỗ thần thiếp.

Thời gian dài như vậy, tại sao đều một mình ở tại Bàn Long Điện?

“Hoàng Thượng,” Thái hậu khẽ mỉm cười, “Sao ngươi lại không ăn gì cả?”

“Vâng.”

Ai cũng cao hứng phấn chấn, chỉ có Hoàng đế là diễn viên chính có chút rã rời.

Các loại sơn phấn nồng đậm hỗn tạp cùng một chỗ, Thái hậu còn đốt thêm huân hương giúp an thần tĩnh tâm, y cơ hồ thở không nổi.

Cầm chén rượu, y chậm rãi nhắm nháp, bất tri bất giác nhớ không rõ mình đã uống bao nhiêu.

“Hoàng Thượng,” Hoàng hậu vẫn ở bên cạnh quan sát nhin không được thấp giọng nói, “Hoàng Thượng không thể uống nữa.”

Đã sớm biết điều Hoàng hậu muốn nói, nghe thấy thanh âm, ánh mắt Hoàng đế lại thoáng nhìn qua khuôn mặt nàng. Hoàng hậu bị bệnh mà y lại không đến thăm, hôm nay gặp mặt, cư nhiên nàng cũng không tỏ vẻ buồn bã một chút nào. Nàng vẫn là cái bộ dáng hiền thực kia.

“Trẫm... Vì sao không thể uống nữa?”

Hoàng hậu đơn giản đáp lại bốn chữ, rõ ràng dễ hiểu, “Long thể quan trọng.”

“Thân thể trẫm rất tốt, người bị bệnh cũng là Hoàng hậu, không phải trẫm.” Hoàng đế khẽ giương lên đôi môi duyên dáng, phỉếm ra một nụ cười thâm ý mà chỉ có bậc quân vương mới hiểu, “Hôm nay không phải là chúc mừng ngươi lành bệnh sao? Trẫm uống nhiều thêm hai chén cũng coi như cầu thêm phúc cho ngươi.”

“Nô tì... Không dám nhận loại phúc này.” Hoàng hậu nhẹ nhàng nói.

“Người nói cái gì?” Y vừa hỏi lại, tiếng động ồn ào chung quanh đều biến mất. Mọi người nhất thời trở nên an tĩnh. Chậm rãi quét mắt một vòng, Hoàng đế mỉm cười, không chút để ý phẩy phẩy tay, “Được, cứ cho là chuyện này không liên quan đến phúc của người. Trong lòng trẫm... phiền muộn, trẫm uống chút rượu sẽ thấy dễ chịu hơn.”

Y vươn tay lấy chén rượu để ở trên bàn, một bàn tay tuyết trắng mảnh khảnh lại dè xuống.

Đúng là của Hoàng hậu.

Chẳng những dè chén rượu xuống, nàng còn đứng lên rồi quỳ xuống trước mặt Hoàng đế.

“Hoàng Thượng,” Thanh âm vẫn nhẹ nhàng, Hoàng hậu không hề cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Hoàng đế, “Hoàng Thượng phiền lòng, nô tì hẳn sẽ vì Hoàng Thượng giải sầu. Xin Hoàng Thượng đừng uống nữa.”

Quốc mẫu đã quỳ xuống, tất cả phi tử liền kinh hoàng. Bọn họ bất an đứng lên khỏi ghế rồi yên lặng quỳ xuống.

Thái hậu vốn đang nằm trên đệm cũng lập tức ngồi thẳng dậy.

Hoàng đế cúi đầu, nhìn chằm chằm Hoàng hậu, “Người không giải được phiền muộn của trẫm.”

Hoàng hậu chậm rãi nói, “Nếu không thể vì Hoàng Thượng phân ưu, hậu cung còn tác dụng gì nữa? Quản lí hậu cung không tốt là lỗi của nô tì, xin Hoàng Thượng giáng tội.”

Ánh mắt Hoàng đế sáng ngời dừng lại trên mặt nàng. Y khinh miệt dò xét người thê tử kết tóc nói lời nào lời nấy đều chí lý không tìm ra sai sót, ánh mắt lại nhìn về nơi đại môn ở xa xa.

“Hậu cung có lợi ích gì? Một là sinh ra long tử, hai là hầu hạ đế vương.” Hoàng đế cười lạnh hỏi, “Làm tốt là công lao, làm không tốt là mang tội, đúng không?”

Hoàng hậu không mở mồm, thể nhưng nhìn vẻ mặt của nàng, ai cũng biết đáp án.

“Trong lòng người, thiên tử chỉ là kẻ... ban thưởng hoặc giáng tội, phải không?”

Hoàng hậu thẳng lưng, chậm rãi cúi người xuống, “Hoàng Thượng là thiên tử, quân ân sâu nặng, ban thưởng hay giáng tội đều phải chờ vào hồng phúc của nô tì.”

“Ha ha ha...” Hoàng đế đột nhiên cười to.

Gương mặt tuấn tú vì rượu mà ửng đỏ, thế nhưng con người lại không có men say.

Cười dài vài tiếng rồi ngưng lại, ánh mắt y trở nên u ám, “Hoàng hậu, người là một đầu nhân, không, là thạch đầu.” Y bình tĩnh nói xong, duỗi tay ra chỉ vào tường, “Người có thể được khắc trên tường, vẽ trong tranh, cung phụng trong từ đường. Thế nhưng, người lại không thể giải sầu cho trẫm.”

“Hoàng Thượng, người say rồi.” Thanh âm Thái hậu trầm ổn, rất có sức nặng truyền đến từ phía sau.

“Trẫm rất tỉnh táo.” Giọng nói của Hoàng đế lạnh như băng, “Mỗi người đều muốn ta làm một vị Hoàng đế tốt. Hoàng đế tốt là dạng người gì? Chính là một tên đầu gỗ, không biết ấm lạnh, hỉ nộ, vui buồn; làm việc đều phải hữu lý, phải hữu lễ, phải tuân theo lễ nghi, là phụ mẫu của thiên hạ.”

Thái hậu đã đứng lên, trầm giọng hỏi, “Hoàng Thượng, người vừa nói ra những thứ gì? Hữu lý, hữu lễ, tuân theo lễ nghi, là cha mẹ của dân, chẳng lẽ sai sao? Người say rồi. Người đâu, dâng canh giải rượu cho Hoàng Thượng.”

“Đúng vậy, chuyện này không ai có thể làm được. Cái loại chuyện vừa không tình cảm vừa thiếu nhân khí này.” Hoàng đế ngạo mạn nhìn Thái hậu, “Chỉ cần là người sống, không ai có thể làm được.”

Thái hậu nhìn vào ánh mắt Hoàng đế, giật mình khi thấy con người sâu xa quyết đoán của y.

Hoàng đế không để ý tới vẻ ngạc nhiên của Thái hậu đang vỗ vỗ ngực tựa như sắp sửa ngắt đi kia, y quay đầu, chỉ tay về phía Hoàng hậu.

“Hoàng hậu, có Thái hậu ở đây, người nghe thật kĩ cho trẫm,” Âm thanh trong trẻo trầm xuống, giọng nói hết sức đanh thép, “Nếu khiến Hoàng đế không thoải mái, người ngay cả tư cách làm hiền thê cũng không có chứ đừng nói đến tư cách làm Hoàng hậu. Trẫm hôm nay khuyên người một câu, người không nên dội nước lạnh vào trẫm nữa. Bằng không, người thứ nhất trong Thiên triều phế hậu, nói không chừng lại chính là trẫm.”

Lời vừa nói ra, những người quỳ ở phía dưới, chẳng những Hoàng hậu mà ngay cả các phi tử cũng đều cứng cả người lại.

Thiên uy quả nhiên khó dò. Ai cũng cảm thấy mình như đang rơi vào khe vực.

“Nghe kỹ đây, trẫm không cần các người quan tâm, cũng không cần các người phải giải sầu gì hết. Trong lòng các người, trẫm chiếm vị trí như thế nào, các người đều biết rõ. Ban thường, thăng vị, cha mẹ huynh đệ ở nhà thăng quan, đều là cầu xin với trẫm. Các người cẩn thận ngắm xem, nếu trẫm không phải là Hoàng đế, các người cũng không phải phi tử, tất cả chỉ là phu thê bình thường, liệu các người có còn đối xử với trẫm như thế này?”

Hoàng đế lạnh lạnh nói một phen, nở một nụ cười khinh thường, “Nhưng nếu các người gọi như thế này là thực tâm, trẫm cũng không ham thích.”

Nhờ men say mà có thể nói ra hết những lời trong lòng, Hoàng đế cảm thấy có phần vui sướng.

Quay đầu lại nhìn một cái, Thái hậu do phải đứng thẳng, tựa hồ đã tức đến nói không ra lời, lại cũng giống như không thể tin nổi những điều mắt vừa thấy, tai vừa nghe.

Hoàng đế cười nói, “Đa tạ ngạch nương đã giúp nhi thần thiết yến giải sầu, quả nhiên là hữu dụng. Làm phiền ngạch nương cùng Hoàng hậu và phi tử tiếp tục ở lại, nhi thần có việc cần xử trí, xin cáo từ trước.” Y hành lễ xong, không quay đầu, hăng hái trở về Bàn Long Điện.

Dọc theo đường đi gió lạnh thổi thật thoải mái, đến cửa phòng, y không cẩn thận lão đảo, thiếu chút nữa đứng không vững. Thế mới biết, mình thực sự là rất say rồi.

Đồ vật trước mắt đều chao đảo không ngừng, Hoàng đế vuốt theo cạnh thư trác, miễn cưỡng chống đỡ thân thể.

Y thở dốc một hồi, nhưng lập tức, thở dốc liền biến thành tiếng kêu sợ hãi, “A...”

Miệng lập tức bị một bàn tay to lớn che lại, hương vị độc đáo lại quen thuộc của nam nhân bay vào chóp mũi.

Ở phía sau y xuất hiện một người cố ý kéo y sát vào lồng ngực.

“Nhớ ta không?” Tiếng cười của Thương Nặc tiến vào trong tai, lâu lắm không nghe thấy, dễ nghe như ở trong mộng. Trên thực tế, Hoàng đế hẳn là cảm thấy thanh âm này chưa bao giờ dễ nghe. Thương Nặc lại than thở, “Ta biết, người sẽ không nhớ ta đâu.”

Người nọ vẫn to gan lớn mật như cũ. Hắn lại ở trong tấm cung làm càn hôn lên phía sau cổ y.

Tiếng hút dâm mĩ vang lên, còn có thanh âm nóng bỏng trầm thấp, “Ngày đó ta không nên rời đi, thế nhưng không đi, người tỉnh lại sẽ phát hỏa. Nghĩ tới nghĩ lui, đã nhiều ngày, ta cảm thấy hẳn là nên vào thăm người một lúc. Tranh Nhi, để ta kiểm tra xem trên người người còn giấu đao hay không.”

Vừa nói, hắn vừa vói tay vào bên trong y phục của Hoàng đế.

Bị hắn tham lam vội vàng sờ soạng, Hoàng đế cảm thấy cả người mềm nhũn, đứng cũng đứng không thẳng. Giây giụa một hồi, y như cũ bất đắc dĩ nằm trong lồng ngực hắn, mặc hắn tùy ý.

Sau lưng quả thực rất ấm, y sẽ tan chảy mất.

Y vùi mình bên trong, có muốn cũng không thể thoát ra được.

Thương Nặc.

Thương Nặc đã trở lại.

Tên chết tiệt này đã trở lại, Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Ta muốn lột da hắn, rút gân hắn, đánh gãy chân của hắn...

“Vừa thấy ta, ngươi lại mất hứng.” Thương Nặc lầm bầm, hưng trí bừng bừng ôm Hoàng đế, “Thế nhưng ta nhìn thấy ngươi lại vô cùng vui vẻ, vô cùng cao hứng. Ngươi nếu đâm ta thêm hai đao mới thấy vui, vậy cũng được, chỉ cần không giết chết ta, ngươi đánh cũng được đâm cũng được... Hửm?”

Hắn bỗng nhiên dừng lại. Tựa hồ phát hiện cái gì, hắn vén cổ áo Hoàng đế lên ngửi ngửi, hoài nghi hỏi, “Trên người ngươi có mùi gì vậy?”

Thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng Hoàng đế không hiểu vì sao lại rất thích thú.

Tên man tộc đi mà không từ giả này!

Hoàng đế gạt mạnh hắn ra, thông dong cười rộ lên, “Đây là mùi son phấn.”

“Mùi son phấn?”

“Ngươi không có hậu cung, tất nhiên sẽ không rõ việc này.” Sắc mặt Thương Nặc càng khó coi, thần thái Hoàng đế càng bình tĩnh, “Ba nghìn người đẹp ngắm nhìn không hết, đôi khi còn tuyển thêm tú nữ...” Vừa nói, y một bên quay đầu đánh giá phản ứng của Thương Nặc.

Man tộc này quả nhiên tức giận.

Đôi mắt anh khí trở nên rắn tựa như đá, lông mày như đao khắc ra hai đường nhăn nhó. Các nữ nhân hậu cung nếu ghen cũng chỉ là âm thầm oán giận, chưa bao giờ bọn họ dám bày ra vẻ mặt này. Hoàng đế quan sát, không khỏi thấy có chút mới mẻ. Sắc mặt Thương Nặc vừa là khổ sở vừa là đau đớn, gương mặt góc cạnh rõ ràng cau lại. Hắn như vừa mới đánh mất vật gì trân ái nhất.

“Lòng ngươi, không nhớ ta một chút nào sao?” Thương Nặc trầm giọng hỏi.

Dường như để trả thù, Hoàng đế cố gắng cười thành tiếng, “Vì sao phải nhớ tới người? Hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, ai không vắt óc tìm niềm vui cho trăm...”

Lời còn chưa nói xong, phía sau đã không còn, không còn lồng ngực ấm nóng nữa.

Thương Nặc buông y ra, xoay người y lại, bắt y đối mặt với mình.

Đụng phải ánh mắt thâm thúy kia, Hoàng đế giật mình, men say như bừng tỉnh phân nửa. Trực giác khiến y cảm thấy lần này cũng giống như lần Thương Nặc tức giận tát y một cái.

Còn dám như thế, ta sẽ lăng trì hắn!

Hoàng đế hung bạo nghĩ trong lòng, đồng thời hung dữ đối diện cùng Thương Nặc.

Thương Nặc vậy mà không hề động thủ, hai bàn tay nắm chặt vai Hoàng đế cũng dần buông lỏng.

“Tốt,” Ngữ khí cùng biểu cảm của Thương Nặc đều che giấu một loại bình tĩnh đến lạnh liệt, “Tốt, tốt lắm.”

Hoàng đế còn không biết rõ tốt ra làm sao, trước mắt nhoáng lên một cái, bóng dáng của Thương Nặc đã không thấy đâu nữa.

Cửa phòng không động, cửa sổ lại mở ra.

Y hốt hoảng nhìn. Trong phòng, trống rỗng.

Thương Nặc đi rồi.

Vui sướng trong lòng nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, cảm giác nặng nề lại cứ thế chiếm cứ.

Hoàng đế bắt lực nhìn xung quanh, lại bắt đầu siết chặt nắm tay.

Mắt tích đã trở lại.

Trở lại rồi, lại chuồn đi.

Y như đang chơi một trò chơi rất buồn cười. Một trò chơi buồn cười như vậy, thế nhưng, kết quả lại làm đau lòng người.

Vì sao phải nhắc đến hậu cung?

Hoàng đế suy sụp ngồi xuống giường, nằm vật ra phía sau, lấy tay vuốt ve cái trán đang dần nóng lên.

Nhiệt độ trong lồng ngực kia ấm áp như thế, thật làm người an tâm. Y vốn tính sẽ thoải mái dựa vào một lúc, ngủ một giấc ngon lành. Nửa tháng qua, y còn chưa ngủ ngon một giấc nào.

Tại sao muốn đuổi hắn đi?

Hoặc là, y trước tiên mệnh thị vệ đánh gãy chân hắn, như vậy hắn sẽ không thể bước đi được nữa...

Hoàng đế miên man suy nghĩ về Thương Nặc, thật lâu sau mới mở giọng, “Tiểu Phúc Tử! Tiểu Phúc Tử!”

Tiểu Phúc Tử chạy chậm lại, quỳ gối ở trước cửa nghe chỉ, “Chủ tử?”

“Đi báo với Lễ bộ, bảo họ truyền cho trăm tất cả hành tung của Khiết Đan vương tử, nhất cử nhất động đều phải cẩn thận báo về đây.”

Tiểu Phúc Tử lĩnh mệnh, vội vã tự mình chạy đi truyền chỉ.

Hoàng đế vẫn nằm ngửa trên giường, kinh ngạc nhìn trướng đỉnh. Gió lạnh buốt thổi vào song cửa nơi Thương Nặc đã rời đi.

Y tùy tay vén một góc chăn đắp lên người nhưng lại vẫn thấy lạnh. Hoàng đế cau mày, tùy hứng đá chăn đi.

Lễ bộ lập tức căng thẳng.

Mỗi nửa canh giờ sẽ có tin tức đưa vào cung. Tiểu Phúc Tử cũng trở nên vội vã, bốn ba giữa cửa cung và Bàn Long Điện một muốn chết, lần lượt cách cửa phòng cung cấp tin tức cho Hoàng đế.

“Chủ tử, Khiết Đan vương tử Thương Nặc ra ngoài, tạm thời không biết tin tức.”

“Chủ tử, Khiết Đan vương tử Thương Nặc còn chưa trở về.”

“...”

“Chủ tử, Khiết Đan vương tử đã trở lại rồi lại nhanh chóng đi ra ngoài. Lễ bộ đã phái người lão luyện đi

theo.”

“Chủ tử, Khiết Đan vương tử Thương Nặc tới Lễ bộ.”

“Hắn nói với quan viên Lễ bộ, muốn thưởng thức phồn hoa kinh thành một chút, mở mang kiến thức về chuyện mỹ nữ Thiên triều kiều diễm đa tình.”

“Chủ tử, Khiết Đan vương tử Thương Nặc nói muốn đi tới chốn thanh lâu. Quan viên Lễ bộ sắp xếp cho hắn xem ca múa, hắn nói đã xem nhiều lắm rồi, không muốn nữa, không chịu xem.”

“Chủ tử, Khiết Đan vương tử Thương Nặc hiện tại đã tới thanh lâu, vào Thiên Hương lâu tìm một cô nương.”

Hoàng đế trước giờ vẫn không lên tiếng ngồi dậy, “Thiên Hương lâu là cái gì?”

“Chủ tử...” Tiểu Phúc Tử ở ngoài cửa xấu hổ giải thích, “Đó là kỹ viện lớn nhất chốn thanh lâu...”

“Dâm loạn không chịu nổi!!” Bên trong bỗng nhiên truyền đến thanh âm tràn ngập tức giận, “Niêm phong Thiên Hương lâu!”

Tiểu Phúc Tử còn chưa hiểu gì, Hoàng đế lại bỏ thêm một câu nữa, “Niêm phong tất cả những thanh lâu đó cho trẫm!”

Tiểu Phúc Tử giờ mới hiểu im lặng nửa tháng trời của Hoàng đế đã chính thức chấm dứt, chuỗi ngày âm tình bất định lại đã bắt đầu. Hắn làm sao còn dám lẩm miệng, thành thành thật thật đáp, “Vâng, nô tài tuân chỉ.”

Hắn đứng lên còn chưa đi được đến hai bước, phía sau bỗng nhiên lại truyền đến thanh âm, “Chậm đã.”

Lại có phân phó gì?

Tiểu Phúc Tử vội vàng đứng lại.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, không nghe thấy đến một âm thanh, Tiểu Phúc Tử khoanh tay đứng đợi cả buổi, chỉ nghe thấy “Cạch” một tiếng, cửa phòng đã mở ra.

Hoàng đế từ bên trong bước ra. Trải qua một hồi như vậy, tức giận sôi trào vừa rồi đã nén lại, ánh mắt trở nên tỉnh táo, trong trẻo đến khiếp người. Y không chút để ý nói, “Cũng không phải chuyện gì to tát, cứ tùy ý bọn họ đi. Phân phó cho Lễ bộ, ngày sau còn gặp sự việc này, khuyên nhủ một chút là được. Nếu sứ giả ngoại quốc xảy ra chuyện gì ở kinh thành, Thiên triều chúng ta cũng sẽ mất hết thể diện.”

Tiểu Phúc Tử cúi đầu đáp ứng.

Hoàng đế ngửa mặt lên trời trầm ngâm một hồi, “Mấy ngày không thấy Cửu đệ, thật có chút nhớ hân. Đi, chúng ta tới thăm Cửu vương phủ.”

“Vâng, nô tài lập tức chuẩn bị kiệu rồng.”

“Chuẩn bị cái đó làm gì? Không cần, tìm hai bộ y phục tầm thường tới đây, yên lặng mà đi thôi.”

“Việc này... Vâng, chủ tử.”

19. Quyển 2 - Chương 17

Thay đổi xiêm y bình thường, cùng Tiểu Phúc Tử xuất cung theo hướng cửa tây, Hoàng đế một mực im lặng thong thả bước. Tựa hồ như đang cân nhắc điều gì, y lại chuyển qua một con phố thẳng, hướng về phía tây.

Tiểu Phúc Tử đi phía sau nhỏ giọng nhắc nhở, “Chủ tử, Cửu vương phủ ở hướng khác cơ mà.”

“Khó có dịp được xuất cung ngao du một lúc, ta nên thể nghiệm và quan sát dân tình.” Chân bước không chần chừ, Hoàng đế thưởng thức đường phố náo nhiệt nơi người ta buôn bán. Y khoan thai đắc ý, bất tri bất giác đã đi tới một bên đường ồn ào, khác hẳn những nơi đã đi qua. Ở đây hai bên biển hiệu chằng đầy, rèm buông nơi chốn, bên trong muôn hồng nghìn tía không thiếu mỹ nữ điểm trang xinh đẹp tươi cười đứng cạnh cửa, trên bậc thềm. Khăn tay vẩy vẩy, từng trận gió thơm đưa đến trước mũi.

Tiểu Phúc Tử hôm nay vì thám thính tin tức về Khiết Đan vương tử nên cũng nhanh hiểu, đại khái đoán được Hoàng đế tới đây là có thâm ý khác. Hân liền đi lên nói lấy lòng, “Chủ tử, nơi này chính là chốn thanh lâu, khu lầu lớn nhất treo biển hiệu màu đỏ tía kia chính Thiên Hương lầu. Khiết Đan vương tử đã vào đây tìm cô nương.”

“Chuyện của trăm, người ít xen mồm.” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng.

Tiểu Phúc Tử biết mình đã nịnh nọt sai lầm, mắt nhất thời càng chớp nhanh hơn, khúm núm không dám nói nữa. Hân trộm nâng mắt lên nhìn thì thấy, Hoàng đế vừa mới răn dạy mình nhắc chân thong thả bước đi, phương hướng lại chính là Thiên Hương lầu.

“Ai da, khách quý đến rồi!”

Hoàng đế tuy rằng thay đổi xiêm y bình thường nhưng lại che giấu không được một thân quý khí, khoan

tay thản nhiên đi lên bậc thang. Dù đứng ở trước cửa, hay là bước chân xuống đường, toàn thân đều toát ra vẻ uy nghi.

Tú bà nơi đây kiểng ăn dưới chân thiên tử, ánh mắt còn độc hơn rắn, liếc mắt một cái đã biết đây là đại khách. Tú bà vội vàng chạy lại tươi cười, “Vị đại gia này nhìn mặt không quen, chắc là lần đầu tiên đến Thiên Hương lâu của chúng ta hả? Ha ha, đại gia thật có mắt nhìn, thanh lâu ba mươi tám lầu, ngài lại chọn đúng Thiên Hương lâu của chúng ta...”

Bị giọng nói chói tai của tú bà làm cho mất cả tự nhiên, Hoàng đế lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử lấy từ trong lồng ngực ra một thỏi bạc, thả vào tay tú bà.

Đôi mắt tú bà nhất thời sáng lên.

Mẹ ơi! Ngân lượng của chính tông Thiên triều, không chút tổn hại, trên mặt sáng bóng như nổi sương, vừa đúng hai mươi lượng...

Quả nhiên là đại khách!

Tú bà tươi cười xán lạn giống như hoa cúc bùng nở vào mùa thu, “Không biết đại gia coi trọng cô nương nào? Nếu còn chưa chọn, ta sẽ chọn hộ ngài một vài người tốt nhất...”

“Ra tất đây.”

“Hả?”

“Ra tất đây,” Hoàng đế sơ sài lặp lại ba chữ, nở nụ cười ẩn chứa sự sắc bén, “Gọi tất cả các cô nương trong Thiên Hương lâu đi ra đây, trăm... Ta muốn cẩn thận lựa chọn trong đám người ấy.”

“Ai da, đại gia quả thật không hề cầu thả.” Tú bà hì hì cười nịnh hót một câu, lại hạ giọng thở dài, “Không phải ta không chịu, nhưng mà nói thật, đại gia ngài là quý nhân, có cô nương nào lại không mong lấy lòng? Chỉ là Thiên Hương lâu chúng ta mở cửa buôn bán, có cô nương đã hầu hạ khách nhân rồi. Đại gia yên tâm, ta sẽ thay ngài tuyển lựa, đảm bảo nơi này...”

“Không hiểu lời ta nói sao?”

Hoàng đế liếc mắt một cái.

Uy phong của Thiên tử, ánh mắt như điện, làm sao một tú bà nho nhỏ thường ngày có thể chịu được? Nói được một nửa, tú bà nẩy sinh cảm giác lạnh run.

Tim đập thành thịch, sợ hãi sinh sôi, nhanh mồm nhanh miệng thường ngày không biết đã biến đi đâu. Tú bà làm sao biết được địa vị của Hoàng đế.

Dưới chân thiên tử, vương tôn công tử nhiều như mây, ai biết hôm nay tới cửa là người nào hiển quý? Sững sốt nửa ngày, tú bà mới nhỏ giọng cười khổ mà nói, “Ta đương nhiên là hiểu lời đại gia vừa nói. Nhưng... thật làm khó ta rồi. Không phải ta không muốn, chỉ là... đưa cả những cô nương đã được gọi ra, các khách nhân khác sẽ không hài lòng, như vậy thì không tốt lắm. Chúng ta nhìn mặt khách mà kiếm cơm ăn, làm sao dám đắc tội...”

“Người không dám, ta dám.” Hoàng đế điềm tĩnh tự nhiên vắt chân ngồi xuống. Y liếc mắt thờ ơ, “Ta thật muốn nhìn xem Thiên Hương lâu này có vị khách nhân nào mà đến cả ta cũng không thể đắc tội.”

Y chính là đẳng chí tôn của giang sơn vạn lý.

Son phấn thiên hạ y nắm cả trong tay, gọi đến thì tới, đuổi đi phải đi.

Thương Nặc nhỏ nhỏ kia, chỉ là một vương tử dị tộc mà lại dám làm bậy dưới trướng y?

Hừ, không được thiên tử đồng ý, Thương Nặc đừng có mơ tưởng trêu ghẹo nữ nhân Thiên triều của y đến một đầu ngón tay!

Tú bà vừa nghe giọng nói lạnh nhạt của y, đã biết đây là người không thể trêu vào, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán.

Mẹ ơi, chẳng lẽ là tới đây gây rối sao?!

Tú bà thầm kinh ngạc. Mình làm việc từ trước tới nay luôn cẩn thận, đâu có đắc tội với đại quý nhân nào?

“Chuyện... chuyện này... Đại gia nhân phẩm tôn quý, tội gì phải làm khó nữ nhân thân thể đáng thương chúng ta? Nếu chút nào hầu hạ không chu đáo, đại gia ngài đại nhân có...”

“Tranh Nhi!” Trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một thanh âm trong trẻo, vui vẻ.

Hoàng đế thiếu chút nữa thì giật mình nhảy bắn lên.

Tên chết tiệt này, sao người dám lớn tiếng kêu nhũ danh của trẫm giữa chốn đông người thế hả?

Y vô thức liếc nhìn Tiểu Phúc Tử một cái, vẻ mặt Tiểu Phúc Tử lại mơ hồ.

Đúng rồi, người khác cho dù có nghe thấy cũng không biết Tranh Nhi là ai. Vừa nghĩ thế, y thoáng an tâm rồi lại thấy khó chịu.

Tên Thương Nặc đáng giận kia gọi một tiếng, cầu thang không đi, lại thả người nhảy xuống tầng lầu. Hắn xoay người một cái, nhẹ nhàng dừng lại ở trước mặt Hoàng đế.

Người này vốn dáng vẻ uy phong, mặt mày tràn trề khí khái, nhảy xuống một cái như vậy, ngạo nghễ như long, như hạc. Hắn lại vừa phong lưu vừa tuấn tú, nhất thời được cả sảnh đường ủng hộ, “Công phu tuyệt hảo!”

“Đây là quý nhân quốc gia nào mà xuất sắc đến vậy?”

Lại nghe một giọng nữ tử yêu kiều từ trên lầu vọng xuống, “Thương Nặc vương tử, tại sao ngài lại đi xuống? Ngài còn chưa nghe ta đàn xong mà.” Bóng áo xanh thoáng bên song cửa, khuôn mặt trắng nõn tươi cười, vừa ngưỡng mộ lại vừa sốt ruột nhìn Thương Nặc.

Thương Nặc hình như không thèm nghe nàng gọi, hắn đứng vững dưới đất, ánh mắt âm áp dạo một vòng khắp người Hoàng đế. Hắn tươi cười đắc ý, “Người tới tìm ta sao? Yên tâm, ta chỉ nghe hát, không làm gì nữa cả.” Tiến lên từng bước, hắn bắt lấy cánh tay Hoàng đế, “Người khó có khi ra ngoài, không nên cứ ngồi một chỗ. Đi, ta đưa người đi chơi.”

Hoàng đế bị hắn kéo dậy khỏi ghế, ung dung tự tại vừa rồi lập tức biến mất. Cánh tay rắn chắc của Thương Nặc không cho y giây giụa, y vừa tức giận vừa nói, “Ai muốn đi chơi? Hàm hồ! Cần quấy! Người... Người mau buông tay!”

Thương Nặc bỗng xoay người tựa như né tránh, suýt nữa ngã vào Hoàng đế. Trong nháy mắt, chóp mũi áp sát gương mặt của Hoàng đế, hắn cực sở sàng mà ngửi một hơi, “Người thay y phục rồi?” Hai người sát bên nhau trong khoảnh khắc, hắn cúi đầu, tiếng cười truyền vào trong tai Hoàng đế.

Hoàng đế mặt đỏ bừng tim đập mạnh.

“Nếu người không theo ta, ta đành phải đi một mình vậy.” Thương Nặc buông Hoàng đế ra, tủm tỉm cười.

Hoàng đế vẫn đang còn phân vân, do dự, Thương Nặc đã nhếch môi vươn tay kéo, Hoàng đế không tự chủ chạy theo hắn ra ngoài. Tới cửa rồi, Thương Nặc lập tức thi triển khinh công, ôm Hoàng đế bay đi.

Tiểu Phúc Tử luôn ở bên cạnh quan sát. Thương Nặc vương tử nhảy xuống lầu, kéo Hoàng đế đứng dậy. Mối hận giật giật. Sau đó, Thương Nặc tự nhiên như thường lôi Hoàng đế ra khỏi cửa. Chỉ trong chớp mắt, Hoàng đế vẫn luôn uy nghi lãnh liệt đã thất thần, đến cả một nô tài như hắn cũng không để ý.

Nhìn bóng dáng Hoàng đế đã đi xa, tinh thần phục hồi, Tiểu Phúc Tử nhất thời kêu lên sợ hãi, “Nguy rồi! Chủ tử! Chủ tử!!!”, Tiểu Phúc Tử vội vàng đuổi theo, nhưng làm sao có thể theo kịp Thương Nặc và Hoàng

để càng đi càng xa, bóng dáng đã nhanh chóng mất hút.

Thảm! Thảm! Chủ tử bị bắt cóc!

Tiểu Phúc Tử khóc không ra nước mắt.

Làm thế nào bây giờ?

Nếu hồi cung bẩm báo Thái hậu, bản thân hộ chủ bắt lực, để lạc mất Hoàng đế, nhất định hắn sẽ bị Thái hậu xử lăng trì.

Nếu không bẩm báo, vạn nhất Khiết Đan vương tử có ý đồ xấu, chủ tử sẽ gặp nguy hiểm...

Cứu mạng! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tiểu Phúc Tử rối loạn tới mức giậm chân đầm ngực, linh quang chợt lóe lên trong óc.

Sao lại có thể quên mất Cửu vương gia? Chủ tử xuất cung vốn là để đến Cửu vương phủ mà!

Đúng đúng! Nhanh đi tìm Cửu vương gia cầu cứu!

*

Mấy ngày gần đây triều đình vô sự, Cửu vương gia quyền cao chức trọng sống trong kiếp phù du nửa ngày nhân, tận dụng cơ hội yêu thương người vô cùng quan trọng của mình, tiểu bảo bối Ngọc Lang chuyên môn gây sự.

Tuy rằng con người nghịch ngợm này đã bị Hoàng đế đánh một lần, nhưng sau khi làm hỏng hết mấy thứ đồ dùng trong vương phủ, phá hết mấy tổ chim, Ngọc Lang đã gần như khôi phục lại như trước.

Hai ngày trước, Thập Nhị vương phủ còn phái người tới trách cứ.

Bởi vì đã không còn chim nào dám đẻ trứng trên cây Cửu vương phủ, thế là hôm trước, Ngọc Lang chạy đến Thập Nhị vương phủ phá tổ chim cả một buổi chiều.

Phá tổ chim non còn chưa đủ, y lại còn dùng một quyển Đông cung đồ để đổi lấy một viên dạ minh châu của tiểu thế tử trong Thập Nhị vương phủ.

Dạ minh châu còn chưa tính, điều khiến Thập Nhị vương phi tức giận nhất là, tiểu thể tử đêm khuya dùng bản đông cung đồ, luyện tập cùng với tên tiểu tư hấn đã âm thầm thích từ lâu trên giường. Tối gió thổi mây bay, đúng thời điểm ấy, mẫu thân vương phi lại tới kiểm tra phòng...

“Mông người hết đau rồi, có phải không?”

“Ai nói thế? Vẫn còn rất đau!”

“Để ta kiểm tra xem.”

Ngọc Lang lấy tay che mông, ha ha cười lắc đầu, “Đúng là vẫn đau mà. Người đừng quên những gì đã đồng ý với ta. Lúc mông ta còn đau, người sẽ cho ta ở trên.”

“Chơi xấu với ta ư?” Cửu vương gia hừ một tiếng, kéo cái kẻ đang dùng võ công mèo quào kia vào lòng. Hắn thuần thục kéo quần y xuống, vỗ hai cái vào cặp mông trắng, “Tưởng có thể ngăn được ta sao? Được lắm, ta sẽ đánh sưng mông người, cho người được như mong ước.”

Ngọc Lang kêu to cứu mạng, sau lại, thanh âm chậm rãi thấp đi, chuyển thành giọng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tim đập, “Sanh Nhi, nữa... mạnh hơn một chút...”

Cửu vương gia đã sớm ngừng tay, đầu ngón tay tiến nhập nụ hoa, nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve vách thịt ẩm áp, trêu đùa, “Ta thì lại muốn nhẹ, nếu người muốn mạnh thì tự đi chuyển thất lưng đi.”

Ngọc Lang cùng hắn ngày đêm tới giờ, làm sao còn có thể ngưng ngừng? Y thành thật không khách khí, đón nhận đầu ngón tay tình nhân nhẹ nhàng ma sát niêm mạc, còn chuyển động thất lưng.

Chỉ chốc lát, vẻ mặt Ngọc Lang đã quyến rũ, đáng yêu như mèo, “Sanh Nhi... Sanh Nhi... Ôm chặt ta...”

“Không phải người muốn ở trên sao?” Cửu vương gia nhin cười hỏi, “Muốn ta dùng tay ôm? Hay là dùng thứ khác?”

Ngọc Lang gào một tiếng, cắn một phát trên cánh tay rắn chắc của hắn, coi như là trả lời.

Tình dục giống như liệt hỏa điên cuồng thiêu đốt.

“Vương gia! Vương gia!!” Nhè ngay lúc này, tiếng kêu vội vã của Trần bá truyền tới.

“Chuyện gì lại nói vào lúc này!?” Tiếng gầm giận dữ của Cửu vương gia và Ngọc Lang đồng thời truyền ra khiến Trần bá thiếu chút nữa ngã quỵ.

“Có... có... Quân báo khẩn cấp...”

Kẹt một tiếng, cửa mở ra.

“Quân báo khẩn cấp?” Cửu vương gia luống cuống gài đai lưng, bước ra khỏi cửa, “Ai phái người đưa tới?”

“Là hai vị Thừa tướng sai người truyền tới, nói là tin khẩn mới đến, mời Vương gia xem qua rồi suy nghĩ nên bàn bạc thế nào với Hoàng Thượng. Họ còn xin vương gia lập tức cùng tiến cung diện thánh, trình báo quân tình.”

Cửu vương gia nhận lấy quân báo, vừa mở ra đọc, hần bỗng nhiên chấn động, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Miêu Cương vương chẳng chút động tĩnh, vậy mà trong một đêm khởi binh tạo phản?!

Quân đóng binh của triều đình bất ngờ không kịp đề phòng, chưa phản kháng được gì đã chết thảm dưới đao quân địch, chỉ còn một phó tướng chạy thoát.

“Chuẩn bị ngựa!” Cửu vương gia lướt nhìn quân báo, đôi mày rậm nhíu chặt lại, “Bổn vương gia phải lập tức tiến cung diện thánh!”

Trần bá vội vàng lĩnh mệnh chạy đi chuẩn bị ngựa. Niên kỷ lão tuy lớn, thân thể càng già lại càng khỏe, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Không đến một lát sau, Trần bá lại chạy như bay trở về, “Vương gia! Vương gia!!”

“Chuẩn bị ngựa xong chưa?!”

“Chưa xong ạ?”

“Vậy còn không mau chuẩn bị?!”

“Dạ vâng... nhưng... đại tổng quản Tiểu Phúc Tử có việc quan trọng hơn cần...”

Vẫn chưa nói xong, Tiểu Phúc Tử đã hốt hển chạy đến sau lưng Trần bá. Thấy Cửu vương gia đứng ở bậc thang, mồ hôi còn chưa kịp lau, hần đã khóc lớn ngay tại chỗ, “Cửu vương gia, Cửu vương gia... Chủ tử... Hoàng Thượng, Người... Người...”

Trong lòng kinh hãi, Cửu vương gia lao xuống bậc thang, túm chặt cổ áo hần, trừng lớn mắt hỏi, “Hoàng

Thượng làm sao?!”

“Hoàng Thượng... Không tìm thấy nữa rồi!!! Ô ô ô...”

“Cái gì?! Sao lại không tìm thấy?!”

Tiểu Phúc Tử nuốt tiếng nước nở kể tất cả sự tình ra một lượt, lại nghe được tiếng kêu kinh hoàng của Cửu vương gia. Cửu vương gia nghiêng rằng nghiêng lợi mắng, “Người muốn chết sao? Hoàng Thượng thân thể ngàn vàng cải trang xuất cung, tại sao người không để bất cứ một thị vệ nào đi theo!?”

“Hu hu, chủ tử không đồng ý, nô tài không dám trái mệnh...”

“Sau này ta sẽ tính sổ với người! Thương Nặc, hừ, Thương Nặc sao lại muốn dẫn Hoàng Thượng đi?” Hần nhớ lần trước nhìn thấy Thương Nặc nửa chết nửa sống nằm ở Bàn Long Điện, sau lại không biết người kia bị Hoàng đế Nhị ca tính tình lạnh lùng, cứng cỏi tra tấn ra sao. Lưng Cửu vương gia nhất thời lạnh ngắt, giậm chân một cái, hần thét ra lệnh, “Người đâu!! Truyền lệnh của ta, đóng đại môn kinh thành, dù là ai, không có vương lệnh của bốn vương gia tự tay viết, không cho phép nhập thành. Bỏ cáo thiên hạ, một khâm phạm trọng yếu đã chạy thoát, yêu cầu hộ vệ quân kinh thành lục soát từng hộ nhà cho ta. Nhớ kỹ, chỉ có thể điều tra, không được đả thương người vô tội đến một sợi tóc! Còn nữa, bao vây hành quán Khiết Đan, không cho bất cứ ai trong đoàn sứ giả chạy thoát, hỏi thăm cho ta tin về Khiết Đan vương tử. Trần bá lấy danh thiếp của ta, lập tức mời hai vị Thừa tướng đến thương nghị. Tiểu Phúc Tử!”

Tiểu Phúc Tử đã khóc đến khản cả cổ, nghe thấy tên của mình, hần ngẩng đầu hữu khí vô lực lên tiếng.

Cửu vương gia mặt lạnh như tiền chỉ tay vào trong viện tử, ánh mắt nguy hiểm nhìn Tiểu Phúc Tử, gằn giọng, “Đã nhìn rõ chưa? Việc này không phải là việc nhỏ, người nếu có can đảm để lộ ra một chữ, để kẻ xấu chó cùng rút gươm, hại Nhị ca ta xảy ra chuyện không hay, ta sẽ nhốt người vào bên trong. Phía hậu cung cũng không được nói cho bất kỳ ai. Nghe thấy chưa?” Giọng điệu hung dữ trước nay chưa từng có.

Tiểu Phúc Tử run run, “Vâng, vâng, nghe rõ rồi, nô tài một chữ cũng không dám nói xằng.”

Sau khi nghe xong tin dữ ở Cửu vương phủ, tả hữu hai vị Thừa tướng thiếu chút nữa ngất xỉu.

*

Trong khi đó, long thủ đẹp đẽ của Hoàng đế tôn quý lại đang bị Thương Nặc nắm trong tay. Hần dịu dàng thích thú không ngừng vuốt ve.

“Bao lâu không qua đêm với đám nữ nhân hậu cung rồi?”

“Việc riêng của trẫm, người không cần lắm miệng.” Gương mặt lạnh lùng, y khinh miệt hỏi lại, “Ai nói

trăm không qua đêm ở hậu cung?”

Thương Nặc tuy rằng thức thời cầm miệng, vẻ nén cười lại làm cho người ta càng ảo não. Đôi con mắt đại gian tà tỏa sáng như nhìn thấy đồ ngon, không ngừng xoáy quanh người Hoàng đế.

Hoàng đế bị hắn nhìn đến mất cả tự nhiên, cả người bồn chồn như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Ánh mắt của hắn như có lửa cứ chạy loạn trên da thịt y. Không thể chịu được không khí trầm mặc này nữa, y rầu rĩ nói, “Trăm đang hỏi ngươi, không nghe thấy sao?”

“Nghe thấy chứ.” Thương Nặc cười hì hì nói, “Ngươi vẫn cứ thất thường như vậy. Ta không nói, ngươi khẳng khái muốn hỏi. Ta vừa trả lời, ngươi lại tức giận. Thật là khó xử.”

Nói xong, hắn bắt chước vẻ mặt khó xử của tú bà ở Thiên Hương lâu.

Hắn thấy Hoàng đế ra ngoài tìm hắn, lòng dường như vui đến phát điên. Hắn giống như đứa trẻ vui không kể xiết, chỉ thấy thiên địa vạn vật so với bình thường xinh đẹp gấp bội, hoa cỏ cây cối đều đáng yêu hơn ngày thường gấp trăm lần. Gương mặt lại giả vẻ nghiêm trang, bộ dáng lạnh lùng sắc bén, hắn hắng giọng, “Gọi tất cả các cô nương trong Thiên Hương lâu đi ra đây, trăm... Ta muốn cẩn thận lựa chọn trong đám người ấy.”

Hắn bắt chước giọng điệu Hoàng đế vô ý nói nhằm “trăm” ra rồi sửa lại không kém chút nào, ha hả cười, “Nếu ngươi thật sự qua đêm với hậu cung, ba nghìn nữ nhân kia ngươi đều đã lâm hạnh, sao ngươi lại phải khát khao đến độ tới Thiên Hương lâu tìm cô nương? Một người còn chưa đủ, lại còn phải bắt toàn bộ những cô nương ấy ra cho ngươi chọn.”

Gương mặt Hoàng đế từ trước tới nay không gọn sóng gờ lại đỏ bừng, không biết là bởi thẹn thùng hay buồn bực, bỗng nhiên giật giật. Thương Nặc thấy thế, vội vàng đổi giọng, “Không không, ta biết, không phải là ngươi đi tìm cô nương, ngươi tới tìm ta mới đúng. Ta biết, ta biết, ngươi đừng thương tâm.” Rồi cười đắc ý vô cùng.

Hoàng đế nào có chút thương tâm, hai mắt hùng hục lửa giận, y hận không thể đánh nát cái gương mặt tươi cười chết tiệt này. Thế nhưng, hai tay lại bị hắn như tùy ý nắm lấy, dùng hết sức cũng không thể rút ra. Cơn tức trào lên, mình đang đứng ở nơi nào cũng quên mất, y hung tợn đá chân.

Hoàng đế còn chưa kịp đá trúng Thương Nặc, thân thể đã chao đảo. Y sợ hãi kêu một tiếng, cả người rơi xuống.

Thương Nặc làm sao có thể để cho người trong lòng bị ngã, hắn dùng sức kéo hai tay Hoàng đế. Hoàng đế vừa hãi hùng kêu lên, thân thể đang ở giữa không trung lại được lôi về. Lực kéo quá mạnh, y ngã vào lồng ngực Thương Nặc, môi sượt mạnh qua mặt Thương Nặc một cái rồi y mới có thể đứng vững.

Vẫn thở dốc không ngừng.

“Chúng ta chỉ nói chuyện thôi. Người không có khinh công, đứng trên ngọn cây không được lộn xộn.” Khuôn mặt Thương Nặc vẫn tươi cười. Tựa hồ như sợ y sẽ ngã thật, hắn chuyển từ nắm tay sang ôm thắt lưng y, dáng vẻ tự nhiên như không làm người ta muốn nghiến răng. Hắn cùng Hoàng đế sóng vai trông về phía xa xa, hưởng thụ mà than thở, “Chỗ này gió mát cảnh đẹp, từ đây còn có thể nhìn thấy rõ ràng hoàng cung. Người xem đi, kia là đại điện hàng ngày người vẫn lâm triều, tiếp theo, người phải đến điện của Thái hậu để thỉnh an. Điện của Hoàng hậu và điện của Thục phi ở hai bên ngự hoa viên. Đứng quan sát ở chỗ này, có phải thấy mọi vật rất nhỏ hay không? Bên kia chính là thư phòng của người. Xem kìa! Kia chính là Bàn Long Điện mà buổi tối người hay ngủ.”

Nhìn từ xa như vậy, bóng người chỉ lớn bằng đầu ngón tay, mặt mũi thế nào cũng không nhìn thấy, cung điện lại có vẻ hết sức xa lạ. Hoàng đế tuy không nhìn rõ, lại biết trong võ lâm có một loại dị học là “thiên lý nhãn”, giúp người ta có thể nhìn thấy mọi vật rõ nét mười phần dù ở rất xa.

Không biết Thương Nặc có dùng loại công phu này không? Y quay đầu, liếc mắt nhìn Thương Nặc, kẻ tràn đầy khí phách đang đứng bên người.

Nghĩ Thương Nặc chỉ cần đứng ở chỗ này, liếc mắt một cái là có thể thấy y trong hoàng cung đi ra đi vào, nhất cử nhất động đều bị người kia giám thị, y không khỏi hết hồn. Cảm giác ám áp đến tê dại truyền đến, rồi y lại không kìm nổi cảm giác căm ghét từ đầu ngón tay lan tràn khắp kinh mạch.

Vậy ra, ta khi buồn khi vui, khi thán khi giận, lại luôn có một người đứng ở nơi nào xa xa, vẫn, vẫn một mực quan sát...

“Ta không hay đứng đây nhìn người. Nơi này quá xa, ta thích ở ngay tại bên cạnh người, như trên xà nhà, ngoài song cửa, những nơi gần trong gang tấc, nhìn dáng vẻ thất thường của người.” Thương Nặc dường như đoán được tâm tư của y, hắn quay đầu, cười cười với y, để lộ hàm răng trắng bóc đều tăm tắp. Thừa dịp Hoàng đế thất thần, hắn càn rỡ vươn tay thân thiết vuốt ve gương mặt vị quân chủ chí cao vô thượng, “Tranh nhi, nhìn đi, hoàng cung của người, cái lồng sắt đang giam giữ người thật nhỏ bé.”

Thanh âm trầm thấp làm cho lòng người nóng lên, thoải mái như sắp bước vào giấc mộng.

Hoàng đế hốt hoảng hồi phục tinh thần, y kinh hãi nói, “Người nói hươu nói vượn cái gì? Hoàng cung là hoàng cung, sao lại là lồng sắt? Người, người cút ngay cho trầm!”

“Ta không cút, cũng không cho người đi đâu cả. Nếu người đã xuất cung, hôm nay, người không là Hoàng đế, mà là Tranh Nhi của ta.” Tiếng Thương Nặc cười tự tin chui vào sâu trong tai, khiến Hoàng đế nhất thời ngơ ngẩn, “Nào, chúng ta đi chơi.” Vừa nói xong, hắn lại ôm Hoàng đế phóng nhanh như gió, nhẹ nhàng như tơ lướt qua ngọn cây, trở mình một cái đã bay qua hơn mười nóc nhà.

Cảnh vật hai bên cứ vun vút lao đi. Hai người cười mây đáp gió không biết đến nơi nào, khi dừng chân lại, một khoảng đất bằng phẳng đã trải dài trước mắt. Cỏ cây mùa thu hiu quạnh, khô khô vàng vàng nằm rạp, theo mắt trải dài đến tận nơi xa xa.

Đại địa úa vàng, gió thu chỉ hơi se se thổi tới mặt người.

“Cầm lấy.”

Một con điều được đưa tới. Thương Nặc cũng thực lợi hại, một đường thi triển khinh công, Hoàng đế ngay cả phương hướng còn không thấy rõ, hắn cứ nhiên còn tranh thủ lúc rảnh rồi nào lấy được một con điều.

“Hôm nay không chuẩn bị, không biết để người chơi cái gì mới tốt. Chúng ta cứ thả điều đã, rồi sau lại chơi thứ khác.”

Điều nhét vào trong tay Hoàng đế, y còn chưa kịp nhú mào tuyệt, Thương Nặc lại như nhớ ra điều gì, duỗi tay lấy lại con điều trong tay ngời cửu ngũ.

Sắc mặt Hoàng đế càng khó coi.

Dám tùy tiện đưa thứ gì cho long chủng vốn đã không có nhiều người, dám tùy tiện lấy đi đồ vật từ trong long chủng lại càng thêm ít.

Man tộc này dám làm cả hai chuyện, hơn nữa còn coi đó như điều đương nhiên, không hề để ý.

Gan lớn tày trời!

Y còn chưa kịp uy nghiêm quát lớn, nam nhân lỗ mãng này lại làm ra chuyện người ta không thể lý giải. Hắn đưa đầu ngón tay vào trong miệng, dùng sức cắn một cái.

Máu tươi róc rách ứa ra.

“Người làm gì thế?” Hoàng đế kinh hô, trừng lớn đôi long nhãn sáng ngời hữu thần.

“Nơi này hoang vắng, không có bút, mực.” Thương Nặc cười thờ ơ, để con điều trên cổ, ngón tay thoăn thoắt viết lên mặt điều.

Một chữ “*Tranh*” vừa mới viết xong, máu đã ngay lập tức ngừng chảy. Hắn giơ ngón giữa lên, cắn thêm một lần nữa.

Chân mào Hoàng đế run rẩy như muốn giật bắn.

“Không viết nhầm chứ?” Viết xong, Thương Nặc không để ý đến đầu ngón tay mình còn đang chảy máu, cầm lấy điều, vừa cười vừa đưa cho Hoàng đế.

Trên điều viết hai chữ thật to.

Cửu ngũ chí tôn cứng cả người lại.

Máu tươi đầm đìa chảy ả giấu tên y.

Y nào có tâm tình mà thưởng thức, mà nghĩ cái thư pháp kia rồng bay phượng múa, dụng ý như thần?

Màu máu kia thật khiến người ta thần thương ý đoạn, chấn động cõi lòng.

Thật lâu sau, Hoàng đế theo thói quen lại nhú mày khinh thường, “Thực bần”. Sau đó, ánh mắt rời đi, không muốn nhìn lại hai chữ huyết sắc kia nữa.

Thương Nặc cũng không để ý y có bao nhiêu tâm sự, vẫn cứ làm theo ý mình, phóng điều lên bầu trời. Nội lực của hắn lợi hại, lực cánh tay rất lớn, điều chao đảo một lúc rồi bay lên không trung. Tay hắn giữ chặt dây điều.

“Chạy mau!” Dây điều không chút phân trần dúi vào tay Hoàng đế, Thương Nặc nắm lấy tay y, kéo y chạy, “Mau, mau! Dây điều! Thả dài ra!”

Khí lực của hắn rất lớn, độ ẩm bàn tay cũng thật dọa người.

Máu ở đầu ngón tay còn chưa khô dính trên tay áo của Hoàng đế, nhưng Hoàng đế lại đã quên mất hấn bần. Cứ thế bị kéo đi, loạng choạng chạy theo sau hắn hai bước, nhưng dần dần, y vững vàng mà chạy như bay.

Trời thu óng ả bao phủ lên người bọn họ.

Gió, càng ngày càng lớn.

“Tranh nhi, nhìn lên trên xem, nhìn lên trên xem! Điều bay lên rồi!”

Hoàng đế chạy theo, quay đầu nhìn lại, nhìn về phía ấy.

Bay lên! Bay lên!

Dang rộng đôi cánh, dùng hai cái đuôi nhỏ linh động ấy.

Ngày lễ tết trong kinh thành, mọi nhà đều cho bọn trẻ chơi đùa thứ mặt hàng bình thường kia, lúc này trong mắt y, lại vô cùng xinh đẹp.

Điều càng bay càng cao, đã đến phía chân trời, nếu không phải trong tay nắm lấy dây điều, chỉ sợ điều đã sớm xuyên qua mây, tiêu dao đến nơi cao cao âm ỉ màu đỏ kia, xa như vậy, thấy không rõ.

Nhưng Hoàng đế biết, đó chính là Tranh Nhi.

Gió thu thổi, phi trên mây, nhìn xuống nơi này Thần Châu đại địa, chính là y.

“Tranh Nhi! Chạy! Chạy đi! Đừng dừng!”

Thương Nặc không biết từ khi nào đã buông tay y ra.

Hoàng đế cầm lấy dây điều, chạy như bay.

Đừng rơi xuống, bay đi, bay đi. Mây xanh như vậy, gió cũng mát như vậy, đất trời vàng óng ánh, không có bất cứ điều gì trói buộc.

Đã lâu rồi không cảm thấy chạy như vậy, cũng đã rất lâu không đổ mồ hôi.

Đại địa ở dưới chân vô biên vô hạn trải dài, cỏ cây khô héo vậy mà cũng tràn ngập sinh cơ. Y chạy, không ngừng quay đầu nhìn lại nơi bầu trời mây cao mà điều đang ẩn thân. Trái tim mạnh mẽ mà hữu lực đập vang, máu tươi ở tứ chi trăm mạch róc rách lưu động. Y không biết rằng chỉ cần đơn giản như vậy, cũng có thể vui vẻ đến thế.

Tiếng cười sang sảng của Thương Nặc bao vây lấy y, mặc kệ y có chạy xa đến nơi đâu đi chăng nữa, tiếng cười đều ở bên người, hợp với hô hấp quen thuộc của Thương Nặc, hợp với hơi thở nóng bỏng của hắn, tất cả đều gần trong gang tấc, khiến y có thể an tâm chạy.

“Tranh Nhi, người mệt rồi.” Không biết khi nào, Thương Nặc từ một bên xẹt đến, nhẹ nhàng ôm lấy Hoàng đế còn đang muốn chạy.

Tay hắn tuy nhẹ nhàng nhưng lại không cho người ta chống cự.

Hắn ngăn Hoàng đế đang chạy lại, vươn ngón tay cắt đứt dây điều ra làm hai đoạn. Điều ẩn trong mây phút chốc mất khống chế, bay về phía xa xa.

“A!” Hoàng đế chợt khê hô, “Bay rồi!” Vẻ kinh ngạc buồn nản hiện lên trên gương mặt luôn cười nhạt ung dung. Trong một thoáng, y giống như một đứa trẻ hoàn toàn bất lực.

“Không bay đi.” Thương Nặc ha hả cười, cái mũi cọ nhẹ lên sợi tóc y ẩm ướt mồ hôi, “Mà ở trong lòng ngực của ta rồi đó.”

Những lời này mang theo ma lực, Hoàng đế đột nhiên thất thần.

“Người nói cái gì?” Hoàng đế thấp giọng, thần nhiên hỏi.

“Tranh Nhi không bay đi,” Thương Nặc vẫn là dùng ngữ điệu như vừa rồi, vẫn là tiếng cười như thế, vẫn là ánh mắt dịu dàng như thế, “Mà ở trong lồng ngực của ta đó.”

Hoàng đế không nói gì nữa, y ngẩng đầu lên khỏi lồng ngực Thương Nặc, hoang mang lại mê vông nhìn dị tộc vương tử góc cạnh phân minh.

Mồ hôi đầm đìa trên thân mình tản ra hương vị đặc biệt của Hoàng đế, tóc đen không còn gọn gàng mà rối tung, khiến người ta muốn sờ soạng ôm hôn một phen, nghe tiếng rên rỉ cực kỳ mê người của y xuất ra từ đôi môi mỏng.

“Tranh Nhi, người thật đẹp.”

“Chưa từng có ai dám dùng mỹ từ này trên người ta.”

Thương Nặc cười hài lòng, bàn tay vỗ nhẹ trên vai y như dỗ dành trẻ nhỏ, “Người cuối cùng cũng không trầm trầm trầm nữa rồi.” Hắn mang vẻ mặt vui vẻ.

Hoàng đế cũng như kinh ngạc phát giác điểm này, mày lập tức nhíu lại. Khóe môi mím lại quật cường, y vừa muốn lên tiếng, Thương Nặc lại đã mở lời trước, “Người toàn mồ hôi mặt chết đi được, nào, ta đưa người đi tắm rửa!”

Kéo Hoàng đế, hắn lần thứ hai thi triển khinh công, bình nguyên vàng óng ánh lại lướt qua trước mắt.

Bị hắn ngông nghênh hết tha lại ôm lại kéo, Hoàng đế vừa xấu hổ vừa giận dữ. Y nghĩ mình thân là Hoàng đế – người uy nghiêm nhất thiên hạ, nếu không giãy giụa thì còn ra thể thống gì? Nhưng cho dù giãy giụa, tám phần cũng không thể nào sánh bằng võ công của Thương Nặc, nói không chừng lại càng thêm xấu hổ.

Y xử sự luôn luôn quyết đoán, lúc này, lòng e e ảm ảm, không thể đưa ra quyết định. Ở nơi sâu thẳm nào đó, một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện, cứ để hắn ôm trong lòng thế này cũng không tệ.

Khó khăn lắm mới phục hồi lại được tinh thần, Thương Nặc đã sớm ôm y cười mây lướt gió đến nơi xa xôi nào rồi. Trước mắt không còn là vùng ngoại thành vàng óng, mà là nhà cửa san sát.

Hoàng đế ngẩng đầu lên khỏi lồng ngực Thương Nặc quan sát. Nhìn thấy người trên đường đi lại nhộn nhịp, y quỳnh lên, “Mau buông ta xuống, nhiều người như vậy, người lại đi ôm một nam nhân thì còn ra thể thống gì?”

“Ta ôm người của ta, liên quan gì đến người khác?” Thương Nặc vừa cười hì hì vừa nói chuyện, “Nhiều người thì ngại, vậy ít người người sẽ cho ta ôm sao? Nếu như vậy, giờ ta để người xuống đây.”

Hoàng đế tức giận đến nghiến răng. Y cả đời kim tôn ngọc quý, khi nào thì gặp phải một tên vô lại như vậy? Nhưng lúc này càng giãy giụa càng thu hút sự chú ý của mọi người, hậu quả càng thêm nghiêm trọng, y đành phải chịu đựng thôi.

Qua phố này, vừa rẽ vào một khúc quanh, một đám hộ vệ quân kinh thành cầm giáo đã đi tới. Thương Nặc thân hình cao lớn, lại dễ dàng ôm một nam tử trong lòng, nhất thời khiến bọn họ chú ý quát to, “Đứng lại!”

Hoàng đế nghe thấy thanh âm như vậy, âm thầm kêu khổ.

Nhất định tin tức mình mất tích đã truyền ra, khắp kinh thành bắt đầu lòng sục. Vốn gặp phải binh lính cũng không tệ, Thương Nặc chỉ ít sẽ không dám cạy võ làm xằng với Hoàng đế y, thế nhưng sao lại... chạm mặt đúng lúc này chứ?

Khi y đang nằm trong lòng Thương Nặc...

Mắt mặt thể này sao có thể để cho binh lính nhìn thấy!

Hoàng đế âm thầm véo Thương Nặc một cái, ám chỉ hẩn mau mau thi triển khinh công trốn thoát.

Thương Nặc không biết là có ý niệm đáng giận gì trong đầu, lại làm bộ như không phát giác, thành thành thật thật đứng lại.

Bọn quan binh vây đến, tên đứng đầu cao giọng hỏi, “Này! Người từ đâu tới? Tại sao lại ôm một nam nhân?”

“Y bị bệnh, không đi được, ta ôm y về nhà.”

“Bị bệnh?”

“Phải.”

“Đi không được?”

“Đúng thế,” Thương Nặc cười híp mắt, “Nếu có thể đi được, y lại để cho ta ôm sao?”

Hoàng đế tức giận đến xanh cả mặt, âm thầm liều mạng dùng móng tay mà cào Thương Nặc, thế nhưng

Thương Nặc da dày như vậy, tuyệt không để ý.

Quan quân đưa mắt đánh giá hai bọn họ, sau lại lớn tiếng quát Hoàng đế đang giấu mặt trong lồng ngực Thương Nặc, “Này, tên bị bệnh kia, đừng như rùa rút cổ thể! Quay mặt ra đây cho ta xem! Quan gia phụng mệnh điều tra khâm phạm!”

Hoàng đế vốn đã tức chết đi được, nghe thấy tiểu binh lính ngày thường vừa thấy mình đã lập tức quỳ xuống dập đầu, mắt cũng không dám nâng lên giờ lại dám giở giọng, lửa giận bùng cháy bùng bùng. Y sắp phát hỏa, lại nhớ ra mình không thể để lộ thân phận, đành phải cắn răng nhin xuống. Y nghiêng nghiêng mặt, dùng ánh mắt âm u liếc nhìn tên lính một cái.

Quân lính kia chúc vạ thấp kém, làm sao đã được gặp mặt thiên tử?

Cửu vương gia sợ tin tức truyền ra ngoài, cũng không dám dùng chân dung Hoàng đế để treo giải.

“Hô, bộ dáng này nhìn không tệ.”

Hoàng đế từ lúc sinh ra tới nay đều được cẩn thận tắm bổ, da thịt mịn màng, nhẵn nhụi, người vốn tuấn mĩ. Hơn nữa, vừa rồi thả điều chạy điên cuồng, mồ hôi chảy ra, y nằm ở trong lồng ngực Thương Nặc lại sản sinh ra cảm giác phong lưu. Ngay cả gã đứng đầu cũng cảm thấy xao động, nhin không được mê đắm trêu đùa, “Ta thấy ngươi không giống sinh bệnh, mà giống như người bị trêu đùa nhiệt tình trên giường, không đau, không đi được, ha ha...”

Lời còn chưa nói hết, gã đã bị Thương Nặc giơ chân đá cho một phát, vì bất ngờ mà ngã chống vó.

Tên kia kêu thảm một tiếng, ngã ngựa trên mặt đất nửa ngày không đứng dậy. Bọn lính chạy nhanh tới giúp đỡ.

“Tiểu tử được lắm! Ngươi ngươi ngươi...” Gã đau đến nhe răng trợn mắt, bộ mặt dữ tợn tiến đến gần bọn họ, “Ngươi... Dám đánh ông nội ngươi...”

Bốp!

Hoàng đế nằm trong lồng ngực Thương Nặc vươn tay tát một cái, khinh thường nói, “Cái loại như ngươi cũng xứng làm hộ vệ quân?”

Gã kêu to, hét lớn rút đao, bọn lính cấp dưới cũng thuận thế xông lên. Nhất thời hàn quang lòe lòe.

Thương Nặc mỉm cười, vẫn ôm Hoàng đế không chịu buông tay, cước bộ nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn nhanh như gió đá một cái. “Mẹ ơi!” một tiếng kêu thảm, một binh sĩ tức thì ngã xuống.

Hoàng đế nằm trong lòng hần chỉ lạnh lùng quan sát.

Nói cũng kỳ quái, giữa đao quang kiếm ảnh, y không biết vì sao lại vô cùng tin tưởng Thương Nặc, giống như Thương Nặc chắc chắn sẽ bảo hộ mình cẩn thận. Vì thế, y không hề sợ hãi.

Đánh đấm một lát, cả binh lính lẫn quan quân đều nằm lăn lộn trên mặt đất, rên rỉ kêu to, “Người tới đây! Có kẻ dám tạo phản! Khâm phạm ở đây này!”

Bởi vì bọn họ thủy chung cũng là quân chính quy của Thiên triều, thế nên Thương Nặc hạ thủ lưu tình. Nghe bọn hần còn ồn ào làm loạn, Thương Nặc ha hả cười rộ lên, cúi đầu dịu dàng nói, “Tranh Nhi, đánh nhau chán rồi, chúng ta đi tắm rửa đi.”

“Cho ta xuống.” Hoàng đế hạ giọng, hung dữ nói.

“Không được rồi.” Vẻ mặt Thương Nặc vô lại vô cùng, “Người bị bệnh, không đi được.”

“Cho ta xuống!”

Đang dây dưa, Thương Nặc bỗng nhiên cảm thấy có điều không ổn liền ngừng đầu, cau mày nói, “Không ổn.”

“Cái gì không ổn?”

“Cửu đệ của ngươi thật lợi hại, bố trí người ở khắp nơi. Không xong, bốn phương tám hướng địch nhân đều đã tới.”

Hoàng đế mắng, “Cái gì mà địch nhân? Tất cả đều là trung thần dũng sĩ của Thiên triều chúng ta!... Đúng rồi, ngươi mau buông ta xuống!”

Thương Nặc sao có thể nghe lời y, hai tay như sắt không động mảy may. Hần ôm Hoàng đế bay lên nóc nhà, lúc nhìn xuống, quả nhiên khắp nơi đều là những kẻ vận phục sức quan binh qua lại hô hào, cũng có thể thấy loáng thoáng đại thần mặc triều phục. Không cần phải nói, chuyện xảy ra ở đây đã huy động toàn bộ cảnh vệ quân kinh thành tới.

“Không ổn, khắp nơi đều là quan binh Thiên triều, nơi này đã bị bao vây.” Thương Nặc ngoài miệng nói không ổn, vẻ mặt vẫn là hớn hở tươi cười.

Hoàng đế gấp gáp, “Ngươi mau buông ta xuống! Ôm ta như vậy...”

“Ôm ngươi thì sao, thủ hạ của ngươi mặc dù rất nhiều, nhưng chẳng có ai có thể ôm ngươi thoải mái thế

này.” Thương Nặc vô liêm sỉ nói.

“Người... Tên man tộc này...”

Thương Nặc dường như nhìn thấy cái gì, “Ồi chào! Cả đội cung tiễn cũng đã tới đây, không xong rồi! Ta thi triển khinh công thì không sao cả, nhưng có khi người sẽ bị bắn thành con nhím mất.”

“Thả ta xuống ngay!” Hoàng đế vẽ mặt trăm lần bất biến nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp.

Thương Nặc cười khanh khách vuốt ve gương mặt của y, thả người phi xuống, nhanh chóng chui vào một gian phòng bình thường. Đặt Hoàng đế xuống giường, ấn hai vai không cho y nhòe dậy, hẩn tinh quái nháy mắt, “Bọn chúng phải lục soát cẩn thận từng nhà một, chắc phải tốn thêm một lúc nữa. Nhân lúc đang rảnh rỗi, chúng ta cứ chơi một lúc đã.”

Hoàng đế tức đến cơ hồ ngắt xiu, “Giờ đã là lúc nào rồi mà người lại còn muốn chơi? Muốn chơi đùa với cả cái mạng nhỏ của mình sao? Nhanh thả ta ra! Bằng không ta mệnh Cửu đệ... A! Người người... người làm gì?”

Hạ thể lạnh lẽo, Hoàng đế quá sợ hãi, thanh âm liền thay đổi.

Thương Nặc nhanh nhẹn cởi quần của y, chẳng hề để ý nói, “Ta đã bảo để người chơi trò gì thật vui vẻ, đương nhiên là phải thực hiện lời hứa rồi.” Bàn tay to bắt lấy ngọc hành xinh đẹp đang e sợ giữa hai bên đùi.

Máu xộc thẳng lên não, Hoàng đế thiếu chút nữa thì thực sự ngắt đi. Tim nhảy bùm bùm hỗn loạn trước nay chưa từng có, y cứng họng, ngay cả thở dốc cũng là đứt đoạn, “Người người... Người điên rồi sao? Người để ta ở... Dừng tay! Bên ngoài... Bên ngoài chính là...”

“Dừng nghĩ tới bên ngoài, người chỉ cần nghĩ về chúng ta là được.” Những ngón tay nóng bỏng bao vây toàn bộ khí quan, nhiệt tình vuốt ve từ gốc tới ngọn.

Hoàng đế như sắp bị kéo vào vực thẳm không còn đường thoát liều mạng giãy giụa.

“A... Không... Ngoài... Bên ngoài...”

“Dừng có nghĩ tới bên ngoài, cho dù người không nghĩ cho ta, thì ít nhất cũng nên nghĩ cho chính bản thân người.”

Thương Nặc dịu giọng nói, “Hôm nay, người hãy để chính mình vui vẻ một chút.” Hẩn nói xong lời nói động lòng người, bàn tay lại càng chà đạp tàn nhẫn khí quan mẫn cảm của Hoàng đế.

“Ồ... A a...” Cơn run rẩy lan khắp toàn thân làm người ta sợ hãi, Hoàng đế không thể nói ra bất cứ cái gì khác, chỉ có thể hé môi thở hổn hển, vô lực rên rỉ.

Kinh ngạc đến không thể tin được.

Ta... cư nhiên ở dưới tay Thương Nặc, phát ra thứ thanh âm như vậy...

“Rất thích được ta chạm vào như vậy, phải không?” Thương Nặc xấu xa cười.

Tên tồi tệ vô sỉ hạ lưu nhất trên đời này, chắc chắn là hắn...

“Thoải mái không?”

“Hừ... Chán ghét!” Vất vả lắm mới không chế được đầu lưỡi, y quật cường phun ra hai chữ, thân thể lại giống như băng tuyết gặp được ánh dương mùa xuân kiều diễm, không thể tự chủ bắt đầu rã rời.

Khoái cảm từ hạ thể ập tới không thể chống đỡ, cái gì mà đế vương uy nghi, cái gì mà Thiên triều phong phạm, lại cái gì lễ giáo tôn ti, tất cả như tan thành mây khói.

Y bị ngón tay Thương Nặc vừa linh hoạt vừa cường hãn nắm bắt, thế nhưng lại đem đến khoái hoạt và thống khổ khôn cùng. Y trần trọc rên rỉ dưới tay Thương Nặc.

“Bắn ra ở trong tay ta đi...” Nhiệt khí thổi vào tai, tai cũng như trở thành nơi mẫn cảm. Hoàng đế giống như sắp khóc không ngừng run rẩy.

Thương Nặc cố chấp dán vào vành tai y, trầm thấp trêu đùa, “Đến đi, cho ta xem Tranh Nhi bắn ra thứ tốt đẹp kia thế nào.”

Ngôn ngữ dâm loạn nhưng lại làm cho toàn thân hưng phấn, một làn sóng kích thích điên cuồng dâng lên từ hạ thể.

“Không...” Hoàng đế suy yếu phản kháng, vặn vẹo thân mình, trơ mắt nhìn khí quan phun ra chất dịch màu trắng không sạch sẽ trong bàn tay Thương Nặc.

“Đừng tức giận, ta không làm đau ngươi chứ?” Hoàng đế vì vừa tức vừa giận mà khuôn mặt hồng hồng khắc sâu trong đáy mắt Thương Nặc. Thương Nặc vẫn tươi cười, đó là nụ cười đường như vô hại, nhưng nhìn lại lần nữa sẽ khiến người cảm thấy tà khí, quỷ dị.

Hắn dùng vải bố lau tay sạch sẽ, lại lau hạ thể Hoàng đế vì bắn ra dịch mà dính dính. Thương Nặc đưa vải bố cho Hoàng đế, “Mặt trên của nó có long tinh của Thiên tử, nếu hậu cung ba nghìn mỹ nữ của ngươi mà

biết, không rõ sẽ dùng bao nhiêu tiền để mua lại đây?”

Hóa ra tới tận bây giờ rồi mà hắn vẫn còn so đo chuyện hậu cung.

Hoàng đế thở hổn hển, đoạt lấy vải bố, không chút lưu tình ném thẳng vào mặt Thương Nặc. Y nói lời vô ích, “Người cút đi cho trẫm! Thật hạ lưu...”

“Người nói cái gì?” Thanh âm Thương Nặc đột nhiên trầm xuống, chặn đứng lời nói của Hoàng đế.

Mây rậm vừa nhú lại, đôi mắt to đã trợn lên đến dọa người. Hoàng đế vốn cao ngạo cũng không khỏi bị hắn dọa cho giật bắn cả người. Một lúc sau khôi phục tinh thần, y lại càng thêm tức giận, “Người dám lớn tiếng với trẫm?”

Thương Nặc còn chưa cãi lại, bốn phía đã truyền đến tiếng người hét to.

“Nơi này!”

“Vút!”

“Mau, mau! Lục soát cẩn thận cho ta!”

Hoàng đế khê biến sắc, Thương Nặc đã lướt mình ra cửa, lớn tiếng quát hỏi, “Trong đám các người, kẻ nào là quan lớn nhất?”

“Là hắn! Chính là hắn! Tên tặc tử dám lớn mật động thủ đánh quan binh!”

“Hỗn trướng! Ta là Khiết Đan sứ giả được Hoàng Thượng quý quốc yêu mến, Khiết Đan vương tử Thương Nặc, chứ không phải cái gì mà tặc tử! Mở miệng ra là nhục mạ bản sứ giả, các người muốn phá vỡ bang giao hai nước sao!?”

Hắn ngông nghênh đi ra, vẻ tôn quý mà cao ngạo chỉ người hoàng tộc mới có, không hề để quan binh vây quanh vào mắt. Vì khí thế kia, mọi người xung quanh không dám vọng động.

“A? Khiế... Khiết Đan sứ giả?”

“Hừ, ta hỏi người, lần này ai là kẻ chủ trì điều tra khâm phạm?”

“Là... là Cửu vương gia. Nhưng Cửu vương gia cũng có mệnh, muốn chúng ta truy tìm tung tích của Khiết Đan vương tử, người...”

“Ta cái gì? Ta ngụ ở hành quán Khiết Đan, sẽ không rời đi. Các người nhanh tìm Cửu vương gia tới đây, nói cho hắn biết, khâm phạm hắn đang muốn tìm ở bên trong. Thế nhưng, tâm tình y không tốt lắm, phải cẩn thận một chút.”

“Khâm phạm?”

Toàn thành náo loạn chính là để tìm khâm phạm, khâm phạm kia tất nhiên là trọng yếu rồi! Nhưng mà, tâm trạng của khâm phạm thì liên quan gì tới Cửu vương gia?

Thương Nặc lườm biếng phân phó xong, lại nhanh chóng đi vào nhà, đóng cửa phòng lại.

Bọn quan binh bên ngoài không rõ Khiết Đan vương tử đang giấu diếm cái gì, thế nhưng lại không thể hành động thiếu suy nghĩ. Ai biết tội danh phá bang giao hai nước ngày sau sẽ gặp phải chuyện gì.

Dù sao xung quanh nơi này cũng đã bị vây kín, giao lại vấn đề này cho Cửu vương gia là ổn thỏa.

“Tranh Nhi, ta đã gọi giúp Cửu đệ cho người, hắn sẽ nhanh chóng tới đây.”

Hoàng đế xanh mặt, không nói lời nào.

Thương Nặc không để ý đến y, theo dõi bên ngoài cửa sổ, “Ừm, tới thực mau, xem ra là biết được tin tức bên này liền chạy tới. Nói thật, đệ đệ này của người rất có tài. Vậy, ta cũng nên đi.”

Hoàng đế vốn hạ quyết tâm sẽ không nhìn hắn, nghe thấy Thương Nặc bỗng nhiên nói phải rời đi, cả người chấn động. Y ngoảnh mặt lại, cười lạnh nói, “Không có mệnh lệnh của trẫm, người dám đi?”

Những lời này không biết làm sao lại chọc vào Thương Nặc, khuôn mặt mang theo ý cười nhất thời chuyển đen. Hắn khi cười lộ lên thì hòa ái dễ gần, nhưng khi tức giận lại có thể sinh ra cảm giác áp bách cường đại. Quan sát Hoàng đế, hắn cũng lạnh lùng cười, “Người lại đã quên, ta không phải là nô tài của người, không tới phiên người gọi thì phải tới, đuổi thì phải đi.”

Hoàng đế nghe hắn nói thì cứng người lại.

Thương Nặc khiến Hoàng đế tức giận đến chết khiếp. Không thèm để ý phản ứng của y thế nào, hắn mở cửa sổ thả người nhảy đi. Xung quanh phòng mọi người kêu lên sợ hãi, trừng mắt nhìn kẻ thi triển tuyệt thế khinh công.

Lúc trước đã được Cửu vương gia dặn dò không được đả thương người, binh lính căn bản không kịp phản ứng.

“Bỏn vương tử đi đây! Mọi người không cần đưa tiễn!”

Thương Nặc thét dài một tiếng, nhanh nhẹn rời đi.

Hoàng đế ngồi ở trong phòng, một lúc lâu sau cũng không thể động đậy.

Cửu vương gia vừa mới tới, thấy Thương Nặc vừa lóe lên lại biến mất trong không trung, trong lòng liền biết là không ổn. Mồ hôi ướt đầm, đi tới cửa, hấn phân phó mọi người không được theo sau, rồi mới cẩn thận đẩy cửa bước vào. Thấy Hoàng đế ngồi một chỗ, tâm tình cuối cùng cũng thả lỏng, nhưng tập trung nhìn lại, Cửu vương gia thấy ánh mắt Nhị ca đang lộ một vẻ mát mát không thể nói rõ.

“Hoàng Thượng?”

“Ừ? Là Cửu đệ...”

“Nhị ca... Người... Không khỏe sao? Thương Nặc vương tử kia...”

“Trẫm...” Hoàng đế thở phào nhẹ nhõm, trong khoảnh khắc ngữ điệu vòng vo, “Trẫm chỉ cải trang vi hành quan sát dân sinh, làm gì phải náo loạn như vậy? Người cũng quá cẩn thận rồi.”

“Hoàng Thượng, Người chính là người đứng đầu thiên hạ...”

“Hồi cung đi.” Hoàng đế nhếch môi, cười khổ thấp giọng thì thào, “Cái gì mà người đứng đầu thiên hạ...”

Ít nhất là Thương Nặc kia... Sẽ không nghĩ như vậy...

“Hoàng Thượng.”

“Sao vậy?”

“Miêu Cương... Tọa phản...”

Cửu vương gia vẻ mặt ngưng trọng, lấy quân báo từ trong lồng ngực mình ra.

20. Quyển 2 - Chương 18

Sau khi tin tức dọa người – Hoàng đế mất tích lặng lẽ qua đi, việc kế tiếp phải xử lý cũng là chuyện quân quốc đại sự.

Miêu Cương vương lĩnh binh tạo phản, trong một ngày giết hại Thiên triều đại quân, không phải là nói chơi.

Trước khi mặt trời lặn, Hoàng đế bí mật triệu kiến Cửu vương gia, tả hữu Thừa tướng, trọng thần triều đình vào cung nghị sự.

Tình thế nguy ngập, thời gian dư thừa dừng lại dùng cơm cũng không có, Hoàng đế một bên nghe quần thần từng người trình bày ý kiến, một bên phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn. Đồ ăn bưng lên, mọi người vừa dùng bữa vừa tiếp tục nghị sự.

“Tạo phản là một trong mười tội lớn không thể tha, triều đình tuyệt đối không thể nào khinh thường buông thả.”

“Nhưng Miêu Cương ở nơi hẻo lánh, đa số là đồi núi, binh lính Thiên triều không quen với sơn chiến, tác chiến với phản quân, không thể không chuẩn bị sẵn sàng.”

“Năm nay thiên hạ được mùa, triều đình còn vừa mới phân phát một lượng lương thực lớn qua Miêu Cương, bách tính hẳn không tới nỗi đói khát, tại sao bỗng nhiên tạo phản? Thật kỳ quái!”

“Kệ xác cái gì có kỳ quái hay không, dù sao đã muốn phản, ta nhất định phải trấn áp đến cùng! Thỉnh Hoàng Thượng lập tức hạ chỉ, phái đại tướng quân thảo phạt, chứng minh sức mạnh của Thiên triều ta!”

“Trần Tướng quân lỗ mãng, khai chiến dễ dàng, chấm dứt chiến tranh lại rất khó khăn. Tiền triều trước đây đã chinh chiến hơn hai mươi năm, tổn thương nguyên khí giang sơn, hiện giờ là lúc nên để dân nghỉ ngơi...”

“Ý của Thừa tướng là chúng ta sẽ mặc hẳn tạo phản, không thêm quân sao?”

“Không phải không quân, mà là phải có mưu lược để quân. Miêu Cương tuy nhỏ, địa hình lại đặc thù. Người dân Miêu Cương không đông, nhưng giáo hoạt vô cùng, gặp ít người thì đánh, gặp đông người liền bỏ chạy vào núi sâu. Hơn mười vạn đại quân Thiên triều tới đây, không quen địa hình hoàn cảnh, tìm không thấy địch nhân, chiến sự có thể kéo dài tới một năm rưỡi. Tướng quân có biết duy trì một lượng quân đội khổng lồ như vậy trong một năm rưỡi, cần biết bao nhiêu sức người sức của không?”

Trương Tướng quân và Trần Tướng quân luôn luôn là phe chủ chiến. Khiết Đan quá cường đại không thể động, chẳng lẽ một Miêu Cương nhỏ nhoi cũng không thể làm gì được?

Trương tướng quân nhếch mép cười, “À? Ta thật muốn thỉnh giáo xem Thừa tướng có mưu lược trấn áp

nào?”

Hữu Thừa tướng lười đáp hần, chấp tay với thiên tử, “Hoàng Thượng, vi thần nghĩ là, ta trước tiên cứ truyền thánh chỉ, quở trách Miêu Cương vương hành sự lỗ mãng, hỏi lại hần xem có ẩn tình gì mà lại ngang nhiên động võ như thế. Nếu ta cho hần một đường lui, có lẽ có thể chiêu an.”

“Chiêu an chắc chắn không thể được.” Hoàng đế rốt cục mở miệng, phất tay áo ngăn tả Thừa tướng há mồm biện bạch, “Trẫm hiểu bản khoản của ngươi. Quốc gia vất vả lắm mới có thể yên ổn cần nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng một nơi loạn, tứ phương ắt sẽ loạn. Đây không chỉ là vấn đề của riêng Miêu Cương, mà còn liên quan tới đông nam, đông bắc hai nơi gần đây có vài đại thành vừa quy phục. Nhưng,” Y chậm rãi nói, âm điệu cũng cất cao, “Triều đình có uy nghiêm của triều đình, thần tử tạo phản, không nghiêm khắc trừng phạt, từ nay về sau thể diện triều đình sẽ mất hết, tứ phương liền thật sự không yên.”

“Hoàng Thượng nói rất đúng.”

“Trẫm không muốn đánh giặc, nhưng trận này, không thể không đánh.” Lời Hoàng đế nói tuy thần nhiên nhưng dứt khoát như đinh đóng cột.

Thánh tâm đã định, quần thần đang thì thào cũng dần yên tĩnh trở lại.

“Trần Thế Đồng.”

“Có vi thần!”

“Trẫm mệnh ngươi là Đại tướng quân, ngươi hãy tự chọn một phó tướng, lĩnh mười hai vạn nhân mã, lập tức tiến quân Miêu Cương.”

“Thần tuân chỉ!”

“Cứ như vậy đi.” Hoàng đế ho nhẹ một tiếng, uy nghiêm quét mắt chung quanh một vòng, ngữ khí ôn hòa trở lại, “Tất cả đều mệt mỏi rồi, lui xuống đi.”

Quần thần thối lui, Cửu vương gia đi tới cửa bỗng không bước tiếp nữa. Đến khi trong phòng chỉ còn Hoàng đế và hần, hần mới thông thả bước tới, “Hoàng Thượng.”

“Biết ngay ngươi sẽ ở lại.” Hoàng đế cười lấy tay chỉ xuống ghế, “Ngồi xuống rồi nói.”

“Hoàng Thượng vừa mới nói, Miêu Cương chỉ là chuyện nhỏ, nhưng một khi đông bắc, đông nam khởi sự, ắt sẽ thành chuyện lớn. Cứ nghĩ như vậy, thần đệ có chút bất an.” Cửu vương gia buồn rầu hít một hơi.

Đứng bề trên dễ làm lắm sao?

Vinh hoa phú quý nhiều hơn nữa cũng chỉ là được ăn ngon mặc đẹp ngủ yên, nhưng quốc gia đại sự lại như gánh nặng ngàn cân, chỉ cần đi sai một bước, ngã xuống, thiên hạ bách tính sẽ thật đáng thương...

“Còn điều gì khác trong lòng sao?”

Cửu vương gia nhìn về phía Hoàng đế.

Nhị ca của hắn giờ đã không còn là nam tử buồn bã, tịch mịch trong căn phòng bình dân kia nữa. Giờ y là chủ tử của thiên hạ, là ngôi cửu ngũ lương đeo hàng vạn hàng nghìn vận mệnh của lê dân...

Ánh mắt khôn khéo, sắc sảo. Nét mặt bình tĩnh, sâu xa.

“Vâng.” Cửu vương gia dẫn đầu, “Miêu Cương động binh, nếu đông nam, đông bắc cũng rục rịch, đại quân Thiên triều ta nhất định phải xuất động ba phương. Điều thần đệ lo lắng nhất là, Khiết Đan sẽ thừa dịp may này nhảy vào. Chúng giống như là sài lang phủ phục sẵn bên người Thiên triều, không cần thì thôi, một khi mở miệng, chỉ sợ sẽ cắn ngay vào cổ họng của Thiên triều ta.”

Hoàng đế nghe xong, cúi đầu lặng lẽ quan sát chén ngọc lên trên bàn, nửa ngày mới nói, “Điều người nói, cũng chính là điều trầm suy nghĩ trong lòng.”

Khiết Đan...

Binh lực Khiết Đan ngày càng cường thịnh, dân phong dũng mãnh, chúng lại có khát vọng khai đất mở đường của “nước bạn”. Ứng phó với nơi ấy cũng chẳng phải dễ dàng.

Quốc gia này cũng tựa như vương tử của bọn họ, rất khó nắm bắt.

Sau khi mật đàm với Cửu đệ xong, Hoàng đế kiệt sức quay trở về Bàn Long Điện. Tiểu Phúc Tử nhìn thấy y nhất thời đỏ cả mắt, nức nở theo sát ở phía sau, chỉ không dám khóc thành tiếng. Hắn bước nhỏ đi theo, nửa là nén giận nửa là thương tâm khẽ nói, “Chủ tử, Người đừng đi loạn như vậy một lần nữa. Người nếu lại đi dạo vài canh giờ, nô tài có một ngàn cái mạng cũng không đủ chết... Ô ô...”

“Đã biết! Huyền thuyên mãi còn ra cái thể thống gì?! Trẫm cho ngươi trở thành người hay lái nhải sao?!” Hoàng đế mất kiên nhẫn hét lên một tiếng.

Y vừa bước qua cánh cửa, bước chân liền chậm lại.

Hoàng hậu dẫn vài thị nữ đã đi tới trước mặt. Ngẩng đầu thấy Hoàng đế, nàng giật nảy mình, sắc mặt tái

nhọt thỉnh an.

“Hoàng Thượng...”

Hoàng đế liếc mắt nhìn.

Quả nhiên sau giáo huấn, Hoàng hậu đã thay đổi, dè dặt hơn, nhưng như vậy lại có vẻ đầm đạm đáng yêu.

Y nghĩ người này dù sao cũng là quốc mẫu, nếu đối xử hà khắc quá cũng không hay.

Hoàng đế dừng chân, nhìn nàng, “Hoàng hậu muốn đi đâu?”

“Ngạch nương không khỏe, nô tì... Đi thăm người...”

“Hả?”

Đúng vậy, xử lý việc của Hoàng hậu xong, giờ lại đến Thái hậu.

Aiiii... nữ nhân chốn hậu cung này, từ già đến trẻ...

“Sao Ngạch nương lại khó chịu?”

“Nghe nói là... Đau đầu...” Nghe thấy giọng điệu trên đầu coi như ôn hòa, Hoàng hậu mới dám ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn trượng phu của mình.

“Thái y đã chẩn mạch, cũng đã kê đơn, Thái hậu cũng vừa mới uống thuốc. Nô tì trở về thay đổi xiêm y, bây giờ còn phải qua thăm mới có thể yên tâm.”

“Ừ,” Hoàng đế gật gật đầu, “Người đi đi, chút nữa trăm cũng phải đến thăm.”

Hoàng đế trở về Bàn Long Điện thay đổi y phục, Tiểu Phúc Tử tự mình hầu hạ xoa bóp giúp y. Sau khi thả lỏng, y lại càng cảm thấy mệt mỏi nhiều hơn.

Hoàng đế thấy có chút buồn cười.

Hôm nay chơi đến điên rồi, nếu Tiểu Phúc Tử biết ta thả điều, chẳng biết sẽ có biểu cảm gì.

Giống như phát cuồng, cần trọng gì đó đều quên tiệt, chỉ thỏa sức mà chạy, mà đổ mồ hôi...

Mặt trên điều có máu tươi của Thương Nặc viết thành chữ *Tranh nhi*, không biết giờ này rơi xuống nơi nào rồi?

Ai đã tìm thấy?

Nhìn hai chữ *Tranh nhi* viết bằng máu, không biết sẽ có cảm giác gì...

Hoàng đế lắc lắc đầu, y như phải giãy giụa bước ra từ những suy nghĩ nhàm chán. Thật buồn cười, đường đường thiên tử, bao nhiêu đại sự đang đợi xử trí, y lại có thời gian ngơ ngẩn.

Gần đây, y luôn lơ đãng. Tên Thương Nặc này đáng giận cực kỳ, dấu hắc không ở, lòng người cũng chẳng yên.

“C ho dù ngươi không nghĩ cho ta, thì ít nhất cũng nên nghĩ cho chính bản thân ngươi ...”

“N gười hãy để chính mình vui vẻ một chút...”

Hoàng đế nghĩ cũng lạ.

Cái kẻ thô lỗ kia sao có thể nói được những điều làm cho ta, một nam nhân cũng phải xao động?

Chỉ chớp lát, suy nghĩ chuyển tới Miêu Cương. Thế cục trước mắt rõ ràng sẽ phải điều động đại quân, cứ đà này, thế cân bằng như mặt băng mỏng sẽ sớm tan vỡ, quân đội Khiết Đan sẽ...

Thương Nặc kia sẽ ở bên cạnh giúp ta một phen sao?

“Hoàng Thượng?”

Hoàng đế nôn nóng nhíu mày, nhẹ nhàng đẩy Tiểu Phúc Tử đang hầu hạ xoa bóp thắt lưng ra.

Đế vương hành sự, đương nhiên phải lấy thiên hạ làm trọng.

Nếu lợi dụng được, có thể lợi dụng, đều phải lợi dụng tới cùng. Dù sao Thương Nặc kia cũng đã sớm chiếm hết tiện nghi của mình, không thể để cho hắn chiếm tất cả được...

Triền miên điên cuồng, thô bạo lại xuất hiện trong đầu.

Hai hàng mồ hôi đầm đìa, quay cuồng ôm ấp, không thể chịu nổi tư thế giao hợp với bóng người kia, chính miệng y tràn ra những tiếng rên rỉ không biết thẹn.

Mồ hôi lạnh trên trán chảy ra thật ngứa, Hoàng đế dùng ngón tay lau đi. Y không rõ oán hận và chán ghét từ đâu ập đến.

Y căm ghét đặt chuyện này bên cạnh đại sự quốc gia.

Thương Nặc là Thương Nặc, tuy rằng đáng giận đáng chết, hẳn là phải nhận hết mọi hình phạt nghiêm khắc, nhưng vừa nghĩ tới chuyện phải đặt từng giây từng phút ở bên hần cạnh mình ước của Thiên triều và Khiết Đan, trong lòng y lại khó chịu như nuốt phải ruồi nhặng.

Hắn ôm lấy mình, làm chuyện đáng giận, nói lời đáng giận, lại lộ ra cái vẻ tươi cười đáng giận, vốn, chỉ là chuyện của hai người vô cùng đơn giản mà thôi.

Chỉ là chuyện của riêng hai người.

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi, hận Miêu Cương vương.

Tên hỗn đản đó dám khởi binh mưu phản, tác động đến cái thế cục hết sức căng thẳng kia.

Y... chỉ có một vài thứ thuộc về chính y...

Hoàng đế nắm chặt năm ngón tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm nghiền mực trước thư trác. Tiểu Phúc Tử không biết y vì sao lại giận giữ, hẳn đứng bên cạnh kinh sợ nhỏ giọng nói, “Chủ tử... Bữa khuya có ăn hay không...”

“Không.” Hoàng đế ép mình buông lỏng năm ngón tay, gắng gượng đứng lên, “Trẫm còn phải mau chân đến thăm ngạch nương nữa. Còn nữa, người mệnh cho thị vệ tổng quản tiền điện, bắt đầu từ tối nay, phạm là quân báo của Miêu Cương, không cần thỉnh chỉ, trực tiếp trình lên. Trẫm phải thời khắc nắm rõ thế cục tiền phương.”

“Vâng, chủ tử.”

*

Ngày nổi ngày chẳng hề dễ chịu.

Sau khi Trần Thế Đồng lĩnh mười hai vạn quân, quan lại rầm rộ đưa tiễn đến tận ngoại thành, Hoàng đế và văn võ bá quan đều mệt đến ngất ngư. Vì phải chắc chắn có đủ lương thảo cho mười hai vạn đại quân,

quan viên Hộ bộ tiếp tục người ngã ngựa đổ. Tổng đốc những tỉnh lớn dọc theo đường đại quân đi qua cũng không được yên bình.

Hoàng đế một ngày vài lần hỏi tình hình, sau khi lâm triều, y trở về lại càng lạnh lùng với hậu cung.

Từ khi y phát giận với Hoàng hậu, chẳng những Hoàng hậu thấy y không dám ho he, ngay cả các phi tử khác cũng câm như hến. Ngẫm lại, từ trước tới nay Hoàng hậu không phạm phải sai lầm gì, tam tông tứ đức của Hoàng hậu còn không thể làm Hoàng Thượng hài lòng, phi tử các nàng biết khi nào sẽ gặp tai họa đây? Sau vài ngày vui sướng khi có người gặp nạn, lại thấy Hoàng đế không có ý định sủng hạnh một phi tử nào, mọi người cũng từ từ lặng yên như cũ.

Thái hậu vẫn mắc bệnh không nặng không nhẹ.

Hoàng đế thường xuyên tới vấn an Thái hậu. Từ trước tới nay luôn duy trì rất tốt tình mẫu tử, trải qua nhiều chuyện như vậy, y cũng dần dần lãnh đạm.

Nhất mẫu nhất tử, ngoài mặt tuy rằng mỉm cười hàn huyên, nhưng có làm thế nào cũng không thể có lại tình cảm tri kỉ triu mến như trước.

“Hoàng Thượng, người dù sao cũng là Hoàng Thượng.” Thái hậu nằm ở trên giường, trên trán là miếng băng thật dày trắng tinh. Bà cười khổ mà nói, “Ngạch nương cũng biết, Thiên tử là người cô đơn. Trong lòng người dù không có ngạch nương, cũng không thể trách người được.”

Hoàng đế đứng trước giường, cảm giác vừa chua xót vừa đau đớn dấy lên trong lồng ngực.

Y không muốn làm người cô đơn.

Cầm y ngọc thực, đình thai lâu các đứng sừng sững, kiêu tì mỹ nhân vờn bên cạnh, nhiều người như vậy quan sát y, mong chờ y...

Thế nhưng, y vẫn là kẻ cô đơn.

Hôm qua y bưng tỉnh, Bàn Long Điện im ắng tối như hũ nút, tịch mịch lạnh lẽo đến không nói nên lời.

Tư vị đó khiến người ta đau đớn không cách nào chịu nổi.

Đây chính là hình phạt sắt đá của bậc Đế vương.

Mỗi lần như thế, y lại không thể không nhớ đến lời người kia nói.

Hãy để chính mình vui vẻ một chút ...

Thiên hạ chỉ có một mình Thương Nặc dám đồng dục xúi giục y như vậy, hãy suy nghĩ cho chính mình, hãy để bản thân thoải mái.

Nhưng cái kẻ chết tiệt kia cứ nhiên thả người qua cửa sổ, đi mất tăm mất tích.

Mỗi ngày, Hoàng đế trở lại Bàn Long Điện, mang theo một tia hy vọng, rồi lại rất nhanh từ hi vọng chuyển thành thất vọng.

“Đã... đã bao nhiêu ngày?”

Cái ngày được càn rỡ cười vui chảy mồ hôi đã qua đi, đã trôi đi từ rất nhiều, rất nhiều ngày.

Đại hắc cầu mỗi ngày đều được ăn ngon ở tốt đã nuôi được một bộ lông đen bóng, bụng cũng phình to biểu hiện mang thai. Nó ngồi ở dưới thư trác nhìn Hoàng đế rầu rĩ không vui.

“Không đến, cũng tốt.” Hoàng đế quật cường mím môi.

Miêu Cương quân báo truyền đến: tình hình như dự đoán, đại quân song phương không thể lập tức giao chiến.

Phản quân gặp yếu thì đánh, gặp mạnh thì chạy, đại quân lợi hại cả ngày lại bị quấy rầy sau lưng. Đại quân Thiên triều giống như sư tử lớn, gặp muỗi nhỏ thì phiền lòng.

Mỗi ngày lương thảo đều tiêu hao, lương thảo để cứu tế dân chúng khi gặp thiên tai chẳng biết còn lại bao nhiêu.

Lần này dù chỉ là muỗi, lại không thể dễ dàng buông tha.

Tuyệt không thể dao động!

Nhưng lo lắng cứ theo nhau mà đến, đông nam, đông bắc đều có dấu hiệu điều động đại quân, Khiết Đan kia cũng không vô duyên vô cớ mà chinh hợp quân đội...

Nếu Thương Nặc đến đây, y không chừng sẽ thật sự mở miệng thảo luận việc này cùng hắn.

Y không muốn đề cập tới thứ giao dịch xấu xa này với Thương Nặc, không muốn Thương Nặc thô lỗ ngay thẳng lại phải che giấu biểu cảm, không muốn từ nay về sau mỗi câu Thương Nặc nói với y lại ứng vào

hưng suy của Thiên triều.

Y không muốn.

Thương Nặc, thuộc về Tranh Nhi.

Không ai biết Hoàng đế trẻ tuổi đang phải chịu dày vò.

Chí tôn ngồi ở long ỷ cao cao kia tự tin mà tao nhã, quốc sự hay thay đổi, tiền phương chiến cục giằng co, quân chủ của bọn họ lại bất vi sở động. Người cũng không vì háo thắng mà hạ chỉ sai lầm, vẫn để Trần Thế Đồng lão tướng an ổn đánh giặc.

Nhưng một tấu chương tầm thường của Lễ bộ lại khiến Hoàng đế đang cao cao tại thượng nhíu mày.

“Đoàn sứ giả Khiết Đan hẳn là nên đi rồi? Ai nói như vậy? Là người tự cho là thế sao?”

Hoàng đế nhẹ nhàng nói một câu lại như hòn đá nhỏ từ trên cao vạn trượng rơi xuống, khiến cho Lễ bộ Thượng thư không hề phòng bị giạt mình, “Này... Chuyện này... Vi thần...” Vì tránh phát sinh vấn đề, sứ giả các quốc gia cũng không nên ở kinh thành lâu hơn nữa. Nhiệt tình chiêu đãi một bữa trước khi đi, vốn chính là lẽ đương nhiên.

Kỳ thật bọn họ tới đây cũng chỉ là để tặng lễ vật và hàn huyên đôi chút. Lễ vật đã tặng, thiên tử cũng đã tiếp kiến rồi, vậy thì sớm phải ra đi.

“Hoàng Thượng,” Hữu Thừa tướng tuổi già sức yếu bước ra, “Lúc này, trăm triệu lần không thể giữ sứ giả Khiết Đan ở lại...”

“Trẫm cũng chưa nói sẽ giữ lại.” Hoàng đế ngay cả mặt mũi cự thần cũng không nể, lạnh lùng ngăn cản, “Cần phải có qua có lại, bọn họ đã tới tặng lễ vật, Thiên triều ta cũng không thể để bọn họ tay không ra về. Lễ vật tặng lại cho Khiết Đan Đại vương đã chuẩn bị xong chưa?”

Hai bàn tay Lễ bộ Thượng thư đều là mồ hôi lạnh, lúc này, hắn mới dám trả lời một câu, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, các loại lễ vật đều đã chuẩn bị xong.”

“Tốt lắm. Trẫm muốn đích thân xem qua. Người đi gặp sứ giả Khiết Đan, truyền lại ý của trẫm: trẫm không phải không cho bọn họ đi, nhưng lễ nghi muốn chu đáo, cần thời gian chuẩn bị. Chuyện quốc gia đại sự không thể lộ ra, tất cả thể diện Thiên triều đều nằm ở đây, hiểu chưa?”

“Dạ, vâng, vi thần hiểu rõ.”

Vì việc nhỏ này, mặt mày Hoàng đế sầm sì cả một buổi sáng.

Sắp bãi triều, quân báo tiền phương lại vội vàng đưa tới.

Thế cục vẫn giằng co như cũ, sào huyệt của Miêu Cương vương không ngừng di động, lần này Trần Thế Đồng may mắn tìm ra một chút manh mối, nhưng đại quân chưa kịp hình thành thế gọng kìm đã bị phát hiện.

Bên người Miêu Cương vương đều là tử sĩ dũng mãnh gan dạ, thừa dịp Đại quân chưa tới, bọn họ trái lại hầu như tiêu diệt sạch quân tiên phong của Trần Thế Đồng!

Hoàng đế lệnh truyền quân báo xuống dưới để tất cả đại thần cùng xem. Đôi môi mỏng mím lại cao ngạo, y quét mắt nhìn bọn họ, thản nhiên nở nụ cười, “Nực cười.”

Tiếng cười làm trái tim bá quan trở nên băng giá.

Thiên triều không thể cứ tiêu hao kéo dài, Hoàng Thượng tức giận.

“Ai có thượng sách?”

“Hoàng Thượng, loạn Miêu Cương mầm tai họa không ở dân chúng, mà là ở chính Miêu Cương vương tàn sát bừa bãi. Chỉ cần Miêu Cương vương chết đi là đại loạn có thể tiêu trừ.”

“Đã biết là vậy, nhưng bên cạnh Miêu Cương vương có hàng vạn hàng nghìn tử sĩ trung thành, làm sao có thể lấy thủ cấp của hắn?”

Đại thần hai mặt nhìn nhau, không ai dám đáp lại.

“Nhâm An.” Hoàng đế không chút để ý điểm danh.

“Vi thần... Có.”

“Người chủ quản Lại bộ hắn là biết rõ nhân tài hữu dụng của quốc gia. Năng nhân dị sĩ đều là do người điều hành, trù tính.” Hoàng đế thoáng nhìn qua, ném củ khoai lang nóng phồng tay cho kẻ khác, “Trần Thế Đồng chủ quản chiến sự tiền phương, người ở hậu phương hãy tìm người phụ trách thăm dò, ám sát. Tiến hành đồng thời, trăm muốn thấy kết quả thật nhanh.”

“Thần...” Nhâm An âm thầm kêu khổ. Năng nhân dị sĩ thì đúng là có, nhưng phải đi tới tận Miêu Cương xa xôi, xâm nhập vào hang ổ địch nhân để lấy thủ cấp, loại cao thủ không sợ chết này chỉ sợ cũng không dễ tìm. Nhưng kim khẩu đã nói thì còn biết làm thế nào, hắn đành mặt nhăn mày nhíu nói, “Thần... Tuân chỉ.”

“Được rồi, bãi triều đi.”

Trở lại Bàn Long Điện, y lại tiếp tục thất vọng. Căn phòng trống rỗng. Thiếu đi Thương Nặc, cái gì cũng trở nên ảm đạm.

Hoàng Thượng hận bản thân mỗi ngày lại không thể buông tha cho một tia hy vọng bất lực đáng thương.

Nhớ tới lời tấu của Lễ bộ Thượng thư, trong lòng lại càng không thoải mái.

Đoàn sứ giả Khiết Đan sớm hay muộn cũng đều phải đi. Thương Nặc cũng sẽ không giữ lại được.

Giữ lại hắn làm gì!

Năm lần bảy lượt hắn muốn tới thì tới, muốn đi liền đi, biến hoàng cung hiển hách thành khách điểm, uy nghiêm trăm năm của hoàng tộc lại bị hắn chà đạp không chút thương tiếc.

Giống như gió cứ mãi trôi trên đóa lá khô không thể rời cành, hắn như gần như xa hành hạ y thành người không ra người, quý không ra quý, vua không ra vua.

Không xuất hiện nữa là tốt rồi.

Để y làm Hoàng đế, để y tọa trên long ỷ, để y đi tới hậu cung người người lạnh lùng dụng tâm trắng trợn, để y ngợp trong vàng son cho tới chết, để y trở thành đối tượng cho các quan đời sau nghị luận, không phải rất tốt sao?

Cổ tình... Dồn y đi tới một bước này.

“Hoàng Thượng...”

“Dem xuống. Đừng nhiều lời.”

Tiểu Phúc Tử cầm khay đựng bữa tối còn chưa được động đũa im ắng rời đi, một bên thở dài, một bên lắc đầu.

Nguy rồi, nguy rồi, chủ tử không lý do lại trở tính, bộ dáng im lặng làm người ta nhìn cũng thấy sợ.

Vị này đứng trên thiên hạ, vì lẽ gì luôn mặt cau mày có, giống như thiên hạ thiếu y mấy vạn lượng bạc?

*

Áo ngủ bằng gấm mềm mại mà lạnh băng, cực kỳ giống tất thấy xung quanh y.

Hoàng đế nằm trên giường không cách nào đi vào giấc ngủ.

Chết tiệt, sao y chưa từng nghĩ tới, Thương Nặc cũng sẽ có một ngày phải rời khỏi Thiên triều?

Nam nhân kia tự nhiên xuất hiện, đương nhiên cũng có thể tự nhiên rời đi. Giống như khi hấn thả người qua cửa sổ, nhảy qua tường, cho người thoáng nhìn thấy bóng lưng trong không trung, rồi từ đó phủi mông, ngay cả đưa tiễn hấn cũng không cần nữa.

Đáng giận!

Hoàng đế một mình đau khổ, túm chặt lấy sàng đan lạnh như băng.

Tại sao không thể mừng tượng ra độ ấm nóng rực như trước? Máu đỏ tươi của Thương Nặc giờ đã ở đâu?

Cái tên hỗn đản kiêu ngạo kia luôn mồm kêu *Tranh Nhi*, lớn mật vuốt ve thân thể cao quý của y, chà đạp nơi tư mật nhất mẫn cảm nhất của y, bây giờ tất thấy lại giống như tảng đá ném vào trong nước, chỉ nhận nhạo khỏi sóng một lúc, sau đó liền khôi phục như thường. Rốt cuộc, tảng đá nơi đáy nước có được ai nhìn thấy?

Hỗn đản!

Trẫm muốn đánh gãy đôi chân cứ đi tới đi lui của ngươi, trẫm phải đặt trên cổ ngươi một cái xích bằng sắt lấy từ dưới biển sâu, giữ ngươi dưới chân giường!

Xem ngươi có còn đi đứng tự nhiên, phóng khoáng như làn gió được nữa hay không?

Xem ngươi có còn cách nào dày vò trẫm?

“Tranh Nhi?”

Ác mộng, ác mộng lại tới nữa.

Lại là thanh âm làm cho y nghiêng răng nghiêng lợi này. Hoàng đế nhắm mắt lại, kiệt lực xua đuổi cảnh tượng trong mơ ngọt ngào đến xót xa kia. Không nên hồi tưởng lại cái ôm vô lực kháng cự ấy nữa, y là Hoàng đế, không ai có thể ôm y như vậy.

Vĩnh viễn cũng không có ai dám ôm y không hề kiêng nể như vậy.

“Tranh Nhi, vì sao người lại khóc? Người nhớ ta sao?” Hơi thở bên tai nóng quá, khẽ khàng tựa hoa rơi, tràn đầy thương tiếc.

Không phải là mộng!

Hoàng đế đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc quay đầu lại.

Gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc, Thương Nặc cùng y đầu kề đầu, vai sóng vai nằm ngửa. Hắn nhắm mắt.

Nhắm mắt lại, thế nhưng hắn lại biết rõ, Tranh Nhi đang khóc.

Hoàng đế vươn tay sờ khóe mắt, quả nhiên, y thực sự rơi lệ trong mộng.

“Người còn tới làm gì?! Cút ngay cho trẫm!”

“Người nhớ ta không?” Thương Nặc tính định ngủ một giấc, lười mở mắt.

Hoàng đế bỗng nhiên ngồi dậy, “Cút!!”

“Đừng làm ồn, ta mệt chết đi được.”

Hai mắt Hoàng đế như bốc lửa, y đá một phát vào thắt lưng tên vô lại này.

Tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên.

Thương Nặc thế mà bị y đá ngã xuống giường.

“Tranh Nhi,” Hắn rốt cục mở to mắt, lười biếng nhìn Hoàng đế, “Tính tình của người thật tồi tệ.”

Gương mặt Hoàng đế không lộ vẻ hối hận, “Người có cút đi hay không?”

“Không cút.” Thương Nặc không định nghe Hoàng đế nói bất cứ cái gì, cũng không tính giải thích nguyên nhân hắn đã chạy trốn từ cửa sổ nhiều ngày qua. Khuôn mặt anh khí nhuốm màu mệt mỏi, ngáp một cái, hắn đơn giản là nằm trên mặt đất tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Hoàng đế bị chọc tức.

Thương Nặc biết chắc chắn y sẽ không gọi thị vệ.

Chết tiệt! Y quả thực sẽ không gọi thị vệ...

Cái kiểu ăn nói này của hắn thật khó nuốt trôi, Thiên tử nổi giận cũng không dễ chọc. Thương Nặc trở về, vẻ buồn bực không vui của y đều sớm không còn, toàn thân y đều là cơn tức nghẹn không thoát ra được.

Hoàng đế trợn mắt tức giận. Y bỗng nhiên nhảy xuống giường, đá Thương Nặc mặt dạn mày dày túi bụi, “Cút! Cút! Người coi trẫm là gì? Trẫm vô năng như vậy, để người coi như đồ vật đùa giỡn trong lòng bàn tay sao?”

Chân y đá không lưu lực chút nào, ngay cả người mình đồng da sắt như Thương Nặc cũng chịu không nổi. Không biết có phải là đá quá mạnh hay không mà gương mặt tuần tú của Thương Nặc nhăn nhó, hắn không rên một tiếng, cuộn mình đứng lên.

Dưới ánh trăng thấy rõ mồn một, Hoàng đế cũng thầm giật mình. Lập tức thu chân, Hoàng đế đánh giá tên vô lại đang ở dưới sàn.

“Bị đá đủ rồi?” Y cố gắng mà nói ra một câu.

Thương Nặc tựa hồ vô cùng mệt mỏi, không thềm lên tiếng. Hắn di chuyển, mình vẫn nên cút xuống dưới đáy giường đi.

Hoàng đế ngậy người một lát, lại nổi giận một trận.

Nhưng nếu như bắt y phải bò xuống gầm giường túm Thương Nặc ra, hình như đây cũng không phải việc Hoàng đế nên làm. Y đứng cũng không được ngồi cũng không xong, buồn bực nửa ngày, mới cảm thấy chi bằng đi ngủ.

Lên giường, kéo áo ngủ bằng gấm không chút độ ấm, y nhớ tới Thương Nặc đang ở ngay phía dưới, một trận an lòng nổi lên vô lý do. Y muốn cười, nhưng rồi lại thóa mạ bản thân một trận, sau đó cố gắng đè nén xuống.

Tâm tình ngũ vị, vốn tưởng rằng sẽ giống như mấy ngày trước một đêm trợn mắt tới bình minh, không ngờ tâm tình lại thả lỏng, y cứ nhiên mông mông lung lung ngủ. Không nằm mơ, y ngủ một giấc ngon hiếm thấy.

Vừa mới bình minh, cửa phòng đã bị người ồn ào quấy nhiễu. Hoàng đế mơ mơ màng màng ngẩng đầu, bắt mắt hỏi bên ngoài, “Tiểu Phúc Tử, người cũng thật lớn mật, người làm ồn gì bên ngoài?”

“Hoàng Thượng, là thần đệ.” Ngữ khí Cửu vương gia tràn ngập hưng phấn kích động, “Hoàng Thượng, có tin chiến thắng từ Miêu Cương! Là tin báo từ rạng sáng nay của Trần Thế Đồng: Miêu Cương vương bị chém đầu, phản quân tán loạn!”

“Cái gì?!” Hoàng đế đột nhiên ngồi bật dậy, “Mau, lấy quân báo cho trẫm xem!”

Cửu vương gia mặt mày rạng rỡ đẩy cửa tiến vào. Đưa tin báo chiến thắng màu đỏ thắm cho Hoàng đế, hần xoa xoa tay nói, “Tai họa và rắc rối Miêu Cương vừa qua, kế tiếp chỉ cần dần xếp dân chúng xong là mọi việc đều ổn. Mười hai vạn đại quân không cần bốn ba nữa, tất cũng sẽ không hao phí lương thảo quốc khố. Thần đệ còn nhận được tin, dị động tại đông bắc, đông nam đã đình chỉ, binh mã được điều động cũng đang quay trở về. Khiết Đan kia khẳng định cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Thật tốt! Thiên hạ bớt đi một hồi thảm họa chiến tranh.”

Hoàng đế cẩn thận nhìn quân báo, một chữ cũng không bỏ sót. Y bỗng nhiên trầm ngâm nói, “Trần Thế Đồng nói thủ cấp của Miêu Cương vương bỗng nhiên treo ở đại kỳ doanh trại chúng ta. Chuyện ám sát trẫm giao cho Nhâm An, không phải vẫn đang tìm kiếm sao? Sao có thể xuống tay nhanh như vậy?”

“Việc này không phải là người do Nhâm An phái ra làm, mà là tự phát.” Cửu vương gia đoán xong, thần thái sáng láng mỉm cười.

“Nhờ hồng phúc của Hoàng Thượng, Miêu Cương vương ngang nhiên tạo phản, khiến bách tính lâm than, ngay cả dị sĩ giang hồ cũng không nhịn được. Mặt sau quân báo còn có tin tức thăm dò được của Trần Thế Đồng, tuy rằng thời gian không nhiều, hần chỉ hàn huyền mấy lời, nhưng chuyện này thật vô cùng ngoạn mục, xem hí kịch còn không thú vị bằng.”

Cửu vương gia hưng trí bừng bừng, trí nhớ vô cùng tốt, hần chấp tay sau lưng, tấu một đoạn đầy nhịp điệu, “Theo quân báo, cao thủ che mặt nọ đêm khuya một mình xâm nhập doanh trại Miêu Cương vương, chiến đấu với thân tín tử sĩ của Miêu Cương vương. Hần võ công trác tuyệt, dũng mãnh không ngờ, ánh đao lướt qua, máu phun năm thước, trước mắt mọi người chém đầu Miêu Cương vương, rồi nhanh nhẹn rời đi. Ngày kế, thủ cấp được treo cao ở đại quân kỳ của Thiên triều ta, toàn quân xuất chiến diệt dư nghiệt, thể như chẻ tre. Hoàng Thượng, Người xem này...” Cửu vương gia vừa quay đầu lại, đáy mắt chiếu ra hình ảnh Hoàng đế sắc mặt tái nhợt trông đến dọa người.

Cửu vương gia lấp bắp kinh hãi, “Nhị ca, người làm sao vậy?”

Hoàng đế tựa hồ nghĩ tới điều gì kinh sợ, khuôn mặt tuấn tú trở nên xám trắng. Nửa ngày mới nghe thấy thanh âm Cửu đệ, y không yên lòng ngẩng đầu lên, mấp máy miệng, “Trẫm không sao. Người... Người đi ra ngoài trước, lệnh Lễ bộ chuẩn bị nghênh đón, còn... Còn Hộ bộ, lương thảo kia có thể tiết kiệm, đại quân chiến thắng trở về, chuẩn bị thỏa đáng để khao thưởng các tướng sĩ.”

“Việc này thần đệ sẽ lo liệu, Hoàng Thượng trong người không phải là khó chịu...”

“Không.” Gương mặt Hoàng đế không giấu được nôn nóng, “Người đi ra ngoài đi.”

Cửu vương gia không nắm bắt được suy nghĩ Hoàng đế, cao hứng nhất thời đành chỉ, hần đành phải cáo lui.

Hần vừa đi khỏi, Hoàng đế lập tức đóng cửa lại. Tin chiến thắng chấn động vua quan thần dân tùy tay ném đi, y lập tức đi tới trước giường, hạ thấp thắt lưng xuống nơi kia mà gọi khẽ, “Thương Nặc? Thương Nặc?”

Không trả lời.

Trong lòng căng thẳng, tôn nghiêm mấy ngày nay cũng không còn nữa, y cúi đầu chui vào đáy giường.

Trống rỗng.

Đi rồi? Hoàng đế không tin dụi dụi mắt, ngậy người một hồi, lại không cam lòng cầm lấy một ngọn nến, chiếu vào gầm giường.

Tua vải của sàng đan và màn trướng buông xuống che đi ánh mặt trời, y đem nến lại gần, ánh sáng tỏa ra, đáy giường tối như mực nhất thời hiện rõ.

Mấy vết máu khô cạn như ẩn như hiện đọng lại trên mặt đất.

Hoàng đế không nhìn còn đỡ, vừa thấy thế, cả người liền cứng lại, hô hấp cũng không thông. Tay cầm ngọn nến hơi hơi run rẩy, ngay cả vài giọt sáp nến rơi xuống tay, y cũng không phát giác.

Một hồi lâu sau, Hoàng đế chậm rãi rời khỏi đáy giường, lại giật mình như nhớ tới cái gì. Y ném mạnh ngọn nến, quỳ xuống nơi hôm qua Thương Nặc đã bị y đá mạnh cho vài cái. Y dường như phát điên mà nhìn kỹ.

Quả nhiên, cũng có vài vệt máu đen sẫm dính lên.

Hoàng đế liều chết nhìn trùng trùng mặt đất. Chậm rãi lắc đầu, y nhẹ giọng nói, “Không thể nào, hần... Hần nhất định là đã gây chuyện ở đâu đó, cho nên mới... Mới...”

Cứ mãi lầm bầm như thế, chính y cũng nhận thấy giọng nói run rẩy không chút tự tin.

Y sợ chính mình sẽ mất mặt mà bật khóc. Y gắt gao che miệng lại, vừa giống như hít thở không thông, vừa giống như cố gắng hô hấp.

Tên chết tiệt kia, đó là báo ứng.

Đáng đời!

Y chỉ không rõ, lòng y, đau như có người cào xé.

21. Quyển 2 - Chương 19

Triều đình vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy suốt một ngày trời.

Tảng đá lớn treo cao trong lòng triều thần cuối cùng cũng rơi xuống.

Ít nhất trước mắt thiên hạ đã thái bình!

Ngay cả hậu cung không chút liên quan cũng dậy sóng bởi tin tức tốt lành này, các phi tử khẽ cười thầm, đoán Hoàng đế hôm nay cao hứng, hẳn là sẽ lật bài tử của mình.

Thái hậu đã nằm lâu trên giường cũng được Hoàng hậu đỡ ra phơi nắng, phi tử hậu cung đều đến nịnh hót hầu hạ, ăn uống một phen.

Hoàng đế được vây quanh ca ngợi, thể nhưng lại nhốt mình trong phòng.

Hoàng Thượng làm sao vậy? Các thần tử khe khẽ hỏi nhỏ, đảo mắt lại nhanh chóng quên ngay.

Tâm tư của đế vương luôn không lường được, không có ai hiểu cũng là bình thường.

“Chúc mừng Hoàng Thượng! Chủ tử hồng phúc tề thiên!”

Bên tai tới tới lui lui đều là tiếng nói vui sướng chói tai rất ồn ào, y nhắm mắt lại, trong tâm trí bỗng nhiên hiện lên hình ảnh ban đêm mình giơ chân đá Thương Nặc.

Rốt cuộc đã đá bao nhiêu cái? Máu kia là từ miệng vết thương chảy ra, hay là do nội thương, học ra từ miệng? Hoàng đế hết lần này đến lần khác suy nghĩ vấn đề không tìm ra đáp án, tựa như đang tra tấn bản thân.

Không ai hiểu y. Các thần tử vẫn kích động chuẩn bị lễ tiếp đón long trọng cho đoàn quân chiến thắng trở về. Đám nô tài vui mừng, nói liên tục một thứ âm điệu cao vút.

Chỉ có Hoàng đế tâm tình không tốt. Y vội vàng lâm triều, không yên lòng khích lệ hai câu, rồi lại vội vàng trở về Bàn Long Điện, đóng cửa phòng.

Hậu cung khó có được một ngày trời quang mây tạnh, cả Thái hậu và Hoàng hậu nương nương đều vì tin chiến thắng mà phấn chấn quên khuấy mất chuyện cũ, Tiểu Phúc Tử phụng ý chỉ của Thái hậu mời Hoàng đế tới ăn mừng.

Không ngờ, Hoàng đế vốn buồn bực không nói câu nào bỗng đi đến bên thư trác, cầm lấy bút son mà rồng múa phượng bay viết ra thánh chỉ, ném xuống dưới chân Tiểu Phúc Tử.

Thánh chỉ màu son, chữ viết luôn luôn cứng cáp hữu lực của chủ tử, rõ ràng viết — chinh chiến Miêu Cương mặc dù thắng lợi mà hao phí thật lớn, không phải là hồng phúc quốc gia. Hậu cung phụng dưỡng Hoàng đế, cũng nên coi đây như dịp để thử nghiệm và quan sát xem dân chúng khổ cực thế nào. Kể từ hôm nay, lệnh cho phi tần tiết kiệm cơm áo, hạn chế may mặc, không phải lễ khánh thì không được trang điểm tươi đẹp, vừa lãng phí son phấn, vừa tiêu tốn ngân khố quốc gia. Ngoại trừ Thái hậu, chi phí cho các cung tần cắt giảm một nửa, ngân lượng ban cho con trẻ của những tướng sĩ đã bỏ mình, coi như an ủi.

Tiểu Phúc Tử vừa nhìn thấy, trên mặt đã ngập tràn vẻ thất bại.

Thế này... sao có thể nói ra chuyện chính là mời Hoàng đế tới ăn uống, nói chuyện với Thái hậu và các vị nương nương?

Hoàng đế lại mặc kệ Tiểu Phúc Tử đáng thương.

Y đương nhiên biết làm như vậy sẽ chọc tới ai, cũng đương nhiên biết làm như vậy hậu họa khôn cùng. Khôn khéo như y không nên hành xử như thế, nhưng y lại không nén nổi.

Ai đã làm cho lòng y phải đau như vậy? Trái tim giống như bị móng vuốt vô tình cứ thế không ngừng cào cấu, máu chảy không ngừng, đau đớn đến mức y phải lăn lộn trên mặt đất.

Chưa bao giờ biết con người lại có thể đau lòng như vậy.

Từ trước tới nay, y vẫn luôn luôn trầm mặc, cô độc đến mức trong lòng cũng cảm thấy chua xót không thôi.

Vì sao mới chỉ nhìn thấy có vài giọt máu của kẻ kia, lòng y đã đau đến phát điên? Tin tức chiến thắng lớn bằng trời như vậy cũng vô pháp khiến y cao hứng. Y thầm nghĩ phải tìm cách phát tiết, nếu như trước mắt có một tổ ong vô vẽ, y cũng sẽ liều lĩnh chạm tay vào.

Chỉ cần giảm đi được đau đớn trong lòng là tốt rồi, dù chỉ là một chút đi chăng...

“Trẫm... Không phải là minh quân...” Y cười khổ, rốt cục nhịn không được rơi lệ ở chốn không người.

Minh quân thì không như thế. Minh quân phải biết phân biệt nặng nhẹ, hiểu rõ đại cục, vĩnh viễn để lý trí cao hơn tình cảm, một đời anh minh.

Y không phải minh quân.

Quan viên Lễ bộ cũng hưng phấn đến mức mê muội đầu óc, vội vã chạy vào cung trình báo, tất cả lễ vật tặng sứ giả Khiết Đan đã được chuẩn bị đầy đủ, mời Hoàng Thượng xem qua.

Hoàng đế lặng lẽ dùng ánh hung dữ mà nhìn trừng trừng một mâm đầy những kỳ trân dị bảo.

“Thiếu rồi.”

“Dạ? Xin Hoàng Thượng ra chỉ thị.”

“Khiết Đan đã tặng chúng ta cung nữ, Thiên triều cũng nên tặng lại cho bọn họ một thứ vũ khí tinh xảo.”

Nghe thế, quan viên Lễ bộ mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười trả lời, “Hoàng Thượng chỉ dạy rất đúng. Chúng ta nên chuẩn bị một thanh bảo kiếm tốt nhất tặng cho Khiết Đan Đại vương. Ở ngay đây rồi, mời Hoàng Thượng xem.” Quan viên hoàn toàn không biết mình đã nịnh hót sai hướng, lấy ra một thanh bảo kiếm từ đồng lễ vật, cung kính dâng lên.

Hoàng đế lại nhấp môi.

Động tác này của y trông rất quật cường, làm cho mặt mày y trở nên thanh tú động nhân.

Thương Nặc thật sự phải đi sao?

Nhiều ngày liền không thấy mặt, hắn thật sự tới Miêu Cương? Hắn thật sự lấy một địch trăm, lấy thủ cấp của địch thủ, cứu Thiên triều ta khỏi đại nạn?

Nếu như là thực, hắn vì sao... trông thấy ta lại không nói một lời?

“Bãi giá.”

Các quan viên đang đợi Hoàng đế trả lời đều đột ngột ngẩng đầu.

Hoàng đế bình tĩnh ra lệnh, “Trẫm muốn đích thân đi thăm hành quán Khiết Đan.”

Thiên tử xuất cung kinh động không ít người, hơn nữa lần này không phải là cải trang, mà là quang minh chính đại xuất cung. Khiết Đan sứ giả lần này đã nhận được thiên ân khó có được.

Khoái mã đi trước đã truyền báo tới hành quán Khiết Đan, sứ giả ngay lập tức thay đổi xiêm y, chuẩn bị hương án đón tiếp. Hoàng đế được thái giám theo hầu tiền hô hậu ứng, đại giá quang lâm uy nghi lan đến muôn phương.

“Cung nghênh Thiên triều Hoàng đế!” Đại hán Khiết Đan hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang. Khi bọn họ mở miệng nói chuyện, giọng nói sang sảng bằng mười người Thiên triều.

Hoàng đế vội vàng liếc mắt, ánh mắt lại trở nên âm đạm.

“Sao không thấy... Khiết Đan vương tử?”

“Hồi bẩm Thiên triều Hoàng đế, vương tử của chúng ta ra ngoài chưa trở về.”

“Đi ra ngoài?”

“Vâng. Ngài ra ngoài từ rất nhiều ngày nay, vẫn chưa trở về.”

Vốn tưởng rằng tới đây tâm lý sẽ thoải mái một chút, kết quả lại càng chẳng ra sao.

Thương Nặc vậy mà vẫn chưa trở về hành quán. Trên đường đi, hắn bị thương nặng đã ngã xuống rồi sao?

Tâm đau đón lại biến thành lo lắng.

Hoàng đế sau khi hồi cung lại càng thêm rầu rĩ không vui.

Y nhất định đã điên rồi. Đường đường thiên tử, lại vì một nam nhân tầm thường mà hạ thấp vị thế của mình. Giang sơn xã tắc gì cũng không thềm để ý, thể diện của Hoàng đế thật mất hết rồi.

Thế nhưng, chỉ khi nghĩ tới hắn, y mới cảm nhận được chính mình cũng là một con người. Trái tim dù có đau đớn, ít nhất vẫn còn đang đập.

Muốn gặp Thương Nặc, rất muốn.

Hoàng đế thất vọng quay về. Bước chân nặng trĩu vừa bước vào Bàn Long Điện, một thanh âm bỗng nhiên lọt vào tai.

“Cho ta chén nước.”

Hoàng đế đột nhiên ngừng lại, một lát sau, trái tim liền thành thịch bay thẳng lên thiên đường.

Thương Nặc!

Tên chết tiệt này đã trở lại! Hắn còn dám ngủ trên long sàng của y!

Không thèm biết vì sao hắn lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở đây, Hoàng đế tựa hồ đã luyện được thói quen thấy hắn tự nhiên có mặt. Bước nhanh tới bên giường, chợt nhớ hắn vừa mở miệng đòi uống nước, y lại vội vàng tự mình rót nước đưa tới.

Cố gắng giúp hắn uống xong, y mới biết chính mình vừa làm ra việc Hoàng đế không thể làm.

“Tranh Nhi, ta đã trở về.” Đặt chén nước sang chỗ khác, Thương Nặc thở hổn hển một hơi thật dài, nhẹ nhàng mà nói.

Hoàng đế cảm thấy máu nơi trái tim mình chỉ vì một câu nói của hắn mà chảy cạn hết rồi.

“Người bị thương?” Hoàng đế không dám xúc y phục của hắn lên, bên trong hắn có rất nhiều vết máu bầm do y đá, “Mấy ngày nay không tới đây, người đã đi đâu?”

Thương Nặc xấu xa trộm cười, “Ta mà không tới, người sẽ rất nhớ ta, có đúng không?”

“Người có đến Miêu Cương hay không?” Hoàng đế nghiêm mặt.

“Ta rất nhớ người, hôn ta một cái đi.” Thương Nặc nhìn y dường như cầu xin.

Tên hỗn đản này còn cố tình làm ra vẻ đáng thương.

“Thủ cấp của Miêu Cương vương, là do người treo tại đại quân kì Thiên triều phải không?”

Thương Nặc thở dài, “Ôiii, ta chỉ biết, người chưa bao giờ chủ động hôn ta lấy một cái.”

Hoàng đế chán nản vẫn tiếp tục truy vấn, “Miêu Cương vương thật sự là do người giết? Tại sao người phải làm vậy?”

Hai vấn đề này dường như chạm phải điều cấm kị gì của Thương Nặc.

Thương Nặc vốn đang hạnh phúc nằm trên vai Hoàng đế chiêm tiện nghi, thân thể dầy dụa cùng Hoàng

đế, nhưng bị Hoàng đế truy vấn mấy lần, nụ cười cũng dần tan. Hắc phần nộ nói, “Là ta giết thì đã sao? Người không cần lo lắng, ta cũng không định bắt người báo ơn, cũng không có bất cứ âm mưu gì khác.”

Thương Nặc đẩy bả vai của Hoàng đế ra, nằm xuống gối.

Hoàng đế lần đầu tiên trong đời cam tâm tình nguyện đưa bả vai cho nam nhân khác dựa vào, đầy cõi lòng là nùng tình mật ý, cư nhiên bị đẩy ra không chút lưu tình. Y nhất thời ngây người, một lúc lâu sau không thể lên tiếng.

Y trừng mắt nhìn Thương Nặc – cái kẻ không biết trời cao đất dày là gì kia.

Được một tắc lại tiến một thước, tên tiểu nhân đáng giận!

Y muốn đánh hắc vài cái thật mạnh, nhưng trong lòng lại lo lắng dẫm vào vết xe đổ đêm trước. Giết Miêu Cương vương đoạt thủ cấp không phải là chuyện chơi, trên người Thương Nặc không biết có bao nhiêu chỗ đang chảy máu.

Y nhìn chằm chằm Thương Nặc, lại cố ý chọn cái đề tài muốn chết để nói, “Đoàn sứ giả Khiết Đan cũng nên đi rồi.”

Thương Nặc nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thầm hừ lạnh, Hoàng đế tiếp tục, “Lễ bộ đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả mọi chuyện, công văn hai ngày nữa cũng có thể xong. Khi các người rời đi hãy mang theo lễ vật của Thiên triều. Kỳ thật, đoàn sứ giả Khiết Đan cũng nên sớm khởi hành...” Y dừng lại.

Hỗn đản, mỗi lần mở miệng đều muốn thân thân ái ái, mặt dày mày dạn đòi quần quít bên cạnh...

Sao bây giờ lại chẳng nói gì?

“Khụ, khi trở về nhớ chuyển lại hảo ý của Thiên triều với phụ vương người, nếu...”

“Người muốn ta đi sao?”

“Cái gì?”

“Người, muốn ta đi sao?”

Bàn Long Điện yên tĩnh một cách thần kỳ.

Hoàng đế giả bộ thờ ơ liếc mắt nhìn tua vải màu minh hoàng bên cạnh sàng đàn, từ từ nói, “Khiết Đan và Thiên triều, hy vọng vĩnh viễn đều là hảo hữu...”

“Mở miệng nói muốn ta ở lại.” Thương Nặc chậm rãi ngồi dậy nhìn y, “Tranh Nhi, người mở miệng, nói một lần thôi.”

Hoàng đế ngạc nhiên, nhú mào nửa ngày, “Người muốn trẫm cầu người sao?”

“Ta chỉ muốn người nói một câu, một câu là được.”

“Hoàng đế không cầu người.” Hoàng đế không cần nghĩ ngợi đáp lại.

Dựa vào cái gì?

Là vì người từ ngàn dặm xa xôi tới trên chóc ta, là vì người bá vương ngành thượng cung, bức ta lên thuyền giặc?

Dựa vào cái gì, người phải vứt bỏ đi tôn nghiêm cầu xin người ở lại, phải là ta?

Tuyệt đối không được!

“Tranh Nhi à?” Nụ cười dịu dàng trên mặt Thương Nặc bỗng hơi cứng lại, chỉ chốc lát, hần lại cười ầm áp mà thấp giọng hỏi.

Được mọi người xung quanh nịnh nọt đã thành quen, Hoàng đế kiêu ngạo mà cười lạnh, “Tranh Nhi cũng không cầu người.”

Ánh mắt dịu dàng của Thương Nặc trầm xuống, đồng tử lóe lên ánh tối tăm, tựa như ngọn lửa ôn hòa vừa tàn lụi, một ngọn liệt hỏa uất giận lại dâng lên.

“Tranh Nhi?”

Lòng Thương Nặc có điểm lạnh run.

Vết thương trên người thật nhiều, mỗi một chỗ lại bắt đầu đau. Máu của hần chắc chắn trên đường trở về đã chảy nhiều lắm, bằng không, vì cái gì lại dễ cảm thấy lạnh như vậy?

“Cho dù ta có vì người buông tha hết thấy, người cũng không thể vì ta mở miệng nói một câu sao?”

“Người muốn đi thì đi, ta không cầu xin người.” Hoàng đế nghe thấy giọng điệu của hắn lại càng thêm căm tức. Y đối diện với Thương Nặc, nâng thẳng thắt lưng, “Ta không tì tiện như vậy...”

“Vậy là ta?!!” Thương Nặc dường như không chịu nổi cao giọng quát, rồi cố áp mình bình tĩnh, hắn thấp giọng hỏi, “Ta đối xử với người như vậy, chẳng lẽ trong lòng người, ta lại vẫn chỉ là một con chó, một tên nô tài?” Đám thẳng đến tầm mắt Hoàng đế, là ánh mắt của dã thú bị một đao đâm trúng trái tim.

Ngay cả không khí cũng trở nên sắc bén, cách không truyền đến từng chữ đều lạnh đến mức cắt vào da thịt.

Hoàng đế thầm run lên. Y vẫn cậy mạnh ngang bướng, “Trẫm cũng không yêu cầu người phải đối xử với trẫm như vậy!”

“Trẫm trẫm trẫm, ta không muốn nghe người nói tới chữ này!!!”

“Người dám nói chuyện với trẫm như vậy sao?!!” Nghe thấy Thương Nặc gầm lên, Hoàng đế cũng cất cao âm điệu, quát cường mà nói, “Trẫm là người đứng đầu thiên hạ, là Hoàng đế!”

Thương Nặc bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Liếc mắt nhìn Hoàng đế, lần đầu tiên hắn nhìn nhận rõ ràng.

Đủ loại kỳ vọng, khát khao, thì ra là tự mình đa tình.

Nhiều tâm huyết đến như vậy, cũng nhiều sẵn sóc ái mộ đến thế, kết quả lại là tự rước lấy nhục nhã.

Hắn thật giống như một gốc tử luôn mềm gọi y là *Tranh Nh i*, vì y mỗi lần có một chút xiu gần gũi nhỏ nhỏ mà vui mừng khôn xiết, vì y ngày đêm bên ba ngàn dặm, đổ máu bị thương, tự cho rằng mình làm đúng có thể ngắm chờ kết quả.

Nực cười!

Trên mặt Thương Nặc là lãnh đạm cùng khinh miệt mà Hoàng đế chưa từng nhìn thấy.

Hoàng đế không biết, trên mặt người này cũng sẽ xuất hiện vẻ cao ngạo lạnh lùng như vậy.

“Người có thể là chủ tử của ai?” Thương Nặc cười lạnh, thanh âm không cao không thấp, “Người ngay cả là chủ nhân của chính mình còn không phải.”

“Người!”

“Ta làm sao?”

“Người...” Hoàng đế tổn hơi thừa lời, hung tợn chỉ tay về phía đại môn, cũng lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt, “Người, cắt đi cho trẫm!”

Thương Nặc lẳng lặng trừng mắt nhìn y.

Loại ánh mắt này lặng im mà khinh thị, cơ hồ làm Hoàng đế phát cuồng.

“Cút, cút ra khỏi Bàn Long Điện của trẫm.” Hoàng đế cắn răng, nhẹ nhàng gằn từng chữ.

“Tuân mệnh, Thiên triều Hoàng đế.” Thương Nặc châm biếm, xoay người bước đi.

Đẩy cửa phòng, ánh sáng đâm vào mắt Hoàng đế một trận trắng lóa.

Thương Nặc sải bước ra ngoài.

Tiểu Phúc Tử tới truyền tin, hần ngẩng đầu lên nhất thời sửng sốt, một hồi lâu mới nhớ tới lai lịch của vị khách không mời này, “A? Khiết... Khiết Đan vương tử? Ngài đây là...”

“Bản sứ giả tới đây cáo từ Thiên triều Hoàng đế.” Thương Nặc cao ngạo ngẩng đầu, thanh âm dù bình tĩnh nhưng vẫn khiến người nghe thấy sắc lạnh như đá.

“À, à... “ Tiểu Phúc Tử chẳng hiểu cái gì cũng gật gật đầu.

Chủ tử hôm nay giống chiêm khua trống tới hành quán Khiết Đan nhưng không tìm thấy hần, người này thật lạnh lợi, lập tức biết tiến cung tạ ơn.

Ừ, dù là người Khiết Đan, cũng thông hiểu lễ tiết.

Thế nhưng... sao không phát hiện hần đi vào, lại nhìn thấy hần đi ra?

“Ngài đã diện kiến Hoàng Thượng của chúng ta rồi chứ?”

“Rồi.” Thương Nặc không quay đầu lại, bên môi dấp theo một nụ cười lãnh liệt, “Cũng đã nói rõ ràng. Bản sứ giả phải trở về chuẩn bị khởi hành. Cáo từ.”

“Ôi! Ôi!”

Đi cũng thực là mau...

Tiểu Phúc Tử kì lạ nhìn chăm chăm bóng lưng Thương Nặc, vừa mới quay đầu lại...

Tiếng sập cửa bỗng dưng vang lên làm hấn sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng.

Mẹ ơi! Chủ tử sao mà... lại nổi giận?

Lúc này tuyệt không nên thông báo bất kì một tin tức gì.

Cửa vừa đóng, ánh dương chói lọi lập tức bị ngăn cách bên ngoài. Khắp phòng chỉ còn bầu không khí âm u mà quạnh quẽ.

Hoàng đế vẫn duy trì trạng thái đứng từ khi Thương Nặc rời đi.

Y giống như bức điêu khắc qua ngày này tháng nọ bị gió sương bào mòn, thật lâu sau, hai tay mới rũ xuống, lơ đãng mà run rẩy.

Tốt lắm.

Y ngậy ra như phồng, miễn cưỡng nhếch lên... một nụ cười nhạt.

Đi rồi.

Nên như vậy.

Tên... tên nam nhân này, muốn tới thì tới, muốn đi liền đi, chính là như vậy, khiến y có thể vui sướng không thôi như ở trên thiên đường, cũng có thể khiến y tim đau như bị dao cắt mà rơi xuống địa ngục.

Rõ ràng là không muốn, rõ ràng là bị ép buộc, rõ ràng là bị hấn càn quấy, lôi kéo từng bước một tới vực sâu, thiếu chút nữa đã đánh mất chút tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Tuyệt lắm, nhưng thật ra Thương Nặc kia, cũng đã đi rồi.

Làm Hoàng đế đi!

Hoàng đế không cần thương tâm nhiều như vậy, chỉ đôi khi cô độc một chút. Cô độc thì cô độc, so với mỗi đêm đều không yên giấc, bất an mà chờ đợi thì còn tốt hơn, ít nhất cũng không có những lúc lòng đau như

muốn nát ra.

So với mỗi lần trở lại Bàn Long Điện, nhất thời nảy sinh hi vọng rồi lại hèn mọn thất vọng thì còn tốt hơn.

Y chán ghét sự hèn mọn đó! Y rõ ràng là một bậc đế vương kiêu ngạo như vậy, lại suýt nữa bị một tên nam nhân Khiết Đan phá hủy.

Cô tịch, thống khổ làm người ta chua xót, mà cũng không phải, cảm giác chờ đợi và bị khống chế như muốn xé tung lồng ngực, khiến người ta không cách nào chịu đựng.

Cái gì mà *Tranh Nhi*? Một câu nói suông.

Y thật ngu ngốc. Nếu chỉ vì một kẻ mà nổi điên thì đã tốt, đằng này còn chưa đủ xấu mặt, chưa đủ đau lòng, y thấp hèn bị người ta trêu đùa, thế nhưng lại rơi vào hoàn cảnh vô sỉ đến mức phải mở miệng cầu người.

Báo ứng!

Đáng đời!

Chết tiệt... Chết tiệt, Thương Nặc.

Người đi đi, đừng có bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!

Ta thà rằng sống cùng những phi tử đầu gỗ, những nô tài nịnh nọt gọi tới phải tới mà đuổi đi phải đi.

Ít nhất bọn họ cũng sẽ không làm ta khổ sở thương tâm như vậy.

Không cần ta... mở miệng cầu bọn họ ở lại.

Hoàng cung bị bao phủ bởi một bầu không khí âm trầm.

*

Hoàng đế anh minh thân võ trước sau như một, ban thưởng cho đại quân tướng lĩnh chiến thắng trở về, tướng sĩ tận tâm bỏ mình và binh lính cấp thấp cũng được ban cho phần thưởng. Không chỉ thế, vài Tổng đốc đại tỉnh trên đường đã cung ứng cho đại quân lương thảo cũng không bị bỏ sót. Thời gian chiến tranh vô cùng vất vả, Hoàng đế đã xử trí thích đáng.

Không có gì sai sót.

Thiên tử bước trên sân, gương mặt thanh thanh lãnh lãnh như tạo ra một bức tường vô hình ngăn cách với mọi người. Từ sau hồi đại thắng, Hoàng đế ngày càng trở nên tôn quý, trang nghiêm.

Ánh mắt sắc bén quét một vòng, chúng thần càng thuận lòng quy phục hơn xưa.

Hai ngày sau, Lễ bộ Thượng thư lần thứ hai thỉnh chỉ, việc chuẩn bị cho đoàn sứ giả Khiết Đan đã xong, khi nào thì chuẩn bị tiệc tiễn biệt.

“Chuẩn bị tốt cả rồi sao?” Hoàng đế yên lặng nghe rồi hỏi Lễ bộ Thượng thư.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, lễ vật đã xong, công văn và ca vũ trong tiệc tổng hành cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Đây là danh mục quà tặng, còn công văn và bản kê nhạc khúc thì ở đây, thỉnh Hoàng Thượng thánh duyệt.” Vết xe đổ lần trước vẫn còn đậm nét, quan viên Lễ bộ lần này không dám sơ sẩy với sứ giả Khiết Đan. Hắn lấy trong lòng ra trang giấy chằng chịt những chữ, cẩn thận phụng cấp Hoàng đế.

Hoàng đế ngơ ngẩn nhìn trang giấy trên tay, yết hầu nhẹ nhàng di động, y nhẹ giọng phân phó, “Không cần... Chiều theo ý người chuẩn bị đi. Khi nào thì khởi hành?”

“Nếu Hoàng Thượng ân chuẩn, đêm nay trong cung sẽ tổ chức yến tiệc, buổi trưa ngày mai cũng chính là giờ lành.”

“Ngày mai?”

Nhanh như vậy...

“Vâng, Hoàng Thượng. Thần thỉnh chỉ, cung yến tổng hành...”

“Người làm đi. Trẫm chuẩn người toàn quyền phụ trách.”

“Vậy Hoàng Thượng... có tham dự hay không?”

Tham dự? Trái tim Hoàng đế dường như đã chôn ở nơi rất sâu rất sâu bỗng dưng giật bắn.

Con người hơi hơi tỏa sáng, chỉ trong nháy mắt đã lạnh lùng, ảm đạm trở lại.

Không, không cần gấp lại.

Vĩnh viễn không gặp lại, vĩnh viễn không cần nắm trái thứ cảm giác không thể nắm giữ này, vì nhất cử nhất động của đối phương mà thống khổ đến tím ruột bầm gan.

Không cần nổi điên thêm một lần nữa.

Báo ứng như vậy vẫn còn chưa đủ sao? Còn muốn đề tiện đến mức nào nữa mới có thể hài lòng?

Hoàng đế nhắm mắt lại, giống như y đã xử lí rất nhiều chính sự lại bị những tấu nhỏ như lông gà vỏ tỏi làm phiền, “Trẫm đã tiếp kiến đoàn sứ giả Khiết Đan, lần trước cũng đã long giá đến hành quán, thể diện của bọn họ đã đủ lớn, lần này, trẫm sẽ không tham dự. Người đại diện thiên tử đưa tiễn đi.”

“Vâng, thần cẩn tuân thánh chỉ.”

Công văn được dâng lên, Hoàng đế dùng ngọc tử đóng dấu, ánh mắt lại lướt qua cái tên quen thuộc của người nọ. Người nọ sẽ đi tới một nơi xa xôi như thế, giống như ở tận cuối chân trời.

Hốc mắt khô khốc.

Lễ vật đã chuẩn bị xong, các thủ tục đối với Khiết Đan sứ giả cũng đã sắp xếp thỏa đáng, cung yến tổng biệt theo lệ thường tổ chức ở trong cung, Lễ bộ Thượng thư đại diện Hoàng đế chiêu đãi đoàn sứ giả. Nào ngờ, Thiên triều Hoàng đế không tới, Khiết Đan vương tử tôn quý nhất của đoàn sứ giả cũng chẳng thấy bóng dáng.

“Tại sao không thấy Thương Nặc vương tử?”

“Vương tử bị bệnh.” Giọng nói sang sảng của đại hán Khiết Đan cũng lộ vẻ sầu bi.

Vương tử anh tuấn dũng mãnh tựa hùng ưng, vì lẽ gì lại hành hạ bản thân như vậy?

Rời bỏ bọn họ nhiều ngày, lúc trở về hành quán cả người đầy thương tích, thế nhưng người nọ lại như phát điên mà liều mạng uống rượu.

Rượu uống vào không phải là rượu Thiên triều ngọt ngào, mà là liệt rượu mà nam nhi nơi thảo nguyên thường uống.

Ôiii, dù võ công có cao cường tới đâu, thân mình có tráng kiện thế nào, cũng không thể làm càn như vậy. Bọn họ chưa từng nghĩ rằng vương tử luôn luôn cường tráng cũng sẽ bị bệnh. Ngài bị bệnh như vậy, nhưng lại sống chết cự tuyệt trì hoãn hành trình.

Tiếng ca múa trong Ngự hoa viên vang xa, ánh lửa chập chờn rọi sáng nửa bầu trời. Tổng biệt yến náo

nhiệt, Bàn Long Điện lại lặng im.

Hoàng đế ngồi trong Bàn Long Điện.

Y mệt chết đi được. Hôm nay, y cố ý dùng quốc sự áp bức mình, khiến mình một khắc cũng không thể nhìn đi chỗ khác. Cho tới bây giờ, mắt đã hoa cả lên vì choáng váng, thế nhưng y lại không muốn ngủ.

Y không biết mình đang đợi cái gì.

Ngự hoa viên ngập đầy thanh âm loáng thoáng truyền tới. Y cũng hiểu, mình phải ở trong này nghe thấy thanh âm của người kia; nhưng chỉ sợ, người kia có nói một chữ, mình cũng không thể nghe.

Ý tưởng này thật ngu ngốc.

Không biết là chờ đợi cái gì, y chỉ yên lặng chờ đợi.

Nhắm mắt lại lại đột nhiên mở mắt ra, trái tim nảy lên một cái, y quay đầu lại. Một lần lại một lần, long sàng không một bóng người hiện lên trong đáy mắt Hoàng đế.

Điên dồ... Hoàng đế tự giễu.

Không ai biết Hoàng đế của bọn họ là một kẻ điên, lạc đường mà không biết quay lại, đến một khắc cuối cùng, còn vứt bỏ hết thấy tôn nghiêm, si ngốc đợi chờ. Quay đầu nhìn lại, con người lại như thấy được thân ảnh làm người ta hận tới nghiến răng, tai lại như nghe thấy thanh âm quen thuộc nói ra những lời tâm tình khiến người ta vừa yêu vừa hận lại rung động tận tâm can.

Thật thấp hèn!

Y không ngờ có một ngày mình lại trở nên thấp hèn như thế. Quả nhiên là báo ứng! Cứ tiếp tục làm thiên tử thì không làm, lại phải đi làm cái gì mà Tranh Nhi. Xem xem, người ta muốn tới sẽ tới, muốn đi thì đi. Hậu cung ba nghìn người không ngừng tuyển chọn tú nữ, người tại sao không chịu để ý, lại có thể thiển cận như thế?

“Không được khóc.” Giữa căn phòng tối đen không người, Hoàng đế cắn răng cảnh cáo bản thân, “Không được khóc!” Giơ tay lên, y tát cho mình một cái thật mạnh.

Không được rơi lệ, người là Hoàng đế, không phải Tranh Nhi.

Không nên làm Tranh Nhi, đừng để một người như gần như xa tra tấn chà đạp người; tâm rất đau, người sẽ không chịu nổi.

Y dùng đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay mình thật mạnh. Máu tươi gây cho y xúc cảm ấm áp, tuy rằng bây giờ chảy chút máu, nhưng rồi sau này cũng sẽ lành đậm đọng lại thành vết thương.

Y không muốn chờ, nhưng rồi lại tỉnh tỉnh mê mê đợi cho đến khi tiếng người ở cung yến dần dần tiêu tán, đợi cho đến khi chân trời dần dần chuyển sang màu xám trắng, thái dương màu cam từ phía đông cũng dần nhô lên.

Tiểu Phúc Tử lại tới hầu hạ thay xiêm y, hắn ngạc nhiên, lại bị Hoàng đế nhìn lướt qua, “Không được lên tiếng.”

Tiểu Phúc Tử quả nhiên câm như hến, cẩn thận giúp y băng bó vết thương ở lòng bàn tay, rồi cung đưa Hoàng đế thất hồn lạc phách vào tảo triều.

Một khi đã lâm triều, ngồi trên long ỷ, nhìn thấy các thần tử, ít nhất phần Hoàng đế trong y tự nhiên sống lại. Y thu thập biểu tình thất hồn lạc phách mà thông dong tự tại nghe tấu, hạ bút thành văn xử trí việc triều đình.

Quay lại Bàn Long Điện, Hoàng đế mở cửa, bỗng nhiên gọi Tiểu Phúc Tử lại gần, “Đã tới buổi trưa chưa?”

Tiểu Phúc Tử kinh ngạc nhìn Hoàng đế, khuôn mặt tươi cười nhẹ giọng nói, “Chủ tử, Người xem sắc trời đi, buổi trưa đã sớm qua.”

“Qua rồi?” Y mê vờng ngẩng đầu nhìn trời.

Trong nháy mắt, dương quang chói lọi bắn vào mắt y. Cửu ngũ chí tôn diêm tĩnh, lễ độ bỗng nhiên cứng đờ người, lát sau như ngọn núi vô thanh mà sụp đổ.

“Chủ tử! Chủ tử!!! A, người đâu!!! Người tới đây!!! Hoàng Thượng ngất rồi!!!!!!” Tiếng kêu hoảng sợ chói tai của Tiểu Phúc Tử xuyên qua cả những tầng mây phía trên hoàng cung.

Thị vệ, thái giám, cung nữ từ bốn phương tám hướng kinh hoàng chạy tới.

Buổi trưa đã qua.

Hắn, lần này, thực sự đi rồi.

22. Quyển 2 - Chương 20

Năm thứ ba Tân đế đăng cơ là năm thần tử và dân chúng Thiên triều vô cùng vui mừng: thu hoạch lương thực bội thu, dân chúng an cư lạc nghiệp, mặc dù có Miêu Cương vương tạo phản, thiếu chút nữa khiến thiên hạ đại loạn, nhưng chỉ là “thiếu chút nữa” mà thôi.

Dưới sự lãnh đạo điềm tĩnh của thiên tử, mọi vấn đề đều được giải quyết nhanh gọn. Hoàng đế chẳng những bình định Miêu Cương, an định đông nam, đông bắc, mà ngay cả nước láng giềng cường đại Khiết Đan cũng đạt thành minh ước, hai bên không xâm phạm lẫn nhau.

Vô luận là theo dân sinh, lại trị (tác phong của quan lại thời xưa) trong nước hay ngoại bang, mọi người đều có thể vui mừng yên tâm.

Năm thứ tư tiếp tục là một năm phát triển mạnh mẽ. Hoàng đế tuổi trẻ tài cao bắt đầu bốn phía cải cách, quyết chí tự cường. Chính đốn quan lại, sửa thuế khóa, trị thủy tổng cộng bảy mươi hai lần điều trần, toàn bộ nhân tài đều do đích thân Hoàng đế trải qua nhiều lần suy đi tính lại tuyển chọn. Đủ loại vấn đề liên quan đến quốc gia đều được y nhắm thẳng giải quyết chuẩn xác.

Sau gần nửa năm, cả triều đình có sự thay đổi lớn, từ trên xuống dưới rực rỡ hẳn lên.

Không ai không kiêu ngạo vì vị Tân quân Thiên triều có năng lực này. Giờ đây, điều khiến mọi người âm thầm lo lắng là, vị Hoàng Thượng này lại quá mức cần chính.

Mỗi ngày dù mưa gió, Hoàng đế vẫn không thay đổi mà tảo triều luận bàn chính sự. Chẳng những thấu đêm suốt sáng phê duyệt kỹ càng công văn của những tỉnh lớn, thậm chí ngay cả quan lại của huyện lẻ, dù chỉ nghe phong thanh, Hoàng đế cũng tất hỏi đến.

Cần chính đương nhiên là chuyện tốt. Hoàng đế cơ trí, làm việc gì cũng quyết đoán, nhưng ranh giới Thiên triều mở mang, biết bao nhiêu chuyện phức tạp, thân thể Hoàng đế cũng tạo nên từ máu thịt, có thể nào cứ thức đêm trường kỳ lao lực?

Vị quân chủ này lại cố tình không nghe lời khuyên của bề tôi. Y phê duyệt tấu chương không ngừng suốt đêm, một ngày chỉ ngủ có hai, ba canh giờ, thường xuyên rời giường từ khi ngày còn chưa tỏ, ăn uống lại thanh đạm, ít đến kinh người.

Cứ tiếp diễn như vậy, người bình thường còn chịu đựng được sao?

Mọi người lo lắng không yên, cuối cùng, tin tức phong bế lâu ngày trong cung cũng bại lộ. Tin dữ giống như tà phong thổi vào tận xương tủy, xuyên qua tất cả phố lớn ngõ nhỏ và vương phủ các nơi.

Hoàng Thượng có triệu chứng ho ra máu.

Tiểu Phúc Tử bị Thái hậu khẩn cấp triệu tới, nghiêm khắc hỏi tình hình cụ thể. Tiểu Phúc Tử sợ đến mức hai chân run bần bật, quỳ xuống dập đầu một cái, hấn vừa khóc vừa hồi bẩm, “Nô tài không còn cách nào khác, chủ tử không cho phép nô tài truyền ra. Người bị ho đã lâu, chỉ sợ là từ mùa đông năm trước. Có đôi khi nô tài cũng thấy kỳ lạ, tại sao chủ tử cả ngày không có khăn tay, sau mới biết được, ho ra máu làm bẩn khăn, chủ tử trộm ném đi, không cho nô tài thấy. Nô tài... Nô tài đáng chết... Cư nhiên mất mùa, lâu như vậy mới phát hiện... Ô ô ô...”

Thái hậu hít một hơi, nửa ngày sau mới quay đầu lại hỏi, “Sao vậy? Người... Ngay cả người cũng không phát hiện ra?”

Hoàng hậu hầu hạ phía sau Thái hậu cũng trắng bệch cả mặt mày. Cấn cấn môi, thanh âm run rẩy, nàng nhẹ nhàng nói, “Ngạch nương cũng không phải không biết, mấy ngày nay, Hoàng Thượng đâu có đến chỗ của ta. Hoàng Thượng thỉnh thoảng mới tới một lần, nhưng ngồi một lúc đã đi ngay, không nói chút lời thừa. Chẳng những là ta, mà ngay cả nơi ở của các phi tử khác, Người cũng không đến. Hoàng Thượng cả ngày đều ở tại Bàn Long Điện, phi tử hậu cung muốn gặp cũng không phải dễ dàng...”

“Y hay đến thỉnh an ai gia, ai gia lần nào cũng cảm thấy y rất rất gầy, mặt mũi cũng tiều tụy, nhưng lại nghĩ đó là do quốc sự nặng nề.” Thái hậu lo lắng hồi tưởng, lấy khăn tay lau lau khóe mắt rồi lại thở dài, “Không ngờ đúng là bệnh nặng. Thái y chẩn bệnh thế nào?”

“Thái y nói... nói...”

“Đừng có ấp a ấp úng thế, người cứ nói thẳng.”

“Thái y nói, bệnh của chủ tử là do thân thể và tâm tư suy kiệt, phải chậm rãi điều dưỡng mới được. Bệnh này bộc phát từ bên trong thân thể, khó chữa trị hơn bệnh cấp tính nhiều lần, nhất định phải cẩn thận.”

“Còn gì nữa? Những người khác còn nói gì không?”

“Còn... Không ạ.” Ánh mắt Tiểu Phúc Tử chợt lóe lên, nhưng hấn phủ phục phía dưới không dám nhìn Thái hậu.

Thái hậu hừ lạnh một tiếng. Hoàng hậu ở bên cạnh nhẹ giọng nói, “Nói đi, biết cái gì thì nói cái đó, sẽ không trách tội người.”

Tiểu Phúc Tử lúc này mới khúm núm đáp, “Đó rõ ràng là mấy lời bừa bãi, nói cái gì mà điều dưỡng linh tinh, trong cung thuốc tốt gì mà chả có, thật ra không đáng lo. Chỉ là... Chỉ là, chủ tử cứ luôn trăm phương nghìn kế hủy hoại long thể. Chủ tử cả đêm không chợp mắt, đã phê duyệt tấu chương là cầm bút son phê duyệt suốt một, hai canh giờ, không chịu dùng bữa... Nhưng tất cả cũng đều là nô tài nói láo, chủ tử xử lý quốc gia đại sự, nô tài không nên lảm nhảm.”

Thái hậu thở dài một tiếng rồi ra lệnh, “Người lui xuống đi.”

Chờ cho bóng dáng Tiểu Phúc Tử biến mất, bà mới xoay người lại, vẻ mặt khó hiểu lắc đầu, “Người nói xem, Hoàng đế này rốt cuộc thì vì sao không hài lòng? Thiên hạ đều là của y, y muốn cái gì thì có cái đó, lại nghe nói quốc sự cũng thuận lợi, không kẻ nào khởi binh tạo phản, vậy tại sao y luôn không như ý, cứ muốn hành hạ bản thân? Ai gia thực không hiểu nổi, y nói nhờ ta trông nom giúp chuyện hậu cung, ta bây giờ một chữ cũng không dám nói lung tung.”

“Tức phụ... ngay cả tức phụ cũng khó lòng gặp được Hoàng Thượng, lại càng không dám làm Hoàng Thượng nổi giận...”

“Người đừng đa tâm, ai gia không trách người, chỉ là nói hai câu tri kỷ với người mà thôi.”

Thái hậu mệt mỏi xoa xoa khóe mắt, xoay người để Hoàng hậu đắm nhẹ vào bên vai. Thái hậu chậm rãi nói, “Các thần tử đều nói y là Hoàng đế tốt, thế nhưng hậu cung y lại không hề thân cận. Hoàng hậu người nói xem, có phải là do người trong hậu cung đều đã quen thuộc... nên tuyển thêm một ít tú nữ nữa vào rồi?”

“Chuyện này...”

“Không cần phải này nọ nọ nữa, người đã là người đứng đầu lục cung thì cần phải độ lượng. Không cần xoa bóp nữa, đi về trước đi.”

Sau khi từ biệt Thái hậu, Hoàng hậu buồn bực không vui trở về cung, lại có thị nữ thông báo, “Nương nương, quốc cữu đến đây.”

Hoàng hậu nghi hoặc nhíu mày. Nàng vừa mới khóa cửa, đệ đệ Mẫn Nam ngồi trên ghế đã nhảy dựng lên, “Tỷ tỷ.”

“Đã nói bao nhiêu lần, hậu cung có quy củ, ngoại thích không thể tùy tiện bước vào. Sao người lại đến đây?”

Mẫn Nam cười hì hì nói, “Ta đâu có vi phạm quy củ. Tỷ tỷ, về sau ta có thể thường xuyên gặp người rồi. Bắt đầu từ ngày kia, chức thống lĩnh thị vệ lục cung do ta chính thức đảm nhiệm.”

“Hậu cung thị vệ là để bảo vệ hoàng cung, người phải giữ chức cho tốt, không thể tùy tiện tới đây. Người muốn gặp ta, vẫn nên làm theo lễ chế.” Hoàng hậu khuyên nhủ hai câu, nghĩ đệ đệ bắt đầu có tiền đồ, trong lòng cũng có chút vui vẻ. Hai người hàn huyên hai câu rồi lại nói đến vấn đề của Hoàng đế.

Mẫn Nam hỏi, “Nghe nói Hoàng Thượng bị bệnh nặng, có thật không?”

“Đang đau đầu vì chuyện ấy đây.” Hoàng hậu thở dài, kể lại toàn bộ chuyện hôm nay đi gặp Thái hậu.

Mẫn Nam vừa nghe việc phải tuyển tú nữ, mặt mày nhăn lại, “Chuyện này thật chẳng hay ho gì. Thực phi

thì sắp lâm bồn, tỷ tỷ đến nay lại chưa có mang, đã là thua một ván. Nếu có thêm vài gương mặt mới, nam nhân đều là hạng có mới nới cũ, vạn nhất gặp phải hồ ly tinh mê hoặc Hoàng Thượng, vậy chức vị Hoàng hậu của tỷ tỷ...”

“Ngậm miệng!” Hoàng hậu quát khê, nhìn trái nhìn phải thấy không có người, mới nhỏ giọng quở trách, “Đây là nơi nào mà ngươi dám nói bậy như vậy? Ta sợ ngươi rồi, mau trở về đi, không được đến nữa.”

“Về thì về.” Mẫn Nam liếc mắt, nhanh chóng đứng lên, cười cười nói nhỏ bên tai Hoàng hậu, “Tỷ tỷ đừng lo, nường gia có nhiều người nên chuyện gì cũng dễ làm. Ta về gặp phụ thân, đảm bảo có cách thần không biết quỷ không hay giúp ngươi.”

*

Cửu vương gia nhận được tin tức thì phi ngay đến hoàng cung. Không tìm Hoàng đế, hẩn trước tiên túm Tiểu Phúc Tử tới chỗ tối, gần từng chữ hỏi, “Hoàng Thượng thực sự bị bệnh? Mấy ngày hôm trước không phải chỉ nói là bệnh nhẹ, ho vài tiếng, không có gì đáng lo ngại sao? Tại sao hôm nay lại có tin Hoàng Thượng ho ra máu?”

“Nô tài nói cho Cửu vương gia, Cửu vương gia đừng, đừng nói với ai khác.” Tiểu Phúc Tử cẩn thận nhìn quanh bốn phía rồi mới quay đầu, lặng lẽ nói, “Quả thật lúc Hoàng Thượng ho ra máu, tất cả thái y đều giật nảy mình. Đầu tiên, họ bắt mạch cho Hoàng Thượng, bởi vì không xác định được bệnh trạng, thái y cũng không dám chắc chắn, mơ hồ nói hai câu chỉ sợ nghiêm trọng, cần phải điều dưỡng. Họ vừa khuyên Hoàng Thượng không nên phí sức nhiều cho quốc sự, liền bị chủ tử mắng tới tối tăm mặt mũi, gán cho tội danh mưu toan loạn chính. Khi được bắt mạch, chủ tử vẫn ho khan rồi bỗng nhiên ho ra máu, chủ tử còn muốn lấy tay che miệng. Ôiii, ngài nói xem, việc này thì làm sao che giấu được?”

Cửu vương gia nghe thấy thế, ruột gan rối bời, “Hoàng Thượng đang ở đâu?”

Tiểu Phúc Tử chỉ tay về phía Bàn Long Điện. Cửu vương gia buông hẩn ra, đi tới Bàn Long Điện. Hẩn đi đến cửa, đứng ở cửa sổ xem xét một chút rồi mới đẩy cửa bước vào, “Hoàng Thượng, tại sao Người vẫn còn xem tấu chương?”

Cướp tấu chương khỏi tay Hoàng đế, Cửu vương gia quay đầu thét to, “Tiểu Phúc Tử, ngươi lại đây! Ai đặt tấu chương lên trên bàn thế này? Đem hết đi!”

Hoàng đế đang hết sức chuyên chú phê duyệt tấu chương lại thành linh bị cướp đi, y ngẩng đầu cau mày nói, “Cửu đệ, ngươi càng ngày càng vô phép. Tấu trên tay trẫm mà ngươi cũng dám lấy, đưa lại đây, đây là bản tấu về tình hình tai nạn ở Chiết Đông, trẫm còn chưa phê mà.”

“Hoàng Thượng, Người phải để ý dưỡng bệnh, không thể cứ lao lực vất vả như vậy.”

Da thịt Hoàng đế trắng nhợt đến dọa người, tuần mỹ mà tiêu tụy khiến người ta kinh tâm động phách, y nhếch môi cười, “Kiến thức của ngươi sao lại giống các nô tài thế? Trẫm chỉ mắc chút bệnh nhẹ mà đã kinh

ngạc như vậy.”

Cửu vương gia không hề cảm thấy buồn cười chút nào. Hắn nôn nóng đến độ cả người đổ đầy mồ hôi, “Ho cả ra máu mà là bệnh nhẹ? Hoàng Thượng không thể cứ hành hạ bản thân như vậy. Có điều gì không vừa ý, người cứ nói cho đệ đệ một tiếng. Người soi gương xem, người gầy như vậy...”

“Ai nói trầm hành hạ bản thân?” Bên môi Hoàng đế là ý cười, “Trầm chuyên tâm trị quốc, không phụ lòng thiên hạ, cũng không phụ lòng phụ hoàng. Trầm cần chính yêu dân, tại sao lại là hành hạ bản thân?”

Cửu vương gia thấy y biến sắc, biết Hoàng đế ca ca này lại sắp nổi giận, lúc này tuyệt không nên tranh luận với y. Nhưng mà, ngay cả huynh đệ như hắn mà còn không khuyên được, người bên ngoài làm sao dám nói? Cửu vương gia ngẫm nghĩ một lát mới cắn răng nói, “Nhị ca, người không phụ lòng thiên hạ, không phụ lòng phụ hoàng, nhưng, người không... phụ chính mình sao?”

“Người nói cái gì?” Thanh âm Hoàng đế bỗng nhiên cất cao. Y nhìn chăm chăm Cửu vương gia, sắc bén hỏi, “Trầm sao lại phụ lòng bản thân?”

“Trong lòng người chỉ có chính vụ chính vụ, suốt ngày liêu mạng xử lý quốc sự, không coi mình là người sống. Cần chính cũng không thể như vậy. Từ năm ngoái tới giờ, thần đệ chưa thấy người nghỉ ngơi một ngày nào.”

Hoàng đế nhìn chăm chăm người đệ đệ đang dùng dùng nổi giận, ánh mắt sắc bén lại dần trở nên ôn hòa. Sau một lúc lâu, y nhẹ nhàng bật cười, “Người thật là, cho tới bây giờ, người ta chỉ mắng Hoàng đế bỏ bê quốc sự, người thì ngược lại, mắng Hoàng đế chăm lo việc nước.”

“Nhị ca, người mới đăng cơ được có bốn năm. Thần đệ thực sự lo lắng cho thân thể của người. Nếu cứ như vậy...”

“Không cần lo lắng, trầm đã sớm có chuẩn bị.” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Cửu vương gia, Hoàng đế lại tự tin mỉm cười, từ từ nói, “Thực phi đã sắp lâm bồn, nếu là nam hài, trầm sẽ lập nó làm thái tử. Quốc gia có thái tử, vạn nhất có đại sự cũng dễ ứng biến.”

“Hoàng Thượng đang nói gì vậy? Người còn trẻ, hơn nữa thái tử mới sinh ra, tuổi nhỏ như vậy...”

“Cho nên, trầm đã nghĩ ra một cách để ngày sau cứ thế làm theo. Trầm mệnh người làm Nhiếp Chính vương phò tá thái tử. Đừng có nhìn trầm như thế, trầm chỉ phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị cho cái chuyện có thể sẽ xảy ra.”

“Vì sao?”

“Không phải đã nói rồi sao? Chỉ là chuẩn bị mà thôi.”

“Không, thần đệ hôm nay phải hỏi cho ra lẽ.” Cửu vương gia chậm rãi nói, thanh âm trầm xuống hiển hiện đau xót, “Nhị ca, lòng ngươi khổ sở vậy sao?”

Hoàng đế như bị kẻ nào đánh trúng, cứng người lại.

Cửu vương gia nhẹ giọng hỏi, “Ngươi là thiên tử cao quý, vì sao cả ngày lẫn đêm đều không chịu nghỉ, hành hạ bản thân như thế?”

“Đâu có.”

“Hoàng Thượng, Người...”

“Không cần nói nữa!” Hoàng đế lạnh lùng chặn đứng lời nói của đệ đệ. Mầm non trong lòng từ một năm trước bị bẻ gãy lại bắt đầu cào cào trong ngực đến phát đau. Y quay mặt sang hướng khác, ra lệnh bằng thứ âm điệu không chút trầm bổng, “Đi ra ngoài đi. Tấu chương hôm nay trẫm sẽ không xem. Nghe lời người vậy, trẫm sẽ nghỉ ngơi một ngày.”

“Nhị ca...”

“Đi đi,” Hoàng đế dùng bàn tay không có độ ấm vuốt trán, “Đi đi.” Y mệt mỏi nhắm mắt lại.

Mệt, ngay cả sức lực để thở dài cũng không có.

Y một người lẳng lặng nằm trên long sàng được thêu kim tuyến tinh xảo, nhắm nháp loại tịch mịch quen thuộc của đế vương.

Không sai, y không phụ lòng thiên hạ, cũng không phụ lòng phụ hoàng, nhưng lại phụ chính bản thân.

Sao có thể không... phụ lòng?

Hắn ở ngay tại nơi kia, vậy mà không tìm đến.

Buổi trưa ngày Thương Nặc rời đi, dương quang giống như đao kiếm, khoét trước ngực y vết thương sâu như vậy, ngay cả thời gian cũng vô pháp hàn gắn.

Y rất cục biết, báo ứng của mình vẫn còn chưa kết thúc.

Thương Nặc đi rồi, y thế nhưng vẫn cố chấp không lúc nào ngưng nghĩ về chuyện ấy.

Mỗi phen mỗi giây oán hận trước nay trở nên dị thường rõ ràng. Trong ký ức của y, hết thấy đều biến ảo tựa như tiên cảnh, làm cho người ta đau không chịu nổi.

“Cho dù ta có vì người buông tha hết thấy, người cũng không thể vì ta mở miệng nói một câu sao?”

Không còn cơ hội nghe lại thanh âm của Thương Nặc nữa...

Hoàng đế nhớ rõ ánh mắt Thương Nặc khi nói những lời này, tên dị tộc vương tử kia yên lặng nhìn y. Sau khi chia lìa, đêm khuya tĩnh mịch, y rốt cục phát hiện, ẩn sâu trong ánh mắt ấy là chờ mong và tuyệt vọng...

“Ta chỉ muốn người nói một câu, một câu thôi là được...”

Chỉ một thỉnh cầu đơn giản như vậy...

Y ngậm chặt miệng, một chữ cũng không nhả ra. Từ nay về sau, Thiên triều có thêm một vị Hoàng đế cần chính, nhưng trong thiên hạ, lại thiếu đi một Tranh Nhi.

“Ha ha...” Hoàng đế sững sốt một lát, mới phát hiện ra đây là tiếng y cười khổ.

Không có quốc vụ, thời gian trôi đi thật khó khăn. Y ngồi yên bên giường, lẳng lặng vuốt ve sàng đan mềm nhẵn.

Cũng tốt, nhanh đến đi.

Y ho ra máu càng ngày càng nhiều, sinh mệnh cũng sẽ nhanh chóng chấm dứt thôi.

Giang sơn vạn lý đẹp đẽ như tranh, y muốn trở thành sắc màu rực rỡ nhất. Sắc đó là do y vẽ bằng từng ngụm máu từ phế phủ.

Rất nhanh thôi, y sẽ không bao giờ... phải nhắm mắt để hồi tưởng lại ký ức về mùa thu năm ấy nữa.

Không cần cả ngày lẫn đêm, phút phút giây giây, mỗi khi hô hấp, đều phải tự hỏi mình — nếu...

Nếu thời gian quay lại, ta còn dùng đao đâm hắn sao?

Ta sẽ vẫn không chút lưu tình dội nước lên mặt hắn? Nói với hắn những lời ác ý?

Còn mắng hấn là cẩu, là nô tài? Còn đập hấn một thân thương tích xuống giường? Còn đá hấn thật mạnh? Chỉ vào đại môn đuổi hấn đi?

Nếu...

Nếu thêm một lần nữa, ta sẽ giữ hấn lại sao?

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ...” Một trận ho khan kịch liệt kéo đến, Hoàng đế thống khổ ẩn vào phỉ, cuộn người vô lực nằm trên sàng đan.

Máu phun lên liềm trường trắng tinh, đẹp đẽ tựa hoa mai.

Thương Nặc, ta đã nói vĩnh viễn không gặp lại.

May quá, cái vĩnh viễn này, cũng sắp kết thúc rồi.

*

Tháng tư năm thứ tư Tân đế đăng cơ, lời đồn đại bất an đã truyền tới mọi góc ngách.

Ngay cả bách tính cũng biết đương kim thánh quân bị bệnh. Muôn nhà vừa mới qua vài ngày bình an lại bắt đầu lo lắng. Trong dân gian, lời cầu phúc tự phát muôn hình muôn vẻ càng ngày càng xuất hiện nhiều.

“Van cầu Bồ Tát, phù hộ vạn tuế gia của chúng ta bình an đi.”

“Vương mẫu nương nương, người đại phát từ bi, hãy cho chúng ta tiếp tục hưởng những ngày tháng yên vui này đi...”

Đó là một vị Hoàng Thượng thật tốt.

Giết tham quan, bảo hộ dân chúng, đánh giặc, không thu thuế bữa bãi, Người tuổi còn trẻ như vậy, so với các tiên đế Thiên triều thì dù gì cũng là một vị Hoàng đế đặc nhân tâm.

Đây trở thành trung tâm của mọi sự chú ý trong kinh thành.

Bọn quan viên bôn tẩu tứ xứ, phương thuốc cổ truyền từ khắp các nơi cuộn cuộn không ngừng đưa vào thái y viện, hết thử lại thử. Ai ai cũng lo sợ bất an hỏi thăm tin tức trong cung. Tả hữu Thừa tướng kiệt lực trấn an quan lại, không nên quá mức lo lắng, Hoàng Thượng đúng là có mắc bệnh, nhưng không nghiêm trọng như lời đồn.

Hoàng đế sau khi tỉnh dưỡng nửa tháng, không để ý hậu cung, hoàng đệ, tả hữu Thừa tướng khuyên can, khư khư cố chấp quyết định khôi phục việc lâm triều.

Khi y mang vẻ mặt không hề thay đổi ngồi tại long ý tối cao, quét mắt nhìn quần thần, rất nhiều người không tự chủ được thở dài.

Chuyện được xử lý đầu tiên, chính là đình chỉ tổng truyền cử tú nữ tại hậu cung.

Hoàng đế gầy yếu sắc mặt tái nhợt, nhưng mặt mày vẫn thông dong, tôn quý không để người hoài nghi. Y đơn giản một câu, nói ra nguyên nhân không cần tuyển thêm tú nữ, “Hoàng hậu và tất cả phi tử đều rất tốt, không cần phải tuyển thêm.”

Gián đoạn quản lý quốc sự nửa tháng, Hoàng đế giống như có bao nhiêu thời gian lãng phí đều phải đòi về, lại bắt đầu ngày đêm làm việc khiến mọi người bất an.

Tiểu Phúc Tử quả thực là khóc ròng mà đem đến một chồng tấu chương cao gấp đôi, đặt trước mặt Hoàng đế.

Hắn nhìn tay chủ tử càng ngày càng gầy, dần dần chỉ còn một tầng da bao bọc lấy xương, nhưng khi cầm lấy bút son, bàn tay ấy lại vững vàng mà chậm rãi phê duyệt.

“Chủ tử, Người nên nghỉ ngơi một lát đi? Người hôm qua mới ngủ có hai canh giờ, không mệt chút nào sao?”

“Mệt.”

“Chủ tử?”

“Mệt chết đi, mệt cực kỳ.” Dưới ánh nến, Hoàng đế cầm tấu chương nhìn thật kỹ, y thản nhiên nở nụ cười, “Đừng lo lắng, trầm sắp được nghỉ ngơi rồi.”

Nghe ra diêm chẳng lành trong lời nói kia, Tiểu Phúc Tử cắn răng, chạy đến hồ sen ở ngay phía trước Bàn Long Điện, che miệng mà khóc thật lâu.

Mới qua nửa tháng, cả nước lại khiếp sợ trước Di cung án.

Tổng quản thị vệ lục cung lấy lý do dọn dẹp cung thất, đêm ấy làm việc ở hậu cung. Việc này trong hoàng cung đã có tiền lệ, nguyên bản không phải chuyện gì to tát, không ngờ lại kinh động đến Thục phi nương nương sắp lâm bồn ở Di cung.

Vì quá mức chấn động, nam thai bị sảy, Thục phi tuy giữ được tính mạng, cũng đã phát cuồng.

Hoàng đế đang mắc bệnh vô cùng giận dữ, nghiêm lệnh tra rõ.

Cửu vương gia tự mình chủ trì cái đại án ngập trời này, bắt đầu từ tổng quản thị vệ lục cung Mẫn Nam, tìm hiểu rõ nguồn gốc, tình thế càng không thể vãn hồi, cuối cùng lại liên quan đến mẫu nghi thiên hạ đứng đầu lục cung.

Trải qua hai tháng Di cung án oanh oanh liệt liệt, vị Hoàng hậu đứng đầu Thiên triều sau khi bị phế đã tự sát. Hoàng đế nóng giận xử lý toàn tộc Hoàng hậu, dùng tốc độ sét đánh chọn ra một nam đồng trong hoàng tộc làm thừa tự, lập ngôi Thái tử.

Nhất thời, tất cả mọi người đều nhận thấy điềm chẳng lành.

Một cơn bão lốc đáng sợ dần tích tụ trong kinh thành, lời đồn lần thứ hai lại truyền ra.

“Bên ngoài đã đồn đại những gì?” Hoàng đế được cung nữ nâng dậy khỏi giường uống thuốc, khó khăn dựa vào gối thở dốc.

“Ở ngoài truyền... Hoàng Thượng bị bệnh.”

Hoàng đế đã hao gầy quá mức khế cười, “Chắc là truyền trẫm đã chết rồi?”

“Không ạ.”

“Không cần giấu diếm, trẫm dù bị bệnh nhưng còn chưa hồ đồ.” Hoàng đế gắng thở dốc. Bàn Long Điện này thực ngột ngạt, không khí đã chạy hết đi đâu mà không lọt được vào mũi. Khắc khắc y đều hít thở không thông, thật khó chịu.

Cả người đều lạnh, nhưng hai bên phổi lại rất nóng, nóng đến nổi, mỗi lần y hô hấp đều có thể cảm nhận được lá phổi trong ngực đang chậm rãi hư thối.

“Chuyện chuẩn bị cho lễ quốc khánh đã tốt chưa?”

“Rồi ạ, bộ Lễ và bộ Binh đều đã chuẩn bị tốt, mọi thứ đã đầy đủ. Thái tử cũng có thể đại diện cho Hoàng Thượng đến tông miếu tế bái.”

“Không cần, trẫm muốn đích thân đi.”

“Hoàng Thượng!” Cửu vương gia đột nhiên ngừng đầu, “Hoàng Thượng bệnh nặng như vậy...”

“Bệnh của trẫm không đáng lo.” Hoàng đế thờ ơ cười, “Lời đồn cũng có thể gây loạn quốc. Trẫm phải lộ diện, để cho dân chúng biết, trẫm còn sống. Cửu đệ, Thái tử còn nhỏ, người cũng mới chỉ thay trẫm chủ trì toàn cục. Trẫm hy vọng mình còn có thể sống thêm một năm, ít nhất, nửa năm nữa.”

“Nhị ca, Nhị ca người nói bậy bạ gì đó? Người mới ngoài ba mươi, đang thì tráng niên, chỉ mắc bệnh nhẹ, tính dưỡng vài ngày là ổn, sao lại phải nói những lời khiến người ta khổ sở? Người... Người muốn đệ đệ chết vì đau lòng sao?”

“Đừng đau lòng, mệnh trẫm không dài, đã sống đủ rồi.” Hoàng đế cười chẳng hề để tâm, chậm rãi quay đầu, nhìn qua cửa sổ tới một nơi rất xa xôi.

Hoa trên cành, lại đã nở.

Đợi cho đến khi hoa rụng xuống, mùa thu cũng tới rồi.

Y còn nhớ rõ mùa thu nơi bình nguyên đó, cỏ cây phủ phục nằm dài, khô khô vàng vàng. Điều ở trên mây cao cao, dây vừa đứt, *Thanh Nhi* ở nơi xa xa cũng lập tức bay đi.

Không bay đi... mà ở trong lồng ngực của ta đó...

Lồng ngực rộng lớn thuở đương sơ đã ôm mình, cũng không còn ở lại.

Hoàng đế mỉm cười nhìn đệ đệ mình yêu thương nhất rồi đột nhiên hỏi, “Cửu đệ, trên mặt người sao lại có một vết đỏ?”

“À... Không có gì.”

“Lại là Ngọc Lang làm sao?”

Cửu vương gia tựa hồ sợ Hoàng đế trách tội Ngọc Lang, vừa lúng túng lấy tay che mặt, vừa cười nói, “Y gần đây nói muốn luyện võ, lại bắt ta luyện cùng. Hoàng Thượng cũng biết, y là người không lớn không bé, ra tay cũng không nặng không nhẹ, thần đệ vừa mới thất thần, trên mặt đã trúng một cú của y. Hoàng Thượng... nhìn chăm chăm thần đệ làm gì?”

Hoàng Thượng định thần, kinh ngạc.

Từ khi bị bệnh, y luôn có điểm hoảng hốt, kìm lòng không được muốn nói nhiều một chút.

Những điều trước đây chẳng đáng mở miệng, cho tới bây giờ, lại thực sự muốn biết.

“Cửu đệ, y có làm người tức giận không?”

“Sao lại không? Suốt ngày tức chết vì y.” Cửu vương gia khó gặp được khi Hoàng đế không say tâm lo chính vụ, có hứng nói chuyện phiếm. Hắn vén vạt áo lên, ngồi xuống đầu giường, cười cười, “Y giống như một tiểu hầu tử, dưới mông như có cái đinh, không chút nào ngại ngùng. Chỉ hơi không để ý một chút là không biết y gây ra chuyện gì nữa.”

“Vậy... Nếu đổi thành một người biết nghe lời thì sao?”

“Đổi? Không nên không nên!” Cửu vương gia sửng sốt, sợ hãi đến mức trắng cả mặt, “Gây chuyện cũng tốt, tức giận cũng được, dù sao cũng đã luôn là như vậy. Nếu có một ngày trở về không thấy y, ta chi bằng chết còn dễ chịu hơn. Hoàng Thượng lại muốn bắt thần đệ thú thê nữa sao?” Gương mặt tuần tú có điểm kinh hoàng.

“Không có.” Hoàng đế thản nhiên phủ nhận. Y thu hồi tầm mắt, bên môi là ý cười chua xót, “Người nói rất đúng...”

Không thể gặp lại, chi bằng chết còn dễ chịu hơn.

Không muốn sống nữa, thể xác này, cứ chậm rãi mà hao mòn đi.

Từ bên trong, thân thể này vô thanh vô tức mà mục ruỗng, cho đến khi một chút như bột phấn cũng không còn. Đến lúc đó, sẽ không bao giờ... còn phải đau nữa, đau không dứt.

Thương Nặc,

Người vẫn còn hận ta sao?

Ta... rất rất muốn gặp lại người.

Người còn nhớ Tranh Nhi không?

Y khổ sở như vậy, tuyệt vọng như vậy, cũng thống khổ như vậy.

Người ở Khiết Đan xa xôi, tuyệt không biết.

Người không thể biết.

Buổi tối ngày cuối cùng trước khi người rời đi, y ở tại căn phòng trống rỗng, đợi người một đêm, chờ người, có lẽ sẽ đến nhìn y một lần cuối cùng.

Thế nhưng, người rốt cục vẫn chưa tới. Người giận dữ, người tuyệt vọng, đúng không?

Người biết không, vào cái lúc vàng thái dương dâng lên, cái người chờ đợi người kia, cảm thấy mình một khắc kia, đã chết.

*

Vào ngày lễ đầy năm lập quốc, Hoàng đế trải qua nỗi đau tang tử rất cực xuất hiện một lần nữa trước mặt dân chúng.

Quân chủ trẻ tuổi đi dạo bằng kiệu rồng đơn bạc đến mức làm lòng người lạnh lẽo, xung quanh mọi người kiêng chân vượn cổ chỉ nhớ rõ cảm giác khi cặp mắt thâm thúy kia đảo qua, sắc thu tràn ngập.

Vì sao Hoàng đế trẻ tuổi, vị Hoàng đế tuần mỹ mà tràn ngập khí thế anh chúa, lại như mặt trời lặn về tây, tiêu tụy đến mức làm người ta thương tâm?

Thế nhưng y vẫn đang thản nhiên cười, dùng khí lực hầu như đã bị tiêu hao không còn, để làm nốt trách nhiệm cuối cùng của thiên tử.

Trong đám người kia, có một bóng dáng cao lớn khi vừa nhìn thấy y vào khắc thứ nhất, đã cứng đờ người.

Không thể nào, đây không phải Tranh Nhi của hần.

Tranh Nhi của hần tuần mỹ mà kiêu ngạo, cả người như được ngũ thải quang mang bao bọc, luôn mang thần thái sáng láng.

Mới chỉ có một năm, không, còn chưa đến một năm, vì cái gì đã trở thành như vậy?

Hoàng đế Thiên triều vì vất vả lâu ngày thành bệnh, thậm chí có thể lâm nguy —— lời đồn nhảm chán này truyền đến Khiết Đan, thế nhưng lại là sự thực...

Thương Nặc đứng giữa đám người, ánh mắt hướng về phía thân ảnh đơn côi xa xa trên kiệu rồng.

Khuôn mặt tiêu tụy không huyết sắc, bả vai khô gầy, ngay cả ánh mắt cũng bị hành hạ đến mất đi thần thái.

Chỉ có nụ cười yếu ớt nở bên môi để vương là còn loáng thoáng bóng dáng đương sơ.

“Không... Không!” Thanh âm Thương Nặc trầm thấp, đã dần trở nên khàn khàn.

*

Ban đêm, Bàn Long Điện trước sau yên lặng như tờ.

Hoàng đế thân mang bệnh còn tham dự tế điện rơi vào tình trạng kiệt sức. Sau khi được thái y thỉnh mạch, lại uống thuốc Đông y an thần, y rốt cuộc không hề cố chấp phê duyệt tấu chương nữa, ngủ thật say.

Cửu vương gia lẳng lặng đứng chờ trước giường, thật lâu sau, mới mang sắc mặt trầm trọng mà rời đi.

Giống như mọi ngày, Tiểu Phúc Tử thổi tắt nến, rón ra rón rén đóng cửa phòng, ở cách đó không xa tùy thời chờ đợi phân phó.

Hoàng Thượng ngủ thật không sâu.

Có một chút ánh sáng, liền bình tĩnh; có một chút thanh âm, cũng sẽ dễ dàng giật mình.

Đêm khuya, một thân ảnh cao lớn thoăn thoắt theo đầu tường bỗng nhiên xuất hiện, một lát sau cũng không vào rừng trúc phía sau Bàn Long Điện. Thương Nặc theo một con đường quen thuộc lên vào trong phòng, nín thở, nhẹ nhàng xốc lên sa liềm đang rũ xuống.

Hắn chỉ mới liếc mắt một cái, trái tim luôn dững mãnh, kiêu ngạo trong lồng ngực kia, tựa hồ đã tan nát.

Một người gầy yếu đến như vậy, tiêu tụy như đã không còn hô hấp kia, thật sự là Tranh Nhi của hắn?

Thương Nặc vươn tay, không dám xác thực, cẩn thận chạm vào gương mặt lạnh băng.

Một năm, Thương Nặc vốn cho là mình có thể chịu đựng hết một năm trời.

Một năm không nghĩ tới Tranh Nhi, một năm không hề đề cập đến Tranh Nhi, ba trăm sáu mươi lăm ngày, tuyệt không, tuyệt không không có cốt khí mà thu thập hành lý, đi vào Thiên triều, ở lại hoàng cung.

Thế nhưng, hắn quên không được cảm giác thất vọng cùng khuất nhục đâm thủng lồng ngực ngày đó. Hắn cũng đường đường là Khiết Đan vương tử, cũng đường đường là một nam tử hán, hắn không thấp hèn, không phải là một con chó, một nô tài như trong mắt Hoàng đế Thiên triều.

Hắn chỉ là, thích Tranh Nhi.

Hắn chỉ cầu, một chút tình cảm nhỏ nhoi từ người trong lòng ấy.

Nào có, nào có gì khác.

Hắn, người được thần dân Khiết Đan yêu quý nhất, vương tử được nhiều mỹ nữ ái mộ nhất, nhưng trong mắt người mình trân trọng nhất, chẳng những không quan trọng, thậm chí không đáng để nói ra một câu nín giữ giản đơn.

Hắn đã giận dỗi, làm một việc hỗn đản nhất, chết tiệt nhất, là xoay người, ném từng lời thề thốt sẽ trân trọng người kia ra sau lưng.

Trời ạ! Ta rốt cục đã làm gì?

Cái gì mà để cho Tranh Nhi tiếp tục làm Hoàng đế của y, cái gì mà chỉ cần xa xa liếc mắt là đủ rồi?

Y phải khổ như vậy, tuyệt sẽ không biết quý trọng bản thân.

Vì cái gì!

“Tranh Nhi...” Hắn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt. Da thịt vẫn cứ trắng mịn như cũ, thể nhưng lại gây đến trơ cả xương cốt.

Người thật sự là một Hoàng đế sao?

Có ai làm Hoàng đế lại hành hạ chính mình như vậy?

Thu đi rồi đến, điều gì đã khiến người điêu linh như vậy? Là ta sao?

Thương Nặc, Thương Nặc, người thật đáng chết!

Hắn cúi xuống, khẽ khàng hôn lên đôi môi lạnh như băng, cõi lòng tan nát vì tiếp xúc kia mà phiếm ra chút rung động, truyền đến mọi góc ngách.

Nát, tan.

Tim của hắn đau đến tan nát cả.

“Không cần như vậy...” Hấn cầu xin, nhẹ giọng ở bên tai Tranh Nhi mà khóc, “Ta sai rồi, là ta không tốt. Thương Nặc tùy người đánh, tùy người mắng, người khinh thường ta cũng không sao, coi ta như đại hắc cầu cũng không quan trọng. Tranh Nhi, cầu người đừng làm ta sợ...”

Hấn hận không thể tự giết mình.

Là hấn, vừa quay đầu, liền bước ra khỏi đại môn Bàn Long Điện, ngay cả khi thuộc hạ yêu cầu rời lại ngày khởi hành, cũng không chút do dự mà cự tuyệt.

Biết rất rõ ràng, Tranh Nhi của hấn vĩnh viễn khẩu thị tâm phi, vĩnh viễn quật cường kiêu ngạo như vậy.

Hoàng đế cô độc này đã chịu đủ các loại tra tấn, hấn tên hỗn đản tự cho mình là đúng, thế nhưng cuối cùng, còn tàn nhẫn vươn tay đẩy bóng người chật vật kia một cái.

Vĩnh viễn cũng quên không được, lần đầu tiên âm thầm nhìn thấy, Thiên triều Hoàng đế ở trong vương phủ của đệ đệ, gọi tên của mình với hoa lá, với cỏ cây, với hoa viên trống rỗng, vô cùng tịch mịch. Hình ảnh đó lập tức, liền khắc sâu vào tim hấn.

Ta muốn yêu thương y! Ta muốn y hạnh phúc!

Thương Nặc, người thừa trước quyết định điều gì, cuối cùng, lại làm chuyện gì?

Hoàng đế đang ở trong giấc ngủ rất sâu cố gắng nổi lên trên mặt nước. Có sự tình rất quan trọng gì đó đang xảy ra. Y phải tỉnh lại, liều mạng cũng muốn tỉnh lại.

Bên tai nghe thấy tiếng khóc trầm thấp đè nén, đang ngủ cũng khiến người nghe được đau lòng. Y rất muốn mở to mắt, nhìn xem tại sao một nam nhân lại khóc thương tâm như thế.

Bệnh nặng làm thân thể tuyệt không nghe sai khiến, thuốc thái y dùng khiến cho đầu óc hỗn loạn, chỉ có một chỗ nóng như thiêu trong lồng ngực thối nát, di động trong lòng chưa xót như có như không.

“Tranh Nhi, ta không dám nữa, không bao giờ... chộc giận người nữa...”

Ai, ai đã gọi tên y?

Quen thuộc như vậy, dịu dàng như vậy, làm y lại muốn rơi lệ.

“Muốn đánh phải không, tùy người...”

“Người muốn đá ta, ta cho người đá; người muốn ta cút, ta liền cút...”

“Nhớ tới ta, bảo ta đến, ta sẽ...”

Đừng khóc, đừng khiến người ta khổ sở ghen ngào như vậy.

Không cần dịu dàng như vậy ôm ta, khiến ta trở nên ấm áp, rồi lại đột nhiên biến mất.

Hoàng đế cố gắng giãy dụa. Y mơ hồ biết, mình không nằm trên gối, độ ẩm này không phải là loại mà áo ngủ bằng gấm có thể đem lại. Chỉ có một người có khả năng truyền hơi ấm cho y, đồng thời có thể làm y an tâm như thế.

Rất muốn, liếc mắt nhìn một cái...

Dùng hết tất cả khí lực còn sót lại trên người, chậm rãi, nâng mí mắt nặng đến ngàn cân lên, cố gắng, nâng thêm một lần.

Tiến vào tầm mắt vẫn là một khoảng không tối đen. Hoàng đế lại một trận thất vọng, chậm rãi chuyển mắt, khát vọng tìm kiếm.

Thương Nặc, Thương Nặc, vào ngày đó, ta một chữ cũng chưa nói.

Ta không biết, người lại thật sự xoay người bước đi, không hề quay đầu lại.

Ta không biết, người cũng sẽ tuyệt vọng, cũng sẽ uể oải.

Đại khái lúc thật sự sắp chết, bỗng nhiên rất, rất muốn gặp người.

Đã từng nói vĩnh viễn không muốn gặp lại.

Mất mặt, nhưng vẫn là nhịn không được muốn gặp.

Rất muốn...

“Tranh Nhi, người tỉnh sao? Người nhìn ta, liếc mắt nhìn ta một cái.”

Chậm rãi chuyển mắt, rốt cục định trụ.

Quang mang xinh đẹp tựa sao băng vụt qua đôi con người vô lực.

Lòng, bỗng nhiên ngay tại lúc nguy kịch ấy, thỏa mãn.

“Thương Nặc...”

“Là, là ta, ta ở nơi này...”

“Là người?”

“Là ta.”

Hoàng đế nhẹ nhàng thở dài.

Không tồi, là hấn.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng, cánh mũi cao thẳng, cánh tay ôm lấy mình vẫn vững vàng như vậy.

Chính là, ánh mắt kiệt ngạo bất tuân của người, vì cái gì chứa đầy nước mắt?

Tuyệt không giống, không giống cái người vô pháp vô thiên trước kia...

“Người đã trở lại?”

“Phải, ta đã trở về. Người... Người muốn đuổi ta đi sao? Tranh Nhi, người không muốn thấy ta sao?”

Hoàng đế hơi thở mong manh nở nụ cười, khóe môi khẽ cong, nhẹ nhàng thản nhiên mà cười.

Ai... muốn đuổi người đi?

Hoàng đế sao? Hoàng đế sắp băng hà.

Tranh Nhi sao? Tranh Nhi... luyến tiếc.

Hoàng đế dường như tìm thấy một chút khí lực, đầu ngón tay sờ soạng một lúc, rốt cục, đụng đến một góc xiêm y của Thương Nặc, chậm rãi kéo qua.

Sau đó, y cũng tìm được vật áo của chính mình.

Hoàng đế sờ soạng, nắm lấy, cố hết sức, đánh tan bết tắc.

“Đã hiểu chưa?”

Hoàng đế giống như vừa hoàn thành một đại sự gian nan nhất, lồng ngực phập phồng, mí mắt nhẹ nhàng nhắm lại, thấp giọng hỏi.

Không tiếng trả lời.

Trong bóng tối, thanh âm gì cũng không có. Dường như không chịu nổi sự vui sướng từ ba chữ kia ngưng kết, tất cả sinh linh trong nháy mắt lặng câm.

Hoàng đế cười yếu ớt chưa tan.

Y không cần trả lời.

Y đã có một đáp án duy nhất.

Tranh Nhi không bay đi

Mà ở tại nơi kia của nam nhân...

Trong lồng ngực.

23. Quyển 2 - Chương 21: Kết Thúc

Tân đế là vị quân chủ tài hoa nổi danh Thiên triều, đồng thời cũng là một trong những vị Hoàng đế cần chính nhất.

Tân đế đăng cơ năm thứ tư, Di cung án phát sinh, Tân đế bệnh nặng chịu đựng nỗi đau tang tử, xử trí rất nhiều người trong dòng tộc Hoàng hậu, thiếu chút nữa vì bệnh tình nguy kịch mà băng hà. Sau đó, bệnh tình bỗng chuyển an, tính dưỡng hơn một năm, Hoàng đế rốt cuộc lại có thể lâm triều nghe tấu và quyết định quốc sự.

Thời kì này, chế độ xã hội Thiên triều đổi thay, thực lực quốc gia tăng cường, dân chúng an cư lạc nghiệp,

biên cương không có chiến loạn.

Khi Tân đế còn tại vị, điều duy nhất làm thần tử nghi hoặc là, vị trí cai quản hậu cung từ sau khi Hoàng hậu bị phế vẫn bỏ trống, cứ hai năm một lần tuyển tú, Hoàng đế lại hạ chỉ gián đoạn.

Tân đế tại vị mười lăm năm, sau đó lấy lí do thân thể không khỏe, truyền ngôi cho thái tử Ủy Lâm, từ nay về sau không để ý tới triều chính, chuyên tâm dưỡng bệnh, thoái ẩn triều cực.

Thái tử Ủy Lâm thông tuệ, quả cảm, thiếu niên sau khi đăng cơ, lấy hiệu là Lâm đế, theo như ghi chép trong sử sách Thiên triều, ai nấy đều vui mừng nhận định, “Ủy Lâm đại trị thời đại.”

24. Quyển 2 - Chương 22: Phiên Ngoại : Kim Dạ Hữu Thứ Khách

(Thích khách lúc nửa đêm)

“Tuyên— Cửu vương gia! Lệnh hẩn lập tức tiến cung, không được trì hoãn!” Vừa sáng sớm đã nhận được hoàng mệnh, Cửu vương gia cau mày, đành phải để Ngọc Lang đang hưng trí bừng bừng đòi phải xuất môn du ngoạn ra đằng sau.

Một đường ngựa không ngừng nghỉ, cát bay đá chạy.

Triệu kiến khẩn cấp như vậy, nhất định là có việc gì quan trọng.

Trong cung xảy ra chuyện lớn gì? Hay là vùng Miêu Cương lại sinh chuyện?

“Hoàng Thượng, Cửu vương gia đã đến.”

“Mau truyền hẩn vào.”

Khi Cửu vương gia tiến vào ngự thư phòng, Hoàng đế hiển nhiên đã đợi từ sáng sớm kêu tả hữu hai bên lui xuống.

Cửa phòng đóng lại, chỉ còn hai huynh đệ, bầu không khí nghiêm túc, nặng nề lập tức bao trùm.

“Hoàng Thượng, có đại sự gì?”

Cửu vương gia thấp giọng hỏi.

“Ừ, có một việc rất quan trọng, chỉ người mới có thể giúp trẫm lo liệu.”

Hoàng đế cũng hạ giọng trả lời.

Quả nhiên, có đại sự! Cửu vương gia trầm giọng nói, “Hoàng Thượng cứ việc phân phó.”

“Việc này trách nhiệm lớn lao...” Cửu vương gia vỗ vỗ ngực, “Dù là chuyện to bằng trời, Hoàng Thượng cứ yên tâm giao cho thần đệ.”

“Hơn nữa tuyệt đối không thể tiết lộ.”

Về mặt Cửu vương gia khẳng khái, “Hoàng Thượng yên tâm, thái độ làm người của thần đệ, Người còn không tin được hay sao? Hoàng Thượng xin cứ ra lệnh, thần đệ phải làm cái gì?”

“Tốt lắm, trẫm sẽ nói. Trẫm muốn người đêm nay mặc y phục dạ hành, mang theo lưỡi dao sắc bén, xâm nhập vào hoàng cung, đến Bàn Long Điện trẫm đang nghỉ ngơi, sau đó đâm vào ổ chần của trẫm hai nhát. Khinh công trước nay của người không tồi, làm như vậy hẳn là không khó?”

Đờ ra...

“Nhị ca...”

“Ừ?”

“Người đang nói đùa sao?”

“Bộ dạng của ta giống đang nói đùa sao?”

Hoàng đế hỏi lại.

Đúng vậy, gương mặt Hoàng đế không chút tươi cười khả nghi. Khuôn mặt anh tuấn khôn khéo vô cùng, vô cùng nghiêm túc. Phía sau lưng Cửu vương gia nổi lên cảm giác lạnh lẽo bất an.

“Việc này... Không phải là thích khách sao?” Bao nhiêu hăng hái trong lòng Cửu vương gia đều xẹp lép cả, hần hồ nghi nhìn Hoàng đế.

“Cũng không khác mấy.”

“Cái gì không khác mấy, căn bản đây chính là thích khách!” Mồ hôi lạnh đã nhịn từ lâu tuôn ra ào ạt, “Hoàng Thượng, chuyện này trăm triệu lần không thể, ta ta... Thần đệ... Ta...”

“Cửu đệ,” Ánh mắt uy nghiêm của Hoàn đế liếc qua, “Người dám kháng chỉ sao?” Khóe môi hơi hơi giương lên, y rất cục cựa cũng mỉm cười, có điều nụ cười này làm không khí trong ngự thư phòng càng thêm mười phần quỷ dị.

“Hoàng Thượng... Nhị ca... Việc này có phải nên thương lượng lại một chút hay không...”

“Ta có hai phân thánh chỉ này.”Hoàng đế cười lạnh, cầm hai phân thánh chỉ đã chuẩn bị sẵn đặt trên thư trác lên, từ từ nói, “Cái bên trái, là muốn Cửu đệ của ta đêm nay thâm nhập hoàng cung. Cái bên phải, là muốn đưa một người tên Hạ Ngọc Lang xung quân ở nơi cách đây ba nghìn dặm, áp giải đến tiền doanh làm lao dịch. Người tính chọn bên nào?”

Cửu vương gia thiếu chút nữa thì mở miệng rên rỉ, oán hận nhìn hai phân thánh chỉ đáng sợ trên tay Hoàng đế.

Chuyện này rõ ràng là uy hiếp mà...

“Không tồi, chính là uy hiếp.” Hoàng đế cười khế, “Chẳng lẽ trăm không thể uy hiếp người?”

“Không phải...”

“Tiếp chỉ đi. Bên trái hay là bên phải?”

Còn có cách lựa chọn khác sao? “...”

“Bên trái hay là bên phải?”

“...” Cửu vương gia nuốt ực một ngụm nước miếng, “Bên trái...”

Linh thánh chỉ xong, Cửu vương gia cơ hồ chạy ra khỏi hoàng cung.

Dọc theo đường đi, ngựa càng không ngừng nghỉ, cát bay đá chạy.

“Sanh Nhi người đã về rồi! Có phải là do vội đưa ta đi dạo phố không?” Ngọc Lang lao ra khỏi phòng chào đón.

Cửu vương gia một phen ôm y, lộ ra vẻ nghiêm nghị, “Ngọc Lang ta hỏi người, nếu ta làm một chuyện rất

xấu xa, bị chém đầu, người sẽ thế nào?”

Không hiểu sao hắn lại hỏi thế, sững sốt một hồi, cuối cùng sau khi phản ứng lại, y tỏ vẻ nghiêm túc suy tư, “Chuyện xấu xa nhất thiên hạ chỉ có thể là đi vụng trộm thôi. A!!!” Y lộ vẻ bình tĩnh đại ngộ, sau đó hung ác hừ một tiếng, “Ta đây đương nhiên là mua một cái roi, đánh người ba trăm cái, sau đó sẽ tìm một người trông không mấy khác người, ta cũng sẽ vụng trộm, cho người tức đến mức lăn lộn trong quan tài! Này này, người thật sự không được đi vụng trộm đâu đấy!” Tay y kéo lỏng tai Cửu vương gia.

“Ta sao có thể đi vụng trộm?” Mũi nhọn tự nhiên chĩa vào mình, Cửu vương gia cười khở, giải cứu lỗ tai đang bị ma trảo của Ngọc Lang hành hạ. Hắn đưa y vào phòng, đóng cửa, kể một lượt tất cả chuyện tiến cung hôm nay.

Ngọc Lang nghe xong, đập bàn kêu to, “Tốt!”

“Tốt??”

“Đương nhiên là tốt! Tên bại hoại này lần trước đã đánh vào mông ta, ta còn đang nghĩ cách báo thù đây. Sanh Nhi, người tiến cung, đâm hai nhát vào mông y, trút giận hộ ta!”

“Đây là ám sát đó! Hơn nữa còn là ám sát cửu ngũ chí tôn! Phải tịch thu tài sản và giết toàn gia!”

“Người là đệ đệ của Hoàng đế, nhà của người ra sao thì nhà y cũng là như vậy, có gì mà phải sợ?”

“A, đúng là như thế nhỉ...” Nhất thời kích động, tự nhiên lại quên mất điều này, “Thế nhưng cũng vô ích! Cho dù không xét nhà, thích khách như ta cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp...”

“Người thực dài dòng!” Ngọc Lang kêu to, “Người không đi là được!”

“Không được.” Cửu vương gia ai oán, “Kháng chỉ cũng sẽ mất đầu.”

“Nói đến đây, ta cũng không hiểu, vì sao Hoàng đế phải chọn người là thích khách?” Ngọc Lang rốt cục đưa ra một vấn đề quan trọng.

“Y thấy khinh công của ta cũng khá... Lại nói, từ khi bệnh nặng khỏi hẳn, tính tình Nhị ca ngày càng trở nên cổ quái, có đôi khi rạng rỡ, có đôi khi lại nóng nảy bất an đến không hiểu nổi, ôiiii...”

“Thở dài cái gì, vậy tối nay người có tiến cung hay không?”

“Không đi được sao? Có lẽ Hoàng Thượng đùa giỡn ta, nhưng cũng có lẽ...” Sanh Nhi dừng lại nhìn Ngọc Lang thật lâu, “Ta đi rồi, người cần phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Ừ.” Ngọc Lang nghe lời gật đầu, thiết tha dặn một câu, “Nhớ phải mang thức ăn khuya về nha.”

*

Màn đêm buông xuống, thiên tử trẻ tuổi lẳng lẽ chờ đợi trong Bàn Long Điện.

Lẳng lẳng, cảm xúc phập phồng.

Lại nói tiếp, thực sự xin lỗi Cửu đệ, lại một lần nữa vì Thương Nặc mà đem sơn dương ra chịu tội.

Nhưng chỉ như vậy, mới có thể khiến tên man tộc đáng giận Thương Nặc kia xuất đầu lộ diện.

Từ sau hôm cãi nhau, Thương Nặc đã biến mất suốt mười ngày.

Suốt mười ngày.

Đầu sỏ gây nên chuyện đương nhiên chính là Thương Nặc. Tên nam nhân da mặt so với da trâu còn dày hơn kia, sao có thể vừa ôm y, vừa nói ra những lời khiến người ta chỉ muốn chui xuống hố? Hắn còn buộc y trả lời những vấn đề xấu hổ muốn chết, đương nhiên không thể trách y phản kháng.

Ừ thì, có thể y cũng có chút không đúng, không nên ở thời điểm Thương Nặc sắp thỏa mãn, lại đá một cú vào cội nguồn sinh mệnh của hắn.

Hy vọng một cú này sẽ không khiến Thương Nặc từ nay về sau trở thành phế nhân...

“Ừm...” Bàn Long Điện trống trải khiến Hoàng đế cảm thấy hết sức khó chịu.

Hận chết Thương Nặc một thân tuyệt thế võ công, cứ thế bay tới bay lui, mỗi lần giận dữ lại bay ra khỏi tường cao. Cứ như thế mãi thật khiến Hoàng đế uể oải.

Hừ, còn thê thốt cái gì mà vĩnh viễn không rời đi, tên lừa đảo! Nhưng mà chính Hoàng đế cũng đã phát thệ cái gì “Ta không bao giờ... đá vào sinh mạng của người nữa” linh tinh...

Có cái gì? Hoàng đế hoài nghi nhìn long sàng không một bóng người.

Y đã chịu đựng suốt mười ngày, giờ đây một khắc cũng không chịu nổi nữa.

Giường không có Thương Nặc thật trống trải, lại lạnh như băng khiến kẻ khác sợ hãi. Y tuyệt đối, tuyệt

đôi không muốn nhớ lại những lạnh lẽo và cô độc đó.

Thương Nặc ở ngay bên ngoài.

Hoàng đế bỗng nhiên đứng lên, tựa bên song cửa, trông về phía xa.

Ngọn đèn trong Ngự hoa viên lúc mờ lúc tỏ, hơi nước bốc lên từ nơi mặt hồ yên tĩnh, phương xa nhấp nhô những dãy núi chỉ có vài đường cong mơ hồ.

Nhưng y khẳng định, Thương Nặc nhất định đang ở nơi này.

Thương Nặc đang trộm nhìn y. Hoàng đế biết, Thương Nặc mỗi tối đều ở gần ngay đây mà rình coi y, ngấm nhìn y, quan sát nhất cử nhất động của y, có khi là lúc y uống trà, ánh mắt của Thương Nặc sẽ vuốt ve hầu kết trượt lên trượt xuống của y.

Cái suy nghĩ này làm thiên tử trẻ tuổi nóng cả người.

Chết tiệt! Dù là xa hay gần, Thương Nặc vẫn không chịu ra, không chịu để lộ một tiếng động.

Đáng chết, đáng chết! Hắn muốn bức y đến phát điên hay sao? Bắt y phải mở miệng cầu xin hắn xuất hiện?

“Đáng giận...” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nở nụ cười kiêu ngạo.

Y không nản nỉ Thương Nặc hiện thân, nhưng sẽ có biện pháp ép Thương Nặc xuất hiện.

Chỉ cần thích khách Cửu đệ vừa xuất hiện, chỉ cần dao nhọn của Cửu đệ vừa lóe lên, y chắc chắn Thương Nặc sẽ giống như con lừa vừa trúng một roi, nhanh chóng hành động. Thương Nặc sẽ vội nhào vào Bàn Long Điện, hoảng sợ kêu lên “Tranh Nhi! Tranh Nhi!”...

“Tranh Nhi.”

Bóng lưng của Hoàng đế chấn động.

“Tranh Nhi.”

Không thể nào, Cửu đệ còn chưa xuất hiện, sao con mồi muốn bắt lại chủ động hiện thân? Không sai, đúng là thanh âm trầm thấp đầy sức hút của Thương Nặc, giọng nói còn pha tiếng cười đặc biệt vui vẻ. Mỗi lần Thương Nặc chạy tới tỏ vẻ cầu hòa, hắn sẽ cười ngốc nghếch như thế.

Hắn như thế là để gạt người! Sau mỗi lần như vậy, Hoàng đế đều có điều giấc ngộ giống nhau.

“Người tới làm gì?” Hoàng đế xoay người, khuôn mặt tuần tú thanh lãnh.

“Ta nhớ người.”

“Ta nghĩ rằng vương tử điện hạ đã quay về Khiết Đan rồi chứ. Thiên triều chúng ta đâu có khả năng giữ lại một võ lâm cao thủ như vậy?”

Chết tiệt, người dám biến mất mười ngày, chính xác mười ngày!

“Mười ngày. Ta đã chịu đựng mười ngày, chịu đựng đến độ toàn bộ lòng ta đều phát đau.”

Cước bộ nhẹ nhàng cùng thân hình cao lớn của Thương Nặc không chút nào tương xứng. Hắn đã ở trước mặt Hoàng đế, hơn nữa không chút kiêng nể giam cầm Hoàng đế trong lồng ngực, áp đầu Hoàng đế lên ngực mình, “Tranh Nhi người sờ xem, lòng ta đều sắp vỡ ra rồi. Nếu không trở về, ta sẽ không sống nổi.”

Hoàng đế trợn mắt khinh thường.

Nhất cử nhất động của y từ trước tới nay đều phù hợp lễ nghi, rất có giáo dưỡng, nhưng từ sau khi gặp gỡ Thương Nặc, tất cả đều đã bị phá hủy hầu như không còn gì.

Một nam nhân cao lớn như thế, bản chất cường thế hung hãn như thế, lại đi giả dạng một đứa trẻ nũng nịu, người ta chỉ có thể nảy sinh hai cách phản ứng.

Thứ nhất, vung tay đánh hắn, cho hắn thành tâm hối cải, về sau không còn dám làm như vậy.

Thứ hai, trợn mắt khinh thường.

Hoàng đế biết rõ mình không có khả năng đánh lại Thương Nặc, lại càng không có cách làm cho tên không biết hối cải này hối cải, cho nên, y đành phải trợn mắt coi thường.

“Tranh Nhi, ánh mắt của ngươi thật đẹp.”

Thương Nặc say mê tán thưởng.

Không ổn! Biết rõ bản tính của Thương Nặc, Hoàng đế nhanh chóng giãy giụa, nhưng trốn không thoát được cánh tay người kia.

Quả nhiên, gáy y đã bị tập kích, đôi môi như lửa nóng áp lên da thịt mẫn cảm, ra sức ma sát.

Càng thêm không ổn! Hoàng đế vừa kích động vừa sợ hãi.

Cả người y như đã nhũn ra, thậm chí không thể giãy giụa được nữa. Y đành tìm tư thế dựa vào người Thương Nặc, bắt lực thở dốc.

Không nên vô dụng như vậy.

Nhưng mười ngày nhớ nhung cơ hồ đã khoét vào tim y một vết thương, mà đôi môi đáng giận của Thương Nặc lại như trong phút chốc lấp đầy chỗ trống, làm tim y sung sướng đến trướng ra, sung sướng đến nỗi ngay cả đầu ngón tay y cũng ảm trở lại.

“Nhớ người quá.”

“Thật không?” Lời nói nhỏ không thể nghe thấy khiến không khí trở nên kiêu diễm.

Cánh tay cường tráng của Thương Nặc ôm lấy y. Hoàng đế nghe thấy ở bên tai có tiếng thở dốc vội vàng, nguyên thủy như dục vọng khát cầu của hắn.

Hơi thở nồng đậm nam tính phun bên tai làm không khí càng thêm nóng bỏng.

“Không được...”

“Sao lại không được?” Thương Nặc dịu dàng hỏi, bàn tay lại dịu dàng vuốt ve lưng của Hoàng đế.

Vải tơ tằm màu minh hoàng phát ra âm thanh bị xé rách rất nhỏ, tựa như rắn độc di chuyển trong bụi cỏ phát ra tiếng kêu cảnh báo.

Long bào đại diện cho vị trí tối thượng rơi lả tả trên nền gạch mài nhẵn như gương. Hoàng đế mặc áo lót trắng đứng giữa gấm vóc minh hoàng, chỉ một ánh mắt như chờ mong lại như kháng cự đã đủ khiến dục vọng của Thương Nặc như nham thạch phun trào.

Không cần phải làm nũng nữa, hắn biết rõ Tranh Nhi đang chờ hắn, cũng vội vàng như hắn chờ Tranh Nhi.

Người nắm giữ trong tay quyền lực tối cao thiên hạ bị hắn ôm ngang, đặt lên long sàng lúc này vẫn còn lạnh tanh.

“Thương Nặc, dừng tay...” Giữa cơn gió lốc, Hoàng đế còn cố gắng bảo trì nốt chút lý trí cuối cùng lên tiếng.

Cửu đệ của y sẽ đến.

Y vươn tay muốn đẩy nam nhân trên người ra, nhưng tay lại bỗng nhiên bị nắm lấy, lòng bàn tay nhận về một nụ hôn nóng rát.

Thương Nặc dùng cái lưỡi ẩm ướt để liếm lòng bàn tay mẫn cảm, nhìn y đầy tà khí, “Còn muốn đá ta sao?” Đường như là trừng phạt, hàm răng dùng sức nhẹ nhàng cắn lòng bàn tay trắng nõn.

“A!” Hoàng đế giãy giụa.

Tiếp xúc rất nhẹ không gây đau đớn, nhưng nó mang đến cảm giác còn đáng sợ hơn cả đau. Cảm giác run sợ từ lòng bàn tay lan tràn. Hoàng đế như bị ai quất một roi phía sau, không thể không nâng cao thất lưng.

Hai đầu gối không thể không chế run rẩy.

Thương Nặc vẫn cường hãn như thế, tùy tay thoát nốt lớp áo lót cuối cùng của y, vứt hết gối đầu kim long và áo ngủ bằng gấm thêu giang sơn vạn lý xuống long sàng.

Không cần bất cứ thứ gì gây trở ngại. Trên giường này, chỉ cần có hắn, cùng với Tranh Nhi.

Hắn đói bụng, vừa đói vừa khát.

Người duy nhất có thể cứu mạng, lại đang ở ngay dưới tay hắn.

“Ừm...” Hoàng đế đột nhiên dừng hô hấp, nhắm mắt lại.

Huyệt khẩu không ngừng co rút, liều chết ngăn cản đầu ngón tay đang xâm lấn.

Thương Nặc không hề che giấu bản tính của mình, nụ cười tà mị hiển hiện trên gương mặt, “Tranh Nhi, lần trước ngươi đá bảo bối của ta đau như thế, đêm nay, nó sẽ trả thù ngươi thật thích đáng.”

Người dưới thân chấn động mạnh, định khép hai đầu gối lại.

Thương Nặc ngăn trở, cẩn thận túm lấy hai mắt cá chân, buộc y phải tách hai chân, đặt trên vai hắn.

Thân thể tràn ngập tính xâm lược không hề lưu tình chen vào giữa hai chân.

“Không được...” Hoàng đế lặp lại tiếng rên rỉ.

Thân mình của y đã cháy lên, mỗi chỗ đều nhớ nhung sự đau đớn đến không thể chịu đựng nổi, nhưng lí trí vẫn cứ thúc ép y nói ra lời từ chối.

Cái ấy lay động đến ngay cả mình cũng thấy xấu hổ, y giơ hai tay lên che mặt, che đậy biểu cảm dâm mị không thể giấu nổi.

Thương Nặc giận dữ kéo tay y xuống, “Cho ta nhìn.”

Hắn dẫn đường để tay Hoàng đế đi xuống.

Vừa đụng đến khối thịt đã hoàn toàn cương lên, Hoàng đế lại phát ra một tiếng rên rỉ bất lực.

Thương Nặc cười khê, “Của người cũng thế, không phải sao?” Thương Nặc lại giữ chặt tay của Hoàng đế, bắt y phải sờ của chính mình.

Lần này Hoàng đế có chết cũng không chịu, cắn chặt hàm răng, bộ dáng xấu hổ muốn chết chọc cười Thương Nặc.

Thương Nặc cũng không dám quá phận, đành phải buông Hoàng đế ra, trêu chọc như để chối bỏ trách nhiệm, “Tranh Nhi, lần này là do người không chịu làm chuẩn bị đầy nhé.”

“A...” Đầu gối của Hoàng đế lại bị hắn đánh cho mở ra, cái mộng cơ hồ cũng rời khỏi sàng đàn.

Thương Nặc thuận thực tách ra hai cánh mộng, huyết khẩu vừa rời vẫn còn hoảng sợ co rút, giống như con mồi muốn tránh mà không thể tránh.

Hắn dùng đầu ngón tay thử thăm dò, Hoàng đế thở gấp rồi cử động vài cái, không còn tiếp tục giãy giụa nữa.

Lúc y nhu thuận như thế thật động lòng người.

“Tranh Nhi, người muốn ta sao?” Những nếp nhăn ở huyết khẩu đã sớm không còn xa lạ, liều chết co rút chống cự lại. Thương Nặc cũng không lo lắng, chỉ nhẹ nhàng xoa bóp xung quanh cục huyết.

Mà, huyết khẩu màu phấn hồng được chăm sóc cẩn thận cũng dần dần thả lỏng.

Khi mặt nhăn co rút dần dần chậm lại, hắn đột nhiên dùng một ngón tay sáp nhập vào trung tâm.

“A!” Hoàng đế kêu khẽ, thở dốc, thanh âm nghe trầm thấp mà êm tai.

Huyệt khẩu bị công kích kinh hoàng bất an hơn cả lúc đầu, ra sức co rút lại, nhưng ngón tay đã khảm nhập lẽ nào lại thối lui như vậy, ngón tay Thương Nặc gần như bị siết chặt.

“Người tuy không nói ra miệng, ta cũng biết, trong lòng người rất muốn ta.”

Thương Nặc kiêu ngạo tươi cười. Ngón tay thứ hai xâm nhập vào cũng phải mất thêm một lúc.

Hoàng đế buồn bực chẳng buồn lên tiếng.

Mồ hôi tràn đầy trên trán làm tóc tai rối bù, y bắt đầu bất lực vãn vẹo, “A a a... Thương Nặc, không cần...” Ngón tay Thương Nặc gập lại, đâm vào, quấy rối như tra tấn niêm mạc.

Cảm giác khác thường nơi hạ thể khiến y khó có thể chịu đựng. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh Thương Nặc sẽ nhanh chóng đi vào nơi sâu nhất của mình, mạnh mẽ xâm nhập vào nơi tối mẫn cảm, y liền cơ hồ sụp đổ.

Cái loại cảm giác trời đất hỗn độn, xung quanh chỉ còn hắc ám này làm y vừa e ngại, lại vừa chờ mong.

Khi ngón tay gia tăng lên thành ba, Hoàng đế phát ra tiếng kêu dồn dập, “Thương Nặc!” Chiếc cổ trắng nõn hoàn toàn ngửa ra phía sau, điên cuồng đóng đưa.

Nhược điểm của y luôn bị Thương Nặc dễ dàng tìm được, nơi không chịu được dù chỉ một chút đùa bỡn kia đang bị đầu ngón tay Thương Nặc cào nhẹ.

Không có lời cầu xin, loại hình phạt vừa ngọt ngào vừa tàn khốc này tuyệt sẽ không ngừng lại.

“Thương Nặc...” Hơi thở Hoàng đế ngọt ngào mà cuồng loạn, ngón tay thon dài cào hai má Thương Nặc, “Đừng có... trêu chọc ta nữa, đáng giận!” Khóe mắt tràn lệ quang.

Dục vọng đã bị Thương Nặc cố kìm nén vì lời mời của Hoàng đế mà lại bất chợt trướng lớn thêm.

Hắn rút ngón tay đã tận tình đùa bỡn niêm mạc ra, thay vào đó là khối thịt như lửa nóng.

“Tranh Nhi, nói người muốn ta tiến vào.”

“Tiến... Tiến vào!” Hoàng đế vừa hận vừa tức, khàn giọng hạ thánh chỉ.

Thương Nặc tách hai đầu gối của y ra hết mức, động thân thật mạnh. Cơ vòng chống đỡ đến cực hạn khiến Hoàng đế suýt nữa phải gào khóc.

Tinh lực đã dự trữ nhiều ngày cuộn cuộn không ngừng phát tiết, mỗi lần xâm nhập, Thương Nặc đều như muốn kéo tất cả lực phủ ngũ tạng của y ra ngoài. Hoàng đế bị bức bách đến cuồng loạn mê ly liều mạng ngựa cỏ ra sau, mở to mồm hô hấp.

“A a... Thương Nặc...Thương Nặc...”

“Rất nóng phải không? Nói rõ ràng một chút, Tranh Nhi, ta muốn nghe người nói, nói của ta thật lớn, rất có lực. Nói đi, nói người rất thích như vậy.”

Nam nhân tiến lên áp chế y, cắn cắn lỗ tai, luật động trên người y như phát tiết.

“Không...” Cảm giác xấu hổ làm Hoàng đế run rẩy cả người.

Lần trước chính vì thế này, y mới có thể đá vào sinh mệnh Thương Nặc.

Rất mất mặt... Khoái cảm một lần nữa chạy tán loạn, khiến y đồng thời vừa bay lên thiên đường, vừa rơi xuống địa ngục. Vì động tác của người kia mà thân thể không ngừng đong đưa, y như chiếc lá rụng bị gió lớn cuốn đi.

“Chỉ có hai người chúng ta, nói lời dâm dăng một chút thì có vấn đề gì?”

“Dừng...” Hoàng đế chết vì sĩ diện cố gắng nín giữ chút thanh tỉnh cuối cùng.

Hai chân mở lớn đặt trên vai Thương Nặc, hết thấy của y đều đã bại lộ trước mắt nam nhân này. Khí quan cực đại của hắn tiến tiến xuất xuất trong thân thể, chạm vào nơi mẫn cảm nhất, khiến y cảm thấy như núi lửa trên khắp thiên hạ bùng nổ cả trên người.

Tuy rằng, thật sự... rất lớn, cũng rất nóng, rất thích...

Thương Nặc hưởng thụ Hoàng đế vừa xấu hổ vừa nhiệt tình, cười đến vừa gian tà vừa đẹp mắt, “Người không nói, vậy thì ta nói. Tranh Nhi người thật chặt, vừa nóng lại vừa ẩm, cứ như vậy bao chặt lấy của ta, giống như dùng miệng hấp trụ vậy...”

“Câm... Câm miệng!”

“Tranh Nhi, biểu cảm của người cũng rất tuyệt, vô cùng dâm dăng, khoe mắt tràn đầy xuân ý. Thiên triều các người nói xuân ý cũng chính là bắt nguồn từ ý này, phải không?” Trừu động thật nhanh rồi lại đột

nhiên hãm lại, hung khí ma sát bên ngoài khiến cơ vòng mãnh liệt co rút.

Thương Nặc đột nhiên động thân, thông đạo nhỏ hẹp bỗng bị trướng lên làm Hoàng đế thất thanh la hoảng. Niêm mạc bị ma sát quá độ từ đau đớn trở thành khoái cảm, cơ thể y bị khai mở tới cực độ.

“Rất thích phải không?” Kẻ xấu xa thực hiện được quỷ kế quan sát người bị tra tấn đến sắp phát khóc trong lòng mình.

“Nói... Nói vậy!” Lâu lắm mới điều chỉnh lại được hơi thở, y chặt vật phản bác.

“Không thích?” Thương Nặc làm bộ làm tịch tĩnh ngộ, “Nhất định là do mới chỉ làm một lần, còn chưa thấy thích. Nếu ta làm thêm vài lần nữa, Tranh Nhi nhất định sẽ thích.”

Hoàng đế kinh hoàng, “Không... Không cần...” Nếu làm chuyện kích thích như vậy thêm hai ba lượt nữa, chắc chắn y sẽ vứt mũ giáp đầu hàng.

“Nhất định là phải thế, bảo bối của ta đêm nay chắc chắn sẽ trả thù đầy đủ.”

Lần này, hắc đơn giản là đưa khí quan nhắm ngay vào cúc hoa đã bị chà đạp tới nở rộ. Thương Nặc hăng hái đâm vào thật mạnh...

Đêm trăng mờ gió lạnh, thích hợp giết người phóng hỏa—

Nhưng không phải ai cũng thích hợp để giết người, Cửu vương gia hiển nhiên là không thích hợp. Lần giết người này còn khiến hắn thấy kì quặc hơn tự sát.

Chuyện phụng chỉ giết người trong thiên hạ cũng chỉ có hắn là đen đủi như vậy, bị phái tới ám sát Hoàng đế.

Mặc y phục dạ hành, giấu đao nhọn bên người, lướt qua bức tường phía sau hoàng cung, hắn thông thuộc nhảy qua tường Bàn Long Điện.

Cửu vương gia dừng bước, vẻ mặt phức tạp.

Một khi bước vào, đã thực sự trở thành thích khách.

Có phải ta đã làm sai cái gì, đắc tội với Nhị ca hay không? Nếu có gì đắc tội với Hoàng đế Nhị ca, khỏi phải nói, y nhất định sẽ dùng Ngọc Lang uy hiếp ta.

Kể ấy, bây giờ còn đang thanh thoi nằm chờ hắc ở Cửu vương phủ đợi đồ ăn khuya.

Nhưng Ngọc Lang cũng nói, “Cái tên bại hoại kia cùng lắm là hù dọa người thôi, lệnh người ban đêm làm thích khách, sau đó bắt người đứng đó đánh vào hai hông. Ha ha, bình thường người không làm chuyện gì xấu, y không tìm được cơ đánh hông người, cho nên lần này tự mình nghĩ ra một cái.”

Ừ, cũng có thể.

Nhưng mà, dù có muốn lấy cớ, cũng không cần phải dùng đến tội danh lớn như vậy chứ?

Thật sự là quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Cửu vương gia lau sạch mồ hôi lạnh rơi trên trán.

Quên đi, nếu đã là phụng chỉ, vậy đành bất chấp thôi, làm cũng chết, mà không làm cũng chết.

Nói không chừng khi vừa vào trong, Nhị ca đã chuẩn bị sẵn rượu thịt đợi hắc rồi.

“Cứ như vậy đi.”

Cửu vương gia khẽ cắn môi, quyết tâm đi thực hiện cái nghĩa vụ của thần tử cũng như thần đệ kia— phụng chỉ làm thích khách.

Nhị ca.

Ta đến đây.

Lấy trong ngực ra một thanh đao nhọn lóe hàn quang, Cửu vương gia vói về mặt bất khuất, thầm đếm “Một... hai... ba”, cổ lấy dũng khí, được ăn cả ngã về không. Hắc nâng chân, dùng tốc độ nhanh nhất của mình từ khi chào đời, cũng dùng khí thế chưa từng có từ trước tới nay, đá văng cửa gỗ Bàn Long Điện.

“Rầm!” Cửa gỗ rền rĩ rồi bật mở.

“Ta phụng chỉ...” Lời tuyên bố Cửu vương gia phải lấy hết dũng khí để nói ra còn chưa xong, một cảnh tượng đậm mị đập vào mắt làm hắc trở nên cảm kích.

Đây là cái gì? Long sàng phải không? Vậy hai nam nhân trên long sàng là ai? À, đều là người quen, một người là Hoàng đế Nhị ca, người còn lại là Thương Nặc vương tử.

Chính là... tại sao bọn họ lại diễn tư thế kia, hơn nữa, cái của Thương Nặc vương tử giống như đang ở... Thạch! Trái tim đáng thương của Cửu vương gia thừa nhận đả kích lớn nhất từ trước tới nay.

Ánh mắt không thể không chế dừng lại ở nơi đang thừa nhận khí quan kẻ khác của chí tôn Thiên triều, không cách nào dời đi.

Nhất định là ảo giác... Mồ hôi lạnh chảy đầy trán Cửu vương gia.

Hắn chờ người nhìn hai nam nhân đã trần như nhộng trên giường kia, sắc mặt trở nên quỷ dị.

Trên giường, Hoàng đế cũng cứng ngắc, mắt trợn lớn như cá vàng, thần sắc cũng tương đương quỷ dị.

Trong Bàn Long Điện, chỉ có một người có thể tiếp thu tình huống biến hóa đột ngột này, đồng thời vẫn tiếp tục công việc.

“Tranh Nhi, thì ra là Cửu đệ của ngươi.”

Thương Nặc nâng cao thất lưng, cao hứng cười.

Tuyệt quá, phía dưới của Tranh Nhi thật là chặt.

“Cửu... Cửu đệ... Ngươi ngươi ngươi... Ngươi cái kia... Làm gì...” Đáng chí tôn Thiên triều nói năng lộn xộn.

Tự sát một trăm lần cũng không thể văn hồi cái mắt mặt này.

“Ta ta ta... Ta, thần đệ, ta...” Cửu vương gia hiển hách đương triều cũng lâm vào tình trạng nói năng lộn xộn, liều mạng quơ dao nhọn trong tay cố gắng giải thích, “Ta ta...”

“Ngươi ngươi ngươi...”

“Ta ta ta... Ta... Ta thật ra là...”

“Ngươi thật ra làm sao?” Thương Nặc đang cố gắng “làm việc” hảo tâm giúp hắn một phen.

“Ta ta ta ta... Ta tới nhầm chỗ...”

“Đúng, đúng thế. Nhất nhất nhất... Nhất định là tới nhầm chỗ... Nhất định là...” Hoàng đế hận không thể đâm đầu vào tường.

Y không thể đâm đầu, trên thực tế, Thương Nặc chết tiệt kia không những không dừng lại, mà còn hưng trí bừng bừng va chạm y.

Làm trò trước mặt Cửu đệ của y, y suýt nữa hộc máu, mà Cửu đệ sợ đến choáng váng kia cứ nhiên vẫn còn tại chỗ quan sát hiện trường.

“Vây vây ngươi... Ngươi... Ngươi còn không...”

“À à, ta ta ta ta ta ta... ta ta không quấy rầy...”

Cạch, đao nhọn lóe hàn quang rơi trên mặt đất, Cửu vương gia dùng tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra tới nay chạy như điên.

Sau một lúc lâu, Hoàng đế vẫn còn chờ người rớt cục có chút phản ứng.

“Buông! Buông ra! Để ta chết đi!”

“Tranh Nhi, ta còn chưa đủ mạnh sao? Sao ngươi lại khổ sở đến mức muốn tự tử?”

“Đều là tại ngươi! Đều là tại ngươi! Ngươi tại sao lại để hấn vào đây? Ngươi không phải là cao thủ sao? Hấn ở gần như vậy mà ngươi còn không phát hiện?”

“Ta tưởng ngươi phải hấn tới.”

“A?” Có vẻ giống như vậy...

“Nói bậy! Sao ta lại phải phải hấn tới đây lúc đêm hôm khuya khoắt? Ta điên hay sao?”

Thương Nặc suy nghĩ một lát, lại nở nụ cười ngốc nghếch, “Ta nghĩ ngươi thích có người đứng nhìn bên cạnh, khá là tình thú, phải không?”

Ngươi mãi mãi biến đi cho khuất mắt ta!

Bỗng từ Bàn Long Điện truyền ra một tiếng hét thảm thiết, “Tranh Nhi, ngươi... Ngươi lại đá vào bảo bối của ta!”

Tiểu Phúc Tử cùng đám thị vệ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngồi ở phía xa, lăm nhăm A di đà phật.

A di đà phật, Hoàng đế nói dù Bàn Long Điện có động tĩnh gì, cũng không được phép rình trộm.

A di đà phật, Hoàng Thượng nói ai dám bép xép chuyện ở Bàn Long Điện, liền tru di cửu tộc kẻ đó.

A di đà phật, Bàn Long Điện là nơi nguy hiểm, ta có bị đánh chết cũng sẽ không tới gần...

*

“Ngọc Lang! Ngọc Lang!”

“Oa, Sanh nhi đã về rồi? Đồ ăn khuya đâu?”

“Còn ăn khuya, nhanh thu thập hành lý đi. Đúng rồi, ngươi thích tới Giang Nam hay là tái ngoại?”

“Giang Nam không tệ, phong cảnh đẹp. Nhưng ta cũng thích tái ngoại, nghe nói ngắm bảo cát rất thú vị.”

“Vậy chúng ta ngao du cả hai nơi, mau, mau thu thập hành lý.”

“Sao lại thu thập hành lý? Đúng rồi, sự nghiệp thích khách của ngươi thế nào?”

“Đừng nói nữa, ta là thích khách xui xẻo đệ nhất thiên hạ.”

“Xui xẻo thế nào?”

“Tới mức mất nhà mất cửa, cả đêm phải đưa thân nhân chạy trốn.”

“Oa! Nghiêm trọng như vậy? Thật thú vị! Ta đi thu thập hành lý. Ta có thể mang theo cái khay phỉ thúy không?”

“Có thể. Phải nhanh lên!”

“Ta có thể mang theo hỏa thương bằng vàng Thái hậu ban cho lần trước hay không?”

“Có thể.”

“Ta có thể mang theo chiếc ghế nhỏ người đã giúp ta làm lần trước không?”

“Cái đó... Ôiii, được rồi, người mang đi.”

“Ta có thể mang theo đầu bếp trong vương phủ không? Đồ ăn hẳn làm ta rất ưa.”

... Chuyến hành trình chạy trốn tràn đầy hạnh phúc của Cửu vương gia và Ngọc Lang chính thức bắt đầu.

_____ **TOÀN VĂN HOÀN** _____

25. Quyển 2 - Chương 23: Phiên Ngoại : Tha Đích Danh Tự

(Phiên ngoại “Nô tài”: Danh tự)

Hoàng cung là nơi vĩnh viễn không thể thấy được những ruộng lúa vàng óng ánh trải dài vô tận như lời quan viên khắp nơi trình tấu. Nhiều nhất cũng chỉ là, ngẩng đầu lên, nhìn về một khoảng trời xanh ngắt.

Sắc trời đã tỏ. Bầu trời cũng minh mông vô bờ tựa như hải dương với những con sóng thi nhau xô bờ. Thái dương tuy vẫn còn bạch sắc nhưng cũng đã nhạt đi, chỉ còn lại một vùng trắng ở trung tâm.

Cũng khó trách, giờ đã là cuối thu.

Y liếc mắt nhìn qua hai chồng tấu chương còn đang bày gọn gàng trên án thư. Chồng bên này là tấu chương đã phê duyệt xong, chồng bên kia cao hơn, là những tấu chương còn chưa xem.

“Aiii...” Y thở dài một hơi, thanh âm vang lên quanh quẩn trong ngự thư phòng khiến chính y cũng sợ. Hóa ra nơi này tĩnh lặng đến như vậy, yên ắng như mộ phần.

Tổng quản Tiểu Phúc Tử không gây tiếng động tiến vào trong, cẩn thận hỏi han với thứ thanh âm cao vút, “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

Y nhú mày, vô thức thẳng lưng lên, nhàm chán mà phẩy phẩy tay. Trong đầu bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, trầm tư trong giây lát như để cân nhắc, sau đó một lúc, y mới phân phó, “Triệu kiến Cửu vương gia.”

Sau khi Tiểu Phúc Tử lĩnh mệnh rồi đi, y lại ngồi xuống đối diện với những thứ tấu chương trải đầy bàn.

Cửu đệ giờ này chắc vẫn đang ở Cửu vương phủ.

Nếu hắn đang ở Cửu vương phủ, người kia chắc hẳn cũng ở bên.

Hai người bọn họ...

Nhìn đi nhìn lại vài lần một bản tấu chương phía trên có viết “Vụ mùa thu hoạch bội thu là nhờ hồng phúc của Hoàng Thượng”, y lại cảm thấy khó chịu trong lòng. Ném tấu chương lên bàn, y đứng dậy, chấp tay phía sau lưng thong thả bước đi.

Hai người bọn họ không biết ra sao rồi?

Cái cây năm nào ở Cửu vương phủ bị chặt đổ giờ cũng đã được trồng lại. Cái cây đó mọc ở tận trong rừng sâu, được Cửu đệ dùng không ít dân phu và ngân lượng để mang về trồng, cho nên hẳn là không tệ.

Cũng đúng, người nọ thích trèo cây bắt chim non như vậy, vương phủ mà không có cây xanh, sao có thể giữ chân y?

Thời gian trôi qua chậm quá, chậm đến mức khiến người ta bực mình.

“Tiểu Phúc Tử,” Y quan sát sắc trời, xoay người lại hỏi vị tổng quản vừa mới chạy vào, “Tại sao Cửu vương gia còn chưa tới?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, nô tài lập tức sai người thúc giục.”

Y lắc đầu, “Không cần đâu. Lui xuống đi.” Sau lại thêm vào một câu dằn dò, “Nếu hắn tới thì lập tức mời vào đây.”

“Dạ.” Tiểu Phúc Tử khom lưng lui ra ngoài.

Ngự thư phòng chỉ còn lại một mình y. Y lại như trước chấp tay ra sau lưng mà thả bước.

Cửu đệ tới đây thì phải nói gì với hắn? Thái phi đã đến khóc lóc kể lể hai ba lần, nói vô luận thế nào cũng phải bắt Cửu đệ lưu lại hậu thế. Nhưng tính tình Cửu đệ thế nào, người làm Nhị ca như y biết rõ, hắn sao có thể đồng ý đây? Mà cho dù có dùng lý lẽ thuyết phục được Cửu đệ đi nữa, người kia cũng nhất định không chịu.

Không khéo rồi sẽ lại xảy ra một hồi đao quang kiếm ảnh, huyết nhục mơ hồ mất thôi.

“Cửu vương gia, ngài cuối cùng cũng tới, Hoàng Thượng đã chờ ngài từ rất lâu rồi.” Thanh âm niềm nở của Tiểu Phúc Tử từ ngoài cửa truyền vào, liêm trưởng cũng được xốc lên.

Đến rồi.

Y vội thu hồi vẻ mặt nôn nóng, ngồi lại trên cái ghế được lót đệm minh hoàng.

Một người thần thái sáng láng bước vào, đôi con ngươi sáng như điểm nước sơn, trên người khoác thêm một thân áo trắng phiêu dật. Hắn nhanh nhẹn hành lễ rồi cất tiếng hỏi, “Hoàng Thượng triệu kiến gấp như vậy là có chuyện gì?”

“Cũng không có việc gì to tát.” Y tỉnh táo trở lại, buồn bực vừa rồi cũng giống như đã tiêu tán đi đâu hết. Y chỉ vào cái ghế tựa đặt ở một bên, có ý bảo đệ đệ ngồi xuống, “Huynh đệ chúng ta đã bao lâu rồi chưa cùng nhau nói chuyện nhỉ?”

“Cũng không còn cách nào khác, Hoàng Thượng trăm công nghìn việc.” Cửu vương gia ngồi xuống, lấy tay lau đi những giọt mồ hôi chảy ra do vội vã chạy tới yết kiến, “Quốc gia đại sự đúng là bề bộn mà. Hai ngày trước, đoàn sứ giả Khiết Đan đã đến kinh thành. Đừng nói tới quan viên phụ trách đón tiếp, ngay cả người trong vương phủ ta cũng loạn hết cả lên. Mấy năm gần đây Khiết Đan cũng cố đất nước, nói đến quân lực...”

“Được rồi, vẫn còn nói chuyện quốc sự sao. Hôm nay, trẫm gọi người tiến cung là để bàn gia sự.” Y phát tay ra hiệu dừng lại, đường nhìn bỗng rơi xuống đai lưng của Cửu đệ.

Đai lưng tơ lụa màu vàng có đeo một miếng ngọc bội vốn là hi thể trân bảo trong suốt, sáng lóng lánh, giờ đây lại bị sút mất một góc, trông thật là phí của trời.

Y nhíu mày, dùng tay chỉ vào ngọc bội, “Đây không phải vật phẩm Nam Điền tiến cống trăm ban thưởng cho người thắng trước sao?”

“Đúng vậy, thần đệ rất yêu thích vật này, ngày nào cũng đeo...” Cửu vương gia định cầm lên giải thích, phát hiện ngọc bội này bị sút mất một miếng thì không khỏi ngẩn người. Hắn nhanh chóng nở nụ cười bất đắc dĩ, “Bị hỏng từ khi nào vậy? Trong thiên hạ này, vật gì đã tới tay y rồi thì không thể nguyên vẹn nữa. Y tính tình ranh ma, giấu diếm ta làm đủ thứ chuyện.”

Y lắc lắc đầu, “Không nên dung túng thế.”

Trên mặt Cửu vương gia vẫn là vẻ cứng chiều, “Dù y có ham chơi, cũng không gây ra bất cứ rắc rối lớn nào.”

Người ngồi trên đệm minh hoàng tựa hồ nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào, chỉ thấy cảm giác chua xót xông lên. Hoàng đế uy nghiêm cố gắng áp chế cảm giác ấy, sau một lúc lâu mới nói ra lo lắng trong lòng, “Cửu đệ, bức chân dung thắng trước trẫm đưa cho người, người đã xem chưa?”

Vừa nhắc tới bức họa này, sắc mặt Cửu vương gia đã lập tức kém đi. Hắn hàm hồ đáp trả.

“Người... cũng nên lập một vương phi rồi.”

“Hoàng Thượng...”

“Người cứ tự mình chọn lấy một khuê tú tốt nhất.”

“Hoàng Thượng...” Cửu vương gia đứng ngồi không yên mà thấp giọng hô một tiếng, “Nhị ca.”

“Không phải ta tự nhiên thay đổi quyết định, là do Hoàng ngạch nương của người cứ năm lần bảy lượt muốn ta tác chủ, ta mới không thể không ra mặt.” Y mặc dù gần từng tiếng nói ra lời giáo huấn của một vị đế vương, trong lòng lại biết chẳng có tác dụng gì.

“Ta không muốn.”

“Sao lại không? Người muốn tuyệt hậu sao?”

“Tìm một đứa làm con thừa tự là được.”

“Không được. Huyết mạch của vương tộc há có thể hỗn tạp như vậy?”

“Vậy Cửu vương phủ sẽ tuyệt hậu!”

“Hỗn trưởng!” Y đập tay thật mạnh vào án thư.

Cửu vương gia quan sát y nửa ngày rồi mới lạnh lùng nói, “Nhị ca, người sao lại phải ép ta?”

Bộ dạng kia, trong nháy mắt, lại khiến y nhớ đến quãng thời gian y vẫn còn ở Nhị vương phủ, người đệ đệ thân mật nhất kia đã điên cuồng đến thế nào.

Mũi dao kia, mới chỉ trong chớp nhoáng, đã đâm vào lồng ngực hắn.

Máu tươi đầy đất.

Cửu đệ ôm người nạn thật chặt, mấy thị vệ phải dùng sức chín trâu hai hổ mới tách được hai người bọn họ ra.

Cho tới tận bây giờ, khi đã ngồi lên long ỷ uy nghiêm tối cao rồi, mỗi khi nhớ lại ngày hôm đó, trước mắt y vẫn là một sắc đỏ tươi. Cả đời y chưa từng có lần nào chấn động tâm thần đến thế. Sau một hồi tâm thần

chấn động, lại là âm đạm mất hồn.

Sao có thể không âm đạm, không mất hồn? Để vương nào sau khi trông thấy cảnh này cũng sẽ âm đạm mất hồn thôi.

Chủ tử tứ hải, giàu có nhất, cũng là túng quẫn nhất.

Y dùng tư thái của một bậc đế vương mà nhìn chăm chăm đệ đệ, nhưng ánh mắt đối diện y lại không hề nhượng bộ, cho thấy quyết tâm thà chết của hắn. Đối mặt với đệ đệ đã trưởng thành này, nhuệ khí của y bỗng biến mất không còn tung tích, trong lòng cũng tựa hồ trống rỗng. Y chậm rãi thu hồi ánh mắt, khuôn mặt lại lộ ra vẻ tươi cười sâu thẳm, “Ta sao dám ép ngươi? Ta biết, ngươi có thể vì y mà không tiếc hi sinh tính mạng. Ca ca như ta đây thì đã là cái gì, cho dù có phải giết hết người trong thiên hạ vì y, ta tin ngươi cũng sẽ làm.”

Nhìn thấy thần sắc chán nản trên gương mặt y, Cửu vương gia cũng trở nên ngại ngùng. Hắn thu hồi khí thế sắc bén vừa rồi, cúi đầu giải thích, “Không chỉ mình y, ta chắc chắn cũng sẽ vì Nhị ca mà không tiếc hi sinh tính mạng.”

“Ta cần mạng của ngươi làm gì? Hồ đồ.” Y tùy ý mỉm cười bác bỏ. Gác chuyện vừa rồi sang một bên, y lại kêu đệ đệ ngồi xuống tiếp tục nhàn thoai mấy chuyện trên trời dưới bể.

Tiểu Phúc Tử luôn đứng trước cửa ngự thư phòng đóng tai nghe ngóng, cảm thấy bầu không khí căng thẳng đã lạnh run người, mãi về sau yên tâm rồi mới dám ra lệnh cho cung nữ, “Nước trà chắc cũng đã nguội rồi, mau vào thay trà nóng đi. Hoàng Thượng và Cửu vương gia đang luận chuyện, các người nhẹ chân nhẹ tay thôi.”

Hàn huyền hơn nửa canh giờ, Cửu vương gia lại không ngừng nhìn sắc trời. Trong lòng y hiểu phần nào, khóe môi cũng vì thế nhếch lên, “Hết kiên nhẫn rồi? Cũng được, quay về với y đi.”

“Khó có được cơ hội cùng chuyện phiếm với Hoàng Thượng, sao ta có thể mất kiên nhẫn được?” Cửu vương gia vừa mới nói xong thì chân cũng đã thông thả bước đi. Hắn ngưng ngưng nói, “Ngọc Lang đang tự mình dạy đào kép dàn dựng một vở hí kịch, trong phủ không biết đã loạn tới mức nào rồi.”

“Dựng hí kịch?”

“Ngày mai là sinh thần của y, y nói phải xem một vở kịch do chính tay mình dàn dựng.” Cửu vương gia nhẹ nhàng cười rộ lên.

Y không khỏi ngẩn người, “À, mai là sinh thần y.”

“Không sai.” Cửu vương gia muốn nhanh nhanh trở về nên vội vàng hành lễ, “Thần đệ cáo lui.”

Nhìn thấy thân ảnh Cửu vương gia biến mất sau lớp rèm lay động, y mới hồi thần. Quay đầu nhìn lại một bàn đầy tấu chương, tâm thần nhiễu loạn, y lại đứng lên chấp tay sau lưng thả bước.

Thong thả bước một hồi, y cất giọng gọi, “Tiểu Phúc Tử.”

“Có nô tài.” Tiểu Phúc Tử nhanh nhẹn tiến vào, “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

Sau một hồi tự vấn, y mới ra lệnh, “Có thánh chỉ ban cho Cửu vương gia. Người tự mình đến Cửu vương phủ truyền chỉ, không được phái kẻ khác.”

“Tuân mệnh.”

“Ngày mai trăm muốn đến Cửu vương phủ, mệnh Cửu vương gia sắp xếp để trăm gặp một người. Nghe rõ chưa?”

“Dạ, đã rõ.” Tiểu Phúc Tử khom người lặp lại thánh chỉ một lần nữa. Đứng đợi một ngày không nghe thấy phân phó gì thêm, hắn muốn hỏi lại chỉ dám hỏi thầm trong lòng.

Y biết điều Tiểu Phúc Tử băn khoăn, liền nói nhỏ, “Chỉ cần người nói như vậy, Cửu vương gia sẽ biết người kia là ai. Đi đi.”

“Dạ.”

Mất vừa nhìn thấy Tiểu Phúc Tử lui ra ngoài cửa, trong lòng đã lo lắng, y đành gọi, “Quay lại đây.” Tiểu Phúc Tử lại trở lại, vẫn khom lưng chờ đợi ý chỉ như trước.

Y đắn đo nửa ngày, “Việc này không cần công khai, cũng không được để cho người kia biết. Người đến Cửu vương phủ, khi chỉ có mình Cửu vương gia thì mới được ban chỉ. Nếu hắn không chấp nhận, người hãy nói rằng, trăm đáp ứng chỉ cần hắn sắp xếp thỏa đáng việc này, chuyện bức chân dung trăm sẽ không quản nữa.”

Phân phó xong, tâm tình bỗng trở nên thoải mái hơn một chút. Y giống như có thêm một tia hi vọng, lại có cảm giác vui mừng mơ hồ không nói rõ. Bầu trời như nổi lên vài đường sóng gợn, nhìn xem thật là đẹp mắt. Y một lần nữa cầm tấu chương trên thư trác lên tiếp tục phê duyệt.

Ít lâu sau, Tiểu Phúc Tử trở lại thông báo, “Cửu vương gia lĩnh ý chỉ.”

“Có nói gì không?”

Tiểu Phúc Tử cẩn thận hồi tưởng bộ dáng lúc ấy của Cửu vương gia, lại cảm thấy có điều gì không rõ ràng

lắm. Sau, hắn mới chần chừ đáp, “Không có ạ.”

Buông tẩu chương xuống, y thoải mái đứng lên, cười nói, “Hôm nay mệt rồi, trẫm muốn nghỉ ngơi sớm một chút.” Thư gân gĩa cốt, nghỉ ngơi thôi.

Nói là nghỉ ngơi, kì thật y một đêm không ngủ. Không phải là thứ phiền muộn như mọi khi, mà là cả người lơ lửng, không ngừng quan sát bầu trời đen kịt ngoài kia. Thật vất vả đợi đến khi bầu trời để lộ ánh sáng xám trắng, y không cần nô tài thị hầu mà tự mình tỉnh dậy.

Khi thái giám bước vào phòng nhìn thấy y như vậy thì trắng bệch cả mặt, hai đầu gối phát run quỳ xuống đất, liên tục nhận tội đã hầu hạ Hoàng Thượng chậm trễ. Người có quyền thế tối cao thiên hạ lúc này chỉ nở nụ cười, “Hôm nay trẫm muốn cải trang, các người thị hầu đi.”

Thay đổi xiêm y xong, y cùng một vài thị vệ có võ nghệ cao cường xuất cung theo lối cửa phụ. Lắc đầu cự tuyệt thị vệ chuẩn bị kiệu, y thẳng tiến đến Cửu vương phủ đã vô cùng quen thuộc.

Từ rất xa, mọi người đã có thể nghe thấy thanh âm náo nhiệt trong Cửu vương phủ. Dân chúng quanh đây không biết chuyện gì xảy ra, tò mò vây quanh vương phủ đông nghìn nghịt.

Cửu vương gia tự mình nghênh tiếp cửu ngũ chí tôn qua một cánh cửa phụ bí mật.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Cửu vương gia không đáp lời mà cứ thế lẳng lặng dẫn đường. Xuyên qua hàng cây ăn quả sai trĩu trĩ, đến khi tới hậu hoa viên, hắn mới xoay người nhìn y, “Hoàng Thượng thật sự muốn thấy y sao?”

Y nhú mày, “Trẫm không thể gặp y à?”

“Như ý chỉ trước đây, Hoàng Thượng sau khi nhìn thấy y, sẽ...”

Y bật cười rồi khoát khoát tay, “Ý chỉ là do trẫm ban ra, đương nhiên trẫm cũng có thể tùy ý thay đổi.”

Gương mặt tuấn tú của Cửu vương gia vẫn không nở nụ cười. Tiếng nhạc từ tứ phía truyền đến không khiến hắn thả lỏng chút nào. Hắn quan sát nam nhân trước mắt như để đề phòng nguy hiểm có thể ập tới bất cứ lúc nào. Hắn nhìn cho tới khi sắc mặt của cửu ngũ chí tôn trở nên khó chịu mới chịu xoay người, nhẹ giọng hỏi, “Nhị ca vẫn chưa thể buông tay sao?”

Người phía sau không trả lời.

Bả vai Cửu vương gia như nhất thời chùng xuống, nhưng ngay sau đó, hắn lại nâng thẳng lưng, trầm giọng

nói, “Người vừa là Hoàng Thượng, lại vừa là ca ca của ta. Nếu là những chuyện khác, ta một vạn lần đáp ứng người. Thế nhưng, nếu là Ngọc Lang, ta trăm triệu lần cũng sẽ không buông tay đâu.”

Ngôn ngữ phạm thượng như vậy.

Y lại nhú mi, định đáp lễ lại bằng một lời cảnh cáo lạnh như băng, nhưng đến khi ra khỏi miệng, tất cả lại biến thành một tiếng thở dài, “Người thật không hiểu chuyện. Ta nếu còn động tâm, ngày đó việc gì phải thành toàn cho các người?”

“Vây...”

“Chỉ là...” Y khẽ cười, “Hôm qua đột nhiên nhớ ra, đã nhiều ngày như vậy, nhưng y cứ mở mồm ra là lại “Nhị vương gia”, “Nhị vương gia”, quả thật là chưa biết tên ta.”

“Người định?”

“Ta muốn nói cho y biết.”

“Nói rồi thì sao?”

Y buồn bã, hai bên lông mày nhíu chặt vào nhau như che giấu cay đắng không cho người nhìn thấy. Y thở dài, “Người không biết đâu, nếu một người đến cái tên cũng không có ai gọi, sẽ tịch mịch đến bậc nào.”

Cửu vương gia biến sắc. Hắn quay đầu lại nhìn y, “Nhị ca...”

“Trong thiên hạ này, người có thể gọi thẳng danh tự của ta, chắc cũng chỉ có y. Nếu không cho y biết, chẳng phải là đáng tiếc lắm sao?” Y vẫn mím môi, dáng điệu phong lưu quý khí.

Cửu vương gia nghĩ tới Ngọc Lang trước thường gọi “Nhị ca”, sau lại dần dần trở thành “Nhị vương gia”, nếu ngày sau biết được tên thật của đương kim Hoàng Thượng, nhất định y cũng sẽ không chút kiêng kị mà gọi thẳng tục danh. Cửu vương gia nhớ tới tình nhân to gan lớn mật cũng không khỏi mỉm cười.

“Được rồi, Ngọc Lang đang làm loạn ở tiền đình, để ta nghĩ cách lừa y tới đây.”

Người bị lừa cũng nhanh chóng xuất hiện, hơn nữa còn hưng trí bừng bừng. Y dùng tay lôi kéo Cửu vương gia, hai mắt lại bị một miếng vải đen che kín, phải hoàn toàn nhờ vào Cửu vương gia dẫn đường. Y từ xa đã lớn tiếng hô, “Rốt cuộc người định tặng ta cái gì? Sao nửa ngày rồi còn chưa tới nơi?”

“Đừng sốt ruột, vật ta tặng cho người tất nhiên là rất thú vị rồi.”

Y vẫn đứng yên một chỗ, quan sát hai người thân thiết tiến lại gần.

Cửu vương gia tới nơi rồi mới dừng lại, một bên cầm tay Ngọc Lang, một bên nói, “Người ngoan ngoãn đứng ở đây, không được kéo vải đen trên mắt xuống, đợi ta đi lấy quà tặng.”

“Sao ta lại phải đứng yên đây?” Ngọc Lang không hài lòng lắc lắc đầu, hướng mặt về phía Cửu vương gia, “Ta...”

“Cuối tháng ta sẽ đi tuần Giang Nam.”

Lời kháng nghị lập tức ngưng bật, thay vào đó là âm thanh hưng phấn, “Cho ta đi với!”

“Vậy lần này người phải nghe lời ta.”

“Được rồi, được rồi, nghe lời người lần này.” Ngọc Lang nói, “Nhưng buổi tối nay người phải nghe ta đó.”

Cửu vương gia không ngờ Ngọc Lang bỗng nhiên lại nói một câu như vậy, gương mặt có dày hơn nữa cũng phải đỏ hồng, hần ngược nhìn quan sát Nhị ca đang đứng một bên.

“Không được cử động, không được tháo miếng vải trên mắt ra.”

“Biết rồi! Mau mang quà tới đi!”

Sau khi Cửu vương gia rời đi, hậu hoa viên chỉ còn lại hai người. Một người bị che mắt, một người lại chăm chú quan sát người kia.

Y quan sát cái người mang vẻ mặt dường như đang rất nhàm chán kia. Người nọ quay trái quay phải không ngừng nghỉ, tựa hồ muốn lén tháo mảnh vải đen xuống. Bộ dáng người này vẫn không sợ trời không sợ đất như vậy. Hoàng đế vô cùng hồi hộp, cảm giác trong lòng cũng không thể diễn tả thành lời. Đang cố gắng kiềm chế, nhìn thấy Ngọc Lang đã sắp mất kiên nhẫn mà tháo băng đến nơi, y nhịn không được nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Đừng cởi...”

“Ai vậy?” Ngọc Lang không ngờ có người lạ đứng trước mặt mình, lỗ tai lập tức dựng thẳng lên. Y đang định kéo lớp vải bịt mắt xuống, một bàn tay khác lại chậm rãi đè xuống.

“Đừng tháo.”

“Người là ai?” Ngọc Lang nghiêng đầu lắng nghe, rồi tựa hồ lại cảm thấy thú vị mà cất cao giọng, “Chơi mèo bắt chuột sao? Gọi Trần bá tới đây luôn đi! Đây, người rốt cuộc là ai? Tiểu Tam tử? Hay là La ca nhi? Cược đi, ta cam đoan lần này có thể đoán ra người là ai. Nếu ta đoán đúng, hãy cho ta đá vào mông

người một cái.”

Thấy Ngọc Lang không nhận ra thanh âm của mình, y không khỏi thở phào, nhưng rồi lại cảm thấy thất vọng. Y thầm thở dài một hơi, muốn nói lại không thể phóng khoáng nói ra như trong tưởng tượng, “Tên của ta...”

“A!” Ngọc Lang tựa như nhớ ra cái gì, bỗng nhiên chấn động.

Hồng rồi.

Quả nhiên, Ngọc Lang giật mạnh miếng vải che mắt xuống, ánh mắt trợn to hơn cả chuông đồng. Người nọ cơ hồ nhảy dựng lên, “Nhị vương gia?” Y không dám tin nhìn người trước mặt, đưa tay dụi dụi mắt. Sau một khắc im lặng, y bỗng nhiên ném thẳng miếng vải đen vào mặt đương kim Hoàng Thượng, sợ hãi kêu lên, “Người không nhìn thấy ta! Người không nhìn thấy ta!” Giống như vừa trông thấy quỷ, y xoay người co giò bỏ chạy. Vừa chạy đến góc hậu hoa viên liền trông thấy Cửu vương gia đã trở về, Ngọc Lang kêu to, “Sanh Nhi chạy mau, sắp chết đến nơi rồi!” Nắm lấy tay Cửu vương gia mà chạy thẳng, y không hề biết, ý chỉ ngày hôm đó Hoàng đế cũng đã sửa lại rồi.

Đảo mắt một cái, hai người kia đã chạy mất không còn tăm hơi bóng dáng. Cành hoa rung rinh như vô tình cười nhạo. Y chỉ biết ngơ ngác đứng đó, sau một hồi sững sốt, y lại không biết tiếp tục thế nào.

“... Gọi là...” Y cố gắng phát ra thanh âm, “Là...” Chợt phát hiện mình đang nghẹn ngào, nhất thời kinh hoàng, Hoàng đế thu liễm cảm giác mất mát, tay lại chấp ra sau lưng. Y nâng thẳng thắt lưng, bàn tay lại không ngừng run rẩy.

Y nâng bước, giả bộ như đang ngắm hoa. Chậm rãi đi hết hai vòng, y mới dừng lại.

Tay đã không còn run lên nữa.

Y nhìn về phía hai kẻ kia biến mất, sau cánh cửa hình vòm có khắc họa tiết hoa mẫu đơn không in dấu chân người. Màn kịch chúc mừng sinh nhật Ngọc Lang hình như đã bắt đầu rồi. Xa xa truyền tới tiếng hát gì mà “vạn thứ đều thấp kém, chỉ có ba cây cao*”. Bài hát kia thật chẳng có ý nghĩa gì cả, vừa nghe đã biết là “sản phẩm” của kẻ nào.

Y bật cười nhưng rồi lại nhanh chóng cắt tiếng thở dài. Mọi xúc cảm cơ khổ hình như đều thấm vào đầu lưới.

“Tên ta là...” Bởi chẳng có ai, y chỉ có thể ngẩng đầu nói với thiên không, “Tranh.”

Không trung cũng không lời hồi đáp.

“Sanh Nhi! Sanh Nhi!” Thanh âm Ngọc Lang hưng trí bừng bừng gọi tên đối phương dường như quanh quẩn bên tai.

Y cực lực tưởng tượng cảnh Ngọc Lang ở hậu hoa viên tìm kiếm mình, luôn miệng gọi mình là “Tranh Nhi”, nhưng không thể.

“Tranh!” Y dường như không cam lòng, một mình đối diện với gốc mai trơ trụi chẳng có lấy một nụ hoa, “Ta là Tranh.”

“Tranh, là tên ta.”

“Tranh.”

Danh tự của ngôi cửu ngũ chí cao vô thượng vang lên quanh quẩn trong không khí, được y nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần, mãi cho đến khi bản thân cũng thấy nhàm chán, y mới cười rộ lên rồi lắc đầu bước đi.

Thùng thùng thùng thùng... Vở diễn đã bắt đầu rồi.

Diễn viên hóa trang bước lên sân khấu, những người dưới đài xem hí kịch lại cổ rướn cổ lên.

Tại bậc cửa phía sau vương phủ, có một thân ảnh cố gắng đứng thẳng lưng, thất vọng rời đi cùng một vài hộ vệ quân.

Hậu hoa viên vốn yên lặng lại bỗng vang lên thanh âm trầm thấp.

“*Tranh* sao?” Âm điệu của một kẻ dị quốc vang lên vừa như nghiền ngẫm, lại vừa như cảm thấy cực kì thú vị, “*Tranh...*”

“Vương tử, đó là Tân quân của mạc quốc.” Có người ở bên cạnh nhẹ giọng cung cấp thông tin.

“Ừ.” Nam nhân kia dường như muốn đem tên y ra mà nhấm nuốt, mà tận hưởng hương vị bên trong, “*Tranh.*”

Tên của người, nguyên lai, là *Tranh*.

(*) Trong truyện là “Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu ba thụ cao”. Câu này vốn là “Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao”, nghĩa là mọi thứ đều thấp kém, chỉ có việc đọc sách là cao quý.

26. Quyển 2 - Chương 24: Phiên Ngoại : Đế Vương Đích Bí Mật Dạ Vãn

(Trích “Điều phong lộng nguyệt”: Một đêm bí mật của Đế vương)

Khói bếp lượn lờ, ánh chiều vàng rực pha sắc tím như một dải lụa đỏ mỹ lệ vắt phía cuối chân trời.

Lộc cộc lộc cộc ——

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần.

Hai người cưỡi ngựa đi tới gần cổng thành cao rộng thì dần dần chậm lại.

Hai nam nhân đi tới đây, một người cao lớn anh tuấn với tấm lưng vững chãi, một người thanh dật phóng khoáng, tràn ngập khí chất tôn quý làm người ta không dám mạo phạm, khiến người ta lóa mắt.

Vừa xuống ngựa, Thương Nặc liền bước tới bên cạnh nam nhân đồng hành với mình, khoác áo choàng lụa đen đã chuẩn bị từ lâu lên người y. Thuần thực buộc dây thắt cổ áo xong, hắn khẽ mỉm cười nói nhỏ, “Đừng để cho kẻ khác nhìn thấy mặt ngươi, Thái Thượng Hoàng.”

Nghe thấy lời nói tràn đầy thâm ý này, Tranh Nhi không khỏi nở nụ cười.

Tên ngốc này lại lo lắng đâu đâu.

Sợ ta trở lại chốn đô thành này sẽ không dứt bỏ được?

Sợ ta sau khi trở lại hoàng cung sẽ lần nữa biến thành chim hoàng yến cam tâm chịu cảnh tù đầy?

A, hắn cho rằng ta vẫn còn là Tranh Nhi của năm năm trước sao?

Vẫn còn là Thiên triều Hoàng đế trong lòng chỉ biết đến có thiên hạ, mỗi ngày đều bận rộn xử lý chính sự, bỏ mặc hắn ở một bên?

Không phải.

Năm năm qua ngày nào cũng tự do tự tại đã thay đổi vị Hoàng đế trước kia. Xuất cung rồi, y mới biết thiên địa hóa ra lại rộng lớn như vậy.

Những ngày y cùng nam nhân không gì trói buộc này du ngoạn khắp đại mạc nam bắc, khi thì ở sa mạc say rượu ngắm sao, khi thì ở miền Tây đón gió thổi sáo, thật tuyệt vời.

Sao còn có thể quyến luyến cái ngôi vị Hoàng đế gai góc, mệt nhọc mười lăm năm kia?

Kể ra thì, Ủy Lâm bị ta bắt ép kế thừa ngôi vị thật đáng thương mà.

Ủy Lâm – Hoàng đế Thiên triều, khi đăng cơ mới có mười lăm tuổi.

Tranh Nhi cũng chưa từng nghĩ tới, mình sẽ có một ngày không gánh vác triều chính nữa, giao Thiên triều rộng lớn như vậy cho một đứa trẻ mới có mười lăm tuổi, bản thân lại cùng Thương Nặc khoái hoạt tiêu dao.

Nhưng nhìn đô thành phồn hoa trước mắt, y cảm thấy mình may mắn không chọn làm người.

“Làm khó Ủy Lâm rồi.”

Dắt ngựa vào thành, mọi điều trông thấy đều khiến Tranh Nhi vui mừng.

Đường đi rộng lớn bằng phẳng, hàng quán san sát nối tiếp nhau, hầu tử mua vui hấp dẫn phần đông quần chúng, tiếng rao hàng truyền đi khắp đường ngang ngõ tắt.

Quả là một cảnh tượng náo nhiệt, phồn hoa.

Thương Nặc một bên nắm dây cương hai con ngựa, một bên vẫn chăm chút tâm can bảo bối của hần ở cạnh bên, e sợ sẽ lạc mất y giữa dòng người tấp nập.

Nhìn thấy ý cười nhàn nhạt bên môi người khoác hắc sa, Thương Nặc nín cười hỏi, “Hài lòng không? Đã nói Ủy Lâm nhất định có thể cai trị xã tắc rất tốt mà, ngươi lại còn cả ngày đi lo này lo nọ. Mà cho dù Ủy Lâm có không làm được, cũng vẫn còn có Cửu đệ của ngươi trông nom. Tranh Nhi ngoan, xem lượt qua một lượt rồi cùng ta rời đi. Ta sẽ đưa ngươi tới Đại Đông Bắc ngắm núi tuyết, đảm bảo sẽ khiến ngươi thích thú.”

“Sao vậy? Sợ ta vào kinh rồi đăng cơ lần nữa sao?” Tranh Nhi liếc mắt nhìn hần một cái, cười nhạt nói, “Ngươi đã bao giờ nghe thấy có vị Thái Thượng Hoàng nào đăng cơ lần thứ hai chưa? Lo lắng không đâu.”

Thương Nặc nói không chút giấu diếm, “Ta cũng không muốn bị ngươi bỏ mặc lần nữa. Ngươi làm Hoàng đế hoàn toàn chẳng giống hiện tại. Lúc ấy, ngươi không lo hạn hán thì cũng lo ngập úng, rồi lại cứu tể, chỉnh đốn tác phong quan lại, trong đầu chỉ biết đến có tấu chương, thần tử, dân chúng...”

“Xem ra mỗi điểm xấu của ta ngươi đều khắc ghi cả trong xương cốt.”

Con người thanh lãnh thoáng nhìn qua, Tranh Nhi không nhanh không chậm lên tiếng, “Vẫn còn nhớ rõ ta đã lạnh nhạt ngươi thế nào, đã khiến ngươi giận dữ ra sao, ta chỉ biết lo đến quốc sự bắt ngươi một mình

dùng cơm nguội tại Bàn Long Điện. Nhưng người sao không ngắm xem vài năm qua, mỗi tối người đều bắt ta làm chuyện tốt đẹp gì?” Nói xong, y còn khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Bả vai dày rộng co rút lại, Thương Nặc lập tức tìm cách pha trò, “Ta sao ghi hận với người được? Ta chỉ lo người sẽ lại bỏ mặc ta mà thôi. Có trời mới biết “thiên lý chi đề, hội vu nghi huyết” (đề dài ngàn dặm, sụp đổ bởi một tổ kiến), phòng hỏa hơn cứu hỏa, ta chỉ cẩn thận nhắc nhở người, không được vừa nhìn thấy hoàng cung đã quên mất ta...”

“Đủ rồi.”

Không hổ là một vị quân chủ Thiên triều, hai tiếng nói ra không nhẹ không nặng, bình thản mà vẫn tràn ngập uy nghiêm.

Thương Nặc khôn ngoan ngậm miệng.

Muốn giữ vị Hoàng đế, à không, vị Thái Thượng Hoàng tính cách cao ngạo, tự trọng siêu cường, thần kinh lại dị thường tinh nhạy này bên người, thì kiên nhẫn, khoan dung và dịu dàng tuyệt không thể thiếu.

Tất nhiên, dù có phải trả giá nhiều đến thế nào, nhưng có thể được ôm người này vào lòng, nhìn y vì mình động tình động tâm, giao tất cả nhiệt tình không dành cho bất kì kẻ nào ra cho mình, thì cái gì cũng đều đáng giá.

“Tranh Nhi nhìn kìa! Chính là Kinh đô tủy kê mà người vẫn thường nhắc tới.” Thương Nặc ngẩng đầu lên, chỉ tay về phía tử lâu cờ xí tung bay phía trước, kéo Tranh Nhi đi nhanh về hướng ấy.

Lý khai năm năm, hương vị của Kinh đô Tủy kê hình như còn thơm ngon hơn trước.

Sau khi ăn uống no nê, hai người lại giống như năm năm qua, cùng sóng vai ngồi, cùng soạn ra bước hành trình kế tiếp.

“Đã tới kinh thành tất nhiên phải đi thăm Úy Lâm một lượt. Nó là hài tử của ta, lại là thái tử do chính ta lựa chọn; năm ấy còn nắm tay dạy nó cách xử lý chính sự, không ngờ chớp mắt một cái, giờ đã hai mươi.”

“Thăm Hoàng đế thì thăm Hoàng đế, ta cũng không ngăn cản người, nhưng có một điều kiện phải bàn bạc trước đã.” Thương Nặc hiếm khi nghiêm túc trịnh trọng mở miệng, “Sau khi tới hoàng cung, người không được để cho bọn họ giữ lại.”

Tranh Nhi không thể làm gì khác ngoài liếc mắt nhìn hắn một cái, vẫn nói bốn chữ kia, “Lo lắng không đâu.”

“Cái gì mà lo lắng không đâu? Chỉ mới nghĩ đến thôi đã cảm thấy đáng sợ. Vạn nhất sau khi người tiến

cung, bọn họ ngăn cản không cho người rời đi thì sao?”

“Không thể nào.”

“Nói không chừng sau khi nhìn thấy người, tiểu Hoàng đế Úy Lâm sẽ khóc nháo đòi phụ hoàng, Cửu vương gia khóc nháo đòi hoàng huynh, Tiểu Phúc Tử lại quỳ gối đòi Thái Thượng Hoàng. Trời đất ơi...” Về mặt hoảng sợ của Thương Nặc quả thật vô cùng thú vị.

Tranh Nhi bị hấn chọc cười.

Cũng khó trách trong lòng Thương Nặc vẫn còn sợ hãi như vậy.

Khi y hạ chỉ thoái vị, đưa thái tử Úy Lâm khi đó mới mười lăm tuổi lên ngôi, đã bí mật mở một cuộc triệu kiến thân nhân tâm phúc. Lúc ấy, Úy Lâm là người khóc lóc thương tâm nhất. Hấn vừa mới mặc long bào, lệ vẫn rơi đầy mặt, túm chặt lấy ống tay áo của y không chịu thả, cứ thế mà truy vấn, “Phụ hoàng không cần Úy Lâm nữa sao?”

Cửu đệ đã kinh qua không ít chuyện cũng khóc, nói rằng, “Hoàng huynh cần nghỉ ngơi, thần đệ có thể hiểu. Nhưng vì sao lại muốn xuất cung? Hoàng huynh ở trong cung sống an nhàn sung sướng, làm Thái Thượng Hoàng thì có gì là không tốt? Tại sao lại phải ra bên ngoài chịu khổ? Thần đệ làm sao có thể yên tâm được...”

Tiểu Phúc Tử một bên đập đầu từng cái thật mạnh trên mặt đất, một bên kêu khóc, “Vạn tuế gia, Người nhất định phải yêu thương bản thân. Người ra ngoài dãi gió dầm sương, vạn nhất trời tuyết không có noãn lô thì làm sao? Vạn nhất đụng độ trộm cướp thì làm sao? Vạn nhất tay nghề trù tử Người ăn không quen thì làm sao? Vạn nhất lúc đi ngủ không có ai chuẩn bị sẵn chăn gối thì làm sao? Vạn nhất...”

Ôiiii...

Nhân tình dây dưa, muốn cắt đứt cũng khó.

Nếu không có Thương Nặc, chỉ sợ kế hoạch thoái ẩn đã một lần nữa thất bại. Nếu hấn không liều lĩnh nhảy ra, ôm lấy mình rồi thì triển khinh công, trèo tường đào thoát, chắc đến bây giờ mình vẫn chưa thể hạ quyết tâm rời hoàng cung?

“Tranh Nhi.”

“Ừ?”

“Người tính định gặp Úy Lâm thế nào? Hoàng đế muốn gặp gỡ ai cũng phải kinh động tới rất nhiều người.”

“Còn chưa nghĩ ra.”

Thương Nặc bỗng nhiên trầm mặc.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên khác thường, Tranh Nhi đành phải chậm rãi nâng mắt, nhìn về phía Thương Nặc.

“Thương Nặc?”

“Ừ?”

“Có gì muốn nói thì cứ nói đi.”

“Không có gì.” Thương Nặc giả bộ không có chuyện gì quay đầu đi, nhún vai một cái.

Không có gì?

Tranh Nhi vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Bộ dáng tỏ vẻ đáng thương như vậy thật giống một con gấu chó vừa bị đánh. Tranh Nhi biết rõ nam nhân ở trước mắt võ công siêu phàm lại to gan lớn mật. Năm đó, giữa trăm ngàn binh lính tinh nhuệ, hắn cũng không coi là gì, tước thủ cấp Miêu Cương vương, rồi lại nhanh nhẹn trở về. Thương Nặc là loại nam nhi tài năng xuất chúng.

Thế mà hết lần này tới lần khác cố tình giả bộ đáng thương...

Đúng là đáng yêu quá!

Thật là...

“Thương Nặc?”

“Ừm?” Vẫn cúi đầu, gấu con dường như chịu oan uống mớ hồ điệp lại.

“Người đúng là... Người sao lại đi ghen tị với một đứa nhóc vừa mới tròn hai mươi? Không thấy xấu hổ sao?”

Thái Thượng Hoàng trẻ tuổi tuổi mỹ bất đắc dĩ nhíu mày. Ngẫm nghĩ trong chốc lát, y nhẹ nhàng nói,

“Ta chỉ cần liếc mắt nhìn nó một cái rồi sẽ cùng người đi ngay, như thế đã được chưa?”

Thương Nặc quay đầu, vươn tay ra đằng sau, ở nơi không người nhìn thấy ôm thắt lưng y.

“Tranh Nhi, là người nói đấy nhé, chỉ cần liếc nó một cái thôi. Được được, ta đây sẽ giúp người thỏa nguyện.”
Mặt mày hân hân hỉ, vẻ không vui biến mất không còn bóng dáng.

Tranh Nhi nhin không được liếc xéo hân một cái.

Tại sao lại có cảm giác như bị mắc lừa vậy?

Đúng là hồ ly đội lốt gấu mà!

“Tranh Nhi, ta đưa người đi.”

“Đi đâu?”

“Chỗ rất tốt!”

Tranh Nhi có đôi khi rất bội phục Thương Nặc.

Nam nhân này luôn tràn đầy năng lượng, cơ thể kiên cường, dẻo dai, rắn chắc, lúc nào cũng hăng hái, vĩnh viễn đều nói đi là đi, nói làm là làm.

Còn chưa kịp hỏi định đi tới đâu, Thương Nặc đã lôi kéo y ra khỏi quán rượu.

Nam nhân này giống như cơn gió không có giới hạn, cũng không có điểm dừng.

Chỉ cần để hân nắm lấy bàn tay, người sẽ không tự chủ được mà đi theo hân tới tận chân trời, đến vùng đất tự do nhất.

Mỗi lần Tranh Nhi để hân kéo tay, y sẽ cảm thấy bản thân hóa thành một con diều vô câu vô thúc, tự do bay lượn.

Năm năm qua thân thể ngày càng khỏe khoắn, dưới bức bách nửa yêu cầu nửa bắt buộc của Thương Nặc, y học được nội công tâm pháp, hiện tại có thể miễn cưỡng theo kịp bước đi của người này.

Dưới ánh hoàng hôn, mặt trời kéo bóng của mỗi căn nhà ra dài thật dài.

Y đi theo phía sau Thương Nặc, vừa mới thấy mình ở bên bức tường thành trên trăm năm lịch sử, rẽ sang trái, ngoắt sang phải, đến khi dừng lại mới đột nhiên phát hiện, hiện lên trong đáy mắt là hình ảnh phòng ốc đan xen, đã là nội viện hoàng cung.

“Nơi này là...”

“Nhìn xem, chính là Bàn Long Điện của Tranh Nhi.” Thương Nặc đứng ở bên cạnh y cao hứng phấn chấn mà chỉ tay.

Không biết tại sao, trong phút chốc, cái mũi cảm thấy chua xót, hốc mắt cũng hơi đỏ lên.

Trái tim giống như bị nước mắt thấm ướt.

Nóng quá.

Những cảnh trong quá khứ như bỗng chốc tái hiện ở trước mắt, mùi vị cô tịch tuyệt vọng trước đây giống như lại tràn qua chóp mũi.

Nhưng thân thể Thương Nặc ẩm áp dễ chịu lại đang ở ngay cạnh bên mình, gần gũi như vậy, cho dù không chạm vào, qua không khí cũng có thể cảm nhận được sự hiện hữu của hắn.

Ai mà tin được y thật sự buông xuống tất cả, cùng người kia gắn bó bầu bạn, ngao du thiên hạ suốt năm năm qua.

Mỗi một lời hứa hẹn với y, hắn đều lần lượt thực hiện.

“Tranh Nhi.” Thanh âm quen thuộc khiến người ta an tâm nhẹ nhàng truyền tới màng nhĩ.

Thương Nặc tiến tới sát bên y, nâng ống tay áo, vụng về giúp y lau lau khóe mắt, “Tranh Nhi, đừng khóc.”

“Ta không khóc.”

“A, chỉ là có hạt cát bay vào trong mắt thôi, phải không?”

Có đôi khi, Thương Nặc thoát nhìn cầu thả lại vô cùng chu đáo, khiến người ta kim lòng không dặng mà động tâm.

“Tranh Nhi, ta đưa ngươi tới Bàn Long Điện. Ủy Lâm nhất định nghỉ ngơi ở đây. Ngươi đã nói rồi, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là đi ngay.” Thương Nặc lại cầm lấy tay y, “Sau đó, ta sẽ đưa ngươi đi ngắm núi

tuyệt.”

Có Thương Nặc ở bên, dù là ở nơi nào cũng an toàn cả.

Trong cung cấm, vệ canh phòng nghiêm ngặt cũng chỉ đến thế này.

Chớp mắt, hai người đã yên ắng nằm trên xà ngang của Bàn Long Điện. Hình ảnh long sàng, ngự án, tủ gỗ đàn hương quen thuộc dành cho chân long Thiên tử lập tức tiến vào đáy mắt.

Ô...

Tranh Nhi không khỏi âm thầm thở ra một hơi.

May mắn, người xuất quỷ nhập thần như Thương Nặc thiên hạ chỉ có một, nếu không Bàn Long Điện ai thích đều có thể tiến vào, vậy thì an nguy của Ủy Lâm Hoàng đế còn là gì nữa.

Sau ngày hôm nay, nhất định phải viết thư gửi cho Cửu đệ, đề nghị ngăn chặn mấy chỗ phòng thủ sơ hở mà hai người mới tìm được, tốt nhất là khiến cho cao thủ như Thương Nặc cũng không thể xông vào.

“Đây là nơi có tầm nhìn tốt nhất.” Thấy không giấu được hai người, Thương Nặc nhân cơ hội ôm y vào trong ngực, không khỏi đắc ý nói.

Tranh Nhi quay đầu liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt có chút hung dữ.

Chẳng cần phải nói, tên này năm ấy nhất định thường ở chỗ này nhìn trộm mình.

Chẳng cần phải nói, khi lên nhìn thấy mình bởi vì nhớ nhung hắn mà đứng ngồi không yên, hắn nhất định rất vui.

Nói không chừng, hắn còn nhìn thấy khi mình tịch tịch phải tìm rượu mua vui.

Đáng giận!

Tên đại vô liêm sỉ đáng giận!

“Không có chuyện đó.” Thương Nặc liếc thấy ánh mắt người trong lồng ngực, vừa mới biết ý nghĩ cái gì đã nhanh chóng lặn đầu phủ nhận. Lại dùng bản lĩnh sở trường của mình, hắn lộ ra sắc mặt đáng thương, nhỏ giọng giải thích, “Hồi đó ngươi cả ngày đuổi ta đi, ta nhớ ngươi, lại sợ bị ngươi đuổi, đành phải trốn ở chỗ này nhìn trộm thôi.”

“Không cần giáo biện.” Tranh Nhi hừ lạnh một tiếng, tầm mắt lại chuyển tới liêm trưởng đang buông xuống, thấp giọng nói, “Úy Lâm vừa mới nói ra cái gì, nó đã làm sai rồi.”

Dùng tai lắng nghe động tĩnh từ trong liêm trưởng truyền ra, tiếng rên rỉ mong manh đầy kìm nén làm y đỏ mặt tới tận mang tai.

“Nó... Úy Lâm nó...”

Thương Nặc không thể ngừng cười thầm.

Tranh Nhi đáng yêu của hắn da mặt vẫn mỏng như vậy.

“Úy Lâm đã hai mươi, là một nam nhân trưởng thành rồi. Người cho rằng nó vẫn còn là đứa nhóc mười lăm tuổi chạy theo người sao?” Nhẹ nhàng cắn vào vành tai ngọt ngào ở ngay bên miệng, hắn thỏa mãn liếm, “Người ta bây giờ đã là Hoàng đế, đã sớm lắm hạnh biết bao nhiêu người, ai lại ngốc nghếch như người, làm Hoàng đế lại chỉ biết cần chính yêu dân, không biết ăn chơi hưởng lạc?”

Lỗ tai bị mút vừa ẩm ướt lại nóng ẩm, cả người Tranh Nhi như bốc hỏa.

Thân thể trong lòng Thương Nặc nhẹ nhàng run rẩy, vì e sợ không cẩn thận sẽ bị rơi xuống dưới, y đành phải dùng sức bám vào Thương Nặc.

“Tranh Nhi, người càng ngày càng hư hỏng, thân là Thái Thượng Hoàng mà lại đi nghe lén chuyện đông cung của đương kim Hoàng đế.” Bàn tay đầy vết chai lại xấu xa sờ lên trên đùi Tranh Nhi đang không dám nhúc nhích.

Tên này... Tên bại hoại lợi dụng người ta đang gặp khó khăn!

“Dừng tay!” Tranh Nhi hỗn hển quát khê nhưng cũng không dám lớn tiếng.

Đáng chết, nếu gây ra tiếng động, sau này còn dám gặp ai?

Đương kim Thái Thượng Hoàng lại đi rình trộm con mình, cũng chính là Thiên triều Hoàng đế làm cái chuyện riêng tư nhất kia, chỉ cần nghĩ lời đồn đại như vậy truyền ra ngoài, Tranh Nhi đã thấy muốn ngắt xỉu.

“Bọn trẻ mà cũng dụng công như vậy, chẳng nhẽ người lại không muốn cùng ta siêng năng luyện tập? Người xem nơi này của người cũng đã cứng rồi.”

“Người người... người...”

“Tranh Nhi, ta nhớ người.”

Lời Thương Nặc nói buồn nôn đến mức gân xanh trên cổ Tranh Nhi cũng nổi hết cả lên.

So về da mặt dày, y tám trăm đời nữa cũng không sánh bằng tên đại cẩu hùng vô liêm sỉ này.

“Không được hồ nháo, sẽ kinh động kẻ khác.”

“Hoàng đế đang tham hoan mà, sét trên trời có giáng xuống cũng sẽ không nghe thấy.”

“Thương Nặc!”

Nếu không phải ngại hoàn cảnh, Tranh Nhi nhất định đã rống lớn.

Ánh mắt tức giận mang ý cảnh cáo vẫn có chút ít tác dụng với Thương Nặc. Hắn lo lắng mình trêu đùa quá mức, vạn nhất Thái Thượng Hoàng da mặt mỏng sinh hờn dỗi mấy tháng thì thảm.

Thương Nặc chỉ còn cách thu hồi lại ý muốn làm mấy chuyện xấu xa trong đầu.

Dù sao thì, ở ngay xà ngang Bàn Long Điện, ngay trên đầu đương kim Hoàng đế mà làm chuyện kia, thì... đối với Tranh Nhi mà nói, là rất kích thích.

Diễn dáng vẻ y như chó vừa bị chủ nhân nghiêm khắc khiển trách, Thương Nặc thành thành thật thật ôm lấy Tranh Nhi.

Chưa đến một khắc sau, một câu hỏi lại được nêu ra như để ăn mắng, “Tranh Nhi, ta xuống dưới kia xốc trộm liêm trưởng lên cho người nhìn Ủy Lâm một cái có được không?”

Tranh Nhi tức giận liếc hắn.

Tên này đúng là ở ranh giới giữa thiên tài và thiếu năng mà.

Hắn chỉ biết làm thế nào cho y nhìn thấy Ủy Lâm thật nhanh rồi đưa y cao chạy xa bay, lại không biết nghĩ Ủy Lâm lúc này đang làm chuyện tốt gì. Sao có thể cứ như vậy mà xốc liêm trưởng lên nhìn lên?!

Y nói thế nào cũng từng là Thiên triều Quốc quân, sao có thể đi làm cái loại chuyện hạ lưu như vậy!

Thương Nặc vừa mới nhìn sắc mặt của y đã ngay lập tức hiểu ý, “Vậy chúng ta cứ chờ một lúc vậy.”

Thời gian chờ đợi lúc nào cũng dài đằng đặc, hướng chỉ lại là một bên nghe lén cuộc sống đông cung của người ta, một bên chờ đợi?

Tiếng rên rỉ trong liêm trưởng truyền ra như có như không, chợt cao chợt thấp khiến hai vị đầu trộm đuôi cướp nghe đến dở người.

Thương Nặc nghẹn họng ôm ái nhân trong lồng ngực mà cảm thấy dục vọng thiêu đốt đến cả người toàn là lửa nóng. Hắn hận không thể ngay lúc này bắt Tranh Nhi làm thứ chuyện khoái hoạt như người ta đang làm sau liêm trưởng. Trong lòng hắn mắng to một trận.

Tiểu tử thói, làm kiểu gì mà lâu vậy? Còn không chịu xong việc nhanh nhanh rồi chui ra đây cho ta nhìn một cái, rồi đến phiên ta mang Tranh Nhi đi hoạt động.

Tâm trạng Tranh Nhi còn phức tạp hơn. Chẳng những nghẹn vì cơ thể bị thứ lửa nóng kì quái thiêu đốt khiến y xấu hổ muốn chết, y còn lo lắng cho đứa nhỏ này. Nó mới đầy hai mươi, sao có thể vô độ như vậy? Nếu nó cứ trầm mê tửu sắc, tổn hại thân thể, giang sơn này biết lấy ai coi sóc đây?

Vất vất vả vả chờ đợi đến khi toàn thân là mồ hôi, cuối cùng, âm thanh phía trong liêm trưởng cũng dần dần ngừng lại.

Thương Nặc và Tranh Nhi không tự chủ được cùng thở phào một hơi.

Trận đại chiến này cuối cùng cũng tới hồi kết thúc.

Sột soạt một trận như có ai trong liêm trưởng đang mặc y phục, một hồi sau, một bàn tay vươn ra tùy ý tách liêm trưởng sang hai bên.

Một nam nhân đi ra từ trong trưởng.

Tranh Nhi có chút giật mình.

Nam nhân mặc quần màu minh hoàng làm Tranh Nhi nhận ra đây chẳng phải ai khác ngoài Ủy Lâm.

Nhưng sự thay đổi trong năm năm quả thật kinh người.

Người này tuyệt không giống tiểu Hoàng đế năm năm trước còn khóc lóc, cầu xin y đừng bỏ đi.

Hắn đã trở thành một nam nhân thân thể thực cường tráng.

Hắn có bả vai dày rộng, cơ bắp cuộn cuộn trên lưng, trên cánh tay, tạo thành thứ sức mạnh khiến người khác không thể xem thường. Tranh Nhi lúc đầu còn lo sợ hắn ham mê dục sắc, trở thành một Hoàng đế gây yếu xanh xao, nhưng y đã sai lầm rồi.

Y nhìn thấy một vị đế vương tràn đầy khí thế, quyền lực.

Khuôn mặt tròn tròn đáng yêu như trước đây theo năm tháng mà trở nên góc cạnh rõ ràng, bồng bồng anh khí. Những đường cong cương nghị trên gương mặt càng tỏ rõ vẻ tôn quý, uy nghiêm.

Ánh mắt cũng mất đi vẻ ôn nhu, long lanh như nai con trước đây.

Tranh Nhi nhìn thấy trước mắt một nam nhân vừa lạnh lùng, vừa kiêu ngạo lại tràn đầy cơ trí khiến người ta kinh ngạc. Vị Hoàng đế trẻ tuổi vừa trải qua một màn phát tiết cuồng nhiệt đáng lẽ nên lộ ra bộ dáng biếng nhác nhất, thiếu phòng bị nhất, thế nhưng ánh mắt hắn lúc này lại lộ ra vẻ bình tĩnh đến đáng kinh ngạc.

Úy Lâm không biết có người nhìn trộm. Hắn như có điều gì suy nghĩ mà hơi hơi ngẩng đầu.

Trong nháy mắt, Tranh Nhi lại được nhìn thấy rõ ràng hơn.

Nhi tử của y, vị Hoàng đế có thể nắm cả thiên hạ trong lòng bàn tay tựa hồ đang gặp một vấn đề nan giải.

Dưới gương mặt tự mãn nguy trang kia, tựa hồ có điều gì phức tạp đang ẩn giấu.

Chuyện gì có thể khiến cho vị Hoàng đế anh minh, từ khi còn trẻ tuổi đã có thể thống trị thiên hạ thái bình thịnh thế khó xử như vậy?

“Ừm...” Âm thanh từ trong liêm tướng truyền ra.

Úy Lâm dường như chấn động, xoay mạnh người lại. Hắn lo lắng nhìn chằm chằm phía liêm tướng, lồng ngực phập phồng.

Nhưng chuyện đó dường như chỉ xảy ra trong nháy mắt. Hắn lập tức phát hiện mình không nên làm như vậy, vì thế, vội vàng xoay người đi. Một hồi sau, có người xốc liêm tướng, tựa vào mép giường chậm rãi đứng lên.

Tranh Nhi nằm trên xà ngang thăm dò đã sớm tò mò xem phi tử nào có thể nhận được sủng ái như vậy, thế nhưng vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa đã bất cẩn rơi xuống.

“Cẩn thận.”

Thương Nặc đã nhanh nhẹn ôm y vào lòng.

“Là... Y là một...”

Úy Lâm Hoàng đế!

Giang sơn xã tắc, hậu duệ hoàng tộc, người kế vị!

Trời xanh ơi!

Vẻ mặt Thương Nặc vẫn rất tự nhiên, “Đúng vậy, y là nam nhân.”

“Úy Lâm nó...”

“Úy Lâm cùng một nam nhân làm chuyện kia.”

Tranh Nhi gật gật đầu.

Thương Nặc mỉm cười, “Thế thì đã sao? Ta thấy chúng thân thân ái ái với nhau, giống hệt như ta và người.” Một bên ôm Tranh Nhi vẫn còn đang kinh hồn bất định, một bên hấn lại tiếp tục lặng lẽ xem kịch vui.

Nam nhân bị Úy Lâm “lâm hạnh” kì thật cũng coi như oai hùng, mảy kiếm ẩn vào sau tóc mai, bờ môi mỏng manh huyết sắc nhàn nhạt.

Người ở trong liêm trường đã mặc y phục đầy đủ, thể lực tựa hồ chống đỡ không nổi miễn cưỡng đứng lên. Y lảo đảo như sắp ngã hai lần rồi mới có thể đứng vững vàng. Sau một lúc trầm mặc, y mới mở miệng, “Yêu cầu của bệ hạ, bản sứ giả cũng đã thực hiện. Tất cả mọi sự nơi đây đều đã xong, bản sứ giả muốn ngày mai có thể mang tín thư do đích thân bệ hạ thảo về nước. Hy vọng bệ hạ có thể tuân thủ ước hẹn này.”

Úy Lâm bỗng như hơi cứng người lại, sau khi quay đầu đánh giá người kia một cái mới hỏi, “Ngày mai người rời đi sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhanh quá.” Khóe môi Úy Lâm chậm rãi khẽ động. Hắn cười cổ quái, “Thời gian ngắn như vậy, sao có thể chuẩn bị chu toàn được hôn sự? Mộ Dung tướng quân, người chắc cũng không muốn tiểu muội của mình bị gả đi vội vã như vậy chứ?”

Những lời này của hắn như đánh trúng yếu điểm của nam nhân.

“Người! Ta đã... đã...”

Cơ thể nam nhân bỗng chốc cứng đờ. Bộ dáng cậy mạnh giả bộ bình tĩnh lập tức biến mất. Không khí cực đoan bao trùm. Y nói, “Mọi sự đều đã đi tới bước này, người còn muốn thú muội muội của ta?!”

“Hừ, đừng vội nổi nóng.”

“Úy Lâm đế, người...”

“Giận đến đỏ cả mặt như vậy, hừ, để cho người khác nhìn thấy bộ dạng này, người ta còn tưởng rằng thiên tử trẫm cường thường muội tử của người.” Úy Lâm lặng lẽ cười, ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng, “Nhưng trẫm vẫn còn nhớ rất rõ ràng, người đưa nàng đến Thiên triều hòa thân chẳng phải là Mộ Dung tướng quân người sao? Nếu người đã thiên tâm vạn khổ đưa nàng tới đây, trẫm đương nhiên sẽ nể mặt người mà nhận lấy tân phi này. Dù sao hậu cung cũng không lo thiếu chỗ.”

Mộ Dung Chân trừng mắt nhìn hắn một lát, sau đó cắn răng, trầm thấp phun ra từng chữ, “Người mơ tưởng! Việc hòa thân này coi như hủy bỏ!”

“Người nói sao?”

“Ta sẽ không gả muội muội của mình cho tên hôn quân vô tình vô nghĩa...”

“Hôn quân? Người dám nói trẫm là hôn quân!?”

Lực quá mạnh khiến Mộ Dung Chân vừa bị bắt thừa nhận không thể đứng vững.

Y bị đẩy thật mạnh xuống sàn đan minh hoàng, sức nặng đè trên ngực khiến y cơ hồ không thể hô hấp.

“Trăm mười lăm tuổi đăng cơ, bình đạo phỉ, giải án oan, chính đồn quan lại, cho dân nghỉ ngơi lại sức. Năm năm đại trị, thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, từ xưa đến nay có Hoàng đế nào có thể cùng trẫm so công? Ai ai cũng ca ngợi trẫm là vị anh chủ hiếm có, sự nghiệp công trạng vang danh muôn đời có thể sánh ngang Tam Hoàng Ngũ Đế, vậy mà người dám nói trẫm là hôn quân!?”

Úy Lâm dùng nửa thân trên đè lên thân mình Mộ Dung Chân, cả người bởi vì phần nộ mà cứng đờ. Thanh âm hắn như sấm rền bên tai khiến cả đại điện chấn động, khiến người ta lạnh run.

Mộ Dung Chân không thể động đậy, toàn thân đau đớn như thể tất cả xương cốt đều bị chặt đứt. Y nhú mày, một hồi sau mới mở mắt nhìn thẳng vào Úy Lâm, phun ra bốn chữ, “Người.là.hôn.quân.”

Tôn nghiêm Hoàng đế chưa bao giờ phải chịu khiêu khích lớn như vậy. Cho dù dùng con mắt khát khe nhất để đánh giá, hắn vẫn là một đế vương hoàn mỹ.

Tên Mộ Dung Chân cuồng vọng chết tiệt này!

“Người thử nói lại lần nữa!” Ủy Lâm nghiêng răng rít lên từng chữ cảnh cáo.

“Anh chủ chân chính sẽ biết yêu dân như con, anh chủ chân chính sẽ không dựa vào quốc gia mình cường thịnh mà đi ức hiếp tiểu quốc, anh chủ chân chính sẽ biết bảo vệ kẻ yếu mà không phải sử dụng họ như nô lệ. Người không phải anh chủ, người là hôn quân!”

Ủy Lâm quả thật tức giận đến phát điên.

Mộ Dung Chân tên này thật đáng ghét!

Mộ Dung Chân luôn có cách chọc cho hắn phát điên!

Vì sao đến tận bây giờ rồi, ánh mắt y vẫn chết tiệt sáng ngời như sao? Quang mang trong đó như thiêu cháy tâm can Hoàng đế.

“Trẫm không phải hôn quân!!”

“Người là hôn quân! Ta sẽ không gả muội muội cho người!!”

“Trẫm không cần muội muội của người!!!”

Ủy Lâm then quá hóa giận rống lên một câu, hôn nghiêng lên môi của người nằm phía dưới.

Tên Mộ Dung Chân này!

Đồ ngốc!

Người ngoại tộc là một lũ ngốc!

Ngốc không ai bằng!

Ngu ngốc!

“Buông— buông ra...”

“Không buông! Trẫm là thiên tử, muôn người đều phải tuân mệnh trẫm, người cũng phải nghe lệnh trẫm!”

“Ừm— Không... Hồn dẫn...”

“Trẫm không phải là hôn quân, càng không phải là hồn dẫn. Mộ Dung Chân người mới thật là hồn dẫn. Người dựa vào cái gì mà dám quên trẫm? Đưa một muội muội đến cầu thân đã nghĩ là trẫm sẽ buông tha người? Mơ tưởng!”

“Ừm...”

“Mơ tưởng! Người mơ tưởng!”

“Hừm— Ừ— Ừm... Ô——”

Hơi thở như lửa nóng lại theo cổ họng tràn ra.

Liên trưởng chịu không nổi thể trọng hai người đè lên phát ra thanh âm roàn roạt, rách thành mấy mảnh.

Hai thân hình trên long sàng giao triền như ẩn như hiện qua liên trưởng đã bị xé rách phô bày ngay trước mắt hai vị khán giả.

Tranh Nhi mồ hôi đầy đầu quay lại nhìn Thương Nặc.

Thương Nặc lập tức lắc đầu, “Loại chuyện này chúng ta trăm triệu lần không thể nhúng tay vào. Nếu bây giờ người nhảy xuống đánh động Ủy Lâm, việc đầu tiên phải làm chính là giải thích cho nó vì sao lại trốn ở nơi này rình xem chuyện đông cung. Ngâm lại mà xem, thật rắc rối muốn chết.”

Tranh Nhi giật mình, cau mày nói, “Nhưng Ủy Lâm thân là Hoàng đế mà lại làm như vậy...”

Thương Nặc mỉm cười, “Hoàng đế thì đã sao? Hoàng đế cũng là người.”

Tranh Nhi trừng mắt liếc hần, “Người không phải làm Hoàng đế bao giờ, làm sao biết được trách nhiệm của Hoàng đế? Người chỉ giỏi khua môi múa mép.”

“Ủy Lâm người cũng đã nhìn thấy rồi, chúng ta đi thôi.”

Mặc kệ Tranh Nhi vẫn đang cau mày, Thương Nặc ôm lấy y không cho cự tuyệt phi ra ngoài, vút một đôi đang quần quýt si mê trên sàng đan ra sau đầu. Hắn một bên thì triển khinh công, một bên mỉm cười, “Đừng có nhăn nhó như vậy, chuyện phu thê nhà người ta, người là Thái Thượng Hoàng lo lắng cái gì?”

“Nếu cứ như vậy, trong cung cũng không biết sẽ phát sinh chuyện lớn gì.”

“Còn có thể có chuyện lớn gì? Bọn chúng chỉ là trêu đùa một chút. Năm đó người còn dùng đao đâm ta cơ mà.”

“Nói vậy.”

“Ta bị thương, toàn thân đổ máu, người còn dùng chân đá ta.”

“...”

“Người còn coi ta như đại hắc cầu để mà bắt nạt.”

“Người...”

“Năm đó người đối xử với ta còn hung dữ hơn Ủy Lâm đối xử với Mộ Dung tướng quân gì đó kia. Người có muốn ta kể từng chuyện từng chuyện ra hay không?”

“Người... Người là tên quỷ hẹp hòi! Đêm nay không cho người chạm vào ta!”

“A?? Không được!! Tranh Nhi ta biết mình sai rồi! Ta không ghi hận với người đâu, ta chỉ nhớ lại ân ái năm đó của chúng ta một chút thôi! A, không! Chuyện năm ấy kì thực ta sớm đã quên, không nhớ rõ một cái gì cả...”

Hạnh phúc của một thế hệ từng là Thiên triều quốc quân lại được tiếp diễn.

Mà hạnh phúc của một thế hệ đang là Thiên triều quốc quân, vẫn— đang trên đường tìm kiếm...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-tu>